

Джон Варли

Демон

Книгата се посвещава на Ървин Торберг – заради замисъла;
на Влад Набивача на колове – за идеята;
на Едуард Телър¹ – за контекста.

1. Едуард Телър (1908) – американски ядрен физик от унгарски произход. – Б.пр.

Предсказание:

„През 2024 г. най-голямото постижение на киното ще е премахването от лицето на цивилизования свят на всички въоръжени конфликти. С помощта на универсалния език на киното навред по Земята ще се утвърди истинското братство между хората... Всички ще бъдат равни.“

– Д. У. Грифит², 1924 г.

(Режисьор на „Раждането на нацията“, адаптация по романа „Хората от Ку-клукс-клан“)

„Музиката ще си остане гласът на нямата драма. Никога няма да има говорящи филми.“

– Д. У. Грифит, 1924 г.

Д. У., що не си гледаш работата!

2. Дейвид Грифит (1875–1948) – американски продуцент и режисьор от епохата на нямото кино. Б.пр.

НЕЩО КАТО ПРОЛОГ

„Глупостта ни забърка в тая каша – защо не може да ни измъкне от нея?“

– Уил Роджърс

ДРЕБНИ СЛУЧКИ

(ВЪВЕЖДАЩИ ЕФЕКТИ – това е по същност, не можах да се сетя за нещо подходящо, може би нека остане дребни случки Може би кратки пояснения, дребни ефекти??)

Първо в долината дохвърча разузнавачът.

Както повечето измишльотини на Гея, и това същество беше безполово. Нямахше нито уста, нито хранопровод. Но за сметка на това очите му бяха с невероятен обхват, а усетът за пространство – фантастичен.

Изпърпори над равнината и плавно зави. Зърна река, разпенена в подножието на гигантски скали. А над тях – обширно, обточено с дървета плато, чиято големина бе предостатъчна за приближаващия Екип. Обля го гореща вълна на задоволство – подобно на коте, открило купа с мляко. Точно това се търсеше.

Премина в бръснещ полет над върхарите и заразпръсква примамващ фермент. После разпиля спорите. И кацна на ръба на една скала – вече го налягаше умората. Роторът му се откъсна и падна. Разузнавачът закричи с дългите си разперени нозе и зарови на всеки сто метра по зърно с дългия остър шип върху корема си.

Със сетни сили се дотътри до горичката, тръшна се и умря.

След двайсет рота³ из платото плъзна нисък хрусталак. Разположените околоръст дървета с халогенни студийни прожектори бяха станали великански и продължаваха шеметно да растат.

Четирийсет и пет рота след смъртта на разузнавача пристигна челиният отряд от дърводелци, каруцари и винари. Дърводелците бяха едри като мечки гризли животни без козина, досущ еднакви, освен формата и големината на зъбите. Някои, с резци на бобри, прегризваха стволите

3. Мерна единица за време на Гея, която се равнява на периода на едно завъртане или ротация на света-кодело. – Б.р.

за секунди. Други бичеха от дънерите дъски и летви със стърчащата си наъбена бивна. Тия с трапецовидните резци издялкваха сглобките, а дърводелците със зъби като свредели пробиваха отворите.

Като всяка бригада от четирийсет дърводелци на Гея, и те се именуваха съюз.

Ръцете им бяха като човешките, с изключение на ноктите, оформени различно – според функциите. И дланите не си схождаха: твърди и загрубели, набраздени или грапави, а някои – гладки като шкурка. С тях изравняваха и оглаждаха дървесината до изумителен блясък. Виж разстоянието между палеца и кутрето при всички беше еднакво: петдесет сантиметра.

За няколко рота подиумите, сцените, сградите на архива и параклисите придобиха своите очертания.

А винарите се тъпчеха със ситното бяло грозде от растенията, които макар да не приличаха на лози, даваха същите плодове. Накрая се вцепеняваха от преяждане и повече не се помръдваха. След трийсет рота им слагаха канелки и точеха ароматно шабли⁴.

Каруцарите бяха нещо различно. Докато съюзът от дърводелци си беше съвсем на мястото, те създаваха доста странно впечатление.

Тези исполински сухоземни китове, мязащи на хипопотами, ситнеха на шест крака, достатъчно масивни, за да ги издържат при ниската гравитация. Домъкналите се в долината три броя опасоха поникналите от спорите на разузнавача растения, като слагаха всеки вид в различен стомах, каквито имаха единайсет.

Накрая и те, като винарите, се дръпнаха настрана, за да се проснат и потънат в дрямка. Краката им завяхнаха, а туловищата заприличаха на издути мехури с безчет ципци в замайващо многообразие от форми и цветове. Но устите щяха да им послужат още – за да погълнат съюза от дърводелци, щом си свърши работата.

Операциите, провеждани от Гея, бяха винаги изключително добре организирани.

* * *

Напрежението нарасна, когато заприижда производственият екип.

Орди пъргави ситни болекси⁵ безмозъчно се защураха натам-насам – твърде бяха глупави, за да се сетят веднага, че се нуждаят от

4. Шабли – леко бяло бургундско вино. – Б.пр.

5. Болекс, Арифлекс, Панафлекс – марки кинокамери. – Б.пр.

презареждане. Сетне плъпнаха към каруцарите и се заборичкаха като прасенца-сукалчета около цицките на изнурената свиня с възбудено квичене.

По петите ги следваха арифлексите, придружени от продуцентите, а после довтасаха високомерните панафлекси, всеки със своя изпълнителен продуцент. Продуцентите ги яхаха, скучаейки, докато техните светочувствителни симбиотици набиваха сребърен нитрат, пироксилин и други химикали. Всички продуценти си приличаха като две капки вода, само дето бяха различни по големина. Най-едри и единствените, които имаха право на глас, бяха изпълнителните продуценти. По причини, нямащи нищо общо с комуникацията, някой от тях от време на време изгрухтяваше.

Когато болитата, аритата и панитата се наситиха, те освободиха терена на най-печените дърводелци, за да сложат последните шрихи с наподобяващите швейцарски ножчета сърчни пръсти. Изведнъж се разнесе грачене – сред хаоса като надменни щъркели гордо закрачиха двайсетметрови кранове. Появиха се помощниците и асистентите и поведоха останалите към работните площадки. Бояджиите всмукваха багрила и оцветители от каруцарите и напръскваха дървесината с дългите си надупчени опашки. Влачени от слонски впрягове, затрополяха фургони, натъпкани с костюми, реквизит, килими, гримове и преносими съблекални. Слоновете бяха истински земни екземпляри, развъдени от доставяни на Гея животни. При гравитацията на Гея походката им беше кошечки грациозна и те се движеха на подскоци.

Пандемониумът⁶ започваше да се оформя.

Накрая дойдоха хуманоиди, андроиди, хомункулуси и няколко истински човеци, като знак, че не след дълго ще се яви и Самата Режиьорка.

Някои от тия човекоподобни хибриди бяха бачкери, други – резерви или фигуранти. Имаше и такива, които мязаха на покойници и от тях се отдръпваха дори безмозъчните същества. Звездите бяха кът. С плам, изригващ от орбитите на безумните му очи, префуча Лутер⁷ и запрати Апостолите си право в отредения им параклис. Бригхам и момчетата му довтасаха на коне, но намериха храма си все още незавършен.

6. Пандемониум – хаос, свърталище на дяволи, столицата на Ада (според „Изгубеният рай“ на Милтън). – Б.пр.

7. Мартин Лутер (1483–1546) – немски теолог и преводач на Библията, водач на протестантската Реформация в Германия. Б.пр.

Започнаха се нападки, контраобвинения и истерични припадъци. Там бе Мерибейкър, а също и Елрон. Носеше се слух, че Били Сънди⁸ е някъде наблизко, а навярно дори и Кали⁹. Заформяше се страхотна фиеста.

Когато болексите, арифлексите и панафлексите се наситиха, за всеки се лепна съответният продуцент и двойките се задвижиха в унисон. И фотоживотинките си приличаха като две капки вода, но бяха разнокалибрени. Панафлексите се познаваха по размерите на единственото стъклено око и ширината на хоризонталния анус: точно седемдесет милиметра.

Едничката им цел бе да хванат кадъра. В негово име правеха всичко: хвърчаха с хеликоптери, кандилкаха се под стрелите на кулокранове, спускаха се с варели по водопади. Немигащото им око все се озърташе и при готовност тутакси заснемаше. НеЙде в недрата им разни странни компоненти се смесваха под налягане, за да се превърнат в непрекъснатата целулоидна лента, която се покриваше с фотореактиви и вече като цветен негатив се задвижваше зад ококореното око. Експонираше се кадър по кадър от шарнирно-лостов механизъм и задвижваща система, чиито кости и мускули лесно би разпознал Едисон.

Продуцентите язدهа своите панафлекси заднешком и веднага изклопваха лентата. Което, разбира се, налагаше тесен контакт, за да се избегне осветяването. Това не притесняваше продуцентите, които изпитваха вечен глад за филми. Едновременно с изяждането те ги проявяваха и фиксираха.

А след като продуцентите изхвърлеха кинолентата под формата на фекалии, тя представляваше готово за прожекция произведение – ето защо Гея ги наричаше продуценти.

Бяха изминали шейсет рота след първата поява на разузнавача. Натоварени с дивеч, се връщаха от набезите си в горите кореспондентите и наркоманите. Тези същества мязаха на горили: два от малкото хищни видове, създавани някога от Гея. Нещо не й се удаваха хищниците. Един наркоман би я закъсал в африканската джунгла. Но повечето представители на гея-фауната също не спадаха към бързоногите, може би защото нямаше достойни за уважение хищници. Основният източник на месо, смехурковците не бягаха, нито пък се налагаше да ги убиваш. Месото

8. Били (Уилям) Ашли Сънди (1862–1935) – американски евангелист. – Б.пр.

9. Кали – индийска богиня, считана както за унищожителка на живота, така и за негова създателка. Б.пр.

им се отлепваше на дълги ивици, процес, абсолютно безвреден за самото добиче. Хиляди пържоли от смехурковци цвърчаха в кантината, за да бъдат подредени върху дълги дървени маси с безукорно бели покривки и кристални кани с шабли. Подготвяше се първото голямо празненство. В очакване на Гея се възцари гробовна тишина, нарушавана само от възбуденото квичене на боричкащите се за по-хубаво местенце болекси.

Земята потрепера. През гората крачеше Тя. Благоговейна въздишка се изтръгна от Свещениците, щом главата ѝ изникна над върхарите.

Гея бе висока петнайсет метра. Или според нейния израз: „пет метра по три плюс две сини очи“.

В действителност очите не бяха сини, нищо че не се виждаха зад гигантските слънчеви очила. Косата ѝ бе платиненоруса. Огромната ѝ светлосиня минирокля би стигнала да се ушийт платна на испански галеон, а мокасините и бяха колкото шлепове. Гея бе одрала кожата на Мерилин Монро.

Поспря и огледа всички и всичко. Накрая кимна в знак на одобрение. Лъчите от дърветата-прожектори се извърнаха към нея и огромните ѝ устни се извиха в лека усмивка, за да оголят равни бели зъби като фаянсови плочки. Наобиколилите я болекси и арифлекси забръмчаха от възторг.

Седна на измайсторения специално за нея стол, който жално изскърца. Движенията ѝ изглеждаха забавени – за едно мигване отиваше почти секунда. Панафлексите се бяха изхитрили така да ги накъсват, че на екрана Гея да се движи с нормална скорост, а всички наоколо да се суетят като мишки.

Гримьорите се закатериха по стълби зад гърба ѝ, въоръжени със снопове фиби за коса, кофи с лак за нокти, тенекии с грим. Без да им обръща внимание, тя впери поглед в огромния екран.

Пандемониумът – пътуващият филмов фестивал – започваше. Дърветата-осветители потъмняха и угаснаха, и долината потъна в мрак. Гея се окашля – като дизелов двигател, – но когато заговори, гласът ѝ проехтя с женски тембър. Дълбок, но женски глас.

– Начало – обяви Гея.

КИНОПРЕГЛЕД

Общоизвестно е, че Петата световна война избухна заради дефектна платка в новоинсталирания на шест километра под Шейенските

планини в Уайоминг компютър за ракетно управление.

Следата в крайна сметка изведе до апартамента на Джейкъб Смит, трийсет и осем годишен, живущ в Темпъл 3400, Солт Лейк Сити. Същият тествал платката и разрешил инсталирането ѝ в мозъчната матрица на Марк ХХ „Архангел“, производство на Уестърн Биоелектрикс. Арахангела бе призван да замести вече остарелия Марк ХІХ при отбраната на Новореформираните модерни свещени територии, известни още като „Нормандските земи“.

Историята бе също толкова апокрифна, колкото и тази за кравата на госпожа О'Лийри. Но бе стигнала до ушите на припрян млад репортер, сътрудник на една от световните новинарски мрежи, за да стане водеща тема в нощната специална рубрика: „Световна война V: Ден трети“. На Петия ден Джейк Смит пак влезе в новините, понеже озверялата тълпа го измъкна от полицейското и го обеси на един стълб на Темпъл Скуеър, близо до статуята на друг известен Смит, с когото бяха само съименници.

До Шестнайсетия ден главната новина извади на показ орди от историци, които се отплеснаха в дебати относно името на сполетялото човечеството нещастие: дали да е Световна война III, IV, V, Четвърта ядрена война или Първа междупланетна война?

Още в началото някои лунни и марсиански поселища взеха страна и дори колониите от точките на Лагранж тихомълком проявиха признаци на съпричастност към външната политика, така че терминът „междупланетна“ пасваше. Но по времето, когато бе линчуван Джейк Смит, всички чужденци спазваха деклариран неутралитет.

Накрая решението бе взето в проектантско ателие на Шесто авеню, Ню Йорк, Източна Капиталистическа Конфедерация, от един дизайнер. Доводите в полза на пет римско бяха изключително силни. „V“ изглеждаше секси и можеше да се тълкува като „Победа“¹⁰, така че събитието бе наречено „Световна война V“.

На следващия ден Шесто авеню бе изтрито от лицето на Земята.

* * *

Световните мрежи се посъвзеха. До Двайсет и деветия ден всички бяха въввлечени в спора: „Това ли е ТО?“ Под „ТО“ се подразбираше Унищожението, Холокоста, Четиримата конници на Апокалипсиса, Последната война, Краят на човечеството. Въпросът беше деликатен.

10. На английски Victory означава победа. – Б.пр.

Никой не съдеше строго никоя от страните, защото всички помнеха яйцата по физиономиите на доста люде, ангажирани се с апокалиптични прогнози. А осведомителните агенции в хор обещаваха да информират.

Никой не се учудваше, че войната е избухнала в резултат на техническа повреда. Ударът на Норманските територии по Бирманската империя, накратко БИ, беше очевидна грешка. Никоя страна нямаше зъб на другата. Но минути след повредата в Уайоминг, Бирма вече имаше основателни причини за конфронтация.

Летящият над Тибет сателит Морони-VI префуча на осемдесет километра над Сингапур и се втурна в атака. Заобиколени от двайсетина фалшиви копия, безвредни, но целящи да баламосат антибалистичните ракети и лазерите, шестте му бойни глави заразпръскваха лъжливи цели. Компютърът на Бирма с мъка засече настъпващите орди. В момента, в който той реши, че Морони-VI си е набелязал поне дванайсет земни цели, на петдесет километра над провинция Нов Южен Уелс избухнаха десетмегатонни бойни глави. Гама-излъчването предизвика електромагнитен импулс, сиреч ЕМИ, който извади от строя всички телефони, телевизори, трансформатори и стригачки на овце от Умера до Сидни и тласна канализационните води на Мелбърн в обратна посока.

Владетелят на Бирма беше твърдоглав човек. Съветниците му смятаха, че ако Солт Лейк Сити наистина възнамерява да развърже война, след ЕМИ-то би трябвало да започне настъпление. Ала по време на атаката височайшата особа се намирала в Мелбърн. И никак не била очарована от преживяното.

За два часа Прово, Юта, се превърна в купчина радиоактивни камъни, а Бонвил Фън Сити просто се изпари.

Но това се оказа недостатъчно. Владетелят никога не бе отбирал от западни религии, така че за всеки случай насочи ракета и към Милано – към Ватикана.

Папският съвет бе свикан в „Свети Петър“. Не в старата катедрала, бутната, за да се построи жилищен блок, а в новата, в Сицилия, съградена от стъкло и пластмаса. След петдневно заседание Говорителят на Папския съвет възвести посланието на Негово Светейшество, а в същото време край Банкок се стовари едномегатонна ракета Гейбриъл.

Това, което папа Елейн не възвести, бе едно друго решение, плод на настроението на всички участници, което папският наместник Уатанабе обобщи така:

– Ако ще нападаме БИ-то, защо „без да искаме“ да не изпратим едно от тези дяволски изчадия и в БКР-то?

Така че малко след като Банкок бе изравнен със земята, втора Гейбриъл се изръси в Бурската комунистическа република¹¹, в покрайнините на Почевструм¹². Едва ли бе от особено значение, че тя бе предназначена за Йоханесбург.

Така СВ-V, както скоро започнаха да я наричат, се превърна в размяна на удари, докато всеки очакваше някоя от нациите да предприеме тоталния натиск. Трябваше да се почне със залп от бойни ракети по военните бази, жизнени центрове и природни ресурси, придружен от чума и смъртоносен химически удар. В зората на конфликта се наброяваха петдесет и осем нации, религии, партии или други групировки, способни на подобна атака.

Обаче бомбите все си падаха по една на седмица. В началото приличаше на игра, в която могат да участват всички. Но за три месеца съюзите се стабилизираха по доста класически начин. Световните новинарски агенции кръстиха едните Капиталистически свине, а другите – Комунарски плъхове. Колкото и да бе странно, норманците и бирманците се озоваха в един лагер, а Ватикана им стана общ противник. Имаше и други, наричани от новинарите паразити, които инцидентно връхлитаха, за да сритат някой от колосите в пищяла. Но като цяло СВ-V скоро заприлича на басовете, по които особено си падали руснаците през Първата атомна. Насвяткани с водка, те се шамаросвали, докато единият не падне.

Рекордът на двама приятели, които си удряли трийсет часа плесници, датира от 1931 г. и оттогава не е подобряван.

При скорост една петмегатонна бомба на седмица – сиреч около килотон на минута – ядрените запаси на Земята щяха да стигнат за осем века.

Конъл „Жилото“ Рей бе от капиталистическите свине. И той като себеподобните рядко се замисляше по въпроса, а стореше ли го, се оприличаваше по-скоро на канадска шунка.

Като гражданин на Доминиона, нямаше опасност да го мобилизират, а рискът да го изпари някоя ракета бе твърде нищожен. Първо, никоя нация не възнамеряваше да набира армия, защото за да се води войната вече не трябваша толкова хора. Второ, в Доминиона падна само

11. Бур – южноафриканец от холандски произход. – Б.пр.

12. Почевструм – град на около 100 км от Йоханесбург. – Б.пр.

една бомба. В Едмънтън. А Конъл я забеляза главно поради факта, че „Едмънтън ойлърз“ вече не се явяваха на срещите си за Хокейната лига.

Конъл нямаше понятие за едновременните, доста по-обширни, граници на Канада, но дори да бе чувал за това, не си бе направил труда го запомни. Канада оцеля благодарение на отказа от отделни свои части. Първо се отцепи Квебек, последван от Британска Колумбия. Тя стана част от Норманските земи, а Онтарио – независима държава. Източната капиталистическа федерация на юг погълна Маритаймс, а корпорацията-държава Дженераъл Протеин прилапа по-голямата част от южна Манитоба и Саскачуан. Сега Канада се свиваше между западните брегове на Хъдзъновия залив и подножието на Скалистите планини. Столица ѝ беше Йелоунайф. А Конъл живееше в предградието Артилерийско езеро на петмилионния Форт Рилайънс.

Момчето израсна с две страсти: хокея и комиксите. Прекалено дебело и мудро, то бе типична последна резерва на махленските отбори. Най-много да му поверят вратата, и то не за да я пази, а по-скоро да я запушва.

На четиринасетия му рожден ден някакво гаменче го удари със снежна топка в лицето и Конъл Рей откри една нова страст – бодибилдинг. За своя, а и не само за своя изненада, се оказа твърде способен. На шестнайсет можеше да претендира за титлата „Мистър Канада“. В стила на Чарлз Атлас, Конъл намери гаменчето и го навря в една дупка в леда на Артилерийското езеро.

На келтски Конъл означава „висок и силен“. Започваше да си мисли, че майка му е уцелила името, макар на ръст да бе малко по-нисък от метър и шейсет. Що се отнася до госпожа Рей, наследил бе още нещо от нея и когато научи какво е, то се превърна в четвъртата страст в живота му.

И така, на своя осемнайсети рожден ден, 294-ия ден от Войната, Конъл взе сутрешната шейна до космодрума на Кейп Чърчил и се отправи към Гея.

* * *

Като се изключи ходенето до Уинипег, напускаше за пръв път Канада. Сегашното пътуване щеше да е доста по-дълго: Гея отстоеше на милиард и половина километра от Артилерийското езеро. Билетът струваше и майка си, и баща си, но татенцето Рей се бръкна, защото вече не можеше да се опре на приумиците на сина си. Момчето от три години само ядеше, играеше хокей и вдигаше гири – нямаше да е зле да се

разкара от къщи. А милиард и половина километра звучеше твърде обнадеждаващо.

Сатурн впечатли неимоверно Конъл. Пръстените изглеждаха достатъчно стабилни, за да се пързаялш по тях. Позяпа как зад илюминатора набъбва огромната черна маса на Гея и разлисти „Златните остриета“, най-старата си книжка с комикси. За онова хлапе, дето получило вълшебни кънки от злия магьосник. В края на историята малкият – който също се казваше Конъл – ставаше цар на кънките и успяваше с един ритник да обезглави магьосника. Конъл опипа звуковите пътеки при последната картинка и чу познатия гнусен звук от удара с кънката, после се вторачи в кървавия фонтан и в отвратително лъщящия върху страницата мозък.

Виж той едва ли ще успее да пречука Магьосницата със своите кънки, макар да ги беше взел със себе си. В мислите си Конъл я убиваше с голи ръце. Но все пак се беше запасил и с пистолет.

Негова цел бе Чироко Джоунс, бившият Капитан на Кораба за дълбокия космос „Рингмастър“, после Крилатия командир на Ангелите, тайната Задна-майка на Титанидите, някога Великата и Властната, но отдавна детронирана Магьосница на Гея, понастоящем наричана Демон. Конъл Рей си правеше сметка да я натика в някоя дупка в леда.

Изгуби цял месец, за да издири Чироко Джоунс. Отчасти защото Демона не копнееше да бъде издирена, нищо че в момента беше извън всякаква опасност. И освен това, защото като безброй свои предшественици, Конъл също бе подценил Гея. Знаеше, че Светът-Бог е голям, но не беше се погрижил да осмисли цифрите, за да осъзнае каква огромна територия му предстои да изброди.

Знаеше, че Джоунс обикновено се мъкне с Титаниди, а Титанидите редовно се подвизават в областта Хиперион, така че потегли натам. Благодарение на едномесечното търсене успя да се приспособи към четири пъти по-ниската гравитация и към шеметните пейзажи, предлагани от гигантската вътрешност на Гея. Както и да разбере, че никоя Титанида не ще сподели с човек нищо, засягащо „Капитана“, както сега наричаха Чироко Джоунс.

А самите Титаниди се оказаха доста по-едри, отколкото си мислеше. Подобните на кентаври същества играеха видна роля в комиксите, но художниците се бяха оляли. Конъл очакваше да се гледат очи в очи, а стигаше на Титанидите до пъпа. Рисуваните бяха или мъжкар, или женски, нищо че на картинките липсваха съответните атрибути. На

живо приличаха на самки и бе невъзможно да се определи полът им. Между предните си крака имаха само мъжки или женски орган, досущ като човешките, а отзад – и двата в комплект. Задният penis обикновено бе скрит и когато Конъл го зърна за първи път, изпита същото чувство на безсилие като при началните тренировки с шангите.

Сгащи я в свърталището „Котката“ – титанидска кръчма до дънера на най-грамаданското дърво, което бе виждал в живота си. Всъщност и в цялата Слънчева система нямаше равно на него по големина, а под короната и върху клоните му се бе обосновал титанидският мегаполис на Гея, наречен Титантаун.

Чироко Джоунс седеше на ъглова маса в компанията на пет Титаниди. Играеха някаква шантава игра със зар и фигури за шах. Пред всеки стоеше половинлитрова халба с тъмно пиво. Чашата на Демона бе непокътната.

Сред Титанидите Чироко се губеше – но в действителност бе висока метър и осемдесет. И цялата бе в черно – от капелата, като тази на Зоро в любимия комикс на Конъл, до ботушите. Лицето ѝ се криеше в сянка, с изключение на носа, прекалено едър, за да бъде скрит. Захапала бе тънка пура, а в кобура ѝ се мъдреше 38-калибров пистолет от синкава стомана. Чироко беше леко мургава, а дългата ѝ коса бе прошарена със сребърни нишки.

Конъл пристъпи напред и се изправи лице в лице с нея. Не се страхуваше, отдавна очакваше този момент:

– Ти не си магьосница, Джоунс – подхвана той. – Ти си вещица.

За миг си помисли, че не са го чули заради врявата. Чироко не се помръдна. Обаче напрежението, струящо от блестящата му аура, буквално наелектризира въздуха. Шумът постепенно заглъхна. Всички Титаниди насочиха погледи към пришълеца.

Чироко Джоунс бавно вдигна глава. Стана му ясно, че го е наблюдавала – и то от самото начало. С най-пронизващите, но и най-тъжните очи, които бе виждал. Дълбоки, ясни и тъмни като антрацит. Изглежда го без да мига, като не пропусна да забележи кобура с колта на хълбока му и присвиващата се на сантиметри от него длан.

Извади пурата от устата си и оголи зъби в хищна усмивка.

– Ти кой си, по дяволите? – запита.

– Жилото – отвърна Конъл. – Дойдох да те убия.

– Искаш ли да го хванем, Капитане? – предложи една от Титанидите. Чироко махна с ръка.

– Не. Изглежда е въпрос на чест.

– Точно така. – потвърди Конъл. Знаеше, че повиши ли тон, гласът му ще стане още по-писклив, и позамълча, за да успокои дишането. Тя нямаше да позволи на тия добичета да свършат мръсната работа вместо нея. В края на краищата, май щеше да се окаже достоен противник.

– Пристигайки тук преди стотици години, ти ...

– Осемдесет и осем – вметна Чироко.

– Какво?

– Пристигнах преди осемдесет и осем години. Не преди стотици.

Конъл не позволи да го разконцентрират.

– Спомняш ли си мъжа, който дойде тук заедно с теб? Един мъж на име Юджийн Спрингфилд?

– Чудесно си го спомням.

– Знаеш ли, че е оставил жена и две деца на Земята?

– Да. Знам.

Конъл пое дълбоко дъх и се изправи.

– Е, Джен е мой пра-праядо.

– Глупости.

– Не са глупости. Аз съм негов правнук и дойдох, за да отмъстя за убийството му.

– Господине... Явно си падате по щуротиите, но тази ще е най-щурата в живота ви.

– Изминах милиарди километри, за да си разчистим сметките.

Той посегна към колана си. Чироко трепна, но Конъл не забеляза нищо, улисан в разкопчаването, за да захвърли с жест колана ведно с кобура на пода. Харесваше му да носи този пистолет. Носеше го, откакто бе пристигнал тук, откакто видя колко много люде се движат въоръжени. Намираще го за приятна промяна в сравнение с твърдите закони за личното оръжие в Доминиона.

– Ето. Знам, че си прехвърлила стотака и се биеш без грешка. Готов съм да започнем. Нека излезем и честно решим нещата. Ще се бием до смърт.

Чироко бавно поклати глава.

– Не можеш да доживееш до сто двайсет и три, синко, ако уреждаш всичко честно – тя погледна през рамото му и кимна.

Титанидата зад Конъл го цапардоса с празната халба по главата. Дебелото стъкло се строши и той се свлече на пода сред купчина оранжеви титанидски фъшкии.

Чироко се изправи и затъкна втория пистолет в ботуша си.

– А сега да видим що за мръсник е тоя.

На мястото имаше и Титанида-лечител – тя прегледа кървящата рана и съобщи, че потърпевшият вероятно ще оживее. Друга Титанида измъкна вързопата на Конъл и го отвори. Чироко наблюдаваше, пушейки.

– Какво има вътре? – попита тя.

– Нека видим... Пастърма, кутия с пълнители за пищова, кънки и... около трийсет комикса.

За Титанидите смехът на Чироко бе като музика, защото твърде рядко го чуваха. Останалите също се засмяха и заразглеждаха комиксите. Кръчмата се огласи от звънки възгласи и кикот.

– Дайте и на мене, приятели – обърна се Чироко към насядалите около масата.

Конъл се освести с най-жестоката мигрена в живота си. Усети, че се кандилка, и отвори очи за да види защо.

Откри, че виси с главата надолу от трикилометров склон.

Макар че скимтенето му причиняваше свирепи главоболие, не можеше да се спре. Писъкът беше висок, детски, почти беззвучен. После се издрайфа и насмалко не се задуши.

Целият беше омотан с въжета, сякаш от някой паяк. Можеше да движи единствено врата си, но доста го заболя, когато се заоглежда обезумял наоколо.

Беше привързан към гърба на Титанида, с глава към огромните бутове на чудовището, което като на магия се катереше по отвесната скала. Конъл изви глава и зърна как задните ѝ копита драпат по издатини не по-големи от педя. С ужас и изненада видя как едно от „стъпалата“ се отчупи и рукна лавина от камъни, за да се изгуби в бездната.

– Копелето се мята някъде на опашката ми – каза Титанидата.

– А? – долетя друг глас и той принадлежеше на Чироко Джоунс.

Значи Демона беше някъде близо до чатала му.

Конъл реши, че започва да откача. Скимтя, моли се, но не получи отговор. Нечувано: това добиче не би могло и само да издрапа по такъв склон, а то напук на всякаква логика се изкачваше, и то с двама човеци на гърба си, че и припкаше със скорост, с каквато Конъл се движеше по равното.

Що за животно беше тази Титанида?

Замъкнаха Конъл в някаква пещера. Една нищо и никаква дупка в скалата с размери три на дванайсет и височина на тавана три метра. Към

нея не водеше никаква пътека.

Стовариха го, все така омотан в своя пашкул от въжета. Чироко го избута да седне.

– След малко ще ти се наложи да отговориш на няколко въпроса – заяви тя.

– Всичко ще ти кажа.

– Дяволски си прав – каза тя и се изкикоти, а после го фрасна по физиономията със собствения му пистолет. След опита му да протестира последва нов удар.

Чак след четвъртото халосване Чироко бе сигурна, че го е зашемети- тила. Би могла да удря и с приклада, но това означаваше да насочи ду- лото към себе си, а тя едва ли би доживяла до сто двадесет и три години, ако вършеше подобни глупости.

– Не биваше да ме нарича вещица – каза тя.

– Остави – обади се Кларинет. – Щях да го убия още в „Котката“.

– Да-а – Чироко приклепна, а раменете ѝ се отпуснаха. – Знаеш ли, понякога се чудя дали е толкова хубаво да доживееш до сто двайсет и четири.

Титанидата не отвърна. Тя разхлабваше въжетата на Конъл и го събличаше. От дълги години беше с Магъосницата и познаваше добре настроенията ѝ.

Стената в дъното на пещерата бе покрита с лед. Ала денят бе топъл, ето защо по каменния под се стичаше бистра струйка. Чироко коленичи до образуващото се езерце. Понаплиска лицето си, отпи. Водата бе ледена.

Много нощи бе прекарала тук Чироко, откакто нещата по пръстена се бяха забатачили. Инвентарът бе оскъден: по няколко одеяла и бали слама, две дървени ведра – за питейна вода и заместител на ножик. Единственият лукс бе опънатият между две греди хамак. Както и старата дъска за пране. При по-дълги престои Чироко опъваше въжетата пред входа на пещерата, за да улови сухите възходящи потоци.

– Ей, пропуснали сме нещо – каза Кларинет.

– Какво?

Титанидата ѝ хвърли омачкания комикс от задния джоб на Конъл. Чироко го улови и за миг се загледа в действията на Кларинет.

Вече бе привързал голия културист към забития в пода масивен кол и Конъл седеше, съвсем безпомощен, със застопорени на около метър разстояние глезени. Сега Кларинет прикрепваше с широк кожен ремък

главата му към кола.

Лицето със засъхналата по него кръв представляваше грозна гледка. Носът и лицевите кости бяха счупени, но челюстта май бе наред. Картинката се допълваше от набъбналите устни и очите като цепки.

Чироко въздъхна и се взря в парцаливия комикс, на чиято корица прочете „Магъосницата от Гея“ и видя стария си кораб „Рингмастър“ в предсмъртна агония. Въпреки че доста вода бе изтекла оттогава, мразеше тази гледка.

Книгата беше от луксозните, дето всички персонажи си имат имена, неподлежащи на промяна по желание на купувача. Повечето от четивата на Конъл позволяваха да прекръстиш на себе си главния герой.

Действащите лица й бяха познати. Тук бяха и Чироко Джоунс, и Джен, и Бил, и Калвин, и сестрите Поло, както и Кларинет и Люлчина песен.

И, разбира се, още някой.

Чироко затвори книгата и преглътна. После се изтегна в хамака и я разлисти.

– Нима смяташ да прочетеш това нещо? – запита Кларинет.

– Не може да се чете. Няма думи. – Всъщност Чироко никога не бе виждала книга като „Магъосницата от Гея“, но разбираше принципа й. Цветовете блестяха, потрепваха или искряха и мокрееха при допир. В мастилото бяха скрити микроскопични мехурчета и буквите придобиваха очертания при докосване. Звукови ефекти бяха изместили едновременните „дрън-дрън“, „бум“ и „тряс“.

Диалогът бе дори по-нескопосан и от перченето на Конъл в „Котката“, така че Чироко предпочете само да разглежда картинките. Историята беше семпла.

Видя кораба си, как се приближава към Сатурн. После откриха Гея, гигантското черно колело в орбита. А след гибелта на „Рингмастър“ целият екипаж се появи във вътрешността на колелото след период на странни сънища. Пътуваха с целелин, после плаваха с лодка по Офион, срещнаха се с Титанидите. По мистериозен начин Чироко се бе научила за пее на техния език. Групата се замеси във войната с Ангелите.

Героите й се сториха доста по-объркани, отколкото навремето. Скандалите между Чироко и Габи Плъджет бяха бурни, и още по-бурни – между Чироко и Джен Спрингфийлд. Последната сцена бе изцяло изфабрикувана, а първата не бе на мястото си.

Всички бяха въоръжени до зъби. Имаха мунициии за цял батальон наемници. Мъжете бяха по-напращели каyani и от Конъл Рей, а гърдите

на жените бяха колкото бостански дини, които непрекъснато изхвърчаха от впитите кожени елечи, призвани да ги крепят. Все се натъкваха на чудовища, който определено се оказаха новост за Чироко, и където минаха, оставяха подире си трупове.

После взе да става по-интересно.

Видя как тримата с Габи и Джен се заизкачваха по един от огромните кабели към главината на Гея. Стъкмиха бивака и дивотиите започнаха. Мязаше на любовен триъгълник, като Чироко поддържаше връзка и с двамата си спътници. Докато подклаждаха с Габи лагерния огън, си разменяха простотии от сорта: „О, Боже, Габи, обичам ръцете ти върху топлото си влажно котенце“.

На следващата сутрин – макар Чироко да си спомняше, че в действителност пътуването бе траяло доста по-дълго, – на аудиенцията при Великата Богиня Гея, Джен получи оферта да заеме поста Магъосник. И когато той склони глава в знак на съгласие, Чироко се нахвърли върху него и пререза гръкляна му. Кръвта рукна надолу по страницата, а убийцата презрително изрита главата на Джен от пътя си. Богинята, която според Чироко бе изографисана като доста по-лукава, отколкото бе в действителност, назначи за Магъосница Чироко, а Габи – за нейна злонамерена помощница.

Имаше и много други простотии. Чироко въздъхна и затвори книгата.

– Знаеш ли, че той може би казва истината? – рече тя.

– И аз мисля същото.

– Може би е просто глупак.

– Е, ти си наясно как се наказва глупостта.

– Да-а. – Чироко захвърли книжлето, взе дървеното ведро и плисна в лицето на Конъл десетина литра ледена вода.

Конъл лека-полека идваше на себе си. Раздрусваха го и го ръчкаха, но всичко му изглеждаше твърде далечно. Дори не беше наясно той самият кой е.

Накрая осъзна, че е гол, вързан и няма никаква надежда да избяга. Седеше, разчекнат, и не можеше да се помръдне. А и не виждаше нищо, докато Джоунс не позачисти засъхналата кръв от едното му око. Заболя го. Главата му бе стегната като в менгеме от някаква лента и болеше. Всъщност, болеше го всичко.

Джоунс седеше пред него върху обърнатата кофа. Очите ѝ бяха дълбоки и тъмни, както винаги, когато го изучаваше безстрастно.

Накрая Конъл не издържа.

– Ще ме изтезаваш ли? – попита, а думите му се слепиха.

– Да.

– Кога?

– Когато ме изментиш.

Мислите му се рееха наоколо, но нещо в погледа ѝ го накара да размисли.

– Как ще разбереш, че те ментя? – попита той.

– Там е проблемът – призна тя.

После измъкна нож и го завъртя пред лицето му. Докосна стъпало то му и бавно придърпа острието към себе си. Нямаше болка, но се появи кървава ивица. Чироко отново махна ножа и зачака.

– Остър е – осмели се да каже Конъл. – Много остър.

Тя кимна и остави играчката си.

Извади пурата от устата си, поизтръска я и разпали огънчето. После доближи тлеещия връх на милиметри от ходилото му.

По кожата се появиха мехури и този път го заболя.

– Да, да, разбирам.

– Още нищо не разбираш – каза тя, без да отмества пурата.

Той се помъчи да отдръпне заклещения си крак, но Титанидата зад него се пресегна и го стисна здраво. Конъл прехапа устни и отмести очи – отново бе прогледнал. Заскимтя. Скимтя дълго, но това не облекчи болката.

Дори пет – или десет? – минути, след като тя отмести пурата, продължи да боли. Рида дълго и безпомощно.

Накрая събра доблест пак да погледне мястото. Видя кръгче обгоряла и почерняла кожа, колкото голям медал. Вдигна очи – тя продължаваше да го изучава с поглед, безчувствена като камък. Мразеше я. Никога, никого и нищо на света не бе мразил така, както мразеше нея.

– Това продължи само двамайсет секунди – каза Чироко.

Той осъзна, че тя говори истината, и заплака. Опита се да кимне, опита се да ѝ обясни, че разбира какво означава това, че двамайсет секунди съвсем не са много, но гласът му изневери. Тя чакаше.

– Трябва да разбереш още нещо – продължи Чироко. – Кракът едва ли е най-чувствителното ти място. – Дъхът му секна, когато тя размаха под носа му пурата, от която го лъхна топлина. После бавно прокара нокът от брадата му към слабините. По цялото трасе усещаше лека топлина, а щом ръката ѝ спря, Конъл чу и усети как се пърлят космите.

Когато Чироко отмести ръка, без да го изгори там, долу, с Конъл се

случи нещо странно. Той престана да я мрази. Това бе всичко, което усещаше. Беше гол и навсякъде го болеше, и тя щеше да го наранява още и още. Омразата би била за него идеална опора.

Чироко отново лапна пурата и я захапа.

– А сега – започна тя, – що за сделка си сключил с Гея?

И той отново се разкрещя.

Това продължи безкрайно. Тъжното бе, че истината нямаше да го спаси. Смятаха го за едно, а той в действителност бе нещо съвсем друго.

Още на два пъти го гори на същото място. Не там, където нервите бяха мъртви, а по живите, отекли крайчета на черното петно, където нервите степеняха. След втория път Конъл концентрира цялото си съществуване в усилията да й угоди.

– Щом не си се срещал с Гея – каза Джоунс, – тогава с кого? С Лутер¹³?

– Да. С него.

– Не, не е бил той. Кой беше? Кой те прати да ме убиеш?

– Лутер беше. Кълна се, беше Лутер.

– Лутер Свещеник ли е?

– ...какво?

– Опиши ми го. Как изглежда?

Нямаше понятие за това, но се беше научил да разбира какво говорят очите й. Те съвсем не бяха безизразни. В тях се четяха милиони неща, а той бе най-добрият им ученик. Забелязал промените, които вещаеха агония и дъх на пърлена плът, Конъл започна да говори. Насред описанието осъзна, че скицира злия магьосник от „Златните остриета“, но продължи, докато тя не го удари.

– Ти никога не си срещал Лутер – каза тя. – Кой е бил тогава? Кали¹⁴?, Благословеният Фостър¹⁵? Били Сънди¹⁶? Свети Торквемада¹⁷?

– Да – изкрещя Конъл. И неубедително добави: – Всичките...

Джоунс поклати глава и Конъл чу, сякаш отдалеч, хленчене. Тя щеше да го направи, видя го очите в й.

13. Мартин Лутер (1483–1546) – немски теолог и преводач на Библията, водач на протестантската Реформация в Германия – Б.пр.

14. Кали – индийска богиня, считана както за унищожителка на живота, така и за негова създателка. – Б.пр.

15. Уилям Фостър (1881–1964) – водач на Комунистическата партия в САЩ. – Б.пр.

16. Били (Уилям) Ашли Сънди (1862–1935) – американски евангелист. – Б.пр.

17. Томас де Торквемада – 1420–98 – Първият Велик Инквизитор на Испанската инквизиция. – Б.пр.

– Синко – рече тя, май със съжаление. – Лъжеш, а аз те предупредих да не го правиш. – Извади пурата от устата си, отново я разпали и я приближи към чатала му.

Очите му се изцъклиха, за да видят всичко. А когато усети болката, тя бе точно толкова жестока, колкото си я беше представял.

С мъка го овестиха, защото би предпочел да остане мъртъв. В смъртта нямаше, нямаше болка...

Но се свести за цялата болка на света. Смаян, забеляза, че нищо не усеща... там долу. Не можеше да се принуди дори да помисли за името на изгореното място.

Тя отново се вгледа в него.

– Пак те питам, Конъл – каза. – Кой си, какво си направил и защо искаше да ме убиеш?

И така, той ѝ разказа всичко от игла до конец, като направи пълен завои обратно към истината. Болеше ужасно и той знаеше, че Джоунз ще го измъчва. Но не му се живееше повече. Очакваха го още по-ужасни страдания, но накрая щеше да намери покой.

Чироко пак хвана ножа. При вида му Конъл изскимтя, опита да се смали, но това, както и преди, не му помогна.

Тя пререза въжето, обездвижило левия му крак. А Титанидата разхлаби възлите на пристягащия главата ремък. Брадичката на Конъл се заби в гърдите, но той продължи да жуми. Обаче в края на краищата се наложи да отвори очи.

Гледката беше направо чудо. Окосмяването бе поопърлено, но сбръчканият от страх penis беше непокътнат. Парченцето лед до него бавно се превръщаше в локвичка на пода.

– Ти не си ме наранила.

– Какво? – смая се Джоунс. – Та аз те изгорих три пъти!

– Не си ме наранила, казвам. – Той посочи с брада надолу.

– О! Добре. – Странно, тя изглеждаше притеснена. Конъл предвкуси насладата от мисълта, че може би ще живее. За негова изненада усещането се оказа приятно.

– Не ми даде сърце да го сторя – призна Джоунс. А Конъл си помисли, че тя адски добре е инсценирала всичко. – Мога просто да убивам – продължи тя. – Но мразя да причинявам болка. Знаех, че в това състояние не си способен да различиш студено от горещо.

За първи път си правеше труда да обясни действията си. Конъл се боеше да пита, но все пак трябваше нещо да предприеме.

– Тогава защо ме изтезаваше? – каза и веднага разбра, че е сбъркал. В очите ѝ за първи път блесна гняв и Конъл примря от страх, защото от всичко видяно досега в тези очи гневът бе най-ужасяващото.

– Защото си глупак. – Тя спря и сякаш се затвориха вратите над бумтяща пещ – очите ѝ отново станаха черни и студени, но под повърхността тлееше ярка жарава.

– Настъпваш гнездо на стършел и се чудиш, че те жили. Замъкваш се при най-старото, най-лукаво и параноично човешко същество в Слънчевата система, заявяваш му, че ще го убиеш, а после очакваш то да играе по правилата на твоите комикси. Още си жив само защото съм издала заповед да не се убиват съществата, мязащи на човеци, преди аз да ги разпитам.

– Да не си мислила, че не съм човек?

– Нямах причина да ти вярвам. Можеше да си някакъв нов вид Жрец или поредната каруцарска шега на Гея. Ние тук нищо не приемаме на доверие, по външния му вид, синко, ние...

Тя замълча, изправи се и го загърби. Когато отново се обърна, изглеждаше като че се извинява. – Добре. Няма полза от лекции. Не е моя работа как си живял – просто щом видя глупостта, винаги искам да я поправа. Ще се заемеш ли с него, Кларинет?

– Няма проблеми – прозвуча зад гърба на Конъл. Усети, че възетата се разхлабват, после дойде болката, но тя беше чудесна. Джоунс пак клекна и се възря в земята.

– Имаш избор – започна тя. – Разполагаме с малко отрова – безболезнена и бързодействаща. Мога да ти пръсна черепа с куршум. Или ще скочиш – ако предпочиташ така да я посрещнеш – изрече тя така, сякаш го питаше дали предпочита черешов пай, кекс или сладолед.

– Какво да посрещна? – попита той. Чироко отново вдигна очи, в които се четеше леко разочарование: пак се беше проявил като глупак.

– Смъртта.

– Но... Аз не искам да умирам.

– Повечето хора не искат.

– Свършили сме отровата, Капитане – обади се Титанидата. Вдигна Конъл като парцалена кукла и пое към входа на пещерата. Той съвсем не беше в най-добрата си форма. Чувстваше, че издиша. Бореше се и колкото по-близо бе входът, толкова повече нарастваха силите му, но това не значеше нищо. Титанидата лесно се справяше с него.

– Почакай – крещеше Конъл. – Почакай! Няма нужда да ме убиваш!

Титанидата го сложи да стъпи на ръба на пропастта и го задържа, докато Джоунс опря дулото на собствения му пистолет до тила му и освободи предпазителя.

– Искаш ли куршум или не?

– Просто ме пуснете да си вървя! – хленчеше Конъл. – Никога повече няма да ви досаждам.

Титанидата взе че го пусна наистина, но това така го стресна, че след лудешкия танц на ръба на пропастта, по време на който едва не падна, Конъл се свлече на колене, после по корем и прегърна студения камък, а краката му увиснаха над бездната.

Стояха на три метра от него. Бавно и предпазливо коленичи, после седна на пети.

– Моля ви, не ме убивайте.

– Няма да ти се размине, Конъл. Предлагам ти да се изправиш и сам да си тръгнеш. Ако искаш, се помоли или нещо такова. Ще ти дам време.

– Не. Не желая да се моля. Нито да се изправам. Това всъщност е без значение, нали?

– Винаги така съм си го представяла – Чироко вдигна пистолета.

– Чакай! Чакай, моля те, само ми кажи защо.

– Това ли е последният ти въпрос?

– Така си мисля. Аз... аз съм глупак. Ти си толкова по-умна от мен, можеш да ме смачкаш като... но защо ти е да ме убиваш? Кълна се, никога повече няма да ме видиш.

Джоунс сведе пистолета.

– Има две причини – отвърна тя. – Докато си ми на мушката, ти си безобиден глупак. Но току-виж ти проработи късметът. А най-много от всичко на света се боя от глупаците-късметлии... Или пък решиш да ми отмъстиш за стореното. Знай обаче, че рано или късно ще те открия.

– Няма да го направя – отвърна той. – Кълна се. Кълна се.

– Конъл, има може би пет човека, на чиято дума вярвам. Защо точно ти трябва да си шестият?

– Защото знам, че така ми се пада. Освен това съм само на осемнайсет и ужасно сбърках, и не искам никога, никога повече да срещам гнева ти. Ще правя всичко. Всичко. Ще съм ти роб до гроб. Ще изпълнявам всичките ти желания. – Замълча, осъзнавайки до дъното на душата си, че говори чистата истина. Сети се колко малко добро бе видял от истината само преди няколко часа. Трябваше да има начин да й докаже, че не лъже. Ами да! Тържествената клетва.

– Кълна се, че казвам истината – ако не, да пукна! – изкрещя Конъл и зачака.

Куршум не последва. Той отвори очи и видя Чироко Джоунс и Титанидата да се споглеждат. Накрая Титанидата сви рамене и кимна.

МУЗИКАЛНА ИНТЕРЛЮДИЯ

Скоро след като Конъл кацна на Гея, корабът, наречен „Ксенофоб“, напусна орбитата си около Сатурн и отпраши към Земята.

Това събитие нямаше нищо общо с Конъл. Подобно на своите предшественици, „Ксенофоб“ бе изкарал в орбита на Сатурн почти век. Първият кораб се подчиняваше на своя собственик, Организацията на обединените нации. След изчезването на тази институция стана притежание на Съвета на Европа, а впоследствие и на други пацифистки организации.

В пактовете и протоколите, подписвани от Гея и различните нации и съюзи на Земята, не фигурираше нито един от корабите. Когато Гея бе приета в ООН, тя сметна за дипломатично да се преструва, че не ги забелязва. Задачата им беше обществена тайна. Ядреното оръжие на борда на всеки бе достатъчно, за да изпари Гея. С договор или без, масата на Гея – едно-единствено разумно същество – надвишаваше съвкупната маса на всичко живо на Земята и не беше зле следващите поколения да имат физическата възможност да я унищожат, въпреки невиджаните й способности.

– Истината е – сподели веднъж Гея с Чироко, – че аз не мога да върша глупости, но защо да им го казвам?

– Пък и кой ли би ти повярвал? – откликна Чироко. Убедена бе, че Гея тайно се гордее с излишъка от внимание, с това безпрецедентно единодушие на исторически разделените люде от планетата Земя.

Но откакто войната навлезе в своята втора година се оказа, че товарът на „Ксенофоб“ може да се употреби по-удачно вкъщи, вместо да се пропилява в космоса.

Гея отбеляза отпътуването.

Не би могло да се каже, че същество, което прилича на 1300-километрово каруцарско колело, може да се усмихва – в човешкия смисъл на думата. Но някъде в пулсиращата червена линия светлина, центъра на гея-съзнанието, пробягна усмивка.

След половин декарот пътуващият филмов Пандемониум започна

прожекциите на специална програма от две кинотворби: „Триумфът на волята“ на Лени Рифенщал¹⁸ и „Д-р Стрейнджлъв или как се научих да не се тревожа и да обичам бомбата“ на Стенли Кубрик.

На Гея времето се измерваше в ротове.

Едно завъртане около оста ѝ представляваше един рот, сиреч шейсет и една минути, три секунди и няколко десети. Често наричаха рота „гея-час“. А килоротът, или „гея-месеца“, траеше четирийсет и два дни.

Благотворителните полети започнаха два килорота след като „Ксенофоб“ напусна поста си (за да бъде засечен близо до орбитата на Луна-та от Комунарските плъхове). Тогава Гея разкри за първи път някои от неизвестните си способности.

Знаеше се, че Гея е застаряло същество от генетично създадения вид на име Титан. Петте ѝ по-млади сестри се подвизаваха в орбита около Уран, а невръстната ѝ дъщеря скоро трябваше да се пръкне на повърхността на Япет, спътник на Сатурн. В оскъдните си интервюта сестрите ѝ бяха разкрили същността на репродуктивния метод, на Титан, както и на титанските яйца и разпространението им.

Знаеше се също, че Гея използва сътворени от нея същества, които не притежават свободна воля, а по-скоро са нейни допълнения, също като пръста или ръката за човека. Наричаха ги „оръдията на Гея“. Дълги години едно от тях бе представяно на посетителите като самата богиня. Когато Чироко го уби, Гея набързо създаде друго оръдие.

Това, че оръдията и семената можеха да се комбинират, не беше изненада за Чироко. След деветдесет години живот с полудяващ бог малко неща можеха да я изненадат.

Резултатът от кръстоската наподобяваше космически кораб. Гея разпръсна тези управляеми, изключително мощни семена веднага щом разбра, че „Ксенофоб“ е унищожен и не се предвижда друг да го замести. Те поеха към орбитата на Земята, като почти цялата първа партида бе ликвидирана преди влизането в атмосферата. Втората година от войната беше смутно време: всеки стреляше пръв и дори не си правеше труда да задава въпроси.

Но постепенно семената се усъвършенстваха. Приземяваха се на места, превърнали се в ядрена касапница, и сигнализираха, че спасението е близо. Семената зовяха, изпълняваха музика, за да повдигнат духа

18. Лени Рифенщал – немска режисьорка, приближена на нацисткия режим.

на сломените същества, които бяха избегнали гибелта, обещаваха медицинска помощ, чист въздух, храна, вода и неограничени перспективи в гостоприемния скют на Гея.

Глобалните мрежи кръстиха семената „полети на милосърдието“. В началото авантюрата бе твърде рискована, тъй като повечето бяха унищожавани при опита им да напуснат Земята. Но малцина човечеци се колебаеха. Някои се бяха нагледали на такива ужаси, пред които адът бе същински курорт. Скоро враждуващите страни оставиха на мира Гея-семената. Имаха далеч по-важни въпроси за решаване, например чий милион хора да бъде изстребен през идната седмица.

Семената побираха по сто души. На излитане се развихряха страховити схватки. Нямаше милост за децата, а възрастните преминаваха всички цивилизовани граници, само и само да се качат на борда.

Никоя мрежа не съобщи този факт, но пътуването до Сатурн бе чудотворно. Нямаше рана, която да остане неизцелена. Ужасите от войната избледняваха. Имаше изобилие от храна и вода за всеки. По време на „полетите на милосърдието“ надеждата отново възкръсваше.

* * *

Вътрешността на Гея бе разделена на дванайсет области: шест непрестанно осветени и шест тънещи в безкрайна нощ. Между тях се намираха тесните ивици на изгрева или залеза – според посоката на пътуването или състоянието на духа – известни като зони на здрача.

В зоната между Япет и Диона, заобиколено от планини, се простираше езерото с неправилна форма, наречено Мороз, сиреч „Съдба“ или „Орися“.

Начупена и стръмна, бреговата му линия бе осеяна на юг с безчет полуострови и тесни, дълбоки заливи, които имаха имена, за разлика от повечето ограничаващи ги тесни ивици суша. Залив на Измамата, Разюздаността, Залив на Скръбта, Двусмислиците или Забравата, Залив на Глада, Недъга, на Войната и Несправедливостта. Дълъг и потискащ списък. Но въпреки това логичен: съставен бе от първите картографи, които са имали под ръка справочници по гръцка митология. Не бе подминато нито едно от децата на Нокс, сиреч Нощта, чийто първороден син бе Мороз, следван от Измамата, Разюздаността, Скръбта и всички останали, тънещи в мрака роднини.

Най-източната част от брега бе известна като Ментовия Залив. Причината да се сдобие с това име бе проста: Магъосницата го преименова, защото на никой не му се живееше в Залива на Убийствата.

Там бе селището Белинзона – плъзнало във всички посоки шумно и мръсно място. Едната му половина се бе сгушила до почти отвесната стена на източния полуостров, а другата се простираше във водата върху понтони. А островите бяха изкуствени, изградени върху колове или скали, които стърчаха от водната чернилка.

Приличаше на Хонконг. Един многоезичен град от лодки, вързани за колове или на гроздове, понякога по двайсет-трийсет наведнъж. Лодките бяха дървени, от всички разновидности и форми, каквито човешкото въображение бе успяло да роди през вековете.

Белинзона бе само на три години, когато пристигна Роки, но вече бе обител на греха и разложението – огромен престъпен свят на насилие върху лика на Ментовия залив.

Това беше град на човеците, и хората там бяха толкова различни, колкото и лодките, от всякакви раси и националности. Там нямаше полиция, нямаше пожарна, нямаше училища, нито съд, нито данъци. Фрашкано бе с оръжие, но липсваха муниципи. Дори така броят на убийствата беше астрономичен.

Малко от туземните раси на Гея навестяваха града. Прекалено бе влажен за пясъчните духове и прашен – за целелините. Железарите от Феба поддържаха на един от островите анклав – там купуваха човешки деца, за да ги ползват за инкубатори или хумана на своите новоизлюпени. От дъжд на вятър се отбиваше и някоя изгладняла Подводница и отхапваше цели части от града, но отворената му канализационна система обикновено отпъждаше гнусливите гиганти. Титанидите идваха да търгуват, но намираха града за потискащ.

Повечето от жителите му бяха съгласни с тях. А някои откриваха романтика в мястото – първично, диво и жизнено, „свирепо като куче със смъртоносна захапка, хитро като туземец...“ Но за разлика от старото Чикаго, Белинзона не се славеше със своите касапи, техничари или търговци на жито. Храната идваше от езерото, от манната, или от дълбоките кладенци, които улавяха млякото на Гея. Градът произвеждаше предимно тъмнокафяви петна във водата и кълбета черен пушек във въздуха, защото все някой от кварталите гореше. В глухите улички се намираха удушвачески клупове, отрова и роби. Човешкото месо се продаваше открито по месарските тезгяси.

Сякаш тук бе събрана цялата нищета на измъчената Земя: дестилирана, концентрирана и оставена да изгние.

Точно както бе планирано от Гея.

На 97 761 615 рот от двайсет и седмия гигарот, Фазовия Превключвател (Двоен Дизел Лидийско Трио) Рокендрол слезе от дългата си лодка в покрайнините на Белинзона.

Чироко Джоунс каза веднъж за Титанидите, че „те са пример как една система, създадена да опрости нещата, може да се изкилиферчи“. Имаше предвид, че истинското име на една Титанида е песен, която означава много за самата Титанида и нищо за хората. Понеже без помощта на Гея беше абсурд човешко същество да усвои тези песни, Титанидите започнаха да вземат английски имена, защото повечето хора на Гея говореха именно този език.

От системата несъмнено имаше имаше полза – за Титанидите. Имената на акорда, към който принадлежат, им служеха за фамилии. Акордът е нещо като човешки клан или сдружение, голямо семейство или раса, чийто смисъл е понятен на малцина хора, нищо че повечето разпознават характерната им окраска – също като шотландските полички или вратовръзките на различните колежи. Второто, бащиното, име сочеше благодарение на кой от двайсет и деветте начина се е пръкнала Титанидата, която имаше от един до четирима родители. Собственото име бе свързано с третия важен фактор за всяка Титанида – музиката. Всичките се кръстеха на някой музикален инструмент.

Но с Фазовия Превключвател системата се наруши. Магьосницата реши, че името му е прекалено скандално. Прекръсти го на Роки и това му пасна. Истински успех за Чироко след повече от век тормоз заради този прякор. След като го хариза на Титанида, тя откри, че никой повече не я нарича Роки.

И така, бившият Фазов превключвател, сега Роки, привърза лодката си, огледа се наоколо, а после и небесната шир. Можеше да е и късна нощ. Така бе на Мороз от три милиона земни години и Роки не очакваше нещо да се е променило. Някъде на триста километра височина откъм сплицата на Диона прииждаха облаци, докато от запад слънчевото злато се стичаше като разтопено масло през арковидния покрив над Хиперион.

Подуши въздуха и веднага съжали, но пак подуши, внимателно, за да усети дали отнякъде не лъха на разложение от Свещеник или още по-лошо, зловонието на Зомби.

Градът дремеше. В беззвучния здрач за Белинзона нямаше натоварени часове или мъртви периоди. Хората действаха по желание или ако нещата не търпят отлагане. Но въпреки това имаше и изблици на активност. Настъпваха моменти, когато жестокостта витаеше във въздуха,

готова да се роди, но и времена, когато мързеливият звяр се пресищаше, свиваше се на кълбо и потъваше в неспокоен сън.

Роки отиде при към грохналия човешки саец, който пържеше на огъня в ръждясала тенекия рибешки глави.

– Ей, старче – повика го той на английски. Подхвърли му пакетче кокаин и то бе уловено във въздуха, подушено и скатано в джоба.

– Пази лодката ми – нареди Роки – и щом се върна, ще получиш още.

После се извърна и четирите твърди като диамант копита зачаткаха надолу по пристана.

* * *

Титанидата бе предпазлива, но не се притесняваше особено. Хората вече си знаеха урока, макар че доста вода изтече докато го научат. Муниципалитетите им свършиха и Титанидите вече не си поплюваха.

Не че някога се бяха държали нежно с човеците, просто бяха реалисти. Нямаше смисъл да се спори с въоръжени люде, а такива повече от половин век бяха болшинството заселници от Земята. Но сега те бяха изгърмели патроните и Роки прекосяваше пристаните на Белинзона без особени опасения.

Тежеше повече от петима човеци и беше по-силен от десет. И тичаше поне два пъти по-бързо. Ако го нападнаха, щеше да къса глави и крака, без жал. При голямо числено преимущество на противника, щеше да избяга. И в краен случай да стреля с 38-калибровия, по-скъпоценен от злато револвер, затъкнат в торбата на корема му. Но възнамеряваше да върне оръжието на Капитан Джоунс неизползвано.

Препускащата през сумрачния град Титанида представляваше внушителна гледка. Висока три метра, тя имаше фигура на кентавър, но линията на силуета ѝ бяха по-плавни от тези на класическия гръцки модел, пък и не всички детайли бяха аналогични. Конската и човешката част не бяха строго разграничени. Като се изключат буйните черни къдри на главата и опашката, както и окосмяването под чатала, бледата лимоненозелена кожа на Роки беше съвсем гладка. Не носеше дрехи, но беше окичен с дрънкулки и наклепан с боя. Онзи, който никога не е виждал Титанида, би го взел за жена. Но това бе илюзия, която се дължеше на факта, че Титанидите са голобради същества с големи конични гърди, дълги мигли и широки, чувствени устни. Инак полът им се определяше от органа между предните крака. Роки беше мъжкар, при това расов.

Той минаваше покрай тесни подпори, безкрайни върволици от

лодки и малкобройни групички от хора, които му правеха път. Ноздрите му се разшириха. Долови безброй миризми – на пържено, на изпражнения, на далечните Железни господари, на прясна риба и човешка пот, – но не и миризмата на Свещеник. Постепенно стигна до по-обитаемите алеи, до широките, пулсиращи артерии на Белинзона. Прекоси няколко моста с високи, почти полукръгли арки – съоръжения, които лесно се строяха при гравитация четвърт „жи“. Спря се на една пресечка от Квартала на свободните жени. Огледа се. Знаеше за седемте човешки Свободни жени, застанали на пост на забранената линия. Пет пари не даваше за тях, както и те за него. При желание можеше да влезе в Квартала – те дебнеха само за човешки мъжкари.

Наоколо бе почти пусто. Само една жена, около двайсетгодишна според Роки, макар между пубертета и менопаузата всичките да му изглеждаха еднакви, седеше като статуя, подпряла с ръка брадичката си. Обута бе с черни бални пантофки.

Тя го погледна и Роки веднага разбра, че е от чалнатите. Но не от буйните. Лудостта не го притесняваше – това бе, в края на краищата, чисто човешко понятие. Всъщност Роки най-много харесваше човеците, дето хем бяха откачени, хем не бяха буйни. Чироко Джоунс, която сега бе там, беше луда...

Усмихна ѝ се и жената тръсна глава.

Застана на палци. Ръцете ѝ грациозно се вдигнаха и тя се преобрази. Започна да танцува.

Роки знаеше историята ѝ. Като нея имаше хиляди: човешки отрепки, без дом, без приятели, без нищо. Дори просящите от Калкута притежаваха мястото на тротоара, където спяха, поне така се говореше. Калкута бе само един спомен. Повечето жители на Белинзона нямаха и толкова. Доста от тях вече бяха изгубили съня си.

На колко ли е била в началото на войната? На петнайсет? Или на шестнайсет? Оцеляла е и са я прибрали боклукчиите на Гея, за да я доведат тук, загубила не само имущество, родина и близки, но и разума си.

И въпреки това, тя беше богата. Отдавна, на Земята, някой я беше научил да танцува. И тя все още имаше танца и балетните пантофки. А също и безумието. То струваше нещо на Гея. То бе закрила. Онези, които измъчваха лудите, често биваха сполетявани от нещастия.

Роки знаеше, че човеците не чуват музиката на думите. Малкото хора наоколо, дори да бяха забелязали танца ѝ, не чуваха мелодията, която тя създаваше за него. Роки сякаш слушаше филхармонията на Титантаун, докато балерината подскачаше и правеше пируети. Гея беше

идеално място за балет. Танцьорката се рееше като перце във въздуха, а когато стъпваше на палци, това сякаш беше естествената човешка походка – доколкото при хората можеше да става дума за естествена походка. Танцът на двукраките бе източник на шеметно вълнение за Роки. Дори това, че можеха да вървят, беше чудо, но да танцуват...

Сред гробна тишина тя изпълни „Силфидата“ на мръсния кей, на ръба на отходната яма на човеците.

Завърши с реверанс и дари Роки с усмивка. Той даде и на нея пакетче кокаин, според него нищожна отплата дори само за усмивката. Тя отново стори реверанс. Той импулсивно измъкна едничкото бяло цвете от многото вплетени в косите му. Поднесе ѝ го. Този път усмивката ѝ бе по-чаровна от всякога.

– Grazie, padrone, mille grazie¹⁹ – извика тя, просълзена, и побягна.

– Имаш ли цвете и за мен, куче?

Роки се извърна и видя нисък, як човешки мъжкар, или „самеца-канадец“, както обичаше да се нарича той самият. Познаваше Конъл от три години и го намираше за прекрасно луд.

– Не мислех, че си падаш по човешките...

– А си казал „задник“, Конъл, а съм ти избил някой зъб.

– Нещо да съм казал? Какво има всъщност?

– Едва ли ще разбереш, защото си глух за красотата. Бих сравнил твоята поява с лайно, което пада в автентична порцеланова ваза от времето на династията Минг²⁰.

– Нима? – Конъл се огледа, дръпна за последно от пурата си и захвърли угарката в тъмните води. И сега бе облечен с неизменния си балтон, който според Роки му придаваше интересен дъх. – Видя ли нещо? – след доста дълга пауза се поинтересува Конъл, като не сваляше очи от седемте сестри пазителки на Квартала. Те също се бяха вторачили в него, със свалено, но готово за стрелба оръжие.

– Не. Градчето май е спокойно.

– И аз мисля така. Надявах се ти да надушиш нещо, но изглежда отдалвна никой не се е вясвял.

– Ако дойдат, ще го усетя – потвърди Роки.

– Тогава бихме могли да продължим. – Конъл се намръщи и погледна към Титанидата. – Освен ако не искаш да я разубедиш.

– Не мога, а и не бих се опитвал – каза Роки. – Има нещо адски

19. Благодаря ви, господине, много ви благодаря (итал.). – Б.пр.

20. Минг – китайска династия 1368 – 1644 г, чието управление бележи период на разцвет в науката и изкуството, по-специално в изработката на порцеланови изделия.

гнило. Трябва да се действа.

– Да, но...

– Не е толкова опасно, Конъл. Няма да я нараня.

– Толкова по-добре за теб.

През онзи първи ден Чироко и Конъл се пазариха. И след години Конъл всичко си спомняше. Той държеше да ѝ бъде роб до края на живота си. Според Чироко срокът бе прекалено дълъг: жестоко и ненужно наказание. Тя предложи двайсет хиляди рота. Конъл кандиса на двеста хиляди. Нейното контрапредложение бе трийсет.

Споразумяха се на петдесет. Но Чироко не знаеше, че Конъл възнамеряваше тогава, а и сега, за изпълни първоначалното си предложение. Щеше да ѝ служи до смъртта си.

Обичаше я с цялата си душа.

То е ясно, че и той бе имал колебания, тежки моменти. Когато стоеше самичък в мрака, неохраняван, започваше да изпитва известно негодувание, да се наслаждава на мисълта, че тя се е отнесла незаслужено зле с него. Тази наслада изпълни много от нощите му и буден във вечния следобед на Гея, той усещаше как започва да се бунтува и познаваше абсолютния ужас. Защото понякога си мислеше, че я мрази – някъде там, в недостижимите дълбини на душата си – и това е ужасно, понеже не бе срещал по-прекрасен човек от нея. Тя му бе подарила самия живот. Сега знаеше нещо, което тогава още не подозираше – че той самият не би постъпил така. Той би убил тъпия, бъркач се навсякъде абдал, идиота с комиксите. И днес пак би го убил, стига да срещне подобен глупак. Един куршум право в черепа, и толкоз.

В началото беше тежко. Все още се чудеше, как е издържал първите няколко килорота. Чироко почти винаги бе заета и той стоеше изоставен в пещерата, от която нямаше изход. Разполагаше с достатъчно време за размисъл. И за първи път в живота си се вгледа в себе си. Не в отражението си – в пещерата нямаше огледало, и това отначало го вбесяваше, защото го лишаваше от възможността да се възхищава на изобилието от мускули и да види колко обезобразен е сега. В края на краищата започна да използва огледалото на миналия си опит и видяното никак не го задоволи.

Какво имаше? Като сумира всичко, резултатът възлезе на едно силно тяло (сега потрошено) и... една честна дума. И толкоз.

Мозък? Не си струва да се говори. Чар? Ах, не думай, Конъл. Красноречие, целомъдрие, човещина, почтеност, въздържание, честност,

благодарност, състрадание? Е...

„Ти си силен – казваше си той. И сам си отговаряше – но не и сега, Конъл, признай си, че тя ще те надвие, стига да поиска.“ Изводите относно външността и здравето бяха също толкова неутешителни.

Какво му оставаше? Като че ли само честта.

Засмя се. „Въпрос на чест“ – бе казала Чироко миг преди Титанида да го цапардоса в гръб. Така че какво, по дяволите, беше чест?

Макар и да не бе чувал никога за маркиз Куинсбъри²¹, Конъл бе усвоил правилата на джентълменското поведение. Не бива да се убива в гръб. Изтезанията са в разрез с Женевската конвенция. Винаги се дава предупредителен изстрел във въздуха. Намеренията се съобщават на противника. Дава му се възможност да се брани.

Всичко това бе чудесно, но за игра. А игрите си имаха регламент.

– Понякога се налага да измисляш свои собствени правила – каза му след доста време Чироко. Но той вече го беше разбрал сам.

Дали това означаваше липса на всякакви правила? Не. Просто трябваше той да реши по кои закони да живее, с кои ще оцелее, защото Чироко говореше за оцеляване, а в тази област тя бе ненадмината в цялата история на човечеството.

– Първо разбери доколко ти е важно да оцелееш – каза тя. – После ще разбереш какво да правиш, за да оцелееш.

С враговете нямаше правила. Там не се намесваше честта. Най-добрият начин да ги убиваш бе отдалеч, без предупреждение, в гръб. При необходимост можеше да ги изтезаваш, дори да ги изкормваш. Ако се наложи – да излъжеш. Голяма работа! Нали става дума за враг.

Честта е уместна само сред приятели.

Последното Конъл трудно го схващаше. Той нямаше приятели. Чироко май не бе подходяща за начало – по-скоро бе дяволски добър кандидат за най-зъл враг. Никой никога не бе му причинил и хилядна от това, което тя му стори.

Но той продължаваше да предвкъва списъка си. Неговата дума. Беше дал дума. Гол, беззащитен, миг преди смъртта, той бе дал дума – всичко, което можеше да даде, – но я беше дал честно. Или поне така си мислеше. Проблемът бе, че продължаваше да крои планове как да я убие.

Човек едва ли си струваше да живее така. Прекарваше дълги часове

21. Маркизът на Куинсбъри – 1844–1900, създаде и формулира правилата на съвременния бокс – употребата на ръкавици, разделянето на мача на рундове и т.н.

на ръба на пропастта, готов да скочи, като се упрекваше за угодничеството си.

Още при първото завръщане на Чироко, след повече от хекторот отсъствие, той сподели с нея терзанията си.

– И според мен дадената дума е хвърлен камък – каза Чироко. – Държа на своята, затова не я давам лесно.

– Но ти би излъгала враг, нали?

– Само ако ми се налага.

Той се замисли над думите ѝ.

– Вече споменах – каза тя, – но не е зле да повтора. Принудителната клетва не е обвързваща. Поне за мен. Щом не е дадена свободно, тя не е никаква клетва.

– Тогава не очакваш да спазвам моята, така ли?

– Честно казано, не. Не виждам причина да го правиш.

– Но защо я прие?

– По две причини. Вярвам, че при нужда ще успее да предвидя ходовете ти и да те убия. А Кларинет вярва, че ще удържиш на думата си.

– Ще го направи – потвърди Кларинет.

Конъл не знаеше защо Титанидата бе толкова сигурна. Скоро пак го изоставиха и му дадоха още време за размисъл, но той откри, че отново поема по старите утъпкани пътеки. Принудителната клетва... и неговата Дума.

Накрая не му остана друго, освен да се затрие или да удържи на думата си. За да изгради от късчето спасено достойнство личност, достойна за уважението на Магьосницата.

Мъжът и Титанидата влязоха в Квартала на Свободните жени.

Преди това пропускът на Конъл бе подложен на щателен оглед и от седемте пазачки, които ги пуснаха с явна неохота. От основаването на квартала преди две години никой мъж, припарил повече от петдесет метра в територията, не бе останал жив, за да разправя. Но Свободните жени представляваха човешка група, която безрезервно признава властта на Магьосницата. За тях Чироко Джоунс беше богиня, свръхестествено същество, героиня от легендите. Влиянието ѝ върху Свободните жени би могло да се оприличи на влиянието, което би оказвал и истинският, живият Холмс върху своите фанатизирани почитатели: тя можеше да получи всичко, което пожелае. Щом искаше този мъж да влезе в зоната,

така да е!

Зад поста имаше стометрова пътека, известна като Зоната на смъртта. Както и вдигащи се мостове, метални бункери с тесни бойници, котли с врящо масло, призвани да забавят нападателите докато амазонките не сформират своя отряд.

Една дългокоса, побеляла жена очакваше посетителите. Носеше своите четирийсет и пет години с достойнство, непостижимо за много нейни посестрими. По обичая на Свободните жени тя бе гола до кръста. На мястото на дясната гърда имаше гладък син белег, до седмото ребро.

– Някакви проблеми? – запита тя.

– Здравей, Трини – вметна Конъл.

– Никакви – увери я Титанидата. – А тя къде е?

– Насам – Трини пристъпи от кея върху палубата на ферибот. Последваха я на друга лодка, не толкова внушителна. Разнебитен дървен мостик ги отведе до трета.

За Роки това бе невероятно пътешествие – винаги се бе питал как изглеждат убежищата на хората. Най-често мръсни, реши той. И с твърде малко възможности за уединение. Малки лодки, лодки с платнени навеси и други, открити. До една претъпкани с женски човешки същества от всички възрасти. Видя такива, които спяха в койки, отдалечени от импровизираната пътека, доколкото пространството позволяваше. Повечето жени готвеха около огньовете и дандуркаха бебетата.

Накрая стигнаха до по-внушителен плавателен съд със солидна палуба, акостираше близо до периферията на квартала и откритите води на Ментовия залив. Трини задържа платнището на входа на огромната палатка, за да пусне Конъл и Роки.

На място, вероятно достатъчно за пет Титатиди, бяха натъпкани шест. Плюс Роки – седем. Единственото човешко същество, освен Конъл, беше увитата с одеала Чироко Джоунс, която бе полегнала на нещо като нисък бръснарски стол в дъното на палатката. Главата ѝ висеше на две педи от масата. Валия (Еолийско соло) Мадригал, която я люлееше между присвитите си жълтеникави предни крака, вдигна острия бръснар от оголения скалп на Магьосницата.

Тя се привдигна и Валия ѝ пошушна да мирува. Роки забеляза, че главата ѝ се клатушка, очите не са на фокус, а думите ѝ се сливат, но това трябваше да се очаква.

– Добре – рече Чироко. – Вече можем да започнем. Режи, щом си готов, докторе.

С изключение на две от Титанидите Конъл познаваше всички. Тук бяха Роки и Валия, разбира се, Кларинет, както и синът на Валия, Серпент. Въпреки че Валия бе на двайсет, а Серпент само на петнайсет, те си приличаха като близнаци. Конъл дълго не можеше да ги различава. Той кимна на Виола (Хиполидийски дует), на Токата, която слабо познаваше, и бе представен на Челеста²² и Кларино от акорда Псалм, които също му кимнаха.

Роки влезе и коленичи до Капитана. Серпент му подаде черна чанта, от която той извади стетоскоп. Докато поставяше слушалките, Чироко сграбчи другия край и го постави върху голата си глава, като я почука с юмрук.

– Донг... донг... донг... – напевно и глухо произнесе тя и се засмя.

– Много смешно, Капитане – каза Роки. И подаде лъскавите инструменти на Серпент, който бе отговорен за стерилизацията. Конъл се приближи и седна до Роки. Магьосницата се пресегна и стисна силно ръката му.

– Толкова се радвам, че успя да дойдеш, Конъл – каза тя и като че я досмеша, защото пак се развесели. Конъл осъзна, че е дрогирана. Една от сестрите Псалм издърпа одеялата от краката на Чироко и започна да забива в тях игли, въртейки ги между палеца и показалеца си.

– О-ох – пъшкаше Чироко неубедително. – О-ох. Оу.

– Боли ли?

– Не. Не усещам нищо – и отново се захили.

Конъл плувна в пот. Загледа Роки, как се навежда, издърпва одеялото от гърдите на Чироко и поставя ухо на сърцето ѝ. Преслуша я тук-там, после се зае с главата. Повтори същото и със стетоскоп, без да се доверява особено на инструмента.

– Не е ли ужасно топло тук? – запита Конъл.

– Свали си палтото – предложи Роки, без да го поглежда.

Конъл се подчини и разбра, че всъщност в палатката е студено. Или поне потта му стана лепкава.

– Каж ми, докторе – попита Чироко, – а когато свършиш ще мога ли да свиря на пиано?

– Разбира се – потвърди Роки.

– Това е фантастично, защото аз...

– ...никога преди не съм свирила – завърши Роки. – Тази е твърде стара, Капитане.

22. Челеста – вид малко пиано.

Конъл не устоя – той никога не бе чувал тази шега. Засмя се.

– Какво по дяволите правиш? – изръмжа Чироко, опитвайки се да се надигне. – Аз умирам, а ти го намираш за смешно, нали? Аз ще... – Конъл не успя да чуе какво ще направи, защото Роки започна да я успокоява. Яростта отмина толкова бързо, колкото се бе и появила и Чироко пак се засмя. – Хей, докторе, дали ще мога да свиря на пиано?

Роки мажеше челото на Чироко с лилава течност. Три от Титанидите подзеха тих напев. Конъл знаеше, че това е успокоителна песен, но тя не му повлия. А Чироко видимо се отпусна. Изглежда разбирането на думите помагаше.

– Можеш да чакаш навън, Конъл – каза Роки без да вдига глава.

– Какво говориш? Оставам тук. Все някой трябва да те наглежда как правиш всичко.

– Наистина не е зле да излезеш – погледна го Роки.

– Глупости. Мога да издържа.

– Чудесно.

Роки взе скалпела и ловко изрязва върху темето на Чироко едно „С“, обърнато обратно, точно над веждите ѝ. С пурпурнооцветените си пръсти изтегли парчето кожа надясно, разкривайки отдолу кървавия череп.

* * *

– Изнеси го – нареди Роки. – След малко ще се свести.

Роки чу как Челеста изтрополи навън с отпуснатото тяло на Конъл, както по-рано и шума от неговото сгромолясане, но не свали очи от работата си. Знаеше, че Конъл ще припадне. Даваше признаци за това от десет минути и всяка Титанида-лечител би усетила симптомите, недоловими за човешкото ухо.

Ако имаше област на абсолютно превъзходство на Титанидите, това бе слухът.

Ухо на Титанида чу за първи път странните звуци, идващи от глава на Чироко. Не бяха звуци, които можеха да се запишат на магнетофон – май въобще не бяха и звуци, в човешкия смисъл на думата. Но всички Титаниди-лечители ги чуваха: шепота на злото, мърморенето на предаството. Имаше нещо, чието място не бе там. Никой нямаше и най-малката представа какво би могло да бъде.

Роки бе изучавал анатомията на земляните. Смятаха да потърсят човешки доктор, който да извърши операцията, но Чироко отхвърли идеята, защото предпочиташе да се намира в ръцете на приятел.

И така, той се подготвяше да отвори черепа на съществото, което за

тоя свят бе онова, което бе Исус Христос за човешката секта, известна като християни.

Надяваше се, че никой не усеща колко е уплашен самият той.

– Как изглежда засега? – попита тя. Гласът ѝ звучеше доста по-уравновесено. Роки прие това за добър знак.

– Още не знам. Виждам голяма черна цифра осем върху бял кръг...

Чироко се захлади:

– Смятах, че ще има надпис: „Вий, що пристъпите тоз праг, надежда всяка тука оставете“. – Затвори очи за миг и дълбоко пое въздух. – Мислех си, че мога за момент да почувствам това – промълви тя с треперещ глас.

– Изключено – възрази Роки.

– Щом казваш. Мога ли да пийна нещо?

Валяя поднесе сламка към устните ѝ и тя отпи глътка вода.

– Точно както си мислех – след внимателно вслушване съобщи Роки. – Проблемът лежи по-дълбоко.

– Не много по-дълбоко, надявам се.

Роки сви рамене и се пресегна за бормашината.

– Ако е прекалено навътре, ще се окаже извън моите възможности. – Свърза бормашината и я изпробва как работи. Лицето на Чироко се изкриви в гримаса.

– Разкажи ми за рокендрола – помоли тя.

Роки започна да действа с бормашината върху черепа на Чироко.

– Той е смесица от няколко музикални елемента и се е появил в човешката култура в началото на 50-те. – започна Роки. – Ритъм и блус, джаз, госпъл, известно влияние на кълтри музиката... всичко това се смесило под различни имена и в различни стилове някъде около 1954 година. Повечето членове на нашия акорд смятат, че стилът е намерил първата си изява в Чък Бери, с песента, наречена „Мабелене“.

Чироко подхвана началото на песента.

Роки премести върха на бормашината на друго място и погледна подозрително към Чироко.

– Ти си направила някои проучвания – упрекна я той.

– Просто съм любопитна за името на вашия акорд.

– Оказало се, че това е поредният бляскав, но кратък миг в музикалната история – призна Роки. – Известно време имал привлекателна сила, но скоро потенциалът му намалял. Което не било рядкост в онези времена, разбира се. Новите музикални форми рядко просъществували повече от две години, от дъжд на вятър някоя да откара до десетилетие.

– Рок-енд-ролът е откарал половин век, нали?

– Зависи за какво говориш. – Той започна да пробива третата дупка.
– Видът музика, известен като „рок“, просъществувал дълго, но изостанал от духа на времето.

– Не си служи с такива сложни думи. Аз съм само едно просто човешко същество.

– Съжالياвам. Съзидателната енергия била изразходвана в масовото производство, смазана от технологичните възможности, които хората нямали достатъчно разум да използват и разберат. Превърнал се в нещо кухо, с бляскава обвивка, разчитащо повече на формата, а не на същността, и скоро бил напълно забравен. Качествата на изпълнителите се мерели според силата на децибелите и мегаглупостите. Тъй като липсвала замяна, продължил да съществува, мъртъв, но непогребан, някъде до средата на 90-те, после престанали да го приемат за сериозна музика.

– Тежки думи от индивид, чиято фамилия е Рокендрол.

Роки беше пробил петата дупка. Започна нова.

– Въобще не е така. Аз просто не искам да обожествявам един труп, подобно на някои учени. Бароквата музика все още е жива, доколкото има хора, които я изпълняват и ѝ се наслаждават. В този смисъл рокендролът също живее. Но възможностите на бароквата музика са били изчерпани преди стотици години. Същото е и с рока.

– Кога е умрял той?

– Мненията са различни. Според някои – през 1970 година, когато Маккартни осъдил Битълсите. Според други тъжната дата е 1976. Някои предпочитат шейсет и четвърта, поради различни причини.

– Ти какво предпочиташ?

– Между 1964 и 1970 г. По-скоро към 64-та.

Вече беше готов със серията от осем дупки. И сега режеше костта между тях с трион. Работеше в тишина и за момент и Чироко нямаше какво да каже. Чуваше се само стърженето на триона и тихият плисък на водата о борда на лодката.

– Чела съм статии със суперлативи за Елтън Джон – каза Чироко.

Роки само изсумтя.

– А какво ще кажеш за възраждането на рока през осемдесетте?

– Глупости. Сега да не вземеш да кажеш нещо и за диското?

– Не, няма да го споменавам.

– Добре. Нали не искаш пръстите ми да треперят?

Магьосницата изстена.

Роки почти изтърва триона. Никога не бе чувал в човешкия глас

такава агония. Стенанието се превърна в писък и на Роки му отмilia животът. Какво прави? Бива ли така да изтезава своя Капитан?

Ако не беше Валия, Чироко щеше да одере кожата от лицето си. Всеки мускул на Магъосницата бе изпънат като струна. Тя се бореше, но стенанието замря от недостиг на въздух. Настъпилата ужасяваща тишина бе по-болезнена за слуха на Роки. Чироко започна да си хапе езика – Серпент се приближи и успя да пхне пръчка между зъбите ѝ, но само от едната страна и Роки чу как се счупи челюстта ѝ.

После всичко свърши. Очите на Чироко се отвориха и се завъртяха насам-натам, сякаш търсеха нещо, готово да скочи върху нея. Пръчката бе прехапана почти надве.

– Какво беше това? – запита тя, все още сливайки думите. Роки нежно опипа челюстта ѝ, намери фрактурата и реши, че по-късно ще я фиксира.

– Надявах се ти да ми кажеш. – Той се наведе, за да може Серпент да попие потта от лицето му.

– Това беше... сякаш бе събрана цялата болка на света. – Изглеждаше обезпокоена. – Но едва си го спомням. Като че никога не е било.

– Мисля, че трябва да се благодариш за това. Да продължавам ли?

– Какво искаш да кажеш? Вече не можем да спрем.

Роки се вгледа в ръката си, която бе престанала да трепери. Съжали, че е вещ в човешката анатомия. Ако не бе така любознателен, може би друг щеше да върши това тук.

– Прилича на предупреждение – това бе всичко, което каза. Не бе споделил с никого, че има доста добра представа какво ще намери под черепа на Чироко.

– Отваряй го – каза Чироко и отново затвори очи.

Роки изпълни заповедта. Пред погледа му се откри външната обвивка на мозъка, досущ като в описанието на Грей. Различи очертанията на главния мозък под мембраната. Между двете полукълба зърна подутина, чието място не бе там. С формата на обърнат кръст, като някакъв прокълнат дяволски знак ...

Знакът на Демона, каза си Роки.

Наблюдаваше как подутината се движи.

Разряза около нея, повдигна мембраните от сиво вещество и се взря в кошмарната картина. Черна, лъщяща.

То беше бледо и прозрачно, с изключение на главата. Приличаше на малка змия, но имаше две ръце с извити нокти. Туловището бе разположено в надлъжната междина, а опашката се криеше между

полукълбата.

Роки видя всичко това в първите секунди и продължи да се вира в лицето на нещото. Големите подвижни човекоподобни очи бяха разположени върху лице на гущер, а устата му мърдаше – имаше устни и Роки успя да различи езика.

– Върни ме обратно! – крещеше нещото. Започна да се навира между полукълбата.

– Пинсети – нареди Роки. Сграбчи демона за врата и го измъкна навън. Но опашката му се оказа по-дълга и все още се криеше в междината.

– Светлината! Светлината! – писукаше съществото. Роки, който го бе заклешил за врата, стисна по-силно и то започна да се дави.

– Задушаваш ме! – изквича дребосъкът.

Роки с най-голямо удоволствие би му извил врата, но се боеше от последиците за Чироко. Поиска друг инструмент и раздалечи внимателно двете половинки.

– Мамо – със странен глас извика Чироко и се заплака.

Какво, какво да прави? Той не знаеше, но бе сигурен в едно: никакво затваряне докато не отстрани съществото.

– Ножици – нареди Роки. Когато ги получи, успя да докопа демонската опашка. Поколеба се.

– Не, не, не – изпищя съществото, щом видя какво става.

Роки я кръцна.

Съществото крещеше отчаяно, но Чироко не се помръдна. Роки затаи дъх, издиша и отново погледна. Видя долу отрязания край на опашката, който се сгърчи и сам излезе от мястото, чието естество не бе известно на Роки. Почти го достигна с пинсетите, но изведнъж се сети за пленника си, който бе доста посинял. Подаде го на Серпент и той затвори пищящата гадост в буркан. А Роки отстрани остатъка от опашката.

– Капитане, чуваш ли ме?

– Габи – простена Чироко. После отвори очи. – Да, чувам те. Видях как го хвана.

– Наистина ли?

– Да. Не съм сигурна как. Вече го няма. Зная.

– Гея няма е щастлива този ден – пропя Валия. – Уловихме шпионина й. – Тя вдигна буркана. Съществото в него се сгърчи, засмукало края на отрязаната опашка.

– Съжалявам за станалото – каза Конъл и седна до Роки. Гадеше му се при вида на Чироко, но вече се владееше. – Изглежда нормално, нали

Роки? Нищо ли не намери?

Валия вдигна буркана. Конъл го погледна.

– Някой да му помогне – нареди Роки. – Време е да приключваме.

* * *

Единайсет рота след като Роки заши главата на Чироко, в Пандемониума започна друга двойна прожекция: „Рок около часовника“ с Бил Хейли и „Кометс“ и „Мозъкът на Доновън“.

Както обикновено никой не разбра защо Гея е избрала точно тези заглавия от филмотеката си, но мнозина от наблюдаващите я забелязаха, че тя съвсем не изглежда щастлива. Едва поглеждаше екрана. Въртеше се неспокойно и размисляше. Толкова бе възбудена, че настъпи два панафлекса и един човек, като смаза и тримата.

Свещениците бързо изплюскаха труповете.

ДЕСЕТИ ЕПИЗОД

Кой би помислил, че войната ще трае цели седем години – но така стана.

Като всяка война, и тази имаше своите големи битки и затишия. Пет месеца не падна бомба и някои наивници решиха, че всичко е приключило. После бе атакуван Далас и меллето започна отново. Четири пъти ята крилати ракети сноваха над земното кълбо – масираните удари бяха предприети за да се потуши конфликтът, веднъж и завинаги. Ама ядец. Отпаднаха някои от воюващите страни, дето я бяха докарали дотам, че нямаха нито една жива боеспособна единица. Но близо двайсет и пет нации така здраво се бяха окопали, че можеха да се бият още два века.

Горе-долу седемдесет процента от въоръжението показва дефекти. В стотици градове се изсипваха неизбухнали бомби, за да разпръснат плутоний и да известят хората, че скоро ги очаква нова бомбардировка. Валия вестникарски статии за алчността на производителите на муниции, които печелеха от държавните поръчки и си въобразяваха, че никой няма да се усети колко са долнокачествени бомбите. Линчувани бяха президенти на компании – линчът се превърна в световна мания, нещо, което разсейва хората – да не мислят за войната. Одираха живи генералите, разпъваха на кръст дипломатите, а премиер-министрите ги хвърляха във врящи казани с олио, но всуе. Истинските властимащи се спотайваха в

бункерите си дълбоко под земята.

Не че не се полагаха усилия за възстановяване на мира. Край на всяка конференция обикновено поставяше унищожаването на града, в който тя се провеждаше. Така бяха затрити Женева и Хелзинки, Джакарта, Сапоро и столицата на Аляска – Джуно. Накрая започнаха да избиват делегатите още преди да са влезли в града.

След седем години войната изчезна от вечерните емисии. Всички информационни агенции бяха затрити. Цялото време на сателитите бе запълнено с кодирани военни съобщения, пък и хората нямаха вече телевизори. Изразходвана бе около една стотна от земните ядрени запаси, а към една двайсета бе унищожена още преди да влезе в работа. Имаше още твърде много оръжие.

Но хората бяха на свършване.

От три години жънеха резултатите от войната. Малцината оцелели на повърхността крадяха консерви, ловуваха и взаимно се изяждаха. Но и ловът бе оскъден – било то на животни или хора.

Още след първата битка започнаха да се провъзгласяват по трима-четирима месии на час. И до един се кълняха, че знаят как да спрат кръвопролитие, но никой не успя. Повечето вече бяха забравени и мъртви, скоро същата участ щеше да сполети и самата Земя.

Седма година извънземните колонии бяха на тръни. Побързали да обявят неутралитет в началото, лунните и марсианските градове и орбиталните поселища се въздържаха, докато цивилизацията на Земята колабираше. Мненията по въпроса дали трите лунни нации ще оцелеят без подкрепата на Земята не съвпадаха. Когато избухна войната, на Луната живееха почти милион души. Марсианците си правеха сметка, че ще издържат максимум двайсет години. Броят на О'Нийл колониите надхвърляше този на планетните поселища. Те бяха стотици с население между пет до сто хиляди. Повечето бяха разположени в точките на гравитационна стабилност L4 и L5. Имаше и значителни групи в L1 и L2, независимо от флукуациите, които причиняваха отместване от точките на равновесие – с малки насочващи двигатели за корекция дори и най-големите колонии можеха да се стабилизират с минимум разходи на енергия.

Тези двигатели се оказаха добре дошли и за друга цел с проточването на войната. Тихомълком, без много шум, някои от О'Нийл колониите започнаха да се префасонират в космически кораби. По-новите имаха съвсем подходящи за целта двигатели. Други се нуждаеха от повече

време и избираха най-бавната от орбитите, но миграцията започна, за да обхване всички, които смятаха, че са в състояние да просъществуват без Земята.

Имаше много места, където можеха да отидат, но никое не бе достатъчно добро. Едни се опитаха да застанат в орбита на Меркурий, където щяха да разполагат с неограничени количества свободна енергия. Тя се оказа прекалено интензивна. Някои пробваха орбита около Венера. Доста повече се отправиха към съседния Марс и така нататък, и така нататък. Проблемът бе как да се отдалечат достатъчно от Земята, за да са извън опасност, и същевременно да са достатъчно близо до Слънцето, за да оцелеят.

Твърде малко бяха смелчаците, предприели Големия скок. Те превърнаха обиталищата си в космически кораби и се отправиха надалеч.

Конъл научи за тия събития от бегълците, надошли през седмата година от войната. Избистрящата се в съзнанието му картина на Земята беше зловеща: едно почерняло, разкъсано на парчета кълбо, обгърнато в пламъци, от което се разбягват на вълни ситни парченца.

– Плъховете напускат кораба – каза той на Чироко.

– А ти какво очакваше? – отвърна тя. – Храбро да се издавят? Плъхът е едно от най-умните животни, и най-жилавото.

– Няма защо да се заяждаш.

– Ще го правя, докато вярваш на психопати. Всеки, който може, но не се чути от Земята, е тотално луд. Тия шестаци са последните, избягали от лудницата. А може би и от гроба.

Конъл обичаше да се навърта при Портала, пред дверите на Белинзона.

Порталът бе мястото, където се вливаха всички прокълнати отпадъци, напирани към бреговете на Гея. Но първо хващачът прибираще връщащите се гея-яйца или малобройните човешки кораби, търсещи убежище. Следваше обработка на бежанците дълбоко в недрата ѝ, на нещо като остров Елис. Имиграционната процедура, навремето адски мудна, сега бе самата простота: светците наляво, простосмъртните – надясно. Месии, свещеници, проповедници, пастори, шамани, гурута, дервиши, монаси, равини, молли, аятолласи, викарии, некромани, прелати и папи – всички те бяха отвеждани веднага на аудиенция при Гея. Останалите ги натоварваха в капсули и не след дълго сфинктерната клапа ги изстрелваше навън, по двайсет накуп, в малка пещера, наречена от Чироко

„анусът на света“.

Тъй като всички бежанци излизаха на едно и също място, около Портала се навърташе престъпна паплач, която се облагодетелстваше от слабостта или невежеството на пришълците. Досуц като сводници пред автогара в големия град, тия типове причакваха по-заможните имигранти, за да ги оберат до шушка. Понякога плячката им беше оскъдно. Понякога ги сполетяваше нещо доста по-страшно.

Конъл обичаше да си играе на една странна игра. И то често, нищо че според Чироко това бе глупост. Нямаше да престане, дори тя да имаше право, но бе сигурен в противното, пък и Кларинет го подкрепи.

– Това е дивотия, която си струва – заяви Кларинет. – Така биха постъпвали и Титанидите.

На Титанидите не им пукаше, че каузата е губеща, нито се притесняваха, че не могат да изкоренят цялото зло на света. Възползваха се от всеки шанс да сторят добро, щом това не им костваше живота. Така постъпваше и Конъл.

Но не действаше безразсъдно. Някои от чакалите край портала се движеха на тайфи и гледаха с лошо око на всеки, който им се меси. Конъл стоеше настрана, далеч от пътя им, за да проследи при първа възможност порталния плъх до дупката му. Щом го издебнеше и отнемеше плячката му, Конъл го пращаше на она свят. Убиец, крадец, търговец на роби или крадец на деца – на Конъл му беше все тая. В Белинзона нямаше дрънголници, нямаше средно положение между живота и смъртта.

Но по-често не можеше нищо да направи. Хората биваха смазвани от бой и обирани до голо пред очите му. Тогава Конъл отнасяше жертвата до някой от неуките лечители, които в Белинзона играеха ролята на болници.

Днес денят май бе добър. Като се огледа, Конъл забеляза четирима стражи с боздугани. Далеч на хълмовете видя и три от Свободните жени с колчани и лъкове. При повече късмет можеше да не му се наложи да действа. Дори само заради тяхното внушително присъствие паплачта можеше да се разкара.

Напоследък кражбите на Портала съвсем се изкокошкариха. Все повече хора пристигаха само с по една риза на гърба си: крачещи трупове с празен поглед от гробището, наречено Земя. Гея бе изцерила телата им, но не можеше или пък не желасе да направи нищо за душите им.

Днешната група бе доста по-различна. Половината бяха не само издокарани, но мъкнеха куфари и сакове, претъпкани с потенциална плячка. Конъл чу воя на чакалите. Една от Свободните жени опъна лъка и

стрелата прониза гърлото на някакъв мъж – в Белинзона на това му викаха учтиво предупреждение. Пазачите размахаха боздугани, но скоро бяха принудени да отстъпят в защита. Конъл се дръпна назад. Гибелта в някой бунт не влизаше в плановете му.

Тъкмо се канеше да си тръгне, когато видя една фрапантна двойка. Ниска жена около трийсетте с нашарено лице държеше малък вързоп, а до нея вървеше зашеметяващо красива девойка, висока около метър и осемдесет. И двете бяха облечени с блестящи копринени скафандри. Високата носеше повечето багаж, а ниската мъкнеше копринен денк.

Конъл изпъшка. Сякаш претъпкан със съкровища испански галеон акостираше в пиратско свърталище. Тия двете нямаха представа какво ги чака.

Всичко стана светкавично. Една дребна фигурка се измъкна от тълпата, удари ниската жена по лицето и грабна вързопа. Конъл осъзна, че това е бебе. Жената се втурна след грабителя, но тутакси бе наобиколена от цялата банда, която се канеше да обере жертвите, докато истинската плячка бе отнесена от дребния мъж.

На тях нямаше как да им помогне – атакуваха ги най-малко шест души. Но можеше да проследи мъжа с бебето, защото най-плачевната участ, която можеше да сполети младенеца на Гея, бе да попадне в ръцете на железарите. Конъл бе вече по петите на мъжа, когато чу писъците. Неволно се огледа.

Приличаше на торнадо. Жените държаха в двете си ръце кинжали, а имаха затъкнати ножове и в ботушите си. Те се въртяха лудешки и крещяха с все сила, като мушкаха и съсичаха на поразия. Единият от чакалите бе наръган седем пъти, преди да рухне в предсмъртен гърч. Докато друг се мъчеше да съедини прерязания си гръклян, второ острие разпори корема му. Четирима паднаха, после още петима, но други настъпваха с извадени ножове.

Положението наистина беше отчайващо. Не бе виждал по-яроствна отбрана, но недоумяваше как двете ще се справят с цялата глутница. Дебнеше ги сигурна смърт. На Конъл не му оставаше друго, освен да спаси детето от ситния чакал.

Забави се, хипнотизиран от гледката на касапницата. Когато Конъл изскочи от тълпата, похитителят вече приближаваше главния мост на Белинзона.

Изостана на стотина метра от беглеца, който бе дребен и пъргав. Но успя да го надхитри. Играта на котка и мишка бе любимата игра на Конъл и когато мъжът се обърна, не забеляза някой да го преследва.

И втория, и третия път мъжът пак не видя никого. Нямаше какво да види и четвъртия път, но тогава причината беше друга. Конъл вече го бе изпреварил.

Чудесно знаеше накъде се е запътил – за търговския пункт на железарите. Нямаше начин да бърка – повечето хора в Белинзона не гледаха с добро око на отглеждането на деца. Така че Конъл го причака на тесния пристан.

Мъжът се приближи, забързан, все още нащрек за преследвачи. И стори онова, което се очакваше – вдигна бебето високо пред себе си и тръгна с нож в десницата към Конъл, който сграбчи китката му и я строши. Мъжът изкрещя и изпусна камата. С другата ръка Конъл го наръга в гърба. Конъл прихвана вързопата с бебето, после изтръгна ножа си и остана мъжа да се свлече на дървения пристан.

Увери се, че мъничето е добре, и коленичи до похитителя.

Мъж. Е, в Белинзона бе достатъчно да си на тринайсет-четиринайсет, за да станеш мъж. Това сякаш не важеше за Конъл, който все още се чувстваше момче. Японец. Това не беше рядкост. Човешкото население на Гея в общи линии бе пропорционално на земното, което означаваше, че жълтите и черните бяха болшинство.

Агонията беше мъчителна. Похитителят бръщолевеше нещо на непознат език. Конъл замахна с ножа и вдигна вежди с надежда, че въпросът му ще бъде разбран. Жертвата кимна. Конъл плъзна острието между ребрата и прониза сърцето.

После го избърса ножа и го прибра.

– Голям герой – измърмори той. Гнусен свят, в който не можеш да пречукаш изрод-детеубиец и да ти олекне. Както винаги, Чироко има право. Няма кой знае колко неща, които да сториш, без да ти загорчи.

А какво да прави с бебето?

Изборът не беше голям. Имаше религиозни ордени и други организации, където приютяваха сираци. Най-мощната сред тях беше на Свободните жени и най-вероятно на нея щеше да довери грижите за бебето.

То бе увито като пашкул. Когато най-сетне го разпови, погледна на нужното място и разочаровано поклати глава. Така, Свободните жени няма да приютят мъжкарче. Кой бяха другите?

Осени го странна мисъл. Невероятно, наистина, но какво ще стане, ако...?

И Конъл пое обратно към Портала.

Все още бяха там и все още бяха живи. Но едва ли ще издържат дълго, ако не се случи нещо.

Около стотина от най-коравите и лукави типове в Белинзона стояха в полукръг на петдесет метра от скалната стена, където бяха притиснати двете жени. Пространството помежду им бе осеяно с трупове. След втората дузина Конъл престана да брои. Те бяха много, много повече. Стоеше зад тълпата и се питаше какво става.

Разбра по телата. Повечето от търкалящите се близо до двете жени бяха издъхнали от прободни рани. Раните на останалите вече рядко се срещаха на Гея – кръгли дупки колкото дребна монета. Предположението му се потвърди, когато един метна копие и бе прострелян в стомаха. Конъл бързо се наведе. Тълпата отстъпи назад, но после кръгът отново се затвори. Прекалено голямо бе изкушението.

Всички се бяха отдръпнали, не знаеха с колко патрони разполагат обсадените. С общи усилия тълпата би надвила, но не търси сплотеност сред чакали.

Замисли се и осъзна дилемата. Очевидно двете привършваха мунициите, иначе просто биха изпозастреляли всичко живо. Никой от сбирщината не желаше да му теглят куршума само за да позволи на някой друг да грабне плячката. Така че след минути или часове двете щяха да свършат куршумите – и тогава тежко им.

Конъл пак погледна по-високата. Седемнайсет, помисли си той. Може би осемнайсет. Дълга руса коса, искрящи сини очи. Беше красива, както вече бе забелязал. Но в нея имаше още нещо, нещо, което ги обединяваше с по-възрастната – може би майка й? Това бе погледът, който казваше, че ще умре в бой, че никога няма да се даде жива. Уважаваше това. Знаеше какво е да те хванат жив и се надяваше никога да не му се случва пак.

Хвърлиха друго копие и високата стреля. Куршумът прониза не само нападателя с копието, но и мъжа отзад. Бива си го оръжието, помисли си Конъл.

Конъл се зачуди къде ли са Свободните жени, после ги видя. И те бяха притиснати към стената – едната бе мъртва, а другата зле ранена. Третата бе коленичила до сестрите си, със стрела на тетивата, но твърде уплашена. Двете групи ги делиаха двайсетина метра, но пришълките явно нямаха намерение да се присъединят към жената-стрелец. Кой, по дяволите, бяха те? Очевидно не вярваха никому. Той не бе виждал друг така подозрителен, освен... е, освен Чироко Джоунс. Изведнъж му хрумна, че лесно ще ги отърве.

До този момент не бе осъзнал, че ще успее ги спаси. Изгуби няколко минути в опити да се разубеждава. Погледнато логично, това бе най-голямата глупост, която бе правил от деня, в който нахълта в бара и каза на най-опасната жива жена, че смята да я пречука.

Погледна личицето на мъничето.

– Защо, по дяволите, се хилиш, господинчо? – попита Конъл. После се обърна и забърза по моста.

– Стотина ли каза? – Титанидата, наречена Серпент, повдигна невярващо вежди.

– По дяволите, Серпент, знаеш, че умея да броя. Имаше около стотина, може би сто и двацет.

– Опиши ми отново по-дредната?

– Рисунки по лицето. Наистина страховита маска. Другата...

– Това са татуировки – каза Серпент.

– Искаш да кажеш, че не могат да се трият? Откъде знаеш?

– Тя има нарисувано трето око върху челото, нали?

– Да... май да. Косата ѝ беше чорлава. Твърде бяха заети с това да убиват по шестима наведнъж... откъде знаеш?

– Познавам я.

– Тогава ще дойдеш, нали?

– Да, май ще дойда. – Той огледа просторния склад, който служеше на Титанидите за търговски център, подкани с поглед още две Титаниди. – Всъщност, ще отидем трима.

Изтрополиха по дървения мост като конниците на Апокалипсиса. Конъл, който се беше вкопчил в гърба на Серпент, съжали, че няма ловджийски рог. О, Боже, каква дяволска кавалерия бе полетяла да спаси двете несретници. На задните редици от навалищата им бе достатъчна секунда, за да се отдръпнат и да се разбягат като хиени. Хукнаха кой накъдето свари. Повечето наскачаха в зловонните води на залива.

Но мнозина не успяха. Титанидите нагазиха сред тях и с голи ръце започнаха да чупят вратове.

Конъл се притесняваше, че жените може да стрелят в новодошлите, но очевидно природната им подозрителност не засягаше Титанидите. Те се озъртаха, като търсеха възможност да се измъкнат и да избягат. Тогава Серпент вдигна Конъл и го хвърли над главите на папачта.

Той се приземи на нозе, но едва успя да запази равновесие и пристъпи напред с бебето в изпружените си напред ръце, за да не им

скимне да стрелят. С няколко залягания и скока се озова зад импровизираната барикада от багаж, където клечаха те.

Погледна русата амазонка. Сега ѝ даде деветнайсет. Струйка кръв засъхваше на лявата ѝ буза. Усети пристъп на гняв и му се прищя да пречука копелето, което я бе ранило. Но в момента имаше по-неотложна грижа – пистолетът, насочен към челото му. Вдигна бебето и извика най-триумфалната усмивка на лицето си.

– Здравей. Аз съм Конъл и мисля, че това е твое.

Още един от любимите афоризми на Конъл: „Никога не очаквай благодарност“. Горната ѝ устна се изви презрително, тя кимна към по-възрастната.

– Не е мое. А нейно.

ПЪТЕПИС

Почти по същото време, когато Конъл отърваваше жените, един Ангел се яви при Чироко Джоунс във Феба.

Застанала на билото на северните възвишения, тя наблюдаваше как Ангелът се задава от юг. Зад него тъмнееше планината – четири пика с различна височина. Приличаха на счупена бутилка, забучена сред боклукчарник. Някои пък оприличаваха планината на порутена камбанария. Чироко смяташе аналогията за уместна: около нея кръжаха дори прилепи. Или поне на такива приличаха. За да се виждат от двайсетина километра разстояние, прилепите трябваше да са колкото реактивни самолети.

Чироко познаваше отлично тия места. Преди години се бе подвизавала там, но мразеше да се сеща.

Ангелът направи кръг, сниши се, сетне увисна във въздуха, размахал лъскави криле. Не желаше да се докосва до Феба. Чироко бе наясно колко е затормозяваща маневрата, затова реши да не ги усуква.

– Конг? – извика тя.

– Мъртъв. Двеста-триста рота.

– Гея?

– Тръгна си.

Та се позамисли и му махна да отлита, кимвайки в знак на благодарност.

Изпрати го с поглед и поседна на камъка. Свали ботушите си – прекрасни, кафеникави, високи до коленете творения на Титанидите,

меки и водонепропусаеми – нави ги на вързопче и ги прибра в раницата. После я нарами и пое надолу.

Само скачачите от скалите на Акапулко можеха да я изпреварят. Боса се спускаше по почти отвесната скала по-бързо, отколкото повечето човеци слизат по стълба.

От дъжд на вятър, след поредния комплимент, се бе замисляла над способностите си. Да, тя вече не е като останалите. Но осъзнаваше, че съвсем не е свръхчовек. Затова трябваше да си извлеча поуки от всяка грешка, а на това Чироко беше царица. Повечето от фаловете ѝ се губеха десетилетия назад. Дължна бе да познава и границите, макар ѝ обширни, на своите възможности. И сега, отстрани погледнато, изглеждаше, че прекалено бърза и рискува. А тя дори не бе ускорила крачка.

На вид Чироко бе между трийсет и пет и четирийсет години, зависи къде я гледаш. Ръцете, вратът и лицето бяха на трийсет, жиливите ръце и дългите крака трупваха пет години отгоре, а най-стари бяха очите. Трудна за преценка бе Чироко Джоунс. Изглеждаше твърде силна, но външността мами. Тя беше много по-силна.

Щом стигна хълмчетата в полите на високите скали, тя пак обу богушите и затича.

Измина двайсет километра за малко повече от рот. Позабави се, но ѝ се наложи да преплува три реки. За нула време изкатери планината на Конг. И пое към леговището му по широката магистрала.

Последната част от пътя Чироко измина бавно. Не че не вярваше на Ангела. Ако той казва, че Конг е мъртъв, значи е така. Но ужасната смрад навяваше неприятни спомени.

Зад извивката на скалата Чироко се озова в сумрак. На два пъти се наложи да заобикаля застаналите наред пътя двайсетметрови ромбове. Това бяха „прилепите“ – нещо като кръстоска между влечуго и градински плужек с тегло десет-дванайсет тона. С птеродактилските си прилепени към туловището криле те мязаха на прибрани циркови шатри. Можеха да прекарат в летаргия и десет хиляди рота. За да политнат се дотъряха като плужещи до някой от върховете, скачаха и се рееха с дни. Май бяха безвредни. Така и не разбра с какво се хранят или защо летят. Подозираше, че са създадени просто за пиниз. На Гея подобно предположение съвсем не бе неразумно.

Чироко стигна края на прохода и предпазливо надзърна зад скалата.

Подът на леговището отстоеше на стотина метра от нея. Едно

прилично копие на обстановката, в която бе дебнал 30-сантиметровият гумен исполин от стария филм. Имаше и плитко езеро, и скални образувания, дето приличаха на сталактити и сталагмити. Както много други места на Гея, това бе бутафория.

Но руинирана. Доста от скалните образувания бяха пометени. Езерото бе затлачено с тиня, калната брегова линия бе осеяна с дълбоки три метра отпечатьци от стъпки. Водата имаше розов отенък. А в центъра на бледите, коси лъчи светлина, които се провираха под сводестия таван, се беше проснала звездата на шоуто: могъщият Конг, осмото чудо на света.

Чироко помнеше времена, когато Конг бе изглеждал и по-добре.

Лежеше възник, заобиколен от рояци Железари, които бързаха да го демонтират.

Тълпяха се наоколо с обичайната си припряност, бързина и ефективност. Железопътна линия минаваше през южния вход на планината. Чироко знаеше, че тя се свързва с збчата железница, спускаща се по склона на планината, вероятно свързваща ново разклонение на пътя от Черната гора. Един влак стоеше в очакване на временната крайна гара – хромиран парен локомотив, начело на двайсет саморазтоварващи се вагона за прекарване на желязна руда от Черната гора, а сега пълни с парчета от Конг. Железарите бяха майстори на железниците.

Биваше си ги. От Конг бяха останали само главата, трупът и едната ръка. Шумни парни триони режеха огромните кости.

Страховита, но изненадваща картинка. Чироко очакваше, че Конг ще овони небесата след изминалите триста рота – почти две седмици. Не че тук не смърдеше – разнасяше се същата смрад като в добрите стари времена, когато леговището бе заринато с фъшкии. Но телесата на Конг съвсем не изглеждаха гниещи.

Това обезпокои Чироко. Добре, никой не беше казал, че Конг задължително трябва да се разлага, но все пак това си беше естествен процес.

И все пак, той изглеждаше така, сякаш се бе строполил току-що. Екипът Железари чевръсто режеше и разфасоваше туловището му.

Още хекторот и Конг щеше да изчезне.

Чироко не изпитваше чувство на загуба. Съмняваше се дали нещо някога ще я накара да съжалява за огромното идиотско чудовище. Ако някой рече да го оплаква, тя би поканила скърбящата личност да прекара година в тъмницата на Конг, да го погледа как разкъсва със зъби живи Титаниди. Огромната му глава бе извърната към Чироко. Смешно:

той не приличаше на горила. Имаше муцуна на шимпанзе, с устни като от пластелин и увиснали уши. Козината му бе кафява като на орангутан и сплъстена от мръсотия.

Само две неща я интересуваха, освен добрата новина за неговата смърт. Кой го бе убил? И защо Железарите бяха вързали със здрави кабели единствената му останала ръка?

Миит, миит, мийиййт!

Чироко бавно се извърна по посока на звука и забеляза малкия болекс, увиснал десетина метра над нея в една скална ниша. Той се опули насреща ѝ замълча.

– А-ха! – рече си Чироко. – Ела, миличко – тихичко запя тя, като се катереше към него. – Ела тук, момчето ми, хайде, не се бой. – Подсвиркуваше и цъкаше с език за да го подмами, но болексът пищеше и се дърпаше в нишата. Опита се да го хване, но той се мушна още по-навътре. Чироко спря, объркана за миг.

Замисли се дали да не помоли железарите за помощ. Те на бърза ръка щяха да измъкнат дребосъка. Но после я осени по-добра идея. Тя слезе долу и започна да пее и танцува.

Чироко бе добра певица, но Айседора Дънкан би трябвало да е спокойна. Вдигна такъв шум, че някои от железарите откъснаха поглед от работата си, за да продължат след миг заниманията си, констатирани още един несъмнен пример за неразгадаемото човешко поведение в своите студени, станиолени мозъци.

Скоро болексът подаде муцунка навън. Чироко затанцува вихрено. Стъкленото му око заблестя. Видя го как приготвя вариообектива си и се смъква надолу, втрещен в нея. Нито един болекс не е успял да устои на действието.

Чироко направи плонж и го сграбчи. Болексът се разпищя, но уви. Чироко знаеше, че лентата му е свършила, ако е пристигнал тук с Пандемониума. И беше сигурна, че асоцираният продуцент на гърба му отдавна е хвърлил топа. Взе каквото ѝ трябваше и го пусна да пасе. Той вървеше заднешком и възторжено снимаше, докато не прекрачи ръба, за да се разбие в канарите. Чироко разцепи с нож кутията. Четиристотин и осемдесетте метра супер-8 филм бяха навити на макара, крехка като мидена черупка.

Издърпа няколко метра, вдигна ги към светлината и се вгледа с присвити очи. Покрай многото незначителни ясно различи две фигури, които се млатеха. Едната бяла, другата – кафява. Бялата бе на гола жена. Едва ли имаше съмнение коя е.

Не се изненада. Гея почти нямаше задръжки. Чироко си представи сцената: шашнат от появата на скверния панаир, господарят на цялата околност вероятно е бил предпазлив с петнайсетметровата самка. Конг бе програмиран да убива Титаниди и човешки мъжкари и да задържа жените. Но Гея май не е излъчвала съответния мирис. Никой от останалите шураци от Пандемониума не е ставал за храна или поне за пленник. А без това мързеливият и глупав Конг се превръща в домашно коте. Вероятно Гея едва е успяла да го предизвика.

Чироко почти съжали Конг.

– Гея ни остави на разположение трупа.

Извърна лице към железаря, който я бе последвал на скалната площадка.

– Добре – отвърна тя. – Можете да си го вземете.

– Каза, че и ти си добре дошла донякъде, ако случайно наминеш.

Чироко изучаваше Железаря. По количеството блестящ небоядисан метал по тялото му позна Тайкун, заемащ висок пост в йерархията на ордата. Видя в хромираната му черупка собственото си отражение. Хромът бе рядкост на Гея. Железарите се трудеха упорито, за да изчоплят онова, което се намира в дълбоките шахти на Черната гора на Феба. Отначало процъфтяваше търговията с автомобилни брони със Земята, но тя замря заради войната.

Чироко бе дълбоко раздвоена по отношение на железарите. Нямаше как да харесва същества, които използват човешки бебета за инкубатор на своите малки. От друга страна, не ги мразеше така, както ги мразеха повечето хора. Може би бяха „чудовища“, но само ако се приемеше, че яденето на телешки или агнешки пържоли превръща и хората в чудовища. Те не бяха и такава заплаха за бебетата, като самите им родители и съседи. Кражбата на младенци беше домашен бизнес в Белинзона. Железарите никога нищо не крадяха – плащаха за това, което получаваха, плащаха добре и не вземаха всички. В сравнение с всеки пълководец, от Цезар до онези, които в момента прекрояваха Земята, железарите бяха светци.

И въпреки това бяха отвратителни, най-чуждите от изкуствените раси на Гея. Най-добрата им черта бе абсолютната надеждност.

– Защо пък да ми се полага и на мен нещо? – попита Чироко.

– Гея никога не се пита „защо“ – отвърна Тайкун.

– Трябва сегиз-тогиз да пробвате – каза тя и тутакси съжали – не възнамеряваше да подклажда бунт сред железарите. Този все още я изучаваше безстрастно – да се питаш как, като нямаше очи. Напомняше й

Бухала от „Мечо Пух“. Висок, цилиндричен, с малки връхчета на мястото на ушите. Металното му тяло се разширяваше до долу като пола и странните му нозе едва се виждаха. Съществуто имаше страшно много ръце – Чироко не знаеше колко точно – и всички се прибираха, като остриета на джобно ножче.

– За моя дял ще се върна обратно до Офион.

– Добре. – Съществуто се обърна и се заклатушка като пингвин.

– Какво ще правите с него?

Железарят спря и отново се обърна.

– Ще видим. – Сиреч й каза, че това не е нейна работа. За цял един век делово партньорство не бе научила кой знае колко за железарите. За миг изпита усещането, че всички си има работа с роботи, а истинските железари си стоят на родния си остров в морето на Феба. Знаеше, че когато Железар загуби ръката си, той си поставя нова и я завинтва.

– Защо сте го вързали?

Последва пауза. Тайкун бавно се извърна към Конг, после пак към Чироко. Нима се забавляваше? Не разбираше защо, но имаше точно такова усещане.

– Той е все още жив.

Чироко погледна Конг и косата й настръхна. Очите му бяха отворени. Той я гледаше, а огромното му чело бе сбръчкано. Единствената му ръка, отсечена до лакътя, се вдигна и изопна въжетата. Конг завъртя очи и май се помъчи да извърне глава, но бе твърде немощен. Отпусна ръка и пак зяпна Чироко.

Устните му се извиха в колеблива, глуповата усмивка, почти изпълнена с копнеж.

По-късно, във влака, зареяла поглед към отдалечаващата се планина, Чироко пак се подвоуми кога ли ще умре Конг? Видя как извадиха сърцето му – то не биеше. Но каква беше тая мистерия с погледа? Рефлекси? Едва ли. В очите му се четеше разум.

Гея го беше създала, за да живее. Не бе предвидила остаряването, възпроизводството... или смъртта. Може би когато най-последно глутницата разфасова мозъка му, той ще намери покой.

А може би не.

Откри, че наистина го съжалява.

Чироко достигна главната линия изток-запад, малко на север от Морето на Феба. Прекачи се на товарен влак, като смяташе, че ще

стигне само до реката Арго, но откри, че след последното ѝ идване във Феба трудолюбивите Железари са я продължили с още петдесет километра. И продължаваха да работят на крайната станция. Скоро щяха да стигнат Тетида. Чудеше се как ли ще се справят с пясъците.

Разбира се, пясъците ще бъдат проблем и за нея, но тя знаеше как да се справи.

Напусна Железарите и загърби всичките им дела. Затича към североизточния край на Феба. Пред нея по кривата на Гея се издигаше Тетида, жълта, опустошена и неопрошаваща.

Тичаше непрекъснато, като спираше само за да похапне. На Гея познаваше десет хиляди ядивни растения, също толкова отровни, повече от хиляда животни и дори няколко места, където самата почва ставаше за храна.

Феба не беше приятелска територия – ако въобще съществуваше вече такова понятие. Чироко се подвоуми дали да не си отдъхне преди Тетида. Будуваше вече деветдесет рота, като повечето време бе тичала.

Откри дълбок вир в зоната на здрача между Феба и Тетида. Местността бе планинска и скалиста, С изобилие от извори и сини езера. Поразгърси се наоколо и откри залежи от синя глина.

Седна, свали ботушите, натъпка в тях ризата и панталона. Натъпка ги в торбата, заедно с няколко тежки камъка. Коленичи и изцеди от широките листа лепкав сок, за да го омеси с глината.

Чироко се овъргаля, омаза се цялата в еластичната маса и се превърна се в син демон с бели очи.

Потопи в езерото връвта, която бе извадила от раницата, върза единия ѝ край към крайбрежен храст и се потопи в езерото – сега връвта ѝ служеше като дихателна тръба, а раницата не ѝ позволяваше да изплува.

След минута самохипноза спеше непробудно.

Можеше да си позволи максимум три часа сън. Отвори очи в студената тъма.

Нещо се шумгна край нея – тя го сграбчи и се оттласна към повърхността. Преди да се покаже, спря и се огледа. Нищо. Доволна, Чироко изплува и погледна плячката си. Високопланинска скална змиорка, далеч на юг от нормалното ѝ обиталище. Мина ѝ през ума да запали огън, но се отказа и запокити змиорката обратно във вира. Нямаше за кога да я готви, а сурови бяха жилави и нагарчаха.

Синята кал, този чудесен изолатор, се отлепваше като гума, без да

се лющи или къса.

Чироко бе научила много неща през дългия си живот. Едното бе, че винаги трябва да се чувстваш комфортно. А това означаваше сухи ботуши, дори да преслиш под водата. Със задоволство ги извади. Чудесна раница, чудесни ботуши. В нейната класация на ценностите сухите ботуши стояха пред храната и непосредствено преди водата.

Бързо се спретна и отново хукна.

Старяеше се да избягва Тетида. А сега нямаше как. Просна се в пограничния храсталак и огледа с малкия бинокъл околността за пясъчни духове. Тук едва ли ги има – кондензираната влага под повърхността, макар и слаба, представляваше за тях смъртна опасност. Но Чироко не би оцеляла досега, ако се осланяше само на предположенията си.

Навикът да пътува инкогнито бе граден двайсет години. Изкуството на камуфлажа бе усвоявано още толкова време. Когато боговете наистина гледат от небето – за да открият точно теб, решени да те убият – тогава си задължен да бъдеш пъргав и неуловим. Такава бе станала Чироко.

Прецени, че температурата на пясъка е трийсет и девет градуса.

Нищо, ще се справи.

Пак се съблече, скъта дрехите в раницата и разрови корените на един храст, който сякаш бе изсъхнал. Но само наглед.

Когато достигна набъбналите коренища, струя вода окъпа голите й нозе. Коленичи, напълни шепи и отпи. Беше солена, но благодатна.

С ножа отдели разреза една грудка и започна да се маже с хлъзгавата жълта мзга. Тенът ѝ в туристическите реклами се определяше като „бронзов“. Но той контрастираше с пясъците на Тетида. Чироко се спря когато благодарение на мазилото, ухаещо на хвойна и церящо акне, не стана цялата жълто-кафява.

От дюзината шалове избра два в подходящия оттенък и овърза с единия смолистата си коса, а с другия драпира раницата. Когато свърши, бе почти невидима.

Босонога се спусна по последната скала на Феба и надолу по дюните. Отново затича.

След двеста километра, вече преполовила пътя през Тетида, зърна някого.

Сметна за благоразумно да се зарови в пясъците – затаи се като морска котка на дъното на океана и зачака.

Абсолютно бе сигурна, че това е тя. Както винаги я побиха тръпки.

Май започваше да превърта. Габи бе умряла на стотина километра южно оттук, преди двайсет години.

Вече не й пукаше. Чироко се изправи се, цялата в пясък. Потта, която чудесно я охлаждаше при бягането, сега се стичаше по тялото ѝ.

Фигурата на спускащата се по дюната на около половин километър Габи трептеше в безмилостната мараня. Гола, както винаги ѝ се явяваше. И защо не? Защо един призрак трябва да е облечен? Плъттa ѝ бе млечнобяла. Отначало това стресна Чироко – Габи сякаш бе обезкървена. После се сети, че това бе тенът ѝ по рождение. Тук, на колелото, двете с нея бяха единствените хора със загар в един свят на блед слънчев светлик.

– Ти си в безопасност! – извика Габи, която все още се приближаваше.

– Благодаря! Докога?

– Докато прекосиш Тетида.

Изчака я да изчезне зад дюната, после да се покаже от другата страна. Габи се поспря за миг на гребена и заслиза надолу, оставяйки дълбоки дири в пясъка. Невероятно бе хубава. Чироко се разрида. Коленичи, после клекна и оклюма глава.

Габи спря на петдесет крачки от нея. Гърлото на Чироко пресъхна – загубила дар-слово, тя не можеше да си поеме дъх.

– Добре ли са всички? – успя да промълви накрая.

– Да – отвърна Габи. – Конъл ги намери. Спаси живота им.

– Знаех си, че от това момче накрая ще има полза. Къде ги води?

– Където отиваш и ти. Ще ги изпревариш.

– Добре. – Чироко се мъчеше да си припомни. Имаше забранени теми. – М-м... то... те...

– Да, те са все още част от ключа. Но не напълно.

– Ключ към какво?

– Не мога да ти кажа сега. Все още ли ми вярваш?

– Да. – Не се поколеба. Имаше и лоши мигове, но... – Да, вярвам ти.

– Добре. Исках да...

– Обичам те, Габи.

Образът започна да се размива. Чироко се разплака, сетне захапа юмурука си. През тялото на Габи прозираше дюната.

– И аз те обичам, Роки. Или сега си Капитана?

– Както желаш.

– Не мога да остана. Гея е в Хиперион. Движи се на запад.

– Но тя няма да отиде в Океан.

– Не.

Габи бе несъществуваща дребна жена. Само един силует, една хи-мера, халюцинация... и вече си бе отишла.

Чироко не се помръдна почти цял рог, опитвайки да подреди мислите си, втрещена в стъпките на Габи върху дюната. Накрая, както неведнъж досега, не посмя да ги докосне. Боеше се да не открие, че те не съществуват.

Ледената покривка на северна Тея започваше в зоната на здрача и се извиваше на юг и на изток. Чироко тичаше по ръба ѝ, в благословения хлад.

И дума не можеше да става да пресече Тея от север. Не че планините бяха непроходими – та Чироко ги прекосяваше по веднъж на два километра, – просто сега нямаше време. Затова избра бързия маршрут през заледения Офион, чиито води преполовяваха областта на вечната нощ.

Спря, когато затъна до колене в снега, все още гола. Само за секунди отвори раницата, обърна дрехите и ботушите така, че да се вижда бялото им опако, и забули раницата и косата си с бели шалове.

Хукна пак, но усети умора. Щом толкова скоро ѝ се доспа, значи се е надценила. След тази констатация потърси сигурно убежище.

Потребностите ѝ бяха спартански. Издълба дупка в една пряспа, сви се вътре и се барикадира със сняг. Докато се унасяше, си припомни, че е на максимум петдесет километра от мястото, където Робин от Ковън се бе зарила в снега – капнала, уплашена, пренебрегнала опасността, – за да се събуди с пневмония. Робин едва не загина в Тея.

Чироко просто заспа. Три часа по-късно се събуди, отърси се от снега и затича отново.

Измина шестстотин километра и почти половината път през Метида, преди отново да ѝ се доспи.

Имаше и такива, дето не биха го повярвали, ала Чироко Джоунс – същата, за която се мълвеше, че можела да възстанови откъснатия си крак, да се превърне в серпент, леопард или акула, да надвие дузина Титаниди и да мине незабелязана през осветена стая, – та същата тази Чироко Джоунс имаше граница на възможностите си. Приказките естествено бяха преувеличени. Вярно, притежаваше магическа сила и умееше така да омае хората, че те да повярват, че е изчезнала. Освен това, когато преди седемдесет години загуби лявото си стъпало, тя го

възстанови, но едва ли би успяла, ако ставаше дума за цял крак. И не можеше да стои вечно будна като Титанидите.

При тази мисъл нуждата от сън стана непреодолима. Но съвсем беззащитна просто да легне там, докато не пропълзи някой, готов да я убие...

Намираше се в южна Метида, област под голямото море Посейдон, отвъд благодата на име Стеропа²³, най-голямата забележителност на Метида. Тук беше савана: равнинна, тревиста, тук-там с ошмулени от вятъра дървета. В Африка по клоните им биха се изтягали големи котки – или поне така си го представяше Чироко, нищо че не познаваше Африка. Ала на Гея дърветата бяха алени и без листа. Мязаха на схеми на кръвоносна система с дебели стволлове, разклоняващи се на все по-тънки и по-тънки капилляри.

Чироко смяташе да спи като котка на едно от тях.

Отново се съблече, уви раницата си с червен шал. Изрыза в дънера дълбоки жлеbove, по които потече ален сок. Натърка с него кожата си и постепенно се превърна в огненочервена жена. Покатери се на як клон на трийсетина метра над земята и се настани така, че да не падне. Заспа начаса.

В Диона най-сетне забави темпото.

Тук се чувстваше в безопасност – ако не от хората, то поне от Гея.

Пое на юг от дългнестото езеро Ирис, през планинската област и горите, заобиколили езерото Ерис, докато не стигна до Бриарей²⁴ – една от най-дългите реки на Гея.

На завоя на реката, над сто километра южно от Мороз, Ментовия залив и Белинзона, стигна до къща, която би накарала всяко шведско семейство да се спуга от завист.

Кацнала бе на дърво като подслонилото Титантаун, само че умалено сто пъти. Въпреки това то доминираше над тази част от леса, също както катедрала се извисява над малък европейски град. Къщата бе артистично раздвижена постройка на три ката, като при градежа основно бяха използвани червена скала и облицовка от камък. Прозорците с плъзгащи се стъкла бяха нагиздени с пъстроцветни завески. Някои

23. Стеропа (гр. – „блясък“, „мълния“) – една от плеядите, съпруга на Арес. Според друг мит – съпруга на речния цар Ахелой, майка на сирените. – Б.пр.

24. Бриарей (гр. – „мощният“, „страхотният“) – син на Уран (Посейдон) и Гея, морски бог със сто ръце и петдесет глави. Защищавал боговете в битката им с титаните. – Б.пр.

части от къщата, до една несходни, бяха разпръснати на различни нива по клоните. Имаше сламени кошери с катраносани покриви, натруфени белведери, някакви архитектурни глезотии, наподобяващи кръглите куполи на Кремъл. Всичко това бе свързано с широки пътеки с перила върху самите клони или с въжени висящи мостове. Дървото растеше на гола скала, заобиколено от три страни от буен поток, а от четвъртата – с дълбок вир. Малко по-нагоре бучеше десетметров водопад.

Чироко вървеше по главния мост, който леко се поклащаше под тежестта ѝ. Беше го виждала да се люшка в полуда с дванайсет Титаниди на него.

Върху широката покрита веранда с изглед към вира се спря, за да остави ботушите, както винаги, пред входната врата. Не беше заключено. Влезе, вече сигурна – незнайно защо, – че в къщата няма никой.

В салона бе студено и мрачно. През прозореца нахлуваше грохотът на водопада, който ѝ подежда успокоително. Чироко се отпусна. Издърпа ризата, на места полепнала по тялото. После свали панталоните и ги остави на пода – те застанаха прави като кюнци.

Каза си, че първо трябва да се изкъпе, но се строполи върху ниско-то легло и моментално заспа.

Седна и потърка очи. Прозя се лъвски. Долови ухание на бекон.

Дрехите бяха оставени на един стол в краката ѝ, изпрани и грижливи-во сгънати. До тях се мъдреше чаша димящо кафе и чудовишна жълта орхидея, която душеше кафето. Тя вдигна поглед...

Съществото бе катерица-отшелник, двуного млекопитаещо с дълга пищна опашка, което заемаше празните черупки на гея-охлювите и ги превръщаше в подвижни къщи. Орхидеята бе част от черупката.

Съществото се шумгна в черупката си и тръшна вратата, когато Чироко се пресегна към кафето.

Тя стана и с чаша в ръка прекоси музикалната стая, където по стени-те на специални табла бяха окачени стотици инструменти, после стаята, пълна с клетки, където се отглеждаха различни песнопойни птици. Влезе в кухнята. Мъжът пред печката, който обръщаше цвърчащия бекон, бе малко по-висок от два метра. Нямаше дрехи, но навярно това бе единственото човешко същество на Гея, което наистина не се нуждаеше от тях. Той никога не можеше да изглежда гол.

Чироко остави празната си чаша на масата, застана зад мъжа и го прегърна. Вече не стигаше врата му, така че го целуна по широкия гръб.

– Здравей, Крис.

– Добро утро, Капитане. Закуската е почти готова. Събуди ли се вече?

– Току-що.

– Първо ще се изкъпеш или ще хапнеш?

– Първо яденето, после банята.

Той кимна и отиде до прозореца.

– Ела тук. Искам да ти покажа нещо.

Тя се приближи, като се мъчеше да бъде бдителна. Наведе се през прозореца.

– Какво? Виждам само вода.

– Правилно. – Крис я вдигна и я хвърли през прозореца. Тя изпищя и цопна шумно във водата. Когато главата ѝ се показа сред пяната и пръските, той извика:

– Ще те чакам след пет минути.

Върна се при печката, продължавайки да се смее, и счупи десет зеленикави яйца в мазнината от бекона.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Това, което искаме, е приказка, която да започва със земетресение и действието да се развива до кулминацията.

– Сам Голдуин²⁵

ЕДНО

Скоро след пристигането на Чироко в къщата, седмината странници – три Титаниди и четирима човеци – прекосиха последния хълм и зърнаха завоя на река Бриарей. Видяха канарата, голямото дърво и кацналото върху клоните му гнезденце на Крис.

Групата бе изминала двестата километра от Белинзона до Бриарей за същото време, за което Чироко бе обиколила почти половината колеело на Гея.

Можеха да се движат и по-бързо. Единият от човеците отказа да язди Титанида. Така че цялата група се тътреше, вместо да зареже опърничавата. Някои от останалите бяха забелязали, че тя ни най-малко не оценява жеста.

След кратка пауза, през която Титанидите изпяха хвалебствени песни за прекрасния изглед и композираха няколко нови в чест на благополучното пристигане, групата се придвижи по едва очертаната пътека към реката.

Конъл отново беше влюбен.

Не че бе изневерил на Чироко. Все още я обичаше, нищо че тя го мразеше. Любовта си е любов, така че нищо не му костваше да се надява. А пък и тя не понасяше всички наред. Не му се вярваше, че омразата може да трае вечно. Все някой ден тя ще забележи колко е готин Конъл Рей.

Мислите на Конъл бяха доста по-различни към края на пътешествието до Бриарей. Наслаждаваше се на сладката полудрямка, излегнат върху широкия гръб на Титанидата Роки. Почти бе проспал пътуването. Докато се бяхтеше за Чироко, която да янеше и цял хектотор без да мигне и

25. Самуел Голдуин (Голдфиш), (1882–1974) – американски режисьор, роден в Полша. – Б.пр.

май не знаеше умора, Конъл се беше научил да цени всеки шанс да поспи. Възприел бе философията на пехотинец: много лежачка, пълен корем – и животът е песен.

Събуждаше се само при поредната перашка свادا на жените. В началото се опасяваше, че ако се сбият, едната ще е мъртва. Но само в началото. После само се наслаждаваше на цялото представление. Какви псувни само знаеха тия женоря! Те обогатиха речника на Конъл и задълбочиха любовта му.

Обърна се на хълбок и пак заспа. Пътеката бе стръмна и скалиста, но ездата бе гладка, сякаш те търкаляха на носилка с колелца по линолеум. Смяташе се, че Титанидите са най-удобното транспортно средство за пътуване на всички времена.

На Титанидите не им се нравеше особено, че ги възприемат като транспортно средство, но не се и противопоставяха. Возеха само онези, които искаха да возят. Твърде малко човешки същества бяха яздили Титаниди.

Фазовия Превключвател (Двоен Диез Лидийско Трио) Рокендрол нямаше нищо против да вози Конъл. От деня, в който оперира Чироко преди почти петдесет хиляди рота, двамата извънредно се бяха сприятелили. Това понякога се случваше между Титанида и човешко същество. Роки знаеше за Крис и Валия, които се бяха обичали двайсет години, също за Чироко Джоунс и Кларинет, навремето двойка, а също и баба и внук – макар че роднинската им връзка не беше толкова проста, защото нито едно родословно дърво на Титанидите не е толкова просто. Чувал бе и за голямата обич между Габи Плъджет и Псалтерий (Диез Лидийско Трио) Фанфар.

Роки никога не бе сексирал с Конъл, а хич не се и надяваше, защото бе наясно, че той ще остане шокиран, ако разбере за тези му щения. Пък и не беше точно това, което се приема от хората за любов. Крис Мейджър го бе научил покрай Валия и бе останал наранен. Не беше и любовта, която Титанидите изпитват една към друга. А нещо съвсем различно. Нещо, което всяка Титанида би разбрала. Изведнъж и без разумни причини, всеки знаеше, че този или онзи човек беше човек на еди кой си, въпреки че те обикновено не се изразяваха така. Роки знаеше, че Конъл е неговият човек, за добро или зло.

Чудеше се дали Конъл мисли за него като за „неговата“ Титанида.

Зад Конъл и Роки пътуваха Робин и Валия.

Робин бе емоционално изцедена. Не очакваше да срещне Крис след толкова години.

Той остана на Гея, Робин се върна... но не се прибра вкъщи. Вече нямаше дом. Издигна се толкова високо, колкото бе възможно на Ковън, известно време бе Черна Мадона, глава на Съвета. Обра всички титли на общността, и то по-млада от своите предшественички.

Беше и си оставаше ужасно нещастна. Това бяха тежки двайсет години. Чудеше се какви ли са били за Крис.

– Валия, дали знаеш...

Титанидата извърна глава на сто и осемдесет градуса. На Робин ѝ се прищя да не го беше правила. Ах, тази кошмарна гъвкавост на Титанидите...

– Да? Какво има?

Робин вече не помнеше въпроса. Тръсна глава и Валия пак заби поглед в пътя. Все същата е. На пет ли беше тогава? Значи сега е на двайсет и пет. Щом достигнат на три години зрелостта, Титанидите почти не се променят до петдесетата, до първите признаци на старостта.

Забравила бе толкова неща... Тукашната липса на време например. Пътуваха дълго, но колко, не се знаеше. Спираха на два пъти и Робин бе толкова капнала, че спа като убита, за пръв път от години насам. Достатъчно дълго, за да зараснат всички рани.

Времето се точеше както само времето на Гея може да се точи.

Как ли бе живял Крис?

Валия (Еолийско соло) Мадригал се тревожеше за Робин.

Сякаш вчера младата вещица се бе качила на кораба, за да се върне на Ковън...

Сега тя бе на трийсет и девет земни години, а изглеждаше с десет по стара. Имаше дъщеря – красива, непоносима лудетина, истински огън. Малката бе повече Робин, отколкото самата Робин. Както и този... ембрион.

Валия знаеше нещичко за човешките младенци, виждала бе хиляди. Но никога не загуби усещането, че нещо не е наред.

Отгърна леко одеалото и пак се взря. Дребосъчето едва би запълнило дланта ѝ. Погледна я с бледосините си очи и се усмихна. Имаше само два зъба. Протегна малката си ръчица.

– Ма-ма! – рече то и загългука щастливо.

Това бяха границите на комуникативните му възможности. Учеше се да ходи и да говори. Етап, непознат на Титанидите, които прескачаха

бебешкия период и повечето от онова, което хората смятат за детство. Часове след раждането си прохождаха, а малко след това и проговаряха.

Имаше още нещо, на което човеците трябваше да се учат, за разлика от Титанидите. Валия се извърна и подаде младенеца на майка му.

– Памперсът на това нещо пак се напълни.

– Хей, Валия. Моля те! Неговият памперс. – Робин го пое.

– Съжалявам. Точно сега полът му изглежда съвсем неуместен.

Робин горчиво се засмя.

– Бих искала да си права. Но на практика това е всичко, което е важно за него в този гаден свят.

На Валия не ѝ се впускаше в подобни разговори. Обърна се и пак се замисли за Крис. Хубаво би било да го види. От последната им среща бяха минали почти десет хиляди рота.

Серпент (Два бемола Миксолидийско Трио) Мадригал бе виждал Крис нееднократно през тези десет хиляди рота. С него прекарваше повече от времето си.

Смяташе се за невероятен късметлия. Макар Крис да не участваше в триото, което му даде живот, той се държа като негов баща през първите четири години. Серпент си имаше и баща-Титанида, и две майки: негова задна-майка бе Валия, а предната му майка сега бе мъртва. Но никой от родителите му не приличаше на Крис. Серпент знаеше, че при хората бащинството е различно. Достатъчно бе да погледне веселото идиотче в ръцете на Робин, за да разбере защо е така. Но въпреки своята краткотрайност, детството на Титанидите бе факт и доста се различаваха от зрелостта. Щом пораснеха, Титанидите ставаха по-сериозни – според Серпент по-тържествени. Прекалено тържествени и сериозни. Губеха много от игриливостта си.

И с хората ставаше същото, но те не се отчайваха. Нито един баща-Титанида не би го научил на бейзбол, защото Титанидите обичаха надбягванията, а останалите спортове им бяха чужди. Двамата с Крис с триста зора организираха различни лиги, като се започне с бейзболната и футболната и се свърши с хокейната. Оказа се, че Титанидите, отраснали с колективните спортове, не ги забравяха и в зряла възраст. Серпент бе най-добрият в „Гръмотевичните“ от Ключ „Ми“, шампионите по крикет в Хиперионската лига.

Имаше много причини да разговаря с Крис. Едната беше последната му идея за Световната купа. Допреди четири години тя се провеждаше на Земята, независимо от войната. Мачовете се играеха из цялото

земно кълбо, за по-голяма безопасност. И все пак, три от тях свършиха преждевременно – стадионът, играчите и феновете бяха изпепелени. Накрая за домакин на Купата се кандидатира Източен Сибир.

Но през тази година, годината на Световната купа, бе изключено тя да се организира на Земята. Там вече нямаше стадиони. Оставаше вариантът Гея. И Серпент бе замислил нещо.

Тази мисъл така го развъълнува, че той се забърза, ала само за да се сети за стотен път за техния подклизар. Забави крачка и хвърли кос поглед на тая, дето се татрузеше до тях, вместо спокойно да язди.

Той беше й предложил да язди, нали?

Изсумтя. Сама си е виновна, че краката й са отекли.

Това, че краката й бяха отекли, беше направо дреболия. Подобно на майка си, Нова нямаше особени задръжки. Сега бе готова да експлодира.

Само преди година тя познаваше живота в детайли, познаваше всяка гънчица на света. Разположеният в точката на Лагранж-2 Ковън бе стабилен, постоянен и реален. После Съветът реши се местят. Прекалено много колонии от О'Нийл бяха унищожени. И следващите ходове на манияците от Земята бяха непредвидими. Ето защо след съответната подготовка мощните двигатели заработиха. Вещиците от Ковън се понесоха към Алфа от Кентавър.

В началото на годината Робин бе Черна Мадона. Сега тя беше нищо. Измъкнала се на косъм от екзекуцията, майка й нямаше шансове за връщане назад. Шеметното й падение повлече надолу и Нова, която се превърна в същество без родина. Целият й дом бе опътувал към звездите.

Освен това, разбира се, съществуваше той.

Ама че начин за обобщение, помисли си тя. Това ужасно нещо влачеше подире си цяла серия нови местоимения. Той. Негов. На него. Тия думи нараняваха слуха й подобно на сатанински смях.

А сега пък и това кошмарно местенце.

Още с пристигането на двете с Робин им се наложи да бранят живота си. Изтрепаха стотина човека. Машабите на кланицата я потресоха. Досега не й се беше случвало да убива. Знаеше как става, но откри, че теорията и практиката коренно се разминават. Дни наред беше като болна. Не минаваше и час пред очите й да не изникнат купищата окървавени трупове или глутниците от малолетни, разкъсващи дрехите на мъртвците.

Освен това, Робин очакваше от дъщеря си да възприема всичките тия чудовищни пеещи урунгели като човеци. Да им бъде приятелка, о, Майко, спаси ни.

От Нова се очакваше също така да разговаря с това противно същество Конъл, с тая смрадлива, космата, безсрамна и проста грудка мускули, чийто най-добър час би бил преждевременният аборт. А сега пътуваха към друг мъжкар. Очевидно не им стигаха ония в Белинзона – майка й държеше да трамбоват през джунглата, за да намерят и тоя самец.

Всичко свързано с Гея беше ужасно. И температурата беше калпава. Всеки ден Нова се потеше непрестанно. Изкачването също я дразнеше. Гнусното усещане за прекалена лекота й погаждаше гадни номера и тя непрекъснато се препъваше.

Ама че идиотска тъмница беше тая Гея.

Във въздуха се носеше дъх на разложение, на пушек, на дивотии.

Този свят бе прекалено голям. Ковън щеше да се търкаля из това колело като баскетболна топка, хвърлена в гума на камион.

И никога не се променяше. Никой никога не затваряше прозорците и не позволяваше да настъпи нощта, нито пък ги отваряше за новия ден. Разбирането за време тук бе съвсем различно. Липсваха й така приятните полчасове и удобните цикли от дни и седмици. Без тях се чувстваше носена без посока от течението.

Искаше й се да заспи и на събуждане да открие, че всичко това е било кошмарен сън. Щеше да отиде в Съвета и двете с Робин хубаво да се посмеят. Нали си спомняш онова място, където си била като малка, майко? Е, сънувах, че сме отишли там и че ти имаш бебе. Момче, представяш ли си?

Тая нямаше да я бъде.

Седна на пътя. Жълтата Титанида на име Серпент, дето беше одрала кожата на мамчето си, ама Нова трябваше да я брой за мъжка, се спря и й извика нещо. Нова се направи на ударена. Съществото почака за миг и продължи да върви. Това беше добре дошло за Нова. Сега виждаше кацналата на дървото къща. Ще отиде там, когато реши, че е готова. Или просто ще остане тук и ще пукне.

Последният член на групата беше най-щастлив.

През краткия си живот на три пъти се бе разминавал със смъртта, но хабер си нямаше. Първият потенциален убиец беше майка му. Робин дълго и твърдо бе мислила по въпроса, след като това нещо се бе

пръкнало като по чудо от злочестата й утроба в този неспокоен свят.

Скоро едва не бе погубен от крадец на деца. Спомените му бяха мъгливи. Всичко свърши толкова бързо. Помнеше мъжа, който му се усмихна. Харесваше този мъж.

Имаше много нови човеци. Това му харесваше. И новото място също. Тук щрапукаше по-лесно. Рядко падаше. Някои от новите човеци бяха много големи и имаха много крака. И какви бяха шарени само – той се смееше от удоволствие винаги щом ги видеше. Научи нова дума: Тий-Ний.

Голяма жълта Тий-Ний го носеше сега. Беше доволен от пътуването. Само две неща помрачаваха иначе идеалния следобед. Мокрееше му на дупето и се чудеше дали не е време да вечеря.

Тъкмо смяташе да се обади, когато Тий-Ний го подаде на мама. А мама го положи върху гърба на Тий-Ний и той прехласнато загледа дългата, пухкава розова коса, докато мама сменяше памперса. Тий-Ний завъртя глава и това беше много смешно. А й мама се смееше! Колко отдавна не се е смяла! Адам изпадна в екстаз.

Робин разтвори ризата си, повдигна го и той намери зърното.

Сега светът беше идеален.

* * *

Групата стигна долния край на висящия мост и започна да го пресича. Сега Адам спеше. Робин също бе готова да заспи. Нова беше повече от готова, но все още се тътреше далеч зад останалите.

Преминаха през сводестата порта, на която бе изписано името на гнезденцето на Крис: „Таксидо джанкшън“. Робин се зачуди какво ли означава това. Какво общо имат с преходите смокингите?.

Пандемониумът отново се беше емнал.

Докато се носеше през гората на Северен Хиперион, Гея обмисляше последващите събития. Тя не беше щастлива, а когато Гея не беше щастлива, всички наоколо го разбираха. Един слон не свари да се дръпне от пътя й. Тя го ритна, без да забави крачка. Слонът изхвърча и се приземи на стотина метра, разцепен надве.

Гея обмисляше програмата за следващата спирка. След обстоен размисъл избра „Седемте самураи“ на Куросава. После си спомни за другите двама, дето чакаха в „Таксидо джанкшън“. Е, имаше го и този филм от 1994 г., имаше девятка в заглавието си, нали? Библиотекарят й със сигурност щеше да го издири.

След това се сети и високо се засмя. Второто заглавие ще е „Осем и половина“ на Фелини.

ДВЕ

Крис ловко обърна пържените яйца от медния тиган върху керамичната чиния. Тиганът беше огромен, както и всичките му домакински съдове. Най-често му гостуваха Титаниди, които обичаха да ядат толкова, колкото и да готвят.

Не го биваше за готвач, но това май не притесняваше Чироко. Тя омиташе вече втора порция яйца и дума не обелваше. Крис придърпа табуретка до огромната маса и се настани срещу Чироко, която тъкмо разкъсваше стръвно четиринайстото яйце. Крис, който дояждаше второто, ѝ хвърли поглед през масата.

Изглеждаше бледа. Оклющавяла. Ребрата ѝ се брояха, а гърдите ѝ почти не се забелязваха.

– Как мина пътуването? – попита Крис.

Тя кимна и се пресегна за чашата кафе, за да преглътне последната хапка. Наложил се да я държи с две ръце. Чашата беше за Титаниди.

– Без проблеми – отвърна Чироко и обърса уста с опакото на ръката. После се направи на ударена и взе салфетка.

– Съжалявам – с нервен кикот рече тя.

– Твоите обноски хич не ме засягат. Къщата е и твоя.

– Да-а, но това не е повод да се държа свински. Толкова беше вкусно. Имах предвид истинската храна.

Той знаеше какво има предвид. Прекалено дълго беше яла треволяци. Но се усмихна на епитета за храната. „Беконът“ беше месо от смехурковци със свински гени по дядова линия и при объркващата система на кръстосване на Гея това би вкарало Лутер Бърбанк²⁶ в лудницата. „Яйцата“ бяха плодове на широко разпространен в Диона храст, но имаха вкус на истински.

Колкото и да бе странно, кафето си беше кафе, хибрид, приспособен към ниската гравитация на Гея. С разпадането на търговията със Земята отглеждането на кафе във високопланинските области стана също толкова изгодно, колкото и на кокаина, традиционният износен продукт за Гея. Но пазарът бе наводнен с кокаин, а кафе трудно се намираше.

26. Лутер Бърбанк (1849–1926) – американски градинар, създал множество сортове плодове, зеленчуци и цветя. – Б.пр.

– Конг е убит – започна Чироко след още една хапка.

– Наистина ли? От кого?

– Иска ли питане?

Крис се замисли и се сети само за един вероятен кандидат.

– Ще ми разкажеш ли?

– Ако запържиш още малко бекон. – Тя му се усмихна. Той въздъхна и стана.

Щом беконът зацвърча, тя му заразправя за видяното във Феба, като междувременно омете и втората порция. Стана, изплакна чинията си, застана до Крис и нареди няколко грамадни резена хляб на скарата.

– Според мен трябва да умре, когато нарежат мозъка му. Нали? – Чироко клекна и плъзна скарата в долното отделение на печката, за да се припекат филиите.

– И аз така мисля. – Лицето на Крис се изкриви.

Чироко се изправи и развърза опашката си, тръсна я и прокара пръсти през нея. Крис забеляза, че косата ѝ е почти побеляла. И стига до кръста. Почуди се дали някога ще я подкъси. Допреди пет години рядко я пускаше под раменете, но след като лъсна черепа заради мозъчната операция, сякаш се влюби отново в дългата коса.

– Има ли още нещо, което трябва да знам? – попита я той.

– Отново говорих с Габи.

Крис не отрони дума и продължи да обръща парчетата бекон. Чироко се защура напред-назад из стаята.

– Какво ти каза?

Тя измъкна един титанидски гребен и започна да се реши. Помълча, после въздъхна.

– Видях я два пъти. Около три хекторота преди да ида до Планината на Конг. И после в Тетида. Първия път ми каза, че Робин се връщала на Гея. Защо – не спомена. Водела и децата си.

Крис си затрая. Не след дълго щеше да проговори, но започваше да се чуди за някои неща. Да речем, определението за „разумно“, смисълът на магията, границата между живота и смъртта. Изживяваше се като разумен. И цивилизован. Не вярваше в магьосничеството. Въпреки двайсетте години, прекарани тук, където си имаше „Бог“, с когото бе разговарял, въпреки че бе обичал един „Демон“, бивша „Магьосница“, не приемаше нито една от тези думи в буквалното им значение. Гея бе някакво незначително божество, не твърде дейно. Чироко бе забележителна, ала не притежаваше магически дарби, за добро или зло.

Пред лицето на нещата, които бе видял или чул, биваше ли да се

притеснява за някакво си дребно възкръсване?

Но все пак то му беше създало доста ядове. Габи издъхна в ръцете му. Никога нямаше да забрави ужасните ѝ рани. Първия път, когато Чироко му каза, че я е видяла, Крис избухна. После стана по-предпазлив, боеше се, че старата му приятелка започва да откача. Но лудостта бе прекалено просто обяснение. Дори рационалността да бе изфирясала, прагматизмът все още имаше някакво значение, а Крис смяташе себе си за прагматик. Но беседите на Чироко бяха изключително достоверни при предсказване на бъдещето.

– Кога ще пристигне? – поинтересува се той.

– На Гея ли? Вече е тук. Всъщност вече би трябвало да е близо до Таксидо Джанкшън.

– Тя идва насам?

– Конъл ги води. С тях са и няколко Титаниди. Какво има? Не ги ли искаш тук?

– Не е там въпросът. Ще е чудесно да я видя пак. Но никога не съм го очаквал. – Огледа кухнята. – Чудех се само дали ще ми стигнат провизиите. Може би трябва да отскоча до Хуа и да видя дали нямат нещо...

Чироко се засмя и го прегърна.

– Не се престаравай, Крис – каза тя и го целуна. – Титанидите са по-добри домакини от теб, пък и им харесва.

– Добре. Какво искаш да правиш? – Той я прегърна и с лекота я вдигна.

– Първо да махнем този бекон, преди да е изгорял. Реших, че не съм чак прегладняла.

– Нима?

– Е, не точно по този начин. Поне докато търчах през това вонящо колело и не виждах друго, освен железари. – Тя пхна длан помежду им, плъзна я надолу към слабините му и го притисна. – Изведнъж домошарското ти лице започна странно да ме привлича.

– Това не е моето лице, стара жено.

– И то ще свърши работа – каза тя и отново го притисна.

След навъртането на сто и трийсетия лазарник отегчението се превърна в един от основните страхове на Чироко. Тя бе пощадена от опустошенията на старостта, от притъпяването на усещанията и оглупяването. Но може би някой ден щеше да ѝ втръсне да изпълнява древния ритуал на съвокуплението. Това щеше да е денят, в който тя ще е готова да

умре.

Но дотогава имаше време.

Намираха се в гнездото на гарван – таванско помещение над главната къща в Таксидо Джанкшън. С прозорци на всяка от шестте стени. Със стълби надолу към третия етаж и към камбанарията на Крис. Двайсет и пет въжета минаваха покрай едната стена, през дупки в пода и тавана.

– Йе-хуу – изкрещя Чироко и протегна ръка към въжетата. Избра едно и го дръпна. Най-голямата медна камбана нейде над главите им нададе радостен звън.

– Хубаво е, нали? – извика Крис и се стовари върху й.

– Бих казала триж по-хубаво – отвърна Чироко и дръпна още на два пъти въжетото. После го обви с ръце и крака и го прегърна с все сила.

Животът на Гея имаше своите добри и лоши страни. Някои неща, като непроменящата се светлина, Чироко вече едва ли забелязваше. Редуването на деня и нощта беше само блед спомен. Едно от добрите неща, на които бе свикнала, беше ниската гравитация. Забелязваше я само когато правеше любов. Дори мъж като Крис бе лек като перце. Вместо да се превръща в смазваща тежест, тялото му беше топло и уютно. Можеха да си лежат така с часове, ако искаха. И тя обичаше това усещане. Щом мъжът веднъж проникнеше в нея, тя мразеше да се разделят.

Крис се надигна леко и я погледна.

– А каза ли нещо за... – Не довърши изречението, но както и да е. Чироко бе наясно какво има предвид.

– Нищо. Нито дума. Но знам, че приближава, и то скоро.

– Откъде знаеш?

– Не знам. – Тя сви рамене. – Наречи го шейсетгодишна интуиция.

– Доста вода изтече, откакто навърши шейсет.

– Моля? Сега съм на два пъти по толкова плюс десет.

– Значи си два пъти по-секси плюс десет отгоре.

– Дяволски си прав. Аз...

И двамата го чуха в един и същи миг. Недалеч се извисиха в хор гласове на Титаниди. Крис я целуна и отиде при прозореца с изглед към моста. Чироко се извъртя настрана и го погледна. Хареса й това, което видя, но се чудеше как ще го възприеме Робин.

От кръста надолу Крис беше най-косматото човешко същество на света. Сякаш носеше панталони от меча козина. Светлокафява, с цвета на косата му, дълга не по-малко от четвърт метър. Мека и тънка, най-хубавата козина, о която да си отъркаш босите крака.

Крис се превръщаше в Титанида. От петдесет хиляди рота насам. Сега по гърдите и ръцете нямаше нито косъм. Лицето му бе гладко като на момче – брадата му спря да расте преди години. Тук-там имаше и други неща, които сто на сто ще шокират Робин... Например опашката. Месестата ѝ част беше само педя, но Крис я махаше и развяваше дългата ѝ грива като игрив жребец. Самодоволно горд с нея, той не можеше да я командва повече от едно куче. Тя се мяташе насам-натам, докато той наблюдаваше как групата прекосява моста. Обърна се усмихнат.

– Те са! – извика той и дългите му уши щръкнаха над темето. Чироко се върна век и четвърт назад, към един филм, който дори тогава беше остарял: за палавите рисувани момчета, дето се превръщат в магарета. Малкото дървено човече, майка ѝ, която я държеше за ръка в тъмното... но не успя да си спомни заглавието.

– Ще отида да ги посрещна – заяви Крис и заслиза по стълбата. Спря се, за да попита: – Ти ще дойдеш ли?

– След малко. – Когато остана сама, седна на големия, натъпкан със слама чувал, който им беше служил за легло. Отметна гъстите побелели коси от лицето си, протегна се и погледна през прозореца насреща.

Там зърна Габи, която седеше на един клон на нивото на камбанарията. На не повече от петнайсет метра разстояние.

– Добре ли беше? – попита.

– Да. – Чироко не усети притеснение или срам, когато осъзна, че Габи може би стои там отдавна.

– Трябва да внимаваш с него. Той е в голяма опасност.

– Какво мога да сторя?

– Има някои неща, които не знам. – Изглеждаше тъжна, после се покопоти. – Чуй две неща – рече Габи. – Първо, той е бащата и на двете деца. Може би и той ще го научи, защото Робин вече е съвсем сигурна.

– Крис?

– Да. Ще видиш. За Нова, как да е. Но и момчето е негово.

– Момче ли? Какво момче?

– Второ – продължи Габи. Засмя се. – Момичето ще те подлуди, но приеми нещата. Заслужава си усилията.

– Габи, аз... – Чироко въздъхна, а Габи направи кълбо и се гмурна в езерото. Видя я как се стрелна към дъното, изопната като струна, сетне видението изчезна в синевата.

Дълго се заслушва, но плясък не се чу.

ТРИ

Празненството бе спретнато от Титанидите. Ликуващите им песнопения заблудиха Робин, че те не загряват колко са отбегнати отношенията между хората. Не беше права. Титанидите бяха по-наясно от Робин какво става, но знаеха, че не е по силите им нещо да променят. Така че бяха възприели старата изпитана тактика, печеливши повече от век. Оставиха човешките дела на хората.

Робин бе забравила за кулинарните чудеса на Титанидите. Скоро след завръщането си в Ковън, преди раждането на Нова, трупна двайсет килограма. С безмилостни диети успя да ги свали и опази линията двайсет години.

В един момент загуби интерес към храненето. Пет години нищо не ѝ костваше да остане слаба. Дори се налагаше сама да се подсеца, че все пак трябва и да се яде. Нищо не ѝ се услаждаше. Сега се чудеше дали няма пак да пази диета заради всички тия специалитети в огромните дълбоки блюда.

Събирането бе необичайно безрадостно, крехко. Крис, Чироко и Конъл често се усмихваха, но рядко говореха. Нова, разбира се, бе замъкнала чинията си в най-отдалечения ъгъл на стаята. Ядеше с настървение, като животно, и не свалеше очи от Чироко.

– Нова – извика Робин. – Ела, седни при нас.

– Предпочитам тук, майко.

– Нова.

Момичето се намръщи, но дойде с повлечена походка. Робин се питаше докога ще трае това. Добродетелта на послушанието бе силно заложена в детето на Ковън, където семействата доста се различаваха от традиционния земен модел. Нова дължеше на Робин пълно подчинение до двайсетия си рожден ден и уважение впоследствие. Година или две... на Гея това нямаше особено значение.

Имаше и малки проблема. Откакто бяха пристигнали в Таксидо Джанкшън, двете с Нова не се бяха сбивали. И Робин беше благодарна за това. Сбиванията ѝ късаха сърцето. Боят беше средство да се разбере кой е прав, а Робин вече едва ли беше наясно.

Всъщност Нова не бе изрекла и десет думи откакто пристигнаха. Седеше безмълвна, загледана или в ръцете си, или в Чироко. Робин проследи погледа на дъщеря си, втрещен в Магъосницата – не, поправи се сама – в Капитана, сетне отново се взря в Нова.

Велика Майко, спаси ни.

– Наяде ли се, Робин?

Объркана, Робин се съвзе от смайването и се помъчи да се усмихне. Натопи лъжицата в купата с бебешка каша, забъркана от Титанидите, и я пхна в устата на Адам.

– Аз ли? Аз – да, но виж той...

– Можем ли да си поговорим? На четири очи.

Робин жадуваше за същото, но внезапно се уплаши. Избърса устата на Адам и махна неопределено с ръка.

– Разбира се, веднага щом...

Но Чироко вече бе взела от нея бебето и го подаваше на Крис, който изглеждаше много доволен.

– Хайде. Крис ще го подандурка, нали, стари приятелю?

– Разбира се, Капитане.

Чироко хвана Робин за лакътя, внимателно, но настойчиво. Малката вещица се предаде. Тя последва Чироко през кухнята, сетне по една от почти полегатите пътеки с перила, която ги отведе към отделна постройка, наполовина скрита от клоните. Петоъгълна, от дърво. С толкова ниска врата, че Чироко трябваше да се наведе, за да влезе. И само два пръста над главата на Робин.

– Това е необикновено място.

– Крис е необикновен човек. – Чироко запали газеника и го постави на масата наред стаята.

– Разкажи ми за него. Валяя ме предупреди, че се е променил, но никога не съм... – Робин се спря, заинтригувана от интериора.

И петте стени бяха от мед. С изчукани върху тях стотици рисунки, някои – познати на Робин, други – доста странни. И въпреки това, те я подсещаха за отдавна погребани неща.

– Какво е това? – прошепна тя.

Чироко посочи най-голямото пано. Робин се приближи и видя стилизирана жена, примитивна и ъгловата като йероглиф. Беше гола, бременна и триока. От глезена към срещуположното ѝ рамо се увиваше змия, за да мине отзад през тила и да стигне до лицето. Робин гледаше змията без да мига.

– Това... аз ли съм? – Неволно посегна към челото си. Там бе татуирано третото ѝ Око. Беше го извоювала преди двайсет години и без него не би успяла да се върне на Гея.

Имаше и татуировка на змия, която се увиваше от глезена до гърдите ѝ.

– Какво е това?

В стаята имаше два дървени стола с облегалки. Чироко придърпа единия и седна.

– Питай Крис. Аз го приемам като мемориал. Крис те харесваше. Не е очаквал да те види пак. И го е направил.

– Но той... той е странен.

– Искаш да кажеш физически? Крис се превръща в онова, което Гея му обеща преди години.

– Отвратително е.

Чироко се засмя. Робин се изчерви, после разбра, че тя не се смее на нея, а на някаква своя мисъл.

– Не, не е – парира Чироко. – Само е шокиращо. Ти го видя изведнъж. Пък аз го наблюдавам ден след ден и изглежда напълно естествено и съвсем на място. А що се отнася до шокиращото въздействие... ти го шокира повече, отколкото той теб.

Робин се извърна. Знаеше на какво е заприличала.

– Нарича се старост – с горчивина констатира тя. Ужасният факт бе, че тя изглеждаше доста по-руинирана от Чироко.

– Не. Остаряла си, но шокиращо е друго. По свой собствен начин ти си се променила също толкова радикално, колкото и Крис. Някакъв ужасяващ страх е белязал душата ти.

– Не ти вярвам. Неуспех и позор, да. Но не и страх.

– Страх – неумолимо продължи Чироко. – Великата Майка те е отхвърлила. Твоят център вече не съществува. Ти вече не гориш – ти се носиш, нозете ти не достигнат утробата на земята. Няма място за теб, нямаш Пъп.

– Откъде знаеш тези неща? – простена Робин.

– Зная това, което виждам.

– Да, но думите... тайните думи... – Някои бяха от ритуала на Ковън, от церемонии и заклинания, и Робин бе сигурна, че никога не ги е споменавала пред Магьосницата. Други бяха от най-тъмните кътчета на собствената ѝ душа.

– Получих известни напътствия. И сега искам да знам целта на пристигането ти. Защо дойде? Какво се надяваш да сториш?

Робин избърса сълзите си, придърпа стола по-близо до Чироко. Седна и едва тогава посмя да я погледне.

И заразправя историята си.

И тя, както и много други, бе дошла на Гея с едничката цел да я

изцерят.

Гея беше от ония богове, дето никога нищо не дават даром. Така че Робин бе длъжна да докаже героизма си за да бъде излекувана. Но хич не бе склонна да уйдисва на Гея. Пък и болката не беше за умирање. И преди се беше справяла: за да спре конвулсиите в началото на един от пристъпите, тя просто бе отхапала кутрето си.

Но Габи Плъждет успя да я прикотка и Робин пое на пътешествие по джантата на света-колело заедно с Габи, Чироко, Титанидите Псалтерий, Обой, Кларинет и Валия, както и с Крис Мейджър, който също диреше изцеление.

А пък Габи и Чироко имаха други мотиви. Търсеха си съюзник сред регионалните мозъци на Гея. Габи бе доста по-ревностна от Магъосницата, която безнадеждно се беше опиянчила и почти насила бе въввлечена в начинанието. Едни от регионалните мозъци бяха съюзници, други – врагове на Гея, а границата бе теглена по време на въстанието на Океан, избухнало в по време на земната каменна ера.

Планът на Габи целеше детронирането и замяната на Гея. Това й коства живота, а може би и нещо повече. На Чироко – поста на Магъосница. Оставаше да се разбере дали това бе коствало на Титанидите и оцеляването им като раса.

Единствено Робин, Крис и железарите май бяха спечелили от провала. Робин и Крис се излекуваха. Железарите кой знае защо получиха правото да напускат малкия си остров в Морето на Феба и сега заплашваха доминирането на Титанидите над голямото колело.

И накрая Робин си беше тръгнала към дома, с намерението да живее щастливо до края на дните си.

– Известно време всичко беше прекрасно – каза тя, усмихвайки се на спомена. – Крис беше прав. Има огромна лабра в това да ти израсне отново пръстът. Препоръчвам ти го като начин да шашниш приятелите си.

Знаеше, че Габи и Чироко се отнасяха с пренебрежение към лабрата като женски вариант на мачо. Не бяха прави, но както и да е. Фактът, че всъщност Гея бе регенерирала пръста ѝ, продължаваше да я гнети и накрая провали както Робин, така и нейната победа.

Това беше нещо без значение, като третото Око, което би трябвало да предполага непогрешимост. На практика носителите на трето Око бяха кавгаджии, уж непогрешими, а лицемерни като всеки папа.

– Напуснала бях Ковън като полумит – продължи Робин. – Върнах се... Не знам каква е думата. На Ковън не бяха виждали друга като мен.

– Суперзвезда – вметна Чироко.

– Какво е това?

– Архаизъм. Някой, чиято репутация надхвърля всички разумни граници. Съвсем скоро започват и сами да ѝ вярват.

Робин се замисли.

– Имаше нещо такова. Да. Изкачвах се нагоре в йерархията както аз си искам. Можех и по-бързо, но... не бях сигурна дали трябва.

– Чула си глас. – предположи Чироко.

– Да. Това беше моят собствен глас. Мисля, че можеха да ме провъзгласят и за самата Велика Майка. Но знаех, че не съм. Знаех, че дори не съм много добра.

– Не съди толкова строго. Ти беше дяволски добра, доколкото си спомням.

– Дяволски бърза. Дяволски силна. Дяволски подла и желязна кучка. Но къде бях аз? – Робин се потупа по гърдите. – В сърцето си знаех колко струвам. Реших да се оттегля от обществото. Има места, където можем да се изолираме като... нещо като монахини. Нали монахините правят точно това?

– И аз така съм чела.

– Възнамерявах първо да медитирам около година. После да имам дете и да му се посветя. Но неочаквано за себе си открих, че вече съм бременна.

Тя замлъкна за миг, връщайки се към миналото. Прехапа долната си устна и най-сетне се осмели да погледне Чироко.

– Това се случи година – та и повече – след завръщането ми от Гея. На Земята можех да мина между капките. Но на Ковън, където трябва изкуствено...

– Сещам се. Знам за какво говориш.

– Да-а, но нали разбираш, жените в родилните центрове знаят точно кои ще раждат. Когато започнах да дебелея... – Тя въздъхна и тръсна глава. – Ужасното бе, че друга на мое място би горяла на кладата. От половин век не бяхме изгаряли никои заради вярата му в християнството. Но сякаш възможностите бяха само две. Или да съм имала плътски връзки с християнски демон, или... беше свето тойнство – съюз на смъртна жена със Светата майка, идеален и невинен.

Робин наведе глава и закри лице.

– Наистина ли вярват в това?

– И да, и не. Има консервативна фракция, според която всички учения трябва да съответстват на буквалната истина. Но както и да е,

кръгът на съдбата ми се затвори. Не казвам, че и аз нямах пръст в това. За миг наистина повярвах, че Великата Майка е била при мен. Но всеки път, когато се вглеждах в лицето на Нова, интуицията ми подсказваше, че има нещо друго.

Чироко уморено поклати глава. Колко много неща можеха да се избегнат, ако тя не беше заета, докато Робин се готвеше да отпътува.

„Престани, каза си Чироко. Ти беше заета за малко, а после пианства почти цял килорот.“

– Да ти е хрумвало откъде се е взело бебето?

– Не. Много по-лесно ми беше да приема нещата както дойде. Не и докато по-късно не размислих трезво над всичко.

– Защо ли не ти казах, че Гея няма да те пусне без да ти погоди някоя каруцарска шега. Тя спретна същия номер и на мен, Габи и Август още с пристигането ни тук. До една забременяхме. И правихме аборт. – Почака и отново погледна Робин. – Мислила ли си... кой може да е бащата на детето?

Робин се засмя.

– Погледни я само. Не е ли ясно?

– Нова има твоите устни.

– Така е. И очите на Крис.

Крис търсеше в подземното прожекционен апарат.

Звучеше като грешка на езика да имаш „под-земие“ в къща, кацнала на едно дърво, но Крис беше се справил и с това.

Под отварящия се капак на пода в главната сграда се намираще стълба, която водеше към издълбано в огромния дънер помещение. Там накрая попадаха всички безполезни неща. А те не бяха малко.

Докато Крис прехвърляше вещите от една купчина на друга, Конъл, застанал на стълбата с лампа в ръка, ужасено се оглеждаше наоколо.

– Като премълчим факта, че си архитект по неволя – отбеляза той, – ти страдаш и от злокачествен плюшкинизъм.

– Мисля, че е временно – не възрази Крис. – Но същото би могло да се каже и за Института Смитсън²⁷.

– Това пък какво е?

– Нищо особено. Изгоря преди доста години. Но беше музей. А на Гея няма музеи. – Крис размаза сместа от прахоляк и пот по лицето си. –

27. Smithsonian Institution – институт и музей, основани през 1846 във Вашингтон (окръг Колумбия) според завещанието на Джеймс Смитсън (1765–1829), учен и инженер; обхваща редица области от изкуството и науката. – Б.пр.

Това е мръсна работа, но все някой трябва да я върши.

– Титанидите имат музей.

– Точка за теб. Но най-старият експонат в него не е много по-стар от Чироко. Пък и историята на Титанидите не е древна. Но на Гея няма нито един човешки музей. А на Земята дори да е останал някой, абсурд е да оцелее. Та защо да не го създадем тук?

Конъл хвърли още един – изпълнен със съмнение – поглед към купищата вехтории.

– Признай си, Крис. Просто сърце не ти дава да изхвърляш.

– Тъй вярно. – Затършува надълбоко в купа и измъкна един древен „Кодак Брауни“. – Но човек никога не знае кога какво ще му потрябва.

– Така е. Но откъде намираш всичко това?

Двамата се качиха в стаята. Крис затвори капака и поведе госта си през лабиринта от врати и коридори към своята така наречена работилница: няколко стаи, в които можеше да прави всичко – от продухване на стъкло до поправка на компютри.

Постави прожекционния апарат върху работната маса и започна да го разглобява.

– Събирах разни джунджурии оттук-оттам. Така започна всичко. Сега Титанидите ми носят подаръци. Те въртят голяма търговия и не знаеш какво може да им падне. От Земята вече не идва почти нищо, а навремето беше друго. Заселниците носеха повечето от покъщнината си. Но преди войната.

Свали страничния капак като издухваше купища прахоляк. Набута пръст в механизма и завъртя колелото. Издърпа дългата стъклена крушка от прожектора и я подаде на Конъл, който я зачисти.

– Ще я провериш ли? Съмнявам се, че все още работи. Може би ще трябва да измайсторя друга.

Конъл се извърна към електрическото табло. След като нагласи всичко, щракна ключа и лампичката грейна.

Крис примъкна прожектора до таблото.

– Ха, ама тя работи, а? Това ще ни спести известно време.

Завинти крушката пак на мястото ѝ, после свърза няколко устройства и накрая докосна две жици за контакт с мотора на прожекционния апарат. Нещо забръмча и се усети дъх на озон, но само толкоз. Крис замърмори и опита нова конфигурация на трансформаторите. Пак нищо. Вдигна глава и видя Чироко и Робин да влизат в стаята. На крачки след тях вървеше Нова.

– Чироко, мога да потърся друг мотор за това чудо. Или... – той

махна с ръка към нея, после към прожекционния апарат. – Мислиш ли, че ти можеш да го задвижиш?

Тя го изгледа странно, после сви рамене и се насочи към работната маса. Сложи ръце върху прожекционния апарат и се намръщи. Запукаха искри – Робин си пое дъх, а Чироко само примигна. Нещо изтрака и тутакси спря. Чироко се наведе по-близо, забравила за сините волгови дъги, които се извиваха между пръстите ѝ. Само за секунда призрачно премрежи погледа, после се изправи и засмука палец.

– Това проклето нещо ме изгори – измърмори тя.

Крис вдигна вежди и включи апарата, който заработи така добре, както би заработила такава допотопна машинария.

Никой не отрони дума. Конъл примъкна столове, докато Крис зареждаше филма на Чироко. Нямахше втора ролка, но едва ли някой щеше да пожелае да гледа филма пак.

Чироко и Робин опънаха чаршаф на по-далечната стена.

– Няма ли да поканим Титанидите? – поинтересува се Робин.

– Филмите ги разстройват – обясни Чироко.

– Не сме сигурни какво точно става – добави Крис в отговорна въпроса в очите на Робин. – Като че ли мозъците им не са пригодени за кино. Започва да им се повдига, сякаш са хванали морска болест.

Прожекцията започна. За момент зад вратата като че някой заповръща. Конъл се извърна и видя Нова да бяга от образите на екрана. Мина му през ум да я последва, но би било глупаво. Отново впери поглед в екрана.

Гея отхапа главата на втория мъж, онзи, дето беше облечен в оранжева роба. Първият носеше традиционната яка на свещениците с черни одежди.

Това беше загрявка преди дербито с Конг, чиято гигантска фигура се мержелееше в далечината на някои от кадрите. Болексът се беше трудил най-вече да засеме изяждането на светите отци. Всичките кадри бяха добре изпипани.

Но ето че дербито между Гея и Конг започна. Тя го вдигна над главата си и го стовари по гръб. Огромният звяр изглеждаше вцепенен, когато Гея тежко се довлече до него и го притисна, но успя да я отхвърли. Гея го награби отново и го тръшна долу. После се стовари отгоре му.

Този път май не само го притискаше към земята. Конъл недоумяваше какво точно става. Гледаше втренчено, смаян и засрамен. Накрая отместе очи. Наблюдаваше Крис, Чироко, Робин... всичко друго, но не и екрана.

– Мога да се закълна, че той е безполов – вметна в един момент Чироко.

– Беше добре скрит – добави Крис. – Наложил си да приложи сила.

– Велика Майко, спаси ни – промълви Робин.

Конъл извърна глава. Не беше и помислял, че е възможно самка да изнасили sameц. Може би нямаше да успее, ако Конг не беше зле наранен. Кръвта от раната се стичаше по гърдите му, а Гея, която го беше разчекнала, се къпеше в нея.

– Изключи го – примолви се Конъл. Чироко с каменно лице поклати глава. Изборът си оставаше негов – да гледа или да си върви. Конъл отместил поглед.

Гея се заклатушка като пияна. Добра се до каменната стена на пещерата и легна на една страна. За миг екранът потъмня, за да просветлее отново. Гея лежеше на хълбок, все още гола, оплескана със засъхваща кръв. Превъртя се на гръб. Изстена.

– Тя ражда – отбеляза Крис.

– Да-а – изсумтя Чироко. – Но какво?

Краят на филма падна на пода. Белият екран трепна и освети три бледи лица, след което Крис милостиво изключи апарата.

Камилата, която се роди жива, сега беше мъртва.

Тогава, след раждането, тя бе включена по заповед на Гея в антуража, съпровождащ я от планината на Конг към мястото, където в момента се намираше Пандемониумът. Гея още не беше решила за какво да я използва.

Нямаше намерение да създава камила. По онова време Гея не си падаше по плановете. Наслаждаваше се на хаоса, който й създаваше доста повече удоволствие от подредения свят.

Гея раждаше просто за да си влезе в ролята на бог. И оставаше не по-малко изненадана от обкръжението си при вида на нещата, които се пръкваха. Съзнанието й беше разделено на много части, до една автономни, като някои бяха по-откачени от останалите, но всичките бяха луди.

Онази част, която отговаряше за еквивалента й на матка, не уведомяваше останалите органи за намеренията си. Тя бе доволна от подредбата. След три милиона години изненадата си струваше труда. На всеки километър се пръкваше нещо ново. През последната година бе произвела купища дракони, четириметров тигър, кръстоска между форд, модел Т, и октопод. Повечето рожби не живееха дълго, липсваха им неща като

сърца или носове. Останалите бяха хибриди. Подсъзнанието на Гея не можеше да се затормозява с разни дребни подробности.

Но камилата беше доста сполучлива. Добре развит дромадер, лукав като Отдела за социални грижи, който сега беше мъртъв, защото Гея бе решила какво да прави с него. Щеше да го прокара през иглени уши.

Иглата беше огромна. Налице бе и голямата фуния, и апаратурата, която да смели дромадера.

Под жужнето на стотина камери Гея постави ешафода над фунията и изсипа в нея първия варел камилско пюре.

Три рота по-късно, уморена и стръвна, нареди антракт. Около половината камила бе минала през ухото на иглата, останалото бе само въпрос на упорита работа. А и в отснетия метраж можеше да се монтират кадри, заснети след като фунията бъде почистена.

Гея се настани на стола си в очакване на второто действие за деня, което се казваше „Лорънс Арабски“ и... вече не можеше да си спомни. Започна да се върти, защото изгаряше от нетърпение.

Кога ли ще почне Чироко?

Гея очакваше Главното събитие.

ЧЕТИРИ

– Робин, събуди се.

Разсъни се внезапно. Видя надвесилата се Чироко.

– Нищо лошо не е станало. Не се бой.

– Не се боя. – Тя потърка очи. – Колко е часът...

Чироко се усмихна – Робин явно се мъчеше да се сети къде е.

– Проспа около седем часа. Достатъчно ли е?

– Сигурно – прошепна Робин, защото и Чироко все още шепнеше. – Но... достатъчно за какво?

– Искам да дойдеш с мен – отвърна ѝ Чироко.

Нова не отвори очи и не се помръдна, докато майка ѝ се обличаше. Щом остана сама в стаята, седна, после изпълзя до вратата. Лекичко я откряна и видя Чироко и Робин да си шушукат в преддверието. Излязоха. Чу ги да слизат по стълбите.

Надничайки зад перилата на втория етаж, можеше да ги наблюдава какво правят в хола, но чу как се хлопна входната врата. Побърза да се шумугне пак в стаята, в която бяха настанени тя, майка ѝ и Адам.

Надникна в люлката му и с изненада установи, че е изчезнал. Знаеше, че Робин не е взела малкото чудовище, ето защо предположи, че това е дело на Чироко.

Наведе се през прозореца, за да види другия край на висящия мост. Но бързо се отдръпна. Двете жени вече го прекосяваха. Чироко държеше бебето.

Нова бързо се спретна и хукна надолу по стълбите. Но преди да отвори външната врата, се спря да помисли.

Нямаше да успее.

Тя не обичаше да се самозалъгва. На своя собствена територия би могла незабелязано да проследи Чироко. Но не и тук. Чироко бе адски печена и сякаш усещаше погледа ѝ с кожата си, чувстваше пронизващите я очи. Да проследи такава жена беше извън границите на разумното.

Но, Велика Майко, как страдеше да е с нея!

В началото Робин не разбра, че вървят по пътека. Тук-там се срещаха надвиснали клони и повалени дървета. Но въпреки това пътека имаше. Робин се разтърси из оскъдните си зоологични познания и се замисли дали не следват маршрута на някой дивеч, но се усети, че не бива да намесва Земята. Кой би могъл да каже защо едно животно на Гея се държи не така, а иначе?

– Вярваш ли ми, Робин?

– Да ти вярвам? О, да, поне така предполагам. Защо?

– Не е достатъчно да предполагаш. Трябва да премислиш.

Робин го стори, като следваше жената, която за нея все още си оставаше Магьосницата. Чувстваше се тромава, слаба и одъртяла. А Чироко бе жилеста и гъвкава...

Дали ѝ вярва? Имаше много „за“ и „против“. Навремето Магьосницата бе върла алкохоличка. Дали бе излекувана, ама истински? Дали ако нещата тръгнат на зле, тя отново не ще потърси утеха в бутилката?

Робин пак я погледна. Не, няма. Не знаеше защо, но наистина беше сигурна. С тази жена бе станала коренна промяна.

– Вярвам, че ще удържиш на думата си. И че обещаеш ли нещо, мога да разчитам на тебе.

– Стига да съм жива.

– Вярвам, че ще сториш онова, което сметнеш за правилно.

– Правилно, но за кого? За теб, за мен или за всички? Не винаги е едно и също.

Робин знаеше това, но пак се замисли.

– За всички. Мисля, че ще ми кажеш, ако това, което смяташ за най-добро, ще ме нарани.

– Да.

Продължиха мълчаливо още известно време, сетне Чироко се полуизвърна и махна на Робин да я последва. Точно тук пътеката бе достатъчно широка за двама. Тя хвана Робин за ръка и двете тръгнаха заедно.

– Вярваш ли ми, ако запазя тайна?

– Разбира се.

– Не се изразих правилно. Има неща, които се налага да пазя в тайна. Не мога да ти кажа защо. Отчасти заради старото златно правило на така наречените разузнавачи. „Онова, което не знаеш, няма как да го издадеш.“

– Говориш сериозно, нали?

– Не си играя игрички, дете. И тук, също като на Земята, се води война. В някои отношения също толкова гнусна.

– Да. Вярвам ти. Поне докато не науча малко повече.

– Това е достатъчно. – Чироко спря и я извърна с лице към себе си. – Просто се отпусни и погледни в очите ми, Робин. Искам те напълно отпусната. Отпусни всеки мускул и ще почнеш да заспиваш.

На Робин не и беше сефте да я хипнотизират, но никога с такава лекота. Чироко не говореше много, не използваше други инструменти. Просто гледаше Робин в очите и зениците ѝ станаха големи като Морето на Феба. Тихо измърмори нещо, докосна бузите ѝ с длани и Робин се отпусна.

– Позволи на очите си да се затворят – каза Чироко и Робин я послуша. – Ще заспиш, но не е нужно да заспиваш дълбоко. Ще усещаш нещата, ще ги помирисваш и чуваш, но няма да виждаш нищо. Разбираш ли?

– Да.

Робин усети, че се повдига. Беше хубаво. Усети вятъра да шумоли из дърветата. Носеше се дъх на презрели ягоди. Усети как подскача при тичането на Чироко по пътеката. След това беше обърната. Това продължи неизмеримо дълго, докато не загуби всякакво чувство за ориентация.

Хич не я беше грижа. Усети силните ръце на Чироко под гърба си и под краката си, усети как твърдите мускули на стомаха ѝ се притискат до бедрата ѝ, подуши далечния, леко сладникав дъх, който свързваше с Магъосницата. В съзнанието ѝ изплуваха приятни фантазии. Твърде дълго бе живяла без любовница.

Чувстваше се добре. По-добре, отколкото тогава... през онези далечни дни, когато плаваха по Офион със седмина приятели към неизвестната съдба.

– Нова не спеше, когато те събудих – каза Чироко.

– Нима?

– Да. Последва ни по стълбите. Гледаше ни през прозореца. Мислех, че ще ни проследи, но не го направи.

– Тя не е глупачка.

– Виждам. Тя е... трудна.

Робин се засмя.

– Сигурно и ти щеше да си трудна, ако те бяха низвергнали от дъщеря на Девата до парий и беглец.

– Защо дойде и тя? Нова май те мрази.

– Мисля, че ме мрази донякъде. Провалих се тотално, паднах толкова ниско... че сякаш повлякох и нея. – Робин замълча, учудена, че говори за тези неща без болка, после си спомни, че е хипнотизирана. Така бе добре. Тези истини трябваше да бъдат изречени.

– От послушание ли дойде? Май не е в стила на Нова.

– Ти не познаваш Ковън. Беше задължение... и страх. Едва ли възлюбените ми сестри ще оцелеят. Мисля, че ще замръзнат. Но когато се постави въпросът, аз няхах право на глас. И според Нова няма да успеят с преместването. А и... тя май нямаше голям избор. Беше ни трудно. Деветдесет дни след като разкриха Адам, с нас беше свършено. Третото око спаси живота ми, но само толкова.

– Защо и тя трябваше да тръгне? Детето беше твое.

– Това нямаше значение. Тя е особена. Разбра за Адам когато той бе на шест месеца. Опита се да го убие. Аз я спрях. После заедно го убихме, макар да знаехме, че скоро ще ни разкрият. Накрая така и стана. Използвах всяка капка от бившия си престиж, за да се кълна, че е момиче. Никой не провери, но всички знаеха.

– Какво имаш предвид с това „особена“?

– Единственото дете на Ковън, което има брат. Виновна само поради връзката с мен, голямата грешница. – Тя въздъхна. – Не са ли чудесни хората?

– Навсякъде са еднакви.

Чироко замлъкна за миг. Странна мисъл мина през ума на Робин. Къде ли беше Адам? Чироко го носеше на тръгване. Сега носеше нея, а за това й трябваша и двете ръце.

Не се тревожеше. Тя наистина вярваше на Чироко.

– Освен това е и подозрително висока. Когато бях на върха, това нямаше значение. По-късно плъзнаха слухове за деяния, които е по-добре да не бъдат описвани. И накрая – обичта.

– Обичта ли?

– Тя ме обича. Не го показва особено напоследък, но ме обича.

– Виждам.

– А също и теб. По твърде различен начин.

– И това виждам.

Най-накрая Чироко я остави на земята. Сетивата на Робин бяха приятно изострени. Усещаше меката влажна почва под босите си нозе. (Какво ли е станало с обувките ѝ? Нямаше значение.) Във въздуха се носеха ароматни изпарения. Усети как по гърба ѝ се стече струйка пот. Стоеше и чакаше в тъмата. Гласът на Чироко долетя пред нея.

– Сега сядай, Робин, и отвори очи.

Робин се подчини. Видя Чироко да коленичи пред нея. Очите ѝ бяха дълбоки, чудни езера. Погледна наляво и видя Крис, също коленичил, прегърнал увития в розовото си одеялце Адам. Той и се усмихна, а Чироко докосна брадичката ѝ с върха на пръстите си.

– Не гледай него, Робин. Гледай мен.

– Добре.

– Искам да отиде по-надълбоко. Можеш да не си затваряш очите, но не обръщай внимание на това, което виждаш. Звукът на моя глас е единственото важно нещо.

– Добре.

– Колко надълбоко си?

Робин размисли честно.

– Около метър.

– Влез още две педи навътре.

Робин я послуша. Очите ѝ бяха отворени. Виждаше само виещи се облаци пара. Чироко вече я нямаше отпред, но Робин не можеше да каже, какво точно има там. Усети лек натиск върху темето. Беше дланта на Чироко.

– Защо остави Адам жив, Робин?

Чу собствения си глас от много далеч. Видя себе си и останалите нейде от високо: голям, наполовина окосмен мъж, силна жена и малка, безпомощна, злочеста...

Тази мисъл бързо беше прескочена.

– Сънувах сън.

– Какъв беше този сън?

– Адам. – „Усмивващ се. Розов. С малки пръстчета. Дъхът на собственото й мляко и на мокрите му пелени.“ – Габи. – „Черна и олющена. Напукана кожа. Разрушени очи. Сладникав дъх.“

– Сънувала си Габи?

– Седеше с мен. Помогна ми да родя. Вдигна го, окървавен и ужасен. После ме целуна и заплака.

– В съня?

– Да. – Робин се намръщи. – Не. Тя беше по-добре. Не беше обгоряла.

– В съня?

– Не. Да... Не си спомням кога се събудих. Сещам се... че заспах след този сън. Адам сучеше.

– Какво каза Габи?

– Каза, че трябва да намеря сили и да го запазя. Светът щял да бъде унищожен. Земята, Ковън... може би Гея. Адам бил важен. Трябвало да го доведе тук. Каза, че Крис му е баща. Рекох й, че две раждания на девица са ми дошли много. Каза, че Гея го е направила, използвала е магия, за да... запази част от Крис вътре в мен. Малки времеви капсули. Така ги нарече. И си отиде.

– Изчезна ли?

Робин се учуди.

– Не, излезе през вратата.

Чироко позамлъкна, но Робин не обърна внимание. Очакваше нови въпроси. Вместо това натискът върху темето й изчезна и отново се появи. Този път това не беше дланта й, а целият й юмрук. Докосна я леко, но Робин усети, че може едва ли не да разгадае извивките и вдлъбнатините му по черепа си. Чу тънък гласец.

– Махни се от мен, вехта сливо.

Робин не бе чувала някой да говори така с Чироко. Гласът продължи в този дух още малко. Робин усети юмука да я натиска, чу гласецът да пищи.

– Ще се оплача на Дружеството за защита на животните, гнусна торба такава. Ще ти го начукам в големите космати уши и ще ти натреса сифилис, ще направя неща, дето не си и сънувала, ще...

Отново притискане, последвано от по-остро скимтене.

– Заповядвам ти да говориш – нареди Чироко. Робин не каза нищо. Някак усещаше, че заповедта не се отнася за нея.

– Гея ще сипе керосин и ще разпръсне напалм, щом чуе...

- Говори!
- Зная правата си, искам проклет АДВОКААААААТ! Искам...
- Говори!
- Ааааааааа! Аааа! Добре, добре, добре, ще говоря!
- Има ли пръст Гея върху това дете? Отговаряй!
- Не мога, не мога, не мога да видя... видя... Мисля, че може би...
- Говори!

– Не, не, не! Тя е докосната от Гея преди много години. Гея знае, че тя е тук. Гея е планирала семейството ѝ, но не ги е докосвала. Ръката на Гея не е върху това дете.

Внезапно изчезна и ръката на Чироко. Робин седна, мигаше и чувстваше, че неизвестно как ужасната тежест е махната от главата ѝ.

– Сега можеш да се изправиш, Робин. Бавно и полека. Всичко е наред.

Робин стана. Чувстваше се ободрена, пое си дълбоко дъх, отново премигна и се обърна. Чироко прибираше някаква бутилка в раницата си. Държеше в ръка познато нещо: старият автоматичен Колт-45. Подаде го на Робин, която го завъртя в ръката си. Предпазителят беше свален. Върна го на Чироко.

- Това е моето оръжие.
- Взех го от теб, преди да те събудя.
- Какво беше това? – посочи Робин към раницата.
- Моят демон. – Очите ѝ се вгледаха в тези на Робин. – Умееш ли да пазиш тайна?

Робин отвърна на погледа и кимна.

– Щом ти го искаш.

Чироко кимна и леко се отпусна.

– Ще ти кажа само, че бях длъжна да го сторя. Преди използвах друг метод – нито толкова сигурен, нито толкова лесен. – За миг в очите ѝ се прокрадна жестока болка. Тя извърна глава. – Попитай някога Ко-нъл. Щом си пийне.

- Смятала си ме за шпионин на Гея?
- Допусках го. А ти можеше ли да си сигурна в обратното?

Робин беше готова да отвърне „разбира се“, но се спря. Замисли се за малките времеви капсули, за непорочните зачатия. Гея я беше докоснала преди много години. Гея беше планирала семейството ѝ.

– Тя е способна на всичко, нали?

– Тя би искала ти да вярваш, че е така. Е, да, почти. Просто нямаш представа колко лошо би си изпатила.

– Щеше ли да ме убиеш?

– Да.

Робин си помисли, че би трябвало да е сърдита, но не беше. Чувстваше се странно доволна. Би предпочела да умре, ако Гея беше оставила гадната си следа в тялото ѝ.

– А Нова? – внезапно се сети тя.

– Сега вече ставаш параноичка – рече Чироко и кимна. – Но не можеш да ми стъпиш на малкия пръст. Изследвах Нова преди часове. Смятах, че е разумно... като се има предвид темпераментът ѝ. Наредих ѝ да забрави и тя ще забрави.

– Адам?

– Невинен като младенец – отвърна Крис и се усмихна. Тя отвърна на усмивката и внезапно си припомни колко горещо го беше обичала, преди много, много години. Дори имаше желание да му прости окосмяването, поне засега. После за първи път се огледа наоколо и се намръщи.

– Що за място е това? – запита тя.

– Фонтанът на младостта – отвърна ѝ Чироко.

Преди време на Гея имаше дванайсет фонтана. Този в Океан бе унищожен по време на въстанието. Този в Тея бе скрит дълбоко под ледовете ѝ, а шадраваните на Мнемозина и Тетида бяха погребани под пясъците. Седем от останалите осем внезапно секнаха в един и същи ден преди двайсет години, денят, в който загина първото възплъщение на Гея и от Небесата се изсипа дъжд от катедрали.

А Диона бе извън контрол, защото централният ѝ мозък беше мъртъв. За добро или зло Гея нямаше власт над земите ѝ. Можеше да изпрати войските си и да превърне Белизона в жив ад, но по-дълбоките функции под повърхността бяха извън обсега ѝ.

Въпреки недъга си, Диона се справяше учудващо добре. Според Чироко в това имаха пръст гномовете. По неизвестна причина растенията продължаваха да си растат, водата да си тече и въздухът да циркулира.

И фонтанът да си бълбука.

Крис беше съградил Таксидо Джанкшън на това място главно заради фонтана. Нуждаеше се от него, точно толкова, колкото и Чироко. Идеята да се намира близо до него и да го държи под око изглеждаше добра.

– Как да съм сигурна, че няма да пострадам? – попита Робин.

– Не си длъжна да го правиш – отвърна й Чироко.

– Зная, казвала си ми, че... но ти откъде знаеш? Може да е някакъв трик. Може би Гея вече е сложила ръка над тебе.

– Ако е така, вече да си потънала – посочи й Чироко. – Нали каза, че ми имаш доверие. Или ми вярваш, или не.

– Вярвам ти. Емоционално.

– Това е единственият начин, който има смисъл. Тук логиката няма място. Няма логически път за доказване, че Гея не ме контролира.

– Знам. Съжалявам. Просто съм нервна.

– Недей. Съблечи се, това е всичко.

Чироко се извърна, усещайки, че Робин се притеснява от голотата си, както и от останалото. Замисли се дали да не отпрати Крис докато не дойде време за неговото собствено подмладяване. После се обърна и като вида как Робин изхлузва панталоните си, разбра, че в случая не Крис беше причината за безпокойството й. Надяваше се лицето й да не изразява нищо, но усети топлина да се надига в гърлото й, задушаваният вкус на внезапната жалост.

Голата Робин бе твърде тъжна гледка. Може би и инак си беше тъжна, но за човек, виждал я в разцвета й, гледката бе сърцераздирателна.

Татуировките бяха избелели. За Чироко това не беше новост – вече бе видяла Окото и Пентаграма, както и част от змията върху ръката й. Многоцветни и ярки, когато Робин бе на деветнайсет, сега те сивееха, а в рисунъка с цвят на графит само тук-там се забелязваха остатъци от кармин или тъмнозелено. Четвъртата татуировка – змията около крака й – беше в същото плачевно състояние. Но петата бе жестоко обезобразена.

„Не че е голяма загуба за световното изкуство, помисли си Чироко, но все пак си е свинщина.“ Робин знаеше, че децата й ще наследят болестта, заради която бе дошла на Гея. И в изблик на младежко перчение бе направила върху корема си зловеща рисунка: чудовище, което драпа със зъби и нокти да се измъкне на бял свят от утробата й.

– Нова беше огромна – обясни тъжно Робин и потърка белега, който правеше рисунката още по-гнусна. – Наложих да я вадят с Цезарово сечение. – Тя сви рамене и сякаш неволно преплете ръце върху корема си. Имаше пепеляв тен, безжизнена коса и сума ти бръчки по лицето. Нищо добро не можеше да се каже дори за зъбите. Личеше си, че се е изоставила от доста време. Но ставаше дума за нещо по-различно от старостта.

– Няма значение – отбеляза Чироко. – Ще сложим край на това. Нагази във водата и протегна ръка.

Беше по-топла отколкото Робин си бе представяла. Чувстваше топлината по странен начин, осъзнаваше я, но не усещаше да изгаря.

Навлизаха на малки стъпки. Първо до глезените, до коленете, после, преди да навлязат до бедрата, си отдъхнаха. Крис вървеше от едната ѝ страна, Чироко – от другата. Държаха я за ръцете.

Водата – ако това беше вода – имаше сладникав дъх и цвета и гъстотата на мед. Не, помисли си тя. Може би повече прилича на нектар.

Навлезе до кръста и пое дълбоко дъх. Течността озонираше вътре в нея. Сякаш фино масло изпълваше вътрешностите и влагалището ѝ. Май би трябвало да ѝ е неприятно, а тя просто се чувстваше добре. Или по-скоро чудесно. Както никога досега. Потръпна, усети, че коленете ѝ отмаляват. Чироко я подкрепи. После се потопи до гърдите.

Тя се отпусна в ръцете на Чироко, както ѝ бе казала Магьосницата. Затвори очи, усети нечия ръка да защитава ноздрите ѝ и тя се гмурна под водата.

Беше като съновидение. Можеше да стои там безкрайно дълго. Необходимостта да си поеме въздух нарастваше, но когато стана много силна, усети устните на Чироко да се притискат до нейните и тя пое дъха на Магьосницата. И бавно го изпусна.

Това продължи дълго. Робин не знаеше колко, но усещаше, че е дълго. После се прекрати и Робин усети у нея отново да нараства нуждата от въздух. Чироко ѝ беше казала какво да направи, но все още беше малко се боеше. Дали наистина имаше толкова вяра на Магьосницата?

Е, защо пък не? Усети ръката да отпуска ноздрите ѝ. Горещият нектар потече в нея. Тя отвори уста. Въздухът забълбука на мехурчета и водата нахлу навътре.

Усети няколко спазъма при пълненето на дробовете, когато се помъчи да изкашля последните глътки въздух. Бореше се, но я държаха здраво. После отново се успокои.

Чироко я държа във водата половин рот, след това я изнесе на брега и я положи до Адам, който продължаваше да спи. Крис ѝ подаде кърпа и тя започна да бърше Робин, от чиято уста капеше златиста течност. Чироко я потупа по гърба и тя отново задиша, след като изкара и последните капки от гърлото си. Кожата ѝ беше кафява и топла.

– Ти върви. Аз ще се погрижа за нея – каза Крис и взе кърпата.

Чироко кимна и влезе в езерото. За миг се плъзна под повърхността. След половин рот излезе и дългата ѝ коса, мокра и полепнала по раменете, бе катраненочерна.

Крис остана най-дълго. Когато се появи, отново беше почти два сантиметра по-висок и с леко променено лице.

Чироко пак леко хипнотизира Робин и Крис я взе, заедно с Адам, в ръцете си. Хвърли поглед през рамо и понесе Робин обратно към Таксидо Джанкшън, готов да направи своето предложение.

ПЕТ

Лутер кръстосваше доковете на Белинзона, безлюдни като пращните улици на западния град във „Висока луна“ с Гари Купър. Може би правеше тази връзка, защото наскоро бе гледал същия филм в Пандемониума.

Той не приличаше на Гари Купър. А на чудовището на Франкенщайн след тридневен запой и автомобилна авария. Почти цялата лява половина на лицето му беше отнесена, като разкриваше част от челюстта и изпочупените зъби, част от слепоочната кост и зейналата очна кухина. През пукнатините в черепа прозираше зеленикавата мозъчна тъкан, която сякаш беше изтекла навън и безразборно бе натикана обратно. Оцелялото око представляваше черна яма сред почервено море, искрящо от праведен гняв. На врата си имаше обръч от шевове – не белези, а истински, дебели нишки, пронизващи кожата. Ако се разпореха, главата му щеше да се килне настрана.

Плътното черно расо скриваше всичко, с изключение на ръцете със струпеи и екземи, от които сълзеше кръв и гной. Единият му крак бе покъс. Това не беше малформация, а просто технически проблем: късият крак бе присаден от монахиня. Но това не му пречеше.

Нямаше нужда да се крие, пък не се и опитваше. Той и бандата му през повечето време си имаха тегоби. Лутер не беше приятен полъх за носа, но ароматът на Апостолите му можеше от петдесет метра да вцепени свиня. Дори човеците, с тяхното атрофирано обоняние, обикновено усещаха появата на Лутер дълго преди да увисне пред зора им. Понякога дебненето по посока на вятъра помагаше, но по-късно жителите на Белинзона като че развиха шесто чувство що се отнася до Свещениците.

Дванайсетте му апостоли неизменно го следваха. В сравнение с тях

Лутер бе хубавец.

Те бяха зомбита, а Лутер някога бе пастор Артур Лундквист, от Обединената американска лутеранска църква в Урбана, Илинойс. Урбана отдавна бе разрушена, унищожен бе и пастор Лундквист, поне в по-голямата си част. Парчета и някои негови чаркове навремето бяха принадлежали на други хора – Гея създаваше своите Свещеници от онова, което имаше под ръка. Но сегиз-тогиз блуждаеща мисъл за дома преминаваше през тъмния му мозък, мисъл за жена му и двете му деца. Тя го терзаше и го караше да работи още по-ревностно за делото на Бога. Иначе мозъкът му постоянно се проветряваше заради прободната рана, на която дължеше и характерната усмивка, и начина на говорене. Те също го тормозеха.

Лутер се отправи към края на зоната на смъртта, която водеше към квартала на Свободните жени. Очите му оглеждаха укрепленията. Не се виждаше никой, но знаше, че са там и го наблюдават. Стоеше предизвикателно, надменно с ръце на хълбоците.

– Уагове на Бога! – извика той. Поради липсата на лява буза имаше проблеми с изговарянето на някои съгласни.

– Аж шъм Луте! Тук шъм ш божествена мишия!

Една стрела профуча в ниска траектория и се заби в гърдите му. Отпред останаха да стърчат само перата, а острието го прониза. Лутер дори не си направи труда да я пречупи, нито пък отмести ръце от кръста си. Една от Свободните жени изтича от прикритието си към моста с горящ факел в ръка. Хвърли го върху мазнината, която бяха разлепили още при първите слухове за идването на шайката на Лутер в Белинзона. Пламъците облизаха моста. Жената побърза пак да се скрие.

– Едно дете е дофедено тук... преди фного... няколко рота. Бог има нужда от тофа дете. Бог ще дари ш ушмифка тази, която ни каже нещо за тофа дете. Елате, елате и получите милостта му!

Никой не притича, за да получи божията милост. Лутер го беше очаквал, но все още се вбесяваше. Започна да вие. Да крещи скверни слова към горящия мост. Скоро от окоото му засълзи кръв, а от приплеснатата страна на лицето му потекоха лиги и хрочки. Расото потъмня от влага на хълбоците. Лутер имаше силата, силата, която нарастваше. Падна на колене, протегна ръце към небесата и запя:

„Румена и свежа е нашата богиня!

Със меч и щит е тя непобедима –
прекъсва нишката на ужасните беди
и жъне ли жъне славни победи!“

Стих след стих гъгнивият Свещеник изстрелваше химна, като със съскащ бас заместваше забравените думи. Не думите имаха някакво значение, а Силата и той я усещаше за кой ли път след възкресяването. Изпружи се при спомена за дните, когато изричаше молитви от амвона. Тогава бе същински гръмовежец, ала нищо не можеше да се сравни със сегашния му облик. Бог щеше да се гордее с него. Зад него дори проядените от червеи зомбита се раздвижиха. Те скимтеха, сякаш се опитваха да пеят, а провисналите от ужасяващите им усти езици се поклащаха в такт с телодвиженията.

И тогава се появи тя, самотната Свободна жена, която се изправи и захвърли оръжието си. Ухилена, с горящи и празни като в сън очи.

Свободните жени пищяха. Започнали бяха да пищят с началото на зловонния химн на Лутер и сега удвоиха усилията си. Не скимтяха от страх – въпреки че всички бяха ужасени до дъното на душите си, – а просто такава им беше тактиката за отблъскване на Силата. За да се спасят болшинството бяха запушили с памук или восък ушите си, подобно на спътниците на Одисей. Лутер се надсмиваше над усилията им. Знаеше, че бъркат, защото със запушени уши са по-уязвими: не чуват зова на колектива, звука на солидарността, който бе единствената истинска отбрана срещу Лутер и хората му.

Жената тръгна напред. Една стрела я последва, но изпратена от треперяща ръка, пропусна целта си. Същото стана и с втората стрела. Третата я улучи в гърба. Присви се, но продължи да върви.

Свободните жени не стреляха от презрение или защото я смятаха за предател. Прекалено добре познаваха Силата на Лутер да забаламосва жените. Стреляха, защото смъртта бе милостивата алтернатива.

„Старият злобен враг, заклек се да ни озлочести
се е въоръжил с угроза и лукавство, и пъргавина за битката.

На Земята няма равен нему!“

Тя потъна в пламъците.

Настигнаха я още две стрели. Жената рухна на колене, косата ѝ изгоря като хартия. Продължи пълзешком, цялата почерняла. С мъка се изправи и оглушала, заслепена, закрачи през горящата целина под нозете ѝ. Политна назад и се претърколи през моста във водата.

Лутер спря да пее. Наблюдаваше с усмивка как половин дузина Свободни жени се измъкнаха от скривалищата си и хукнаха напред, криейки лицата си от изгарящия дъх на пламъците и от неговото собствено ужасно присъствие. Някои кръстосаха пръсти и това го изуми най-много. Нима наистина вярваха, че така ще се предпазят от него?

Издърпаха своята сестра с въже върху кея. Все още бе жива. Но дори да беше мъртва, те щяха с още по-голяма решимост да излязат, за да приберат трупа. Така тя получаваше право и след смъртта си да остане мъртва.

– Бог ще те дофърши! – изкрещя Лутер, после се извърна към шайката си. – Андрю, Джон, Тадеуш! Фил... Юда! – пет зомбита пристъпиха напред, включително и Филип, който поради беглото споменаване не бе наясно дали и той е бил повикан. Лутер припряно му махна да се върне. Винаги се обръщаше към тия четиримката щом имаше да се върши работа по една твърде прозаична причина. Можеше да произнася без грешка само техните имена, за разлика от тези на останалите две трети от неговите последователи.

– Фърфете след неферниците – нареди им той. – Пометете грешниците! Огънят на отмъщението ще ифпепели ония, дето не познават Бога, дето не се потчиняват на шловата му! Пърфи Тесалонци! Едно! Осем до дефет! Фърфете, последофатели мои!

Лутер ги наблюдаваше как навлизат сред пламъците. Те безмълвно пренебрегваха забиващите се в тях стрели, както и факта, че горяха. Тъй като вече бяха мъртви, това едва ли имаше значение за тях.

Бившият пастор Лундквист се извърна настрана. Вече не усещаше болка, нито ни най-малко съмнение, ала понякога го налягаше такава мъка, че започваше да се щура в мрака като сакат и глух слепец. Първо, измъчваше го гледката на Юда, който вървеше към своята гибел. Това май бе дванайсетият „Юда“, когото губеше. Кой знае защо нещо го подтикваше винаги да избира за Юда най-едрите, най-яките и неразпарчадосаните екземпляри.

И още нещо. Колкото и да се напругаше, си нямаше и на идея кои бяха тия тесалонци.

Навикът го отведе извън града, на пътя към старото гробище. Не очакваше да намери нещо.

Но извади късмет.

Имаше шест погребални пирамиди, готови за възпламеняване, имаше и прясно разровена пръст. Гробарите явно се бяха уплашили от Лутер и се бяха разбягали преди да изгорят трупове. А можеше ли да се смята, че някой е бил погребан наистина?

Почти всички в Белинзона бяха съгласни относно две неща – смъртта и лудостта. Лудите ги оставяха на свобода докато не започнеха да буйстват. А мъртвите ги погребваха незабавно. Пред лицето на

смъртта примирието надделяваше и само тогава в Белинзона се проявяваше духът на единство. Всички се обединяваха, за да закарат мъртвите до гробищата, където ги изпращаха с церемонии, заимствани от индусите от поречието на Ганг.

Това не винаги е било така. В град, в който почти никой няма роднини, мъртвците са били оставяни на произвола на съдбата. Гниели са със седмици, преди някой да се отвори дотолкова, че да ги изрита във водата.

Но тогава те се надигали, катерели се по лодките и се криели по тъмните къшета. Така стражите и Свободните жени били принудени да ги погребват.

Мъртвците обаче почнали да се измъкват и от гробовете. И така, единственото сигурно решение беше кремацията...

– Тряфало е да запалят огньофете! – Лутер доволно се изкиска и нареди на останалите Апостоли: – Донесете телата.

Вартоломей и Симон се заровиха в калта и довякоха един разчленен труп. Някои хора си въобразяваха, че могат да метнат системата, но на Лутер тия не му минаваха. Дори това бе по силите на могъщия бог.

Материалът бе сравнително пресен, като се изключи един, явно бе престоял екземпляр. Имаше и един в бял саван: богаташ, като се имат предвид цените на платовете в Белинзона. Останалите бяха голи. Лутер отви лицето на богаташа и веднага позна в него Юда Искариотски.

Тихичко подсвирна. Това бе нищо в сравнение със свещеното изсвирване, предназначено за Свободните жени – възкресяването бе рутинно занимание като правенето на палачинки, да речем. След съответната настройка Лутер щеше да коленичи пред всеки и да го целуне по ледените устни. Стори го когато Симон съчлени и последния труп.

След няколко минути започнаха да отварят очи. Апостолите им помогнаха да се изправят, докато Лутер ги оглеждаше с око на познавач. Негърката ще е Тома, реши той. А китаецът е идеален за Йоан. Полът им приживе не беше от значение. И без това само след седмици щеше да е почти невъзможно да се определи.

Новите седем зомбита се олюляваха. Трябваша им десет-двайсет рота, за да достигнат пълната си мощ. А на съчленения – и повече. Лутер щеше да ги пренесе в горите и да остави при тях двамата Апостоли, дето бяха в повече, за да ги поведат към Пандемониума. В свитата му винаги влизаха точно дванайсет Апостола.

* * *

На брега на реката Лутер коленичи и занарежда молитви.

Добро или зло – за него това вече нямаше особено значение. Когато изпитваше онзи яростен или религиозен екстаз, който доста приличаше и на злобата, и на гнева, Лутер предпочиташе да се моли.

Не го правеше често. Богинята бе твърде заета жена и не обичаше да бъде обезпокоявана за тривиалности. Достатъчно обиден бе самият факт на липсата на отговор. Но днес тя го чу и му отвърна. Лутер бе осведомен къде се намира детето. Изправи се на крака, събра своя отред и даде заповед да поемат.

Само се молеше тая проклета копелдачка Кали да не се е замъкнала в Таксидо Джанкшън преди него.

ШЕСТ

Чироко се почувства уморена след плаването във фонтана. Едно време излизаше оттам заредена с енергия. По два-три дни караше без храна. Крис твърдеше, че чудодейното къпане все още му действа така. Но той бе само на четирийсет и девет. Сигурно и при Робин ефектът бе същият. А Чироко от половин век насам трябваше да лежи с часове след подмладяването.

Но не и край фонтана. Имаше врагове, които можеха да дойдат в Диона. И да я издебнат там, защото знаеха, че Чироко трябва да се плацика на всеки три километра.

И така, тя се усамоти на едно езеро в далечните околности на Таксидо Джанкшън. Черният пясък бе фин като прах и нагорещен от подземната топлина на Гея.

Опъна се, положи глава на раницата и задряма.

Нова ги видя, когато достигнаха моста. За миг не разбра кой върви до високия космат мъж, но после нямаше съмнение. Това бе Робин. Носеше само къси панталони, а татуировките бяха направили тялото ѝ уникално. Змиите приличаха на истински. Робин блестеше с живите багри, познати на Нова само от снимките ѝ на младини. Цветовете сега бяха дори по-ярки. Късчетата злато блестяха, а и червеното, и лилавото, и зеленото грееха като скъпоценни камъни. Приличаше на кафяво яйчице за нощта на Все светии.

Кафяво ли?

Нова пак я погледна. Съвсем сигурно бе, че Робин е успяла да

хване тен. Хитър трик при тая млечна слънчева светлина. И още по-хитро бе да почернееш за два часа, без да изгориш.

Продължи да наблюдава моста, но Чироко не се появи. Нова въздъхна и слезе по стълбите да ги посрещне.

Отблизо промяната я шокира. Робин бе хвърлила от плещите си най-малко пет години. Нова бе започнала да разбира, че Чироко е наистина могъща вещица, но това почти не бе за вярване. Стана ѝ някак чоглаво, не се гордееше с това колко свежа и щастлива изглежда Робин. Майка ѝ просто нямаше право да е толкова щастлива, когато Нова се чувства нещастна.

Сервираха храната, а Чироко я нямаше никаква.

Робин и Крис се спасиха някъде заедно. Нова ги видя да тръгват и побърза да се прибере в стаята си. Скоро пак излезе и отиде в кухнята. Намери там Серпент, който май бъркаше тесто за сладки в голяма купа. Той само я погледна и продължи да бърка.

Нова се маеше пред огромната полица на стената, отрупана с подправки. Стототиците стъклени бурканчета бяха пълни с листа и прахове, кристали и какво ли не още. Повечето бяха гея-специалитети. Имаше и земни видове, но всички названия бяха изписани на езика на Титанидите, който Нова не знаеше.

Започна да отваря капачките и да души, за да открие онова, което ѝ трябва. Трудна работа.

– Може би мога да ти помогна?

Тя подскочи от изненада – при това доста високо при тази ниска гравитация. Така упорито се трудеше да игнорира присъствието на Титанидите, че беше забравила за Серпент.

– Съмнявам се – отвърна Нова. Незнайно защо се притесняваше, когато тия чуждоземни животни заговореха. Правеха се на хора, ама не им се получаваше.

– Можеш да опиташ – предложи ѝ Серпент.

– Чудех се дали... дали имате пипер?

– Червен или черен?

– Какво?

– Използваме два вида: червеният...

– Да, да, зная. Черен.

– Млян или на зърна?

– Млян, млян! – Нова съжали най-вече, че е позволила да бъде въвлечена в разговор. Но Серпент ѝ подаде буркана и тя си отсипа малко

пипер в една салфетка. После ѝ помогна да намери канела. Личеше, че недоумява какво ли смята да готви, но каквото и да беше, той нямаше да го одобри.

– Нещо друго?

– М-м... имаш ли тамян?

Сerpент сви превзето устни.

– Това го потърси в лекарския кабинет. – Беше ясно, че мнението му за нейните готварски рецепти бе паднало още по-ниско. – На етикета пише бензоин. – Той май се канеше да попита нещо, но се сети за предупреждението на Чироко да внимава много с човеците и си замълча

А Нова побърза да се разкара докато е време. Заизкачва се чевръсто по стълбите към амбулаторията и нахлу вътре като фурия, за да потърси останалите съставки.

После тичешком се върна в стаята си и се затвори, заперди прозорците, запали свещта и се съблече чисто гола. Седна на пода с кръстосани крака, изсипа новите си придобивки в металната съдинка, която използваше като тигел, добави малко вода и разбърка сместа с пръсти. Боцна палеца си с игла и капна няколко капки кръв в ароматната смес, завряла над пламъка на свещта. После отскубна три косъма от срамните си части, изгори ги и пусна пепелта в тигела.

Малко водка, открадната от шкафа в дневната, скоро накара сместа да зацвърчи със синкав пламък. Вари я, докато не получи няколко щипки сивкав прах. Подуши го и се намръщи. Е, и толкова ще ѝ свърши работа. Мразеше тамяна, пък и в рецептата не се споменаваше за водка, а за спиртен извлек от гъби. Но както и да е, трябваше да се действа.

Настървено започна да скубе още косми. Чак се възпали. После ги омота и направи от тях златиста четка.

Нова навлече панталоните и ризата и надникна през вратата. Увери се, че никой не я наблюдава, тичешком прекоси салона и се шмугна в стаята на Чироко.

С четката тури точки от сивкавия прах по краката на леглото и под възглавницата. Под леглото нарисува пентаграма, в центъра на която постави косъм. Сетне се оттегли към вратата, като поставяше незабележими точки на всеки метър.

По същия начин трасира и пътя през салона към собствената си стая.

Затвори и се облегна за миг на вратата. Сърцето ѝ биеше лудо, страните ѝ горяха. Разкъса дрехите си и скочи в леглото. С четчицата нарисува знак между гърдите си, после я пъкна между краката си,

мърморейки някакво заклинание. След това постави съдинката на пода така, че да не я види Робин. Придърпа завивките до носа си и пое дълбоко, с трепет, дъх.

Мирувай, сърце. Възлюбената ще дойде.

Внезапно скочи от леглото и изхвърча към голямата тоалетка с криво огледало. Зарови се в козметичните мазила, като пет пари не даваше, че някои от тях може да са незаменими. С безкрайна грижовност изрисува лицето си, напръска се с най-добрия парфюм и пак се гмурна в леглото.

Ами ако парфюмът убие дъха на сивкавата отвара? Ами ако на Чироко не й прави впечатление червилото? Лично тя не се черви. Тя изобщо не ползваше козметика и беше най-красивата жена, която Нова бе виждала.

Ридаеща се втурна през салона към банята. Изтри всичко от лицето си, после й се наложи да се отбие в тоалетната. Пак в банята и пак в кревата.

Това трябва да е любовта – какво друго би могло да наранява повече?

Ридаеше, стенеше. Накъса чаршафите на ивици, а Чироко все не идваше. Накрая заспа, изтощена от плач.

СЕДЕМ

В съновидението си Чироко отвори очи.

Лежеше възник върху ситен черен пясък. С глава върху раницата. Пясъкът бе сух, сухо бе и тялото й. Простря ръце и зарови пръсти, протегна крака и усети как пясъкът потъва под петите й, помръдна рамене и бедра в бавно, чувствено кръгово движение, което очерта извивките на тялото й с дълбочина няколко сантиметра. Издиша и се отпусна.

Усещаше всеки мускул и всяка костичка от тялото си. И с всяка фибра очакваше отново странното усещане.

То дойде след безмерното време на съня. Малка ръка потърка левия й крак, от пръстите към коляното и обратно. Усещаше я съвсем ясно. Четири пръста, палец, длан. Не натискаше силно, не масажираше, но и не галеше като перце. Наблюдаваше без тревога, като в сън. Виждаше как се изглажда кожата й там, където мине ръката.

Зърната на гърдите й се втвърдиха. Затвори очи – под клепачите не цареше пълен мрак, – притисна тила си към раницата, повдигна рамене

над пясъка и изви гръб. Ръката се плъзна нагоре към слабините, а другата докосна гърдите ѝ. Чироко въздъхна и се отпусна върху гостоприемния пясък.

Пак отвори очи. В съня.

Притъмня. В земя, където светлината не се мени, тя видя над прихналото езеро да се спуска сянка. Чироко простена. Нозете ѝ бяха на тежали, налети с кръв – разтвори ги, предлагайки се на потъмнялото небе. Бедрата ѝ като че израстваха от самата земя – изтегли ги в най-примитивното движение и отново се отпусна.

Две малки стъпки се появиха на пясъка между нозете ѝ, една по една. После се появи отпечатък на колена.

Чироко отново притвори очи и ѝ веднага започна да вижда по-добре. Замъглените изображения на езерото, на другия бряг, на небето пулсираха от вътрешната страна на клепача ѝ. Тя се надигна на лакти и остави главата си да падне назад. През тънката преграда видя дърветата да се сливат в една точка в небето. Небето беше кървавочервено. Не можеше да си поеме дъх докато ръцете я милваха. Вдигна глава, все още затвори очи.

Когато погледна право напред, не видя нищо, освен пулсациите на своята собствена кръв, светкавичните и аморфни ефемери на своята собствена ретина. Но когато погледна настрани – като внимаваше да държи очите си затворени, – зърна нечия коленичила между нозете ѝ фигура. Нещо като холограма, нещо наслоено, с дълбочини, които периферното ѝ зрение не би могло да достигне. Нещо от оцветен дим, съшит от лунни лъчи. Чироко знаеше кой е това и не се боеше.

В съня тя отвори очи в почти пълна тъмнина.

Сянката бе коленичила там. Усети ръцете да се изкачват по слабините ѝ и да се разпростират по корема ѝ, видя лицето на призрачната си любима да се свежда, усети допира на дългата коса, докосването на горещия дъх, усети нежната целувка, по-настоятелната целувка, навлизането на езика, ръцете, плъзгащи се около бедрата, повдигащи я от пясъка.

За миг бе прикована. Отметна глава назад, но не пророни нито звук. Когато накрая успя да простене, да отпусне дъха си, се получи ридание, проточило се в едва нашепнато слово.

– ...Габи...

Беше тъмно. Чироко се протегна и прокара ръце през гъстата коса, по врата, по раменете на Габи. Усети дъха ѝ близо до ухото си, вдъхна особената смесица от благоухания. Габи плачеше.

В съня си Чироко отново затвори очи.

Видя сълзи в очите на Габи и усмивка на устните ѝ. Целунаха се. Черната смолиста коса на Габи покри лицата им.

Отвори очи. Ставаше по-светло. Все още бяха прегърнати. Над земята се спускаше бледият здрач. Чироко видя любимото лице. Целуна го. Габи тихо се засмя. После коленичи. Протегна ръка и се изправи, дърпайки Чироко след себе си. Земята я държеше като мухоловка. Когато най-накрая стана, Габи я завъртя и ѝ посочи надолу. Чироко видя собственото си тяло, проснато неподвижно върху пясъка.

– Мъртва ли съм? – запита. Но като че ли това нямаше значение.

– Не, любима. Аз не съм ангелът на смъртта. Ела с мен. – Габи уви ръка през кръста ѝ и двете тръгнаха по плажа.

В съня разговаряха. Не с изречения. Една дума беше достатъчна. Стари болки, стари шегички бяха извадени на бял свят и отправени към жълтото небе на Япет с плач и смях, за да бъдат отново грижливо прибрани. Спомени за неща, които се бяха случили преди век, но не и през последните двайсет години. За старите приятелки тези две десетилетия не съществуваха.

Накрая дойде време за раздяла. Чироко видя, че стъпалата на Габи вече не докосват пясъка. Помъчи се да я задържи, ала дребната фигурка продължи да се издига в небето и както става в сънищата, всички движения на Чироко бяха прекалено бавни, и тя не успя да я спре. Тъжни мигове. Поплака си, когато Габи, пак обляна в светлина, изчезна.

„Време е да се събуждам“, помисли си Чироко.

След като нищо друго не се случи, погледна към плажа. Две пътеки от стъпки водеха до мястото, където стоеше тя, уморена и обезсърчена.

Затвори очи и се плесна по бузата. После погледна пак, но нищо не се бе променило. И тръгна обратно по брега.

Босите ѝ нозе оставяха нови отпечатащи отстрани на другите два чифта, движещи се в обратна посока. Започваш да полудяваш, Чироко, каза си тя.

Тялото ѝ бе недалеч от водата, там, където пясъкът бе сух и толкова ситен, че ставаше за пясъчни часовници. Главата бе положена на раницата, ръцете – скръстени върху корема, а краката – изпънати и кръстосани в глезените. Коленичи до него. Гърдите му се надигаха бавно и равномерно.

Погледна настрани и надолу, към... самата себе си. Към тялото, в което живееше. Беше ѝ до болка познато. Докосна се, вдигна ръката и се опита да погледне през нея, но не успя. Натисна бедрото и видя кожата

да се зачервява.

След малко се пресегна и докосна опакоето на ръката. Не, това не беше нейното тяло. Ами ако то седнеше и поиска да си говорят?

Определено вече бе време да се събужда, реши тя.

Или да заспи.

Обърна се назад, към половинвековния си жизнен опит както на тялото, така и на съзнанието, и откри неизразимо с думи усещане да я гъделичка по тила. Няваше полза да се опитва да го осмисля. Понякога на Гея това бе единственият начин да се справя човек с положението. Тук ставаха различни неща. И не всичко можеше да бъде обяснено.

Позволи инстинктът да вземе връх. Без да се замисля, затвори очи и политна напред, обръщайки се докато падаше. Усети лекото докосване на кожата на другото тяло, моментното, ала не и неприятно усещане за изпълване – нещо като при бременността – и се претърколи на пясъка. Отвори очи и седна, този път тя самата.

Следите по пясъка си стояха там. Две редици в едната посока, една – на обратно.

На ръце и колене изпълзя на по-твърд, по-влажен пясък, по-близо до водата. Избра една от малките стъпки – с висока извивка на свода, с пет ясно очертани пръста, – прокара леко пръсти по вдлъбнатините в пясъка. Премести се при друг отпечатък и се наведе, докато носът ѝ почти докосна пясъка. Усети доста ясно дъха на Габи. Отпечатъците от по-големите ходила изобщо нямаха мирис, както винаги. Дори за обонянието на Чироко, прекалено изостреноо за човек.

Би могла още дълго да седи така и да размишлява, но усети някаква друга миризма, доста далечна, която обаче не можеше да се събрка. Грабна раницата си и хукна колкото ѝ държат краката към Таксидо Джанкшън.

ОСЕМ

Робин мърмори почти цял рот.

Крис го беше очаквал и не му пукаше. Малката вещица се бе издигнала високо на вълните на подмладяването. Част от него бе на химична основа, резултат от мистичните съединения, които продължаваха да изпълват кръвта ѝ, нахлувайки във всяка клетка, и там извършваха своите промени. Част от него беше психологическа и напълно разбираема. Робин изглеждаше пет години по-млада, но се чувстваше по-добре от

всякога през последните десет. В резултат се получаваше нещо като атака на амфетамини, нещо като маниакално-депресивна психоза. Височините бяха като Хималаите, и почти непоносими, низините бяха стръмни, ала състрадателно кратки. Крис чудесно си спомняше тези моменти.

Що се отнася до него, този процес вече не му действаше така ободряващо. След посещенията на фонтана се чувстваше добре като преди, но това не траеше дълго и след няколко рота го заместваше болката. Тя започваше по продължение на гръбнака му и от слепоочията. Както и да е – това бе просто една нарастваща болка.

Робин изпя голяма част от житейската си история, неспособна да седне, крачеща из петогъгълната стая, която той бе съградил и облицовал с картини-спомени за нея. А Крис просто седеше на масата, кимаше на подходящи места и отронваше неангажиращи забележки, когато това бе учтиво, съзерцавайки единствената свещ пред себе си.

Накрая тя миряса. Придърпа високия стол срещу него и се облакъти на дървения плот, втренчила очи, по-ярки от пламъка, в свещта. Постепенно дишането ѝ се успокои и тя отмести поглед от свещта към Крис.

Сякаш го забелязваше за първи път. Опита се на няколко пъти да заговори, най-накрая успя.

– Съжалявам – промълви тя.

– Недей. Общуването с един толкова жизнен човек действа освежително. А тъй като обикновено имаш склонност към премълчаване, това ми спести куп въпроси.

– Велика Майко, Сигурно съм дрънкала глупости, нали? Като че ли не можеш да се спра, трябваше да ти кажа...

– Зная, зная.

– Крис, това е чудо! – Погледна ръката си и блестящата върху нея татиуровка. За стотен път я потърка, невярваща, а на лицето и се изписа лек страх, че може да се изтрие.

Крис се пресегна към дебелия свещ, меланхолично застърга восък в основата ѝ и загледа стичащите се горещи капки.

– Чудесно е – съгласи се той. – Това е едно от малкото места, до които Гея няма достъп. Когато ходиш там, разбираш, че преди много време това тук трябва да е било дяволски хубаво място.

Робин вдигна глава и се вгледа в него. Той сведе очи.

– Добре. Ти ме повика, за да обсъдим нещо. Спомена за някакво предложение. Какво е то?

Той пак се втренчи навъсено в свещта. Знаеше, че Робин цени прямотата и ще бъде невнимателна, ако усети, че се колебае, но не можеше

да събере сили да го изрече.

– Какви са плановете ти, Робин?

– Моля?

– Къде ще останеш? Какво ще правиш?

Тя го зяпна стреснато, после огледа шантавата стая.

– Боя се, че не знам. Този мъж, Конъл, каза, че можем да поостанем при теб, така че...

– Няма проблеми, Робин. Домът ми принадлежи на всичките ми приятели. Ще се радвам, ако стане и твой. Завинаги.

Тя му хвърли благодарен, но и леко подозрителен поглед.

– Благодаря ти, Крис. Няма да е зле да поживеем тук и да видим какви са възможностите.

Той въздъхна и очите им се срещнаха.

– Ще те попитам направо. Помисли, преди да ми отговориш. И бъди честна.

– Добре. Слушам.

– Искам Адам.

Лицето ѝ замръзна. Дълго време върху него не трепна нито един мускул.

– Какво изпитваш в този момент? – попита Крис.

– Гняв – отвърна тя.

– А преди малко?

– Радост – каза Робин и стана.

Отиде при медното си изображение на стената и го помилва. После отново погледна Крис.

– Според теб лоша майка ли съм?

– Не съм те виждал отдавна. Не знам. Но виждам, че за Нова си добра.

– Мислиш ли, че съм добра и за Адам?

– Според мен се опитваш.

Тя се върна отново при масата и седна на стола. Скръсти ръце и се вгледа в Крис.

– Ти си добър, но не си идеален. Казах ти, че едва не го убих, когато се роди. Може би ще ти е трудно да разбереш. Ако го бях убила... Нямах да се чувствам като убиец. Това щеше да е правилната постъпка. Позволих му да живее и претърпях пълен крах... Моля те да ми поярваш, че нищо и никой не повлия върху моето решение.

– Вярвам ти. Мнението на околните никога не е било особено важно за теб.

Тя се усмихна и за миг отново изглеждаше на деветнайсет.

– Благодаря ти. За момент тяхното мнение беше много важно. Но когато той се появи на бял свят, аз се вгледах в себе си. И все още продължавам.

– Обичаш ли го?

– Не. Много съм привързана. Бих умряла, за да го защитя. Чувствата ми към него... Крис, думата „двойственост“ просто не може да ги изрази. Май наистина го обичам. – Тя отново въздъхна. – Вече се разбираме с Адам и се надявам, че ще бъде добра майка.

– Не се и съмнявам.

Робин отново се намръщи и прокара ръка през косата си.

– Тогавя защо ти е Адам? – попита тя.

– Във всеки случай не за да го спася, защото не съм допускал, че той има нужда от това. – Лицето му за момент помръкна. – Ще призная, че се притеснявам от Нова.

– Тя самата едва не го уби.

– Това не ме учудва. Твърде прилича на теб от едно време.

– Аз бях по-лукава. За разлика от нея, аз щях да успея да го убия. А тя не успя защото всъщност не искаше да го убива. Направи го така, че да я хвана. Така тя изразяваше болката си и искаше да види дали наистина ще я спра.

– Мислиш ли, че сега тя не е заплаха за него?

– Напълно. Тя даде дума. А ти си спомняш какво беше за мен клетвата, нали? Е, аз бях определено по-безцветна в сравнение с нея. – Тя се пресегна към свещта в средата на масата и я отмести настрана. – Може би все пак ще ми кажеш защо го искаш.

– Защото съм му баща. – Пое си дълбоко въздух. – Правя го поради невежество. Не знам как изглежда едно семейство на Ковън. Как ли стоят нещата щом няма мъже? Жените ли се? Имат ли децата по двама родители?

Робин се позамисли и на лицето ѝ се изписа гримаса.

– Говорих навремето с Габи за тия неща и тя ми разказа за хетеросексуалните обичаи. Накрая реших, че между двете системи няма особена разлика. Процентното ви съотношение на двойките, ергените и кръшките е горе-долу същото като при нас.

– Ами разведените родители, които отглеждат сами децата си? – каза Крис. – Ръстът на разводите там, където аз израснах, беше невероятен. Но аз говоря за моето отглеждане, моите чувства на... Както и да е, според мен бащата е отговорен пред своите деца.

– А какво ще кажеш за Нова? Тя също е твоя.

– Боях се, че ще ме попиташ за това. Тя вече не е дете. Но все още е част от мен и ще намерим общ език.

Робин се засмя.

– Май прискърца със зъби – каза тя. – Затова се чудя дали сам си вярваш.

– Няма да е лесно, признавам.

– Не се притеснявай. Нова има качества, но лесното харесване не е едно от тях. Но както и да е... Да си минем на въпроса: защо искаш Адам? Само защото си му баща?

Крис разпери ръце на масата и ги погледна – големи, задебелили от работа и безплодни.

– Не зная дали ще мога. – Усети, че едвам сдържа сълзите си. – Притеснен съм... Аз... гложда ме съмнения. – Той посочи ушите си, полускрити от косата. Бяха дълги и остри. – Променям се. Искях го и преди, и сега... поне така мисля. Малко е късно за връщане назад. Аз и Валя... о, господи, не мога да говоря за това. Все още не.

Закри лице и заплака. Май нямаше начин да ѝ обясни.

Не знаеше колко дълго е плакал. Когато я погледна отново, тя леко му се усмихна, по-скоро окуражително. Крис избърса сълзите си.

– Чувствам се измамен. Имам Серпент и го обичам силно. Обичам Титанидите. И аз самият един ден ще се превърна в Титанида.

– Кога?

– Това е част от моите съмнения. Процесът е мистериозен. Трае дълго и започва да става болезнен. Смятам, че сега мога да спра и зави-наги да остана нещо средно между човек и Титанида. Виж, Робин, Титанидите не са хора. Хем приличат, хем са различни, но не са човеци. Деведесет и девет процента от мен искат промяната. Но оставащият един процент се бои до смърт да престане да бъде човек.

– Значи ти си този, който се откъсва.

– Мисля, че това обобщава нещата.

– Адам е твоята връзка с човешкото.

– Да. И аз съм негов баща, независимо колко заобиколно е станало това.

Тя се изправи и пак отиде до стената. Крис взе свещта и я последва. Робин нежно докосна изчуканата мед.

– Харесва ми.

– Благодаря ти.

– Отначало си мислех, че няма да ми хареса. – Тя погали

очертанията на медната Робин, местейки пръсти по издутия корем. Обърна се към Крис.

– Защо си ме изобразил бременна?

– Не зная. Беше несъзнателно решение.

– Ти си оставил... – Тя сложи длан на собствената си утроба, там, където преди бе ужасяващата татуировка, чудовището, предизвикателните и отчайващи драсканици на едно гордо дете. Фонтанът ги бе измил от плътта ѝ. Сякаш никога не са съществували.

– Вземи го тогава – каза тя.

За момент Крис не повярва на ушите си.

– Благодаря ти.

– Май не си очаквал, че ще ме убедиш.

– Не. Защо промени решението си?

Тя направи лека гримаса.

– Забравил си много неща за мен. Реших само секунда след като ме попита. После бях длъжна да чуя твоите обяснения, за да разбере дали само не търся лесен начин за измъкване.

Крис бе толкова въодушевен, че я вдигна и я целуна, а тя се засмя и се престори, че го отблъсква.

Още се смееха, когато до слуха им достигна писък. Той прониза съзнанието на Крис, за да задейства у него някакви рефлекторни механизми. И Крис хукна към вратата още преди да е разбрал кой пищи.

ДЕВЕТ

На два километра от Таксидо Джанкшън, в една от откритите, равнинни части на околността, Роки и Валя теглеха рало като впряг товарни добичета. Сравнението не притесняваше Титанидите-фермери. Те просто вървяха пред плуга, а не зад него.

В делата и помислите си Титанидите бяха неизменно честни и открити. Не оставаха длъжни. Не биха си и помислили да приемат подслон и храна, без да се отплатят. Пък и умееха да съчетаят тази отплата и собствения интерес. Роки и Валя обичаха да посещават Таксидо Джанкшън, да отседат при Крис във фантастичното му гнездо, а обичаха и да си похапват. В джунглата на Гея някои растения не вирееха – трябваше им светлина, равен терен и липса на конкуренция. Крис не можеше сам да изоре, а след като те свършеха тая работа, би могъл да отглежда повече култури и да предлага по-добра храна на гостите си. Всичко се

връзваше идеално.

Разорали бяха към два акра. Роки харесваше миризмата на прясна угар. Обичаше да усеща как копитата му потъват в рохката почва, да чува поскърцването на впряга. Беше хубаво да отърква бедро във Валия. Жълтото винаги е било любимият му цвят, а Мадригалите винаги са били жълти.

Познаваше я отскоро. Всъщност, беше чувал за нея още като малък, тъй като тя бе участвала в покъртителното пътешествие с Капитана, възпято в песните и легендите. Със сина ѝ Серпент се бе запознал преди десетки хиляди рота. А лично със самата Валия – само преди седем килората.

И през последния от тях бе я заобичал. За своя изненада. Титанидите, като всички останали интелигентни същества, си имаха своите странности, а пък Роки имаше едно на ум за Еолийското соло. Нещо не ги изтрайваше. Знаеше, че е нелогично, тъй като Солото всъщност бе рожба на егоизма, който желае да създаде свое генетично идентично копие без помощта на друга Титанида. Отрочето е невинно, като всяко отроче... но все пак е копие на родителя, значи нищо чудно Валия да е наследила егоизма на майка си.

Валия беше Еолийско соло.

Стигнаха до края на реда. И двамата приятно поизпотени и поизморени. Валия се пресегна към катарамите на своя хамут, същото стори и Роки. След като се освободиха от ралото, Валия се поразтъпка, после се обърна, вдигнала високо опашка, и се доближи до Роки.

– Възбудена съм – пропя тя. – Искаш ли да се чукаме?

– Звучи ми приятно – изпя в отговор той и изприпка зад нея.

Това, което си казаха с песен, в действителност бе много повече, но песента на Титанидите понякога е почти непреводима на английски.

И ето че след като сексираха, достигайки заедно до връхната точка, ухажването продължи. Роки подскочи, изправи се на задни крака и застана лице с лице на сантиметри от нея. Тя му се усмихна и сложи ръка на рамото му, леко извърна глава, за да го целуне, след това разбра, че той е готов отново, този път за предни лудории. Изглеждаше учудена, но не се отдръпна.

– Господине, аз слабо ви познавам – изпя тя в учтиво форма.

– Знаем се отскоро – съгласи се той. – Ала любов, тъй силна като моята, понякога се случва да израсне отведнъж. Също като при-тезидето-вървят-на-два-крака. Ако моята лейди позволи, аз бих ѝ предложил

съюз.

– Хайде, изпей го.

– Трио. Аз да съм задна-майка. Ще ми е за първи път, не зная дали съм ти споменавал.

– Ти си млад.

– Вярно е.

– Миксолидийско?

– Лидийско. Серпент като заден баща.

Тя сведе замислено очи.

– Диез? – изпя тя.

– Да.

Неговото предложение бе Диез Лидийско Трио, един от най-разпространените от двайсет и деветте начина. Двамата с Валя щяха предно да създадат полуоплодено яйце. След като Чироко Джоунс го активира, то ще бъде имплантирано в Роки и ще се дооплоди от Серпент.

Той виждаше как Валя премисля нещата. Генетиката бе инстинктивна за Титанидите, така както бе неразгадаема за хората. Убеден бе, че тя не ще открие пукнатини в предложението му, нищо че съвместното участие на Валя и Серпент в начинанието можеше да прозвучи като кръвосмешение на хората. Но при Титанидите то бе генетичен проблем само в частни, редки случаи, а от гледна точка на морала проблем не съществуваше.

– Това е добра връзка – накрая пропя тя. – Ще е потребно известно размишление.

– Желанието на мойта лейди е закон.

– Не в наше име, сър – започна тя, после рязко смени стила. – По дяволите, Роки, и аз започвам да те обичам, ти си страхотен приятел, но времената са кофти.

– Знам, Валя. Светът върви към лошо.

– Чудя се дали е редно да правим деца в свят като този.

– А по времето на твоята собствена задна-майка не се ли водеше война с Ангелите?

Тя кимна и избърса една сълза. Усмихна се леко пресилено.

– Прав си. И на Серпент ще му хареса. Говорил ли си с него?

– С никой, освен с теб.

– Тогава, моля те, скътай това предложение в сърцето си докато светът се завърти още хиляда пъти. Тогава ще получиш моя отговор.

Те се целунаха и в същия миг чуха тропот на копита. Серпент се появи от джунглата в шеметен галоп и се насочи към тях през изораното

поле, като вдигаше страхотна пушилка.

– Смятах, че вие двамата орете! – изпя той. – И глождеше ме чувство за вина, че вкъщи си стоя и манджи готвя, а вие тук се бъхтите като добитък, докато моето едничко бреме е онова чудовищно дете. А бързал съм насам единствено за да открия, че вие...

Той замълча, заора и с четирите си копита, замръзна на място в продължение на две дълги секунди. Сетне се изправи на задните си крака, извъртя се и се втурна обратно натам, откъдето бе дошъл.

– Зомбита! – изкрещя той на английски, но Роки и Валия вече също ги бяха надушили и го следваха по петите.

– Спасяваш дете и какво получаваш взамяна? – запита се Конъл. Впери поглед в Адам, който се бе олигавил. – Ставаш бавачка, това е.

Той се прозя и се намести по-дълбоко във фотьойла. Бяха в ъглова стая на първия етаж в Таксидо Джанкшън, в стаята с много прозорци и прекрасен изглед към водопада. Нова беше някъде горе, правеше нещо, което за момент се размириша особено. Каквото и да бе то, караше я да хвърчи. Преди това бе обикаляла къщата като шпионин. Но повече от час се спотайваше.

– И то достатъчно добра, за да дандурка малкото й братче – каза той на Адам. Детето го погледна сериозно и му подхвърли едно титанидско яйце.

В действителност на Конъл не му пукаше. Твърде бе доволен блажено да се изтяга.

Сладурче. Не е ревльо. Хубаво и ячко дете. След някоя и друга година може да се хване с бодибилдинг. Има подходяща конструкция. Един вид Конъл беше горд, че Робин му има достатъчно доверие, за да му остави бебето.

Адам седеше насред стаята с няколко играчки, които щастливо разхвърляше, за да пълзи и да ги търси. Любима му беше торбата с титанидски яйца – кръгли, големи колкото топки за голф, шарени. При цялото си желание не успяваше да ги напъха в устата си, но това не му пречеше да опитва, а те не се и чупеха. Единственият им недостатък бе, че гледаха да се изтърколят под мебелите, затова Конъл бе издигнал около Адам ограда от възглавници с ширина четири метра. Така че бебчо доволен и щастлив щрапукаше насам-натам, голичък, почти без да пада.

Конъл видя как Адам се закова на място и се изпишка. Засмя се, а Адам несръчно се обърна и също започна да се смее.

– Ма! – изпища Адам. – Тий-Ний! Ма!

– Пи-пий – каза му Конъл, като се изправи. – Трябва да научиш това, хлапе. Кажи „имам пиш“.

Адам се засмя още по-силно и заклати глава.

Конъл домъкна една кърпа от банята и попи локвата. Беше досадно, но какво можеше да се очаква? И беше по-добро от пелените.

Намести се пак във фотьойла, а мислите му отново литнаха другаде, не за първи път, към Нова. Най-вероятно тя спи там горе. Що за дяволски проблем бе тя? Дяволска работа. Какво можеше да направи? Откъде да започне?

Нищо добро не му идваше наум. Отначало смяташе, че тя мрази всичко живо поравно. После стигна до извода, че той заема специално място в сърцето ѝ: малко по-ниско от влечугите, педерастите и спирохетите. Определено трудна стартова позиция, но решителността винаги бе спадала към силните страни на Конъл.

За нещастие обаче не можеше да се каже същото за въображението му. Както и за проникателността. И двете куцаха. Според думите на Чироко той притежаваше достойна за възхищение прямота, която обаче е започнала да му става лош навик.

Така че когато пак се отплесна да мисли за Нова, той зацикли във все същия затворен кръг. Осъзнаваше, че е смешно, че трябва чудо да стане, за да го отпише тя от графата гнусен киликандзер, но фантазията му не отлепяше от все същите вариации на все същата тема. Винаги си представяше как първо става от фотьойла и тръгва нагоре по стълбите. После чука на нейната врата.

– Влез – ще каже тя. Той ще влезе, усмихнат победоносно.

– Просто се отбих да проверя дали имаш нужда от нещо, Нова – ще ѝ обясни той.

След това – не бе съвсем сигурен относно детайлите – той ще приседне на леглото ѝ и ще се наведе да ѝ целуне, а устните ѝ ще...

Нова изпищя.

Ужасен, смразяващ писък, изтръгнат от гърлото. Толкова дълбоко се бе унесъл във фантазиите си, че за миг понечи да се извини, и чак след това кръвта му изстина, защото внезапно осъзна, че писъкът е реален.

Краката му едва се докосваха до стъпалата, скочи на първото, на деветото, на последното, за да се озове наред пътя до стаята ѝ.

ДЕСЕТ

Нова се събуди някак притеснена, неизвестно защо. Лежеше в очакване пак да чуе звука, чудеше се защо ли си е въобразила, че пред вратата ѝ в очакване да влезе стои Широко.

Ето го отново. Драшене. Но тук не драшеха, а удряха с юмрук по вратите. Пък и това не беше врата, а прозорец.

Стана с прозявка, пристъпи до прозореца и показа глава навън. Погледна надолу.

Гледката се запечати в паметта ѝ завинаги.

Нещо се катереше по външната стена на къщата. Видя ръцете му – змии и кокали, спаружено теме от накъсан пергамент и дълги кичури сплъстена коса. Но истински ужас изпита при вида на китките: пръсти с оголени кокалчета, парчета изгнила плът и змийски усти. Всеки пръст завършваше с малко сляпо гадинче със зейнала уста и остри като игли зъби, а когато ръката се хваша за вертикалната стена, змийчетата заръффаха дървото с ясно различим звук. Нещото драпаше бързо нагоре, захват след захват. Нова затършува за оръжето си, но когато съществото погледна нагоре, се усети, че е гола. Имаше лице на череп. От дупките на очите се гърчеха червеи.

Нова не беше от шубеливите. Дори това ужасяващо лице не можеше да я докара до истерия. Но щом се обърна, за да потърси оръжието си, тя се озова очи в очи с още един, увиснал до прозореца, киликандзер, чието лице бе на половин метър от нейното. Над веждите му имаше само нащърбена кост и кипяща маса червеи. Когато се пресегна към нея, Нова изпищя.

Сграбчи я за китката. Тя се задърпа, като продължаваше да пищя, а змийчетата хапеха плътта ѝ. Сетне успя да се отскубне.

Чет си спомняше как е прекосила стаята. Времето пълзеше или светкавично се изнизваше, като оставяше празнини в съзнанието ѝ. Откри, че държи пистолета. Ръката ѝ трепереше, докато несигурно търсеше предпазителя. Второто нещо беше вътре в стаята и се насочваше право към нея. Нова дръпна спусъка, но не се чу изстрел, защото дланта ѝ бе хлъзгава от кръв и оръжието се изплъзна, а съществото все така настъпваше. Тя се претърколи през леглото, падайки в празнината между него и прозореца, сигурна, че оръжието трябва да е там някъде, и изведнъж чу вратата да се продънва. Последва серия от най-разнообразни звуци – глух удар, трополене из къщата. Откри пистолета, закрепи го в здравата

си длан и изпружи ръце над леглото, като се целеше пред себе си.

Конъл влезе, разминавайки се на косъм със собствената си смърт. Нервният импулс вече бе на път към показалеца ѝ, когато Нова осъзна, че Конъл се е счепкал с един от урунгелите, и успя навреме да реагира, като изпрати реактивния куршум в стената на сантиметри под тавана.

Нямаше начин да ликвидира противника на Конъл, но вторият филикостер се очертаваше в рамката на прозореца, готов да влезе, затова тя го удостои с два експлозива – един в черепа и втори в гърдите, после изчака секунда, за да разбере какво мисли по въпроса чудовището.

Главата експлодира, разпръсна се и изчезна. Гърдите понечиха да се разхвърчат настрани, но сребърните змии, които свързваха тялото, успяха някакси да ги задържат.

И филикостерът продължи да напредва.

„Прекалено дълго го правиш и ще взема да се изплаша“, каза си Нова.

Урунгелът на пода беше отхвърлил Конъл. Нова му честити с три куршума, но със пак с плачевен резултат. От силата на експлозиите нещото отхвърча към стената и се лиши от лява ръка. Но то стана и пак се отправи към Конъл.

Същото стори и ръката. Отблъскваше се бързичко с пръстите си.

Нова преглътна киселия вкус на повръщано и изстреля последните си три куршума в страшилището, останало в очертанията на прозореца. То се олюля назад, удари се в перваза и се катурна надолу. Нова чу отдалечаващите се удари по стената, после пляска на водата.

Тогава другото зомби се извърна към нея.

Конъл стоеше като вкаменен. Помъчи се да се изправи, но уви. Чудовището се спусна върху ѝ на раздробения си крак, а от него се изсипваха отломки от кости, парчета желеподобна плът, разбгващи се хлебarki и ситни зъбати гризачи.

Нова го замери с пистолета. Жалко, че това не беше майчиният ѝ Колт, а някакъв си нов, олекотен модел. Той отвори дупка в бузата на зомбито и оттам рукнаха червеи.

Нова хвана леглото и го вдигна. Зомбито го отблъсна настрана.

Сега Нова вече се свличаше и нямаше начин да се спре.

Замери го с лампата, вазата, таблата на леглото, а изродът все настъпваше. Конъл бавно се придвижваше отзад, но онова вече се надвесваше над нея, а тя бе притисната в ъгъла. Ръката ѝ шареше за оръжие. Без значение какво. Успя да намери нещо и го хвърли.

И зомбито се строполи точно в мига, в който на вратата цъфна

Крис.

Видя как Крис го ритна, докато падаше, видя го да се нахвърля... после се спря. Намръщи се и Нова се зачуди какво ли има, след това осъзна, че Крис недоумява защо нещото не се съпротивлява. Удари му още един шут. Зомбито се прекатури на една страна. Сребристите змии, които го съчленяваха и раздвижаваха, бяха неми и безжизнени.

Крис коленичи пред нея. Виждаше го като в мъгла. Той огледа ръката ѝ и май остана доволен, че раните не са смъртоносни, после сложи големите си длани върху раменете ѝ и я погледна.

– Ще се справиш ли?

Тя успя да кимне и той се измъкна. Чу го да казва нещо на Конъл, нещо за Адам, после го чу да си излиза.

В стаята сякаш нямаше нищо друго, освен мъртвеца. Не можеше да откъсне очи от него. Разделяше ги само метър разстояние. Несъзнателно краката ѝ заотстъпваха настрана. Гърбът ѝ се плъзна покрай стената, а краката не спираха, докато Нова не се лашна в нещо меко. Лошо. Тя въобще не бе имала предвид нещо меко, твърдите стени и твърдят под бяха нещо далеч по-добро. Изпищя. Това бе плах, изплашен, немошен писък и тя съжали, че го е надала, но фактът си беше факт. Вече знаеше, че се е натъкнала на Конъл. Грубата тъкан на палтото му ожули раменете ѝ и тя се почувства по-добре. Стопли се. Нещото, което я бе сграбчило, беше ужасно студено, а сега и на нея ѝ беше ужасно студено.

Седна, треперейки, а Конъл загърна раменете ѝ с палтото си. От другите стаи долитаха викове и тропот. И Нова знаеше, че трябва да се притече на помощ на останалите. Но седеше тихо докато Конъл свали ризата си и я уви около разкъравената ѝ ръка. Докато той се грижеше за нея, Нова чу чаткането на копита на Титаниди и звуци, които би трябвало да са бойни викове.

После се опита да стане и усети, че увисва на ръката на Конъл, който се спря, изчака я да стане и я изведе от стаята. Тя не откъсваше поглед от нещото на пода.

За смъртта на зомбито нямаше никакво разумно обяснение.

Мъртво? Е, по дяволите, помисли си Крис. Разбира се, че е мъртво, те по начало са си мъртви, но това никога не ги беше спирало в миналото.

Искаше да ритна тая гнус, докато се размаже по стените, но нямаше време. Нямаше време също така да мисли какво го е убило. Нямаше време дори да види как е Нова, но го стори.

Конъл изглеждаше замаян. От раната на темето му се стичаше кръв, а от едната страна на главата му имаше подутина с размерите на яйце.

– Къде е Адам? Конъл. Чуваш ли ме?

– ...стълбите – измърмори той. – Долу по стълбите. Бързай, Крис... зомбита.

Извън залата имаше още едно мъртво – или неподвижно – зомби. Появило се откъм стаята на Чироко. Крис хукна надолу по стълбите, зави, мина през музикалната зала – и налетя на друго зомби.

Това се съпротивляваше. Не беше толкова изтощено като другарчето си в стаята на Нова – сигурно е мъртво най-много седмица-две. Крис го вдигна и го метна, с надеждата да спечели малко време. Единственият начин да се справиш с тия урунгели беше студеното оръжие. Както и да поддържаш неуморния ритъм, като дърварина с брадвата, и да имаш здравия стомах на Конъл Варварина. Ръкопашните схватки с тях бяха един добър начин да бъдеш убит. Тия страшилища не тънеха във вода и дори да бъдеха разчленени, продължаваха да се бият. Ала разкъсването на доста от смъртоносните змии, които им придаваха отвратителното подобие на живот, може би щеше да успее да ги довърши.

Силата им бе невероятна. А ако ги пуснеш близо до себе си, смъртоносните змии могат да разкъсат плътта ти.

Когато зомбито се удари в стената, Крис вече търсеше брадва или нещо остро. Но безуспешно. Грабна един стол с намерението да го използва за самоотбрана и да си проправи път към кухнята, когато забеляза нещо. То не ставаше.

Зомбито – беше смешно да го нарича „тя“, въпреки че имаше подути и гноясали цици – се беше срутило върху пода, потрошавайки красив стар сребърен тромбон.

За пореден път Крис не се спря, за да недоумява или да изпитва късмета си. И през ум не бе му минало да се бие със зомбито – то просто се бе изпречило на пътя му. Профуча през музикалната зала, мина през кухнята, където сграбчи най-големия сатър, и стигна точно навреме, за да види Робин, застинала на перваза на прозореца, с присвити крака и протегнати напред ръце.

Извика й, но тя вече бе скочила.

Робин почти размаза Крис върху вратата на Медната стая – после едва не се сблъска с него, от което вероятно щеше да я заболи, защото той бе набрал достатъчно скорост за премине и през стена. Забави крачка, за да му стори път и докато тичаше, наблюдаваше незабравимата

гледка на тичащия Крис Мейджър. Той почти летеше.

Велика Майко, ама че огромно дърво бе това!

Сякаш след цяла вечност тя най-сетне се сблъска със задната врата и препусна през стайте, като викаше Крис, Нова, Конъл... всички. Не преставаше да тича. Изведнъж с крайчеца на окото си забеляза някакъв ужас да се промъква през празната стая, но не се спря. Нищо не можеше да я спре, докато не намери Нова и източника на това пищене. Познаваше добре дъщеря си и знаеше, че не мишка ще я накара да крещи така.

Но нещо все пак я спря. Надникна в стаята с разхвърляни по пода възглавници и играчки. Чу плача на Адам и видя същество, прилично на мъж – нещо съвсем не му беше наред, но от пръв поглед не можа да определи какво – да скача през прозореца с Адам в ръце.

Спирането при четвърт жи е нещо, за се изисква опит. Такъв все още липсваше на Робин, ето защо тя се спря след куп сложни маневри. А когато изтича при прозореца и погледна навън, видя съществото да отплува, като гребе с една ръка. С другата държеше Адам над водата.

Робин изхлузи ботушите си, стъпи на перваза и скочи.

По-късно щеше да отрича факта, че е забравила за неумението си да плува. И преди и се беше случвало да потъне и като по чудо да стигне до брега. Сега отново разчиташе на инстинкта. Но всуе.

Удари повърхността на водата със скован плясък и после се опита да стигне отново светлината.

Главата ѝ изскочи на повърхността, Робин пое дълбоко дъх и се опита да заплува. Но колкото повече се стараше, толкова по-зле ставаше. Удаваше ѝ се само да си вири носа, но не и да задържи главата над водата, като същевременно бясно махаше с ръце като вятърна мелница. Течението я носеше по посока на целта ѝ, но това не помагаше особено, понеже и похитителят плуваше по течението и от малкото, което успя да види, разбра, че той е далеч напред. Сега преминаваха из бързеите, с разпръснати тук и там скални късове, но не по-малко дълбоки и студени от това, и не след дълго Робин осъзна, че ще се удави. Все по-рядко и все по-за кратко подаваше глава, но все пак достатъчно често, за да погълща и доста вода ведно с глътките въздух.

После усети нечия ръка да обгръща врата ѝ и се озова на гръб. За миг се опита да се отскубне, но ръката затегна хватката, докато едва не я задуши. Робин изкашля вода и се отпусна. Крис я задържа силно към брега.

Извади я на една доста масивна скала насред потока, където Робин щеше да е в безопасност.

- Дръж се и чакай – нареди ѝ той.
– Хвани го, Крис – дрезгаво извика Робин.
Него вече го нямаше.

Тя се надигна и надникна зад ръба на скалата. Похитителят бе на стотина метра пред Крис, а разстоянието помежду им намаляваше. Но водата напред бе доста буйна.

Налегна я някаква летаргия. Изтощена след близостта на смъртта, тя можеше единствено да се крепи на скалата и да наблюдава събитията. Ставащото сякаш не я засягаше. В състояние бе да се пита дали похитителят ще успее да премине през бързеите и да опази Адам, но не можеше да свърже смъртта или оцеляването на детето със себе си. Писъкът продължаваше да се надига в гърлото ѝ, но не успяваше да се изтръгне навън.

Чу подобния на падаща лавина звук от преминаването на Титанидите през моста. Обърна се и видя Серпент да сочи към Крис, видя Роки да прескача перилата и да издига около себе си петметров воден стълб. Главата му се показва и той бързо заплува напред, а в това време Серпент и Валия префучаха през портата на Таксидо Джанкшън, без да си правят труда да я отварят.

До нея достигна звук от чупещи се храсти и Робин успя да се обърне навреме, за да види как Чироко тича по брега. Премина покрай скалата на Робин, задмина Крис и като достигна до едно удобно място, скочи. Тялото ѝ летеше почти хоризонтално и едва на дванайсетия метър достигна повърхността на водата.

Тя не потъна. Извила гръб и прибрала ръце покрай тялото, Чироко, вирнала брадичка, на два пъти избърска водата като хвърлен плосък камък, после измина още метър и половина, плъзгайки се по повърхността, преди да се гмурне. От целта я деляха десетина метра и тя стръвно заплува напред.

Робин откри, че стои на колене, свила юмруци и стиснала зъби, и мислено насърчава Чироко. С подсъзнанието си улавяше звуците от гмуркането на Валия и Серпент някъде зад гърба си, но очите ѝ не изпускаха жената, за която винаги бе мислила като за Магъосницата. Чироко май бе готова да разкъса проклетото копеле и това бе най-съкровеното желание и на Робин.

Чу някакви звуци зад гърба си. Широка сянка се спусна с шеметна скорост над нея, после Робин видя пълния размах на шестметровите криле, почти докосващи водата.

Ангелът леко ги прибра, като че се поколеба в стремителния си

полет. После грабна Адам с лекотата на орел, нападащ пъстърва. И се зарея във въздуха. Когато набра достатъчно височина, размаха огромните си криле и скоро изчезна на изток.

ЕДИНАЙСЕТ

По пътя към Таксидо Джанкшън получи Видение. Знаеше, че не го чака добро. Май Гея го предупреждаваше. Стигна до високия хълм, който гледаше към езерото и дървото с къщата, точно навреме, за да види края.

Видението все не бе го напуснало. То не се осланяше единствено на зрението – клоните, стените и разстоянието не бяха пречка за него. Видя пълчищата на Кали в къщата и детето, оставено да играе само в стаята. Видя как езичникът полутитанида тича като обезумял по стълбите, видя Чироко Джоунс да се появява на бегом, разбра кога двете човешки същества и трите Титаниди бяха скочили във водата.

За момент се отдаде на надежди – когато Демона се гмурна под водата. Колкото и да мразеше Джоунс, знаеше, че никой от бандата на Кали не може да се мери с нея – нямаше такъв и сред неговите хора. Нищо не би зарадвало Лутер повече от гледката на Демона, разкъсващ на парчета слюзестите изчадия на Кали. Тогава детето може да стане негово...

Наблюдаваше с неверие как Ангелът се спусна надолу.

– Ангели! – изпищя той. – Ангели? Боже, боже, защо ме ижоштави?

Последователите му нервно потрепераха зад гърба му, нетърпеливи да се емнат. Тъй като бяха абсолютно безмозъчни, те някак се настройваха на неговата вълна. Попиваха нарастващото му безсилие, омразата към Демона и Кали... бързата, разяждаща боязън заради току-що изреченото, равностилно на смъртен грях.

Лутер носеше на колана си специален Кръст от бронз, чиито ръбове до един бяха остри като бръснач. Измъкна го и започна да се млати с него по краката, като триумфираше при всеки удар, умъртвяващ собствената му плът.

Над главата му се разнесоха зловещи звуци.

Той вдигна глава и зърна Кали, която слизаше от убежището си на дървото. Пред невероятната ѝ пазва се люлееше бинокъл. Нейният бодироб, осемгодишно голо момче, търчеше уплашено подире ѝ, пъргаво като майmunка. Носеше златен нашийник и бе прикован със златна верига от четири халки към господарката си.

Кали бе цялата позлатена и разлагаша се. Веригата на роба бе нискокаратна, но пръстените и халките, с които бяха отрупани пръстите на ръцете и краката ѝ, бяха изработени от чисто, меко, нежно злато. Огромният ѝ кафеникав бюст се поддържаше от месингов сутиен, който навяваше мисли за готическа катедрала. Краката и четирите ѝ ръце бяха стегнати в безчет богато украсени ленти и обръчи така, че плътта ѝ преливаше. Талията бе закопчана в златен пояс с дължина две педи, ето защо телесата ѝ се раздуваха и прерастваха в купища тлъстини по бедрата и ханша. Изразът „фигура като пясъчен часовник“ сякаш бе създаден специално за нея.

Ноктите на ръцете ѝ, дълги към двацет сантиметра, бяха направени от бронз.

А лицето ѝ... въпросът с лицето беше по-сложен, тъй като Кали имаше три глави. Но двете, отдясно и отляво, бяха закрепени с гвоздеи и ако някоя от тях изгниеше, биваше сменена с резерва от богатите запаси на Гея. Когато Кали слезе от дървото и се отправи към Лутер с гротескната походка на полюляваща бедра блудница, една от страничните мъртвешки глави бе доста престояла, а другата – съвсем пресна.

Тази в центъра бе принадлежала в предишния си живот на една монахиня, Мая Чандрафрабха. От нея бе останала само главата. А приживе Мая бе имала плоско, ужасно, стерилно тяло. Докато тази, която сега се наричаше Кали, цъфтеше в злокачествената си плодовитост. Утробата ѝ бе плодородна като на медуза и на всеки килорот тя раждаше поредното вресливо уродче за славата на Гея.

Украсата на колана ѝ се състоеше от човешки скалпове.

Лицето на Кали бе мъртво и безизразно. Въртеше натам-насам очи, но без да мига. Не се усмихваше, не се мръщеше, нито пък затваряше уста, тъй че челюстта ѝ бе увиснала, а езикът вечно изплезен. Смехът на Кали бе гъргорещият звук, който Лутер бе чул.

Кали бе олицетворение на варващината.

Хилеше се на Лутер, и пръстите на две от ръцете ѝ рисуваха неясни символи във въздуха.

– Тя казва къде, по дяволите, беше изчезнал, Лутер? – измърмори монотонно момчето.

Момчето бе орисано с велика съдба. Когато семейството му се беше измъкнало от убежището си в планините на Мексико, една от спасителните мисии на Гея го беше прибрала. Майка му бе глухоняма, благодарение на което то имаше способности, полезни сега за Кали. Навремето весел, здрав, буден малчуган, сега приличаше на карикатура на

Световния глад. Очите му никога не изпусаха от поглед ръцете на Кали. Откакто бе дошъл на Гея, бе остарял с горе-долу осемдесет години.

– Гея ме упълномощи да взема детето – изгърмя Лутер.

Кали загъгни още по-силно и пръстите ѝ запърхаха.

– Тя казва Гея не те е упълномощила, освен ако не пристигнеш пръв – изстреля момчето. – Тя казва, че си адски закъснял. Тя казва ти си породист... – Кали го плесна през устата – Тя казва ти си прод... – Пореден удар през лицето. – Протист... – И отново шамар. – Про... тес-тент... но... ти си протестант претакован... неук... дяволски долнопро-бен християнин. Тя казва, че си прекалено гаден, за да живееш. Тя казва защо не цунеш папата отзад.

– Уличница от Фафилон! Блудница от Гомор!

– Тя казва да вървиш по дяволите. Каза, че ще ви разкатае, теб и цялата ти срамна шайка. Тя казва, че ще те накара да дадеш обет за без... – Кали отново го перна. – Бези... бежа... безбри... безбрачие.

Момчето въздъхна с облекчение, щом уцели правилната дума и Кали престана да го удря.

– Безбрачие, безбрачие, безбрачие – мърмореше то. Без съмнение, следващия път щеше да я произнесе правилно.

– Фофщина – изгърмя Лутер, сиреч се опита да каже „попщина“. Артур Лундквист, чийто бледен дух надхваше действията на нещото, в което се бе превърнал, не познаваше думата „попщина“ от неограничената индулгенция, тъй като беше от трижди реформираните лутеранци и духовен съюзник на повечето католически секти. Но на Гея ѝ доставяше удоволствие всичките ѝ свещеници да бъдат фундаменталисти, а тя има-ше силна памет, ето защо Лутер се вбеси още повече.

– Фофщина! – повтори той и Апостолите фъфлеха и се умилкваха съчувствено на слабостта му. – С кво прафо се опитваш да отмъкнеш детето?

– Тя казва, че по заповед на Гея. Тя казва, че е свършила дяволски по-хубава работа от теб и твоите лайнари.

– Но Ангелите. Аз... – Лутер се спря, яростен, но неспособен да предприеме нещо без да изпадне в богохулство.

Защо Гея ѝ бе дала Ангелите? Лутер нямаше Ангели. Никога не бе ги имал, никога дори не му бяха казвали, че би могъл да ги има.

– Няма да стане – опита се той отново. – Ангелът ти не може да стигне Фандефониума.

Момчето отново се втрени в ръцете.

– Тя казва, че ще стане. Тя казва тя има много Ангели. Има

достатъчно да разчита, че малкият дявол ще стигне до Пандемониума. Тя казва че би искала да получи сочна хапка от нейния голям и сочен...

Този път Лутер изкрещя и фрасна момчето. То преглътна удара, както бе преглъщало всичко през последните две години, без да откъсва очи от ръцете на Кали, без да спира гадните си клетви. Научено бе, че нищо, което идва от някъде другаде, не би могло да се мери с нещата, които идват от нея.

Но този път бъркаше. Лутер замахна с кръста си и уби момчето на място. После се обърна към Кали и Апостолите му го последваха. Започнаха да я разкъсват. Тя не се противопоставяше. Просна се възник и загъркори, а смехът ѝ още повече вбесяваше Лутер...

Докато не забеляза, че всичките му Апостоли са мъртви.

ДВАНАЙСЕТ

Събраха се в стаята, от която бе отвлечен Адам.

Конъл ги гледаше как влизат, един по един. Главата му още се цепеше, но това бе дребна работа пред страха, който го завладяваше.

Трите Титаниди бяха мокри, но кой го беше грижа. Чироко също бе мокра, но и нея не я беше грижа. Крис се бършеше с кърпа. Изглеждаше изтощен и далечен. Конъл не знаеше за ада, през който бе минал Крис, но това му личеше донякъде.

Робин също бе мокра и трепереше. Крис ѝ подаде кърпата, когато свърши.

Нова...

Все още бе наметната със сетрето на Конъл. Придържаше го с една ръка и трепереше почти като майка си. И въпреки че се беше наметнала, не правеше опити да прикрие голотата си. Сетрето стигаше само до кръста ѝ, така че не би свършило кой знае каква работа, но тя бе протегнала наранената си ръка към Роки и не се свенеше, че едната ѝ гърда се вижда.

Нова май нямаше свян от голотата. Конъл бе свикнал с това качество при Чироко и го забелязваше в по-старите обитатели на Белинзона. Но за новопристигналите бе необичайно.

Спомни си как тя се притисна към него горе, в спалнята. Това бе миг, който нямаше да забрави цял живот. А сега сякаш не можеше да отлепи поглед от нея.

– Много ще боли – предупреди Роки.

– Лекарите не казват такива неща – отвърна Нова. – Те обещават, че въобще няма да боли.

– Аз не съм лекар. Аз съм лечител и ти казвам, че много ще те боли.

Роки поля с антисептичен разтвор раните на Нова и започна да ги почиства. Лицето ѝ замръзна, после се изкриви, но тя и сълза не отрони.

Конъл си помисли, че е глупачка. Бяха го лекували от рани на зомбита. Роки трябваше да проникне дълбоко, за да е сигурен, че всяка частичка разложение е изчистена. Само дъхът на зомбито е достатъчен, за да те повали за седмица на легло. А разкъсвания като тези на Нова...

Той отмести поглед. Никога не бе имал здрав стомах.

Застинала в ъгъла, Чироко бе изчаквала да се съберат. И тъй като всички бяха на лице, тя реши да не губи повече време.

– Кой беше при Адам, когато го отвлякоха? – запита тя.

Сърцето на Конъл се смръзна.

Видя, че Крис се оглежда, намръщен и недоумяващ.

– Аз и Робин бяхме навън, в стаята на Вещицата – каза той. – Когато дойдох тук...

– Задавам един съвсем лесен въпрос – прекъсна го Чироко. – Просто питам кой е бил. Все от някъде трябва да започнем.

– Никой – каза Конъл и преглътна шумно.

Чироко извърна лице към него.

– Откъде знаеш?

– Защото когато чух писъка, аз изтичах нагоре...

Чироко продължи да го гледа. Не ѝ се губеше време, така не му отдели повече от две секунди, а на тези секунди не им трябваша повече от двамайсет години, за да отминат.

– Наредих ти да го браниш на всяка цена – безизразно каза тя. За миг вратите на двете бушуващи пещи се отвориха. После отмести поглед и Конъл отново можеше да си поеме дъх.

Крис заговори.

– Това не е страх, Чироко. Нова се е разпищяла. А Конъл е трябвало да направи нещо, нали? Няма начин той...

Тогава Чироко погледна Крис и той изгуби ума и думата.

– Не ми губи времето, Крис. Ще обсъждаме въпросите на честта някой друг ден.

Това е, помисли си Конъл. Никой не е казал, че си длъжен да бъдеш честен. Заставаш пред най-старото, най-лукавото и параноично човешко същество в слънчевата система... и се опитваш да се държиш като мъж.

– Чироко, а какво ще кажеш за Нова? – попита Робин. – Крис не би могъл...

– Млъкни, Робин.

– Капитане – обади се Роки.

– Млъкни, Роки.

Няколко души се опитаха да говорят едновременно, включително и Нова.

– Млъкнете.

Чироко не повиши глас, но нещо в него отказа останалите да роптаят. Тя не изчака да настане тишина и започна.

– Зная колко са бързи Ангелите – каза тя. – Не разбрах този от кой клан е. Има двайсет и пет клана и всички те се ненавиждат, така че можем да разчитаме на помощ от останалите. Диапазонът им е ограничен. Нека приемем, че похитителят лети към Пандемониума, така че...

– Защо просто не го пуснем да пасе? – измърмори Нова.

Чироко удари Нова през лицето така, че я хвърли на пода. Нова седна, устата ѝ кървеше. Чироко се обърна към нея.

– Предупредих те за първи и последен път, детенце. Адски бързо ще трябва да пораснеш и или ще станеш човек, или ще те убия, но дано не се налага, защото с майка ти сме приятелки. Сега умуваме как да спасим живота на едно дете, което случайно е твой брат, и ще говориш само ако те питат.

Чироко отново не бе повишила глас. Едва ли имаше нужда от това. Нова лежеше, замръзнала, смъртно унижена. Сетрето на Конъл бе паднало от раменете ѝ. Само преди минути Конъл би бил силно заинтригуван, но сега ѝ хвърли само бегъл поглед, докато Роки ѝ помагаше да стане. От него се нуждаеше Чироко, а Нова се бе превърнала в просто още една паднала жена, при това глупава.

– Зад всичко това стои Гея. Габи ме предупреди, че детето е важно. Не зная защо ѝ е на Гея. Може би само за да ме предизвика на двубой – вече няколко години се опитва. Но тя още не го е получила, защото е чак в Хиперион. Интересува ме още нещо. Когато нахълта в стаята на Нова, зомбито беше ли мъртво, Крис?

– Точно така.

– А това в приемната...

– Нямаше го, когато влязох, но на излизане го видях мъртво на пода.

– Някой от вас да го е убивал? – Чироко ги изгледа всичките и всички еднородно орекоха.

– А това в музикалната стая? Разкажете ми за него.

– Смятах да се бия с него, а то просто се катурна.

– А това с Адам изчезна. – Тя се обърна към Нова. – Какво направи на онова, първото зомби?

– Стрелях – прошепна Нова. – Стрелях... три пъти.

– Това не би го убило. А после?

– Замерих го с оръжието.

Чироко чакаше.

– Хвърлих таблата на леглото. После още неща. – Нова апатично сви рамене. Май беше в шок. – Вазата, лампата, тиге... – тя пребледня като смъртник.

– Какво? – Чироко я гледаше втренчено.

– Н-н-нещо, което на-на-направих.

– Няма да те бия, Нова, но ти ще ми кажеш какво е то.

Шепотът ѝ почти не се чуваше.

– Ами... любовен прах...

– Тя взе някои съставки от кухнята – обади се Серпент.

Чироко се извърна и остана безмълвна. Никой не шавна. Накрая отново се обърна към тях.

– Крис – каза тя и го посочи. – Три радиоапарата. Три. Донеси ги тук, после ела при мен в пещерата.

Крис побърза да излезе, без да отрони дума.

– Валия. Вземи радио и тичай в Белинзона. Свикай всички Титаниди, които все още уважават Магъосницата. Намери ми живи зомбита, и то повечко. Но без риск за живота. И поддържай радиовръзка с мен.

– Слушам, Капитане.

– Роки, ти оставаш тук. До следващите инструкции, след като разберем как ще носят Адам до Пандемониума.

– Слушам, Капитане.

– Серпент. Веднага щом ти донесат радиото, поемаш на запад, но пази силите си. Не можеш да надбягаш Ангел, но ние ще гледаме да те насочваме. Вземи оръжие.

– Слушам, Капитане.

– Конъл, ти идваш с мен. Робин, Нова, елате с мен или останете тук, както желаете.

Вече се беше насочила към изхода, когато ритна едно от търкалящите се яйца на Титаниди, играчките на Адам. Замръзна на място, после бавно отиде при яйцето, наведе се и се вкамени. То беше прозрачно.

Хвърли го и за миг остана с оборена глава.

– Събери всичките тия яйца, Роки – нареди тя. – Увери се, че нищо не си пропуснал. Направи всичко в стаята на пух и прах, ако трябва. Ще поискам сметка по радиото на Крис, щом тръгнем. И когато си убеден, че си събрал всичките, ги унищожи.

Доста ѝ костваше, но Чироко успя да отклони мислите си от яйцата и пак да ги насочи към проблема.

И Робин, и Нова щяха да тръгнат с нея. Не се опита да ги разубеждава, нито пък попита за причините. Последвах я в джунглата и сега вървяха нагоре по хълма към пещерата.

Интересно колко бързо човек се връща към привычките си. Навикът ѝ да командва. Плод на упорит труд, чийто фундамент бе поставен във времена, когато твърде малко жени можеха да ѝ послужат за пример. Разговори със стотици ветерани, капитани от флотата, като някои бяха командвали кораби още през Първата ядрена. После дойдоха астронавтите, новите традиции и методи... и въпреки всичко те доста приличаха на старите. Мъжете са си мъже. И никой не умираше от желание да се подчинява безусловно на една жена, макар че бяха малко по-склонни да изпълняват заповедите ѝ отколкото през 1944 година.

Имаше хиляди неща за научаване, десетки хиляди начини да постигнеш власт над мъжете и женит. НАСА бе спонсорира курсове за обучение на лидери и Чироко ги изкара всичките. Изкълва автобиографиите на вождовете.

Тайничко си знаеше, че няма талант да командва. Всичко беше изамама, но щом успяваш да я поддържаш двамайсет и четири часа на денонощие, значи няма по-умен от теб.

Загуби първия си екипаж. После така и не успя да обедини оцелелите във функционален екип. Всеки пое по свой собствен път – с изключение на Габи и Бил – и тя живя години с дълбокото чувство на провал.

В НАСА настана смут, когато само двамина от седемчленния екипаж на „Рингмастър“ склониха да се завърнат на Земята, и се въбсиха при вестта, че сред петимата дезертъори е и капитанът. Но НАСА беше гражданска организация и Чироко реши, че след като задълженията ѝ отпадат и е дала пълен отчет за станалото, тя е в правото си да се оттегли на място, което сама е избрала.

На ония от НАСА адски им се искаше да я съдят, дори в нейно отсъствие. Но им остана едничката утеха да създадат десетина комисии и съвети.

След почти век размишления по въпросите за вождизма, Чироко

стигна до някои изводи. А именно, че от лидер до лидер има разлика. Делеше ги на добри и лоши. С известни резерви приемаше съществуването на железните, които се смятаха за непогрешими и в отличие от Чироко не знаеха що е съмнение. Те бяха егоманиаци, мономанияци, мегаломаниаци – Атила, Александър, Шарлеман²⁸, Мусолини, Патон, Сулов, – мъже с мании, манипулирани мъже, нерядко психопати или параноици. Допускаше, че са си разбирали от работата, но според Чироко цялата тая кохорта от предводители бе допринесла светът да се превърне в едно отвратително място.

От десетилетия лично тя бе освободена от този вид отговорност. Най-доволна бе когато никой не зависеше от нея и тя не зависеше от никого. От двайсет години единствената ѝ отговорност бе да се опази живота, на всяка цена. Сега нещата май щяха да се променят.

Но все пак бе доволна от собствената си гъвкавост предвид назрялата промяна.

Крис настигна групата на входа на пещерата.

Достатъчно вместителна, за да е идеален склад за част от арсенала на Чироко, пещерата сякаш бе отворена и незащитена. В действителност пазачите бяха така прикрити, че натрапникът можеше да подмине някой без да го забележи. Чироко беше довела от Рея съществата, охранявали навремето древния идол, и беше препрограмирала семплите им мозъци за собствена употреба. Те не реагираха на Титаниди. Но всеки човек, който не бе придружаван от Крис или Чироко, щеше да е мъртъв още преди да прекрачи прага.

Вътре бяха самолетите. Общо шест, но три разглобени на части, за да се поддържат останалите в движение. Когато Чироко ги закупи и ги докара преди двайсет години, те бяха свръхмодерни. Допреди избухването на войната нещата не се промениха кой знае колко, а след това и хич. Тия прекрасни, невероятни машини приличаха на едновременните тромави динозаври от младините на Чироко, колкото самолетът на братята Райт на свръхзвуковия лайнер, нищо че разликите не бяха толкова очебийни за окото на лаика.

Тя започна обхода си.

– Преди колко време ги изведе, Крис? – запита тя.

– Преди около половин килорот, Капитане. Според графика. С Две и Четири няма проблеми, но Осем се нуждае от известни поправки.

28. Шарлеман – 742–814 г. крал на франките, император на Свещената Римска империя, наричан също Шарл (Чарлз) Велики. – Б.пр.

– Нищо. Той няма да ни трябва. Робин, Нова! Може ли някоя от вас да лети?

– Да управлява самолет? – попита Робин. – Съжалявам, Капитане.

– Няма нужда да прекалявате с чиновете.

– Аз съм... там вкъщи... л-л-летяла... – измънка Нова.

– Говори, дете. Обещавам, че няма повече да те наранявам.

– Реяла съм се – отвърна с полушепот Нова. – На тези глайдери, излизаме по оста и...

– Чувала съм за това – каза Чироко. Замисли се, все още имайки предвид Драконфлай-2, най-малкият и вече подготвен на катапулт самолет. – По-добре от нищо. Конъл, ти ще летиш на този, а Нова идва с теб. Ако ти остане време, покажи й основните неща. Хайде, качвай се и почвай проверката. Крис, стъкми пет спасителни комплекта. Сложи и допълнителни приспособления, пистолети, пушки, дрехи. И всичко, каквото решиш, стига да не натежи.

– Бронирани жилетки? – попита Крис.

Чироко се замисли, понечи да каже нещо, после се заслуша в куркането на червата си.

– Да. На Нова ще й стане една от моите. Взemi най-малкия номер за Робин и...

– Разбирам – каза Крис и притвори очи. – Какво ще кажеш за оръдията? Да ги натоварим ли?

Чироко погледна към номер две, върху чиито прозрачни криле имаше оръдия с голям калибър.

– Да. Ще взема това. Робин, помогни му.

Тя натовари два кашона муниции. Чуваше Конъл, който правеше проверка на радиовръзката с Титанидите. Махна покривалата, докато Крис и Робин слагаха оръдията зад седалките.

– Отдръпнете се! – изкрещя Конъл. Пусна по един тестов залп от всяко оръдие. В пещерата стана доста шумно.

Чироко издърпа шлауха за зареждане на горивото през пода на пещерата и се зае да пълни големия сгъваем резервоар.

– Влизай – нареди тя на Нова.

– Къде да стъпя?

– Навсякъде. Това нещо е много по-здрaво, отколкото изглежда. – Разбираше опасенията на Нова. Когато Чироко видя за първи път Драконфлаите, реши, че е станала някаква ужасна грешка. Изглеждаха като направени от целофан и закачалки. Нова се покатери и Чироко хлопна вратата зад нея. Наблюдаваше как Конъл й показва как да се справи с

ремъците.

– Разбрано! – отново извика Конъл, но гласът му едва се чуваше от затворената пилотска кабина.

Включи двигателя – съоръжение от керамика, карбонови нишки и пластмаса, наглед фасулско като бунзеновата горелка. Това отчасти бе вярно, но само наглед. Техническите му характеристики бяха фантастични.

Самолетът изпусна кльбце дим, двигателят бързо смени боята: от червено през оранжево до нагорещено жълто. Конъл освободи катапулта и самолетът бе изстрелян във въздуха. След двеста метра зави и се стрелна във висинето.

– Помогнете ми с това – помоли Чироко. Тримата с Робин и Крис с лекота повдигнаха Драконфлай Четири и го понесоха към катапулта. Докато Крис зареждаше горивото, а Робин товареше припасите, Чироко седна на пилотското място за проверката. Четири не бе въоръжен. Чироко се замисли за това за миг, но само толкова. Не й беше ясно за какво може да послужи въоръжението на Драконфлай-2, но спазваше принципа, че ако го имаш, би било глупаво да не го държиш в готовност.

– Конъл, чуваш ли ме?

– Ясно и високо, Капитане.

– Къде си?

– Насочвам се на изток от Джанкшън, Капитане.

– Наричай ме Чироко и кражи в същия район на пет хиляди до нови нареждания.

– Прието, Чироко.

– Валия, Роки, Серпент, чувате ли ме?

Всички отговориха утвърдително и Чироко нареди на Нова да им продикува рецептата на своя любовен прах на Роки. Когато всичко бе готово, Крис зае двете задни седалки, а Робин седна до Чироко и включи двигателяте.

Преди да се катапултират, тя се обърна към Робин.

– Облегни глава на седалката – каза й тя. – Това нещо има страховтен откат.

И се изстреляха.

ТРИНАЙСЕТ

Чироко отдавна бе научила Конъл да лети. Той се справяше

отлично, и то с удоволствие.

Не че Водните кончета бяха предназначени за обучение. Те самостоятелно излитаха, летяха и се приземяваха. Нямаха нужда от писти и поддръжка от земята, освен да спират за презареждане. Всеки, който бе летял на Палавото жребче, щеше само за минути да „обязди“ Водното конче, въпреки че можеше да се стресне от липсата на апаратура. Единственият му инструмент бе компютърният екран. С едно натискане на клавиша пилотът получаваше всевъзможна информация. А мозъкът на самолета, който всяка секунда анализираше хилядократно данните, уведомяваше за критичните ситуации и даваше препоръки за действие. Да не говорим за комплекта радар и усъвършенстваната радиовръзка. Освен това Чироко бе заменила компасите с инерционни насочвачи.

Но педалите и рулят бяха същите, каквито се използваша на Земята от век и половина. Преди катапултирането Конъл успя бегло да обясни на Нова принципа им на действие. Оказа се добра ученичка и се справи отлично, когато той ѝ предаде управлението.

Щом Четири се издигна, за да се присъедини към тях, Конъл се изравни с флагманския самолет и полетя отдясно, леко отзад.

– Ето какъв е планът – каза Чироко. – Обхватът на радара е около трийсет километра. Ангелът се движи със скорост седемдесет километра и ще издаяни около два часа. Стартирал е преди по-малко от час. Приемаме, че се движи към Пандемониума, сиреч към Хиперион. Така че ние се издигаме на двайсет километра височина и летим в същата посока. Ако поддържаме същата скорост още половин час, може би ще го понастигнем. Тогава сваляме скоростта и го засичаме с радара. Ако не успеем, се емваме напред, за да го изпреварим солидно, и започваме претърсване по диагонал, докато не го открием или не измислим нещо по-умно. Коментари?

Конъл премисли нещата по своя тромав, но методичен начин. Чироко му отпусна достатъчно време. Вече бе обсъдила нещата с Крис и сега беше ред на Конъл, който бе отличен познавач на Гея.

– Какво ще стане, ако той се издигне по-нависоко? – накрая запита Конъл. – Ще правим ли и вертикално, и хоризонтално издирване?

– Допускам, че ще лети сравнително ниско.

Конъл обмисли и това, но се усъмни в правотата на подобно допускане. Макар да мразеха закривения покрив на колелото, при необходимост Ангелите използваша този маршрут. Чироко явно разчиташе, че ще прибегнат към щафетна маневра, тъй като един-единствен Ангел не би успял да занесе Адам от Диона до Хиперион. Ето защо смяташе, че

другите действащи лица се укриват по външния пръстен на Гея.

Но Гея бе необикновено място. Можеше да се издигаш цели сто и петдесет километра, преди да излезеш на покрива. А ако летиш под спираца, ще стигнеш и по-високо. Ако ангелът се изкачи шейсет километра нагоре, те ще си хвърчат под него и хич няма да го забележат.

– Хиперион е точно отсреща – забеляза Конъл. – Ангелът може да се издигне по спирацата, да мине през главината и да слезе от другата страна.

– Напълно си прав, Конъл. – съгласи се Чироко. – Но засега ще смятам, че той обикаля колелото. Ако до два-три рота не го открием, тогава ще му мислим.

– Ти си шефът – отвърна Конъл.

– Да-а, но това не пречи да ми даваш идеи. И освен това, ще направя всичко възможно, за да ги излъжа, само след минути.

Намръщено лице на Нова подсказа на Конъл, че тя няма представа за какво става дума. Конъл чудесно се досещаше, но си затваряше устата.

– Съвет за времето – изчурулика компютърът. – Навлизате в област с усилена турбулен... – Конъл побърза да го затапи.

– Това за какво беше? – запита Нова. Конъл я изгледа. Тя май се чувстваше по-добре. „Трябва да е по-добре, щом ме заговаря“, реши той. Не му се щеше да лети с часове в тая теснотия с някой, който го ненавижда.

– Той има в мозъка си модел на Гея – обясни Конъл и извика на монитора разрез на света-колело. – Този, а и всички останали самолети са програмирани да алармират за евентуална опасност от бури. В повечето случаи това са глупости.

– А може и да е полезно.

– Не толкова. Виж. – Той увеличи изображението. Две сини точки, означени с цифрите две и четири, примигваха близо до долната му част. – Това сме ние – каза той и посочи двойката. – Движим се към Япет и се приближаваме към зоната на здрача, така че от земята се издига по-топъл въздух, който се издига и се смесва с по-бавноподвижните потоци. И започва да се усуква като разбиваща се вълна. Ето защо в преходната зона се срещат много низходящи потоци.

Погледна я, за да види дали е разбрала.

– Разбира се – каза тя. – Кориолисов ефект. Длъжни сме да го имаме предвид, когато се реем на Ковън.

– Тук не е чак толкова зле. А и Гея е доста по-голяма от Ковън. Не

мисля за това при полет, но компютърът го отчита. – Конъл пак посочи монитора. – На Гея времето е доста регулирано. То се влошава чрез циркуляция на въздуха по спиците, извършвана от Гея. Всичко става като по график. Компютърът ме предупреди, че се движа на границата между деня и нощта, тоест излизам от областта под спицата и мога да очаквам някои сътресения. Но – той посочи към зейналото над тях гигантско отвърстие на спицата на Диона – аз и сам го виждам.

Нова не каза нищо, но се огледа, изучавайки спицата, закривения покрив, извиващ се над Япет, за да ги сравни с модела от екрана. Той знаеше, че се изисква време за да свикнеш със закривената геометрия на Гея. Едно е да гледаш картата, а съвсем друго – да стоиш на шеметния край на пръстена и да гледаш света с очите на мравка.

– Разбрах защо смяташ така за Ангела – каза накрая тя. – Какво ще го спре да хвъркне толкова високо, че да не го намерим никога? Този път е и по-кратък.

– Всички въздушни разстояния на Гея са по-къси от наземните – обясни Конъл. – Ако искаш да отидеш от Диона на Рея, най-късото разстояние е нагоре по спицата, през главината и пак надолу през спицата на Рея.

– Защо Чироко смята, че не бива да го правим?

– По две причини. Различните кланове живеят в различни спици. Те не се обичат и ревниво пазят териториите си. Независимо от кой клан е похитителят, ще прекоси неприятелска територия, ако реши да мине през спиците. Могат да го убият, а и трудно ще си набави храна. За него би било по-добре да се забави, движейки се около пръстена. И за другите ще е по-лесно да се крият из пръстена, където няма други Ангели с права над съответната територия.

– Защо смятате, че отива към Хиперион?

Конъл сви рамене.

– За това питай Капитана. Тя има знания, които не винаги споделя с мен. И все пак, това отвличане на Адам бе дяволска изненада и за нея, сигурен съм.

Намираха се в западния край на Япет, когато Чироко даде заповед да се върнат. Самолетът на Конъл бе далеч на север, невидим за окото, но върху екрана на компютъра мястото му на картата се трасираше с постоянното бип-бип.

При вида на триизмерното изображение, Робин реши, че е трудно да не се обезкуражиш.

В този режим пръстенът на Гея представляваше леко извита тръба. Евентуалните местоположения на Ангела образуваха полусфера, в центъра на която се намираше Таксидо Джанкшън. Обхватът на търсене представляваше удължена тръба с ширина сто и височина петдесет километра. Съвсем недостатъчно в сравнение с областта, където би могъл да се намира Ангелът: бездна от небе над тях и също толкова зад гърба им.

– Не е така трагично, колкото изглежда – отбеляза Чироко. – Ще повися малко тук и то ще си покаже, надявам се. Но не го ли открием след около час, форсирам и започвам да кръстосвам. Ще покрим почти цялото въздушно пространство.

– Какво ще стане, ако е поел обратно към Метида?

– Едва ли. Но не постигнем ли нищо до четири-пет часа, ще изпратя Конъл в обратна посока.

– А сплицата? – попита Крис.

– Това би било такъв кошмар, че го изключвам от съзнанието си.

Робин наблюдаваше огромните гористи масиви ниско долу.

– Ами ако той просто спре там, в хрусталака?

– В такъв случай няма много неща, които можем да сторим, Робин.

Робин понечи да попита Чироко откъде е толкова сигурна, но откри, че не ѝ стигат силите. Искаше Магъосницата да е сигурна. А това че до себе си има човек, който изглежда знае какво прави, малко ѝ помагаше.

– Подай ми пакета, Крис. Време е за гадната част.

Личеше си, че спретнатият пакет е дело на Титаниди. Чироко го остави на прозрачния под и измъкна стъклено бурканче с метална капачка. Робин видя, че на дъното се е навило нещо бяло и хлъзгаво. То вдигна глава и премигна.

– Какво от безкрайните перверзии на християнския свят е това? – запита Робин.

Чироко я погледна виновно.

– За него не ти казах там, при фонтана. Нещата са сериозни, що се отнася до пазенето на тайни. Това е част от съзнанието на Гея. Роки измъкна това нещо от главата ми преди около пет години. Накратко, това е моят личен Демон.

Робин погледна нещото. То се разсука.

Приличаше на двуного змийче. Балансираше на двата си крака, а опашката му осигуряваше третата опорна точка. Краката повече приличаха на ръце, завършващи с остри нокти. Вратът му беше дълъг един

пръст, а опашката – около три, с набит край. Имаше кръгли очички като на гущер и невероятно изразителна уста.

Робин се наведе и се възря. Нещото май викаше. Тя почти различаваше думите. Нима то знаеше английски?

– Има ли си име?

Чироко се окашля.

– Всъщност – каза тя и гласът ѝ потрепера – ако се вгледаш, ще видиш, че е мъжко.

Робин пак го погледна. Велика майко, наистина е мъжко.

– Твърди, че няма име – продължи Чироко. – Когато искам да не му викам „лигава пасмино“, аз го наричам Снич. – Чироко нервно потри горната си устна, окашля се, изобщо показва всички признаци на вълнение, които според Робин не ѝ бяха присъщи. „Всеки ден научаваш по нещо ново“, помисли си Робин. – Виж – продължи Чироко – хм, ако се съди по положението, в което го откри Роки, хм... би могло да се каже че това беше, е, че ми е таковало мозъка цели деветдесет години.

Тъй като бе предвидено то да изживее дните си в главата на Чироко, едва ли имаше друга причина Гея да го направи мъжко. Значи полът му беше поредната каруцарска шега на Гея, призвана да унижи Чироко.

След като отвинти капачката, Чироко постави бурканчето над екрана на компютъра. Снич подскочи и увисна на ръба на буркана, огледа се наоколо и се прозя. С единия нокът започна да дращи по стъклото като куче, после слезе долу и застана в агресивна поза.

– Бих пийнал нещо – каза Снич и Робин си спомни гласа. – На тебе говоря, тъпа сливо – рече той.

Чироко се пресегна и го перна. Демонът тупна върху защитния екран и със скимтене се изреси върху контролното табло. Чироко пак се пресегна и смачка с палец главата му. До слуха на Робин достигна хрущене. Велика Майко, помисли си тя. Тя го уби.

– Съжалявам – каза Чироко. – Само това е начинът да се добера до него.

– Ти ми се извиняваш? – изпищя Робин. – Одери го жив и го хвърли на червеите. Просто недоумявам защо си го пазила пет години и точно сега си решила да го убиваш.

– Нищо му няма. Дори мисля, че е безсмъртен. – Чироко дръпна пръста си и Снич се претърколи на краката си. Главата му беше смачкана и от едното око сълезеше кръв. Робин видя как тя възвърна предишната си форма като някаква свръхестествена пластмаса.

– Кого трябва да застрелям, за да получа пиене на това смрадливо

място? – И той подскочи, и отново увисна на ръба на буркана.

Чироко пак се поразрови из багажа си и измъкна метална манерка в кожен калъф. Отви капачката и извади от несесера си капкомер, с който засмука малко от прозрачната течност. Снич нетърпеливо пристъпяше от крак на крак, с отнетната глава и отворена уста. Чироко му отпусна една тлъста капка. Той примлясна и пак зейна.

– Засега толкова – каза Чироко. – При добро държание ще получиш още.

– Какво е това? – попита Робин. Снич завъртя очи към нея.

– Житна ракия. Снич обича алкохола чист. – Чироко въздъхна. – Той е алкохолик, Робин. Неговата храна е пиенето – плюс малко кръв веднъж дневно.

Снич извъртя глава към Робин.

– Коя е тая бамбина?

Чироко пак го зашлеви и той заскимтя, но тутакси млъкна.

– Може би... – започна Робин, после размисли.

– Продължавай – подкани я Чироко.

– М-м... може би той е бил причина за твоя... проблем.

– Няма нужда да шикалкавиш, Робин. Може би той ме е карал да пия, така ли? – Въздъхна и поклати глава. – Дълго време си внушавах, че е така. Но е ясно, че съм искала друг да ми е крив. Ако има някаква връзка, то по-скоро аз съм причина за неговия проблем. След толкова време, прекарано върху алкохолизирал се мозък, той сам е опиянчил. – Чироко леко се наклони и се втренчи в демона.

– Сега, Снич – започна тя, – ще си поиграем на една играчка.

– Мразя игрите.

– Тази ще ти хареса. Гея е сторила нещо ужасно.

Той се закиска.

– Знаех си, че ще излезе нещо хубаво.

– Но дори не ти е хрумнало да ме предупредиш, нали? Е, може би другия път ще се сетиш. Случило се е това, гадинче такава, че някой е отвлякъл дете. Зад това стои Гея, то е ясно, но ти ще ми кажеш къде е детето.

– Що не ме цунеш отзад?

Робин се стресна, когато Крис се пресегна помежду им и сграбчи нахалния дребосък. От огромния му юмрук стърчеше само главата, очите диво се въртяха.

– Искам го, Капитане – каза Крис. Гласът му бе нисък. – От час насам си мисля за него и май стигнах до някои неща, за които ти още не си

се сетила.

– Чакай малко, чакай! – крещеше Снич. – Знаеш, че по-добре работя, ако не ме тормозите, знаеш това, знаеш го!

– Задръж, Крис – каза Чироко.

Малките очета шареха от единия към другия. Съществува преглът-на и заговори с подмазвачески тон.

– Какво ме е грижа за кашите на Гея? – каза то. – За малко пиячка май ще успее да ви помогна.

– Предлагам ти четири капки.

– Сега бъди честна. И разумна. Не можеш да отречеш, че работя най-добре на пълен стомах.

Чироко като че се замисли.

– Добре. Но ти не ме изслуша за играта. Пусни го долу, Крис. – След като молбата ѝ бе изпълнена, Чироко драсна клечка кибрит. Приближи я към демона на около педя разстояние.

– Още сега получаваш две капки. После ми казваш къде е детето. И ако го намерим на посоченото място, ти давам още три капки. Ако си ни заблудил, връзвам те за една клечка и я запалвам. Тя изгаря за около двамайсет секунди. Тогава ще опиташ отново. Стане ли пак фал, ще получиш още една клечка. Имам... – Чироко се разрови в багажа си. – О, към петдесет кибрита. Така че можем дълго, дълго да си играйкаме. Или доста бързо да приключим.

– Бързо, бързо, бързобързобързобързо! – разкрещя се Снич и се раскача като луд.

– Добре. Отваряй устата.

Двете капки май го поуспокоиха. И странно, като че му придадоха цвят. В началото съвсем бледожълт, сега тенът на Снич стана червеникаво-кафяв.

Демонът скочи от ръба на буркана и закричи напред-назад по контролното табло. Робин изумено го наблюдаваше.

Демонът снова така няколко минути. Накрая започна да залита – питието явно го удари в краката. Но постепенно все повече и повече задръжаше погледа си в една точка от небето. Залитна към предпазния екран и притисна към него противната си физиономийка, сякаш за да вижда по-добре. Накрая се оригна и посочи с левия си крак.

– Той е ей там, горе.

И след тези думи се строполи възник.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

– Конъл, смени курса и увеличи скоростта – заповяда по уредбата Чироко и продиктува новите параметри.

– Разбрано, Капитане.

Той изпълни незабавно маневрата и проследи дали самолетът ще изпълни всички нареждания.

„Като по часовник“, помисли си той със задоволство.

– Защо си мислиш, е решила така? – попита Нова.

– Не знам – излъга Конъл. Прекалено бе сложно за обяснение, а и по инструкция трябваше да си мълчи за Снич, освен ако не получи специални указания от Чироко.

– Не мога да я разбера – призна Нова.

– Не си първата.

– Конъл, сложихте ли бронираните жилетки? – обади се пак Чироко.

– Не. Налага ли се?

– Така мисля. Ние обличаме нашите. Без определена причина, с изключение на стандартната.

– Каква е ползата да имаш нещо, а да не го използваш, нали, Капитане?

– Точно така.

– Ще последваме примера ви. – Конъл се обърна към Нова. – Ще ги стигнеш ли? Тия, сините.

Нова най-накрая успя да разгъне едната. Това бе по-скоро нещо като цял, доста корав бански от пластмаса с карбонови нишки. Ефективна защита донякъде и срещу по-тежки оръжия и парчета от бомби.

– Ами ако те улучат в главата? – запита Нова.

– Стане ли мелле, ще сложим шлемове, и ще прикачим крачолите и ръкавите. Трябва ли ти помощ?

– Мисля, че ще се справя. – Нова се надигна от седалката, смъкна панталона до глезените. Самолетът се наклони надясно и тя с тревога погледна навън. – Какво става? Нещо случило ли се е?

– Нищо – отвърна Конъл и нервно се окашля. – Смятах, че ще сложиш това върху своите панталони.

– Има ли значение? – Тя изхлузи ризата. Този път самолетът подскочи съвсем леко.

– Не, няма значение – отвърна той и издърпа от малката ниша над

главата си щората, разделяща кабината надве.

Чу дългоизстраданата ѝ въздишка. После тя дръпна щората. Конъл я погледна и видя, че държи дрехите си пред себе си. Очите ѝ блестяха.

– Можем ли малко да си поговорим? Така добре ли е? Сега отговарям на нормите за приличие, нали?

Той преглътна с усилие.

– Това... това не е достатъчно, Нова.

Тя прокара ръце през косата си, после нервно я придърпа.

– Добре. Майка ми разправи за тия неща, но аз просто не ги разбирам, така че може би ти ще ми ги обясниш. Не е защото не ти харесва да ме гледаш, нали?

– Не, съвсем не.

– Ето това хич не ми е ясно. Караш ме да се чувствам грозна.

– Съжалявам. – Исусе, откъде да започне, как да обясни? Съмняваше се, че може да го обясни дори на себе си, а какво остава на нея. – По дяволите, притеснено ми е, защото те желая, а не мога да те имам. Като те гледам така, се възбуждам. Добре ли обяснявам?

– Добре, добре. Велика Майко, не зная защо се притесняваш, че се възбуждаш, но аз ще се съобразя с теб. Ще закривам онова, което Робин ми е заръчала да крия. Но си мислех, че вече го правя. Така че нека господин мъжарят ме осведоми какво трябва да закривя.

– Не ми пука, ако метнеш всичките си гадни дрехи през прозореца – заяви Конъл, макар и през зъби. – Това си е твоя работа.

– О, не, не жилая да те притеснявам. Не съм искала да губиш своя несигурен контрол върху себе си. Майко, запази ме. – Тя пак издърпа щората, но след секунди лекичко я вдигна.

– Още нещо. Не успях да се изпишкам преди тръгване. Трябва ли да чакам, докато се приземим?

Конъл отвори нещо като чекмедже и ѝ подаде чаша със страна форма, от която издърпа вакуумен маркуч.

– Закачаш маркуча, после... дръж го до...

– Разбирам! Мисля, че и това се правеше в усмотение.

– Да, ако обичаш.

Отговорът ѝ приличаше повече на ръмжене, отколкото на членоразделна реч и тя зверски издърпа щората. Конъл едва се съдържаше, като се опитваше да пренебрегне долитащите откъм другата страна звуци.

Само преди седем години той просто би откачил. Не беше за приказка какви можеше да ги свърши – такова си му беше характерчето! Но оттогава научи много неща. Нравът му не се промени, но беше винаги

под железен контрол.

След като премина през трудно научените програми за саморегулация, се почувства глупаво, както обикновено, че се е оставил да го ядосат. Видя, че от нейна гледна точка той е същински лъльо.

„По дяволите, помисли си той. И аз сглупих.“ Не трябваше да й вика. Тя беше права. Нейната голота не беше офанзива срещу него.

Искаше му е да изрази и на глас така ясно тия свои мисли. Но знаеше от горчив опит, че думите почти никога не изразяват правилно нещата.

Когато тя отново махна щората, вече бе с панталони върху защитния костюм. А ризата си бе прибрала в багажа. Седна сякаш е глътнала бастун и впери поглед напред.

Досмеша го, но се взе в ръце. И доста му олекна. Сега тя се държеше като глупачка. Тя не знаеше как да овладее гнева и той изпита чувство на превъзходство, което определено му се нравеше. Ех, младозелено...

Така че Конъл тържествено се заперди с щората и бързо навлече предпазния костюм, а върху него – дрехите.

– Наблюдавай радара, докато се оправя – заръча й той, след като преградата помежду им отново се вдигна. Тя кимна и той се извърна, за да монтира предпазната мрежа отзад. Когато отново пое управлението, небето беше все така празно. Продължиха полета в гробна тишина.

През следващия час Чироко на два пъти бе алармирана от радара. Първия път всички се въодушевиха, а тя ги предупреди да не се радват особено. И скоро се разбра, че това е самотен щепелин. Чироко промени курса. Щепелините мразеха всичко, свързано с огъня, и от години бяха доста резервирани към нея заради самолетите. Кое не бе честно, тъй като Чироко ги купи, за да бъдат унищожени бръмчащите бомби, твърде опасни за гигантите. Но човек не можеше да излезе на глава с щепелини.

Втория път беше самотен Ангел. За миг духовете се разбуниха, докато не се разбра, че крилете му са друг цвят. Чироко летя до него с изключен мотор няколко минути. Беше от клана Флайт Супра от Диона. Той изглежда искрено се възмути, че Ангел работи за Пандемониума, и се закле, че неговият клан, род и фамилия са лоялни към Магбосницата.

И така, Чироко възпламени първата кибритена клечка зад гърба на Снич. След още една капка житна той си възвърна дар-словото и каза, че сега Ангелът е зад тях и малко вастрани. Чироко изпрати по радиото нови директиви за Конъл.

– Мога ли да те питам нещо? – рече Нова.

– Карай без заобикалки.

Доста време бе събирала кураж. И сега ѝ беше трудно да продължи.

Все някак трябваше да разбере тоя откачен свят, тъй като се очертаваше да съжителства тук до смъртта си с Титаниди и мъже. Бузата ѝ сякаш все още пламтеше от шамара на Чироко. Обичаше я, а Чироко я беше зашлевила, и тези две неща по някакъв начин трябваше да се помирят. Трябваше да не дава повече поводи на Чироко да я удря. Ето защо Нова бе длъжна да проучи някои неща.

– Какво искаше да ми каже Чироко Джоунс с това да се приобща към човешката раса? – След като зададе въпроса, Нова се поотпусна. Ами да, отговорът му едва ли щеше да е от особено значение. Сглупи, че пита първо него, а не изчака да говори с майка си насаме.

Но той я изненада.

– И аз се питах същото – рече той. – Според мен Чироко просто нямаше време за обяснения, затова направи така, че да те заинтригува и ти сама да помислиш.

– Значи и ти не знаеш какво имаше тя предвид?

– Не, не ме разбра. Зная какво имаше предвид Чироко. – Той се намръщи и кисело ѝ се усмихна. – Просто едва ли ще успее да ти го обясня.

– Защо не опиташ?

Той я изгледа продължително. Този поглед я притесни.

– Но защо пък аз? – поинтересува се той накрая.

Тя се извърна с въздишка.

– Не зная.

Конъл сви рамене.

– И аз се чудя. От какъв зор ще се пъна да ти обяснявам нещо, щом за всяка приятелска усмивка ме възнаграждаваш с убийствен поглед? Не смяташ ли, че и аз имам чувства?

Точно по този въпрос Нова избягваше и да мисли. И точно затова той ѝ дойде като шамар по лицето.

– Ти също не мислеше за моите чувства преди малко.

– Признавам, че сбърках, уви – отвърна Конъл. – Искаш ли да знаеш какво ще направя аз? Ще се извиня и от сега нататък ще внимавам. Но какво да правя с напирашото у мен желание?

Тя се помъчи да издържи на погледа му, но накрая отмести очи.

– Чувствам се неудобно – призна тя. – Не знам защо.

– А аз знам. Да ти кажа ли?

– Да.

– Кажы моля.

Що за нагъл тип! Но тя си пое дълбоко дъх, скръсти ръце и се взря в него.

– Моля.

– Исусе, трябва много да те е заболяло.

– Съвсем не. Това е само дума.

– Боли, и не е само дума. Боли поради същата причина, поради която не ти хареса и моето извинение. На два пъти се наложи да ме таксуваш като човек.

Докато тя размишляваше над думите му, той също мълчеше.

– Искаш да кажеш, че това е имала предвид Чироко? Че аз трябва да правя любов с мъже?

– И да, и не. – Той поклати глава. – Слушай, не ме бива да обяснявам. Дяволски ми се иска Чироко да е тук. Защо не изчакаш и не поговориш с нея?

– Не – отвърна Нова, заинтригувана. – Ще ми се да го чуя от теб.

– Да се чудиш защо – измърмори той. После си пое дълбоко дъх. – Виж. Ти навсякъде си теглила демаркационната линия. При тебе има ние, има и те. Към ние спадат шепа хора. Добре, разбирам, и аз не харесвам всички човешки същества. Зная също, че Чироко не е имала предвид само хората. Титанидите не са човешки същества, но те са част от обществото, към което тя би искала да се присъединиш. Следиш ли мисълта ми?

– Не зная. Но продължавай.

– Хей! Порасни най-после, по дяволите! – прогърмя Конъл. – Това е смисълът на казаното от Чироко. Престани да съдиш за останалите само по външния им вид. – Той млъкна и тъжно поклати глава. – Нова, мога да ти говоря с часове за това как трябва да обичаш тия и ония, бели и черни, нормандците и африканците, както и мишките и гърмящите змии. Като малък и аз мразех едни или други. А днес пазя омразата си за робовладелците и похитителите на деца... и останалата паплач. Аз също подлагам на изпитание всеки нов човек, защото живеем в опасен и жесток свят, така че си права да не се доверяваш изцяло на новите познати. Но ако те не са злодеи, защо не се осланяш на старото златно правило: отнасяй се с другите така, както искаш и те да се отнасят с теб. Приятелите на моите приятели са и мои приятели, поне до доказване на противното. Пет пари не давам за раса, пол, възраст или брой на

крайниците. И аз съм добър приятел. Лоялен съм и не се бъркам в чуждите работи.

– И аз съм лоялна! – възропта Нова.

– Разбира се. Само към тия от твоята страна на чертата. Сиреч само към двуногите женски същества. Валия не може да ти бъде приятел, защото прилича на животно, а аз – защото имам пенис. – Той махна към предпазния екран и празното небе. – Малкото ти братче също не може да ти е приятел, защото не го смяташ за човек. Като те гледам – само от добрата ти страна, – знам, че би било страхотно да те имам за приятел, Нова. Но не мога да пресека чертата.

Конъл въздъхна и се облегна назад. Тя смаяно го наблюдаваше, недоразбрала доста от казаното, като например това за нормандците и африканците. Нямаше и най-малката представа какво имаше предвид с това. А и защо намесваше тук цвета на кожата? Какво общо има с цялата работа?

– И какво трябва да правя, за да се преборя с това? Секс с теб ли?

Той вдигна ръце в изблик на отчаяние.

– Нараняваш ме. Наистина. Нима смяташ, че изрекох цялата тая тирада само за да ти бръкна под полата?

– Аз... съжалявам. Въпреки това не знам къде сгреших.

Той изглеждаше уморен.

– Май не разбираш, нали? Добре. Ще приемеш ли честно и без сръдни нещата? Бих искал да „правя секс“ с теб. Засегнах се, защото тук, на Гея, съм станал дяволски целомъдрен, и ме заболя, че си решила, че всичко е само заради чертата. Но ти говореше сериозно, нали?

– Да. Ще го направя, ако това се иска.

– По-мили думи не съм чувал през целия си живот.

– Отново ли сбърках? Съжалявам.

Той се захили.

– Ама ти напредваш. Оценявам го. Личи, че се стараш. Слушай, Нова, обсъди всичко това с майка си. Тя знае, как да се справи. Но ако питаш мен, постъпи така, както направих аз, когато Чироко започна да ме вкарва в правия път. Когато пристигнах тук, бях тесногръд фанатик. И сега не съм идеален, но се пооправих. Просто като ми кажеха черно, аз го променях на бяло. Да ти обясня: когато чуеш думата „мъж“, замени я с „жена“. А „Титанида“ със „сестра“. Когато си помислиш „Адам“, мисли за него така, както би мислила за твоята малка сестричка. Промени чувствата си.

Тя се замисли над думите му и се изуми от надигналата се в нея

яроост. Чувствата бързо отминаха – нали в края на краищата бяха само трик, – но беше интересно да се помисли какъв би бил светът, ако тези неща бяха верни.

– Да се опитам ли да отгатна какво изпитваш? – попита Конъл. Тя кимна. – Ти ме намираш... за отблъскващ физически, нали?

И тогава се случи още едно изумително нещо. Нова усети, че се изчервява.

– Не искам да те обиждам...

– Бих предпочел честния отговор.

Тя, притеснена, кимна.

– Прекалено си космат. Брадата ти е толкова грапава, боя си, че целувката ти ще причинява болка. Ръцете и краката ти са някак... неестествени. Тия неща... привличат ли земните жени?

Той отново се захили.

– Поне така се смята.

– И ти ме намираш за... привлекателна?

– Това е слабо казано. Ти си зашеметяваща. Ти си една от най-красивите жени, които съм срещал.

Нова зачудено заклати глава.

– Смешен свят.

– Какво му е лошото? Нима вие на Ковън имате по-различни предстиви за красотата?

– Не знам. Там ме смятаха за дангалачка. Никои не ме намираше за красива. – Нова пак го изгледа. – Наистина ли мъжете намират твърде високите жени за отблъскващи?

– Не и мъжете от Артилерийското езеро – подсмихна се Конъл. – Кълна се в Бога, аз те слагам на второ място след Чироко Джоунс.

– Ти ми се подиграваш – намръщи се Нова. Може би щеше да допълни още нещо, но от уредбата прозвуча гласът на Чироко, която започна да диктува новите координати.

ПЕТНАЙСЕТ

Всички бяха шокирани от откритието, че съществото, отвлякло Адам, не е Ангел. Или поне е точно толкова Ангел, колкото и зомбитата са хора.

Чироко тихо проклинаше, докато го изучаваше с бинокъла. Крис не сваляше очи от нещото. Но когато Чироко му подаде бинокъла, той едва

се престаши да погледне.

Най-лошите му опасения не се оправдаха. Адам не беше изпохапан от мъртвешките змии. Люлееше се в мерзките ръце с глава надолу, тъмната му косица се развяваше от вятъра, но си личеше, че спи.

Крис отпусна бинокъла и си наложи да успокои треперенето на ръцете. Пак погледна и се увери в това, което сърцето вече знаеше: детето бе живо. Крис видя устата на Адам да се отваря и затваря, като за прозявка, видя как малките гърдички се надигат.

Най-после огледа и Ангела-зомби.

Приличаше на развалина. Сякаш нямаше кожа. Само кости, пера и мъртвешки змии за спойка.

Робин явно губеше търпение и Крис ѝ подаде бинокъла.

Чироко въздъхна дълбоко.

– Ясно. Не го открихме първия път, защото е по-бърз от живите Ангели. Стигнахме почти до Кронос.

На Крис му се доплака. Прииска му се да сипе тъпи въпроси, да снове напред-назад, да вие срещу луната. Преглътна всичко. Хайде, успокой се. Не губи присъствие на духа, подпри глава с юмрук, ако се чувстваш слаб, и... мисли. Мисли!

– Някакви идеи? – попита Чироко. Крис се вслуша в гробовната тишина в самолета и в ефира. – Добре – продължи Чироко. – Приоритет номер едно: не правим нищо, което да застраши малкия. Да се снижим малко, за да не нарушаваме въздушните потоци, Конъл. Какво ще кажеш за двеста метра?

– Според мен е добре, Чироко – отвърна гласът на Конъл.

– Идеи? – отново попита тя.

– К-к-кво ще стане, ако тоя го изпусне? – измънка Крис.

– Това не е идея, а ситуация. – Чироко се намръщи и се позамисли.

– Хубаво. Аз ще слеза около километър по-ниско и ще карам малко зад него. Конъл, ти остани там, където си. Ако оня изпусне бебето, докладвай веднага. За да скоча и да го хвана.

Парашути! Крис се замисли. Нещо хич го нямаше, щом не се сети пръв. Изпълзя назад да ги търси. Но и дума не може да става да скача Чироко, това е лудост, трябваше...

– Съжалявам, Чироко – произнесе Конъл.

– Какво имаш предвид? – светкавично реагира Чироко, която изглеждаше учудена.

– Няма да стане – отвърна Конъл. – Първо, капитаните не напускат корабите. Май си забравила тоя закон. Но дори да можеше, самолета

трябва да го пилотираш ти.

– И Крис пилотира!

– Пак съжалявам, Чироко. Той ми беше споделил, че прекалено е наедрял.

„Благодаря ти“, помисли си Крис.

– Прав е, Чироко – побърза да потвърди Крис. Вече прикрепяше парашута към спасителния си костюм.

– Това е лудост – отвърна Чироко. – Просто дърпаш назад седалката и...

Крис я погледна право в очите.

– Забравил съм как се лети – настоя той. И успя спокойно да отвърне на втрещения ѝ поглед. Накрая тя въздъхна и кимна.

– Добре. Сега...

– Ще скоча аз – обади се Робин.

– По дяволите! Кой е...

– Вече съм се реяла – каза Робин, като леко повиши глас. – А Крис – не. Имам повече шансове да хвана Адам.

– За него отговарям аз – каза Крис и многозначително я погледна.

– Но аз имам повече опит – отвърна му Робин.

Чироко ги гледеше разярено.

– Още желаещи да се жертват?

– Аз – долетя гласът на Нова. – Поне двайсет пъти повече от Робин съм скачала с парашут. Бях шампионка на Ковън.

– Е, сразихте ме – измърмори Чироко, после повиши тон. – Добре. Стига. Ние всички много дрънкаме, а още нищо не сме свършили. Конъл, ти стой точно там, където си.

– Слушам, Капитане.

– Робин, Крис, ако Конъл алармира, скачате и двамата.

Те пристегнаха парашутите.

– Добре. Други идеи? – попита Чироко.

– Мислех си за щафетата, Чироко – намеси се Конъл.

– Какво за щафетата?

– Нали ще видим второто същество малко по-рано. Дали да не го застреляме?

Настъпи мълчание – всички явно премисляха евентуалните усложнения. На Крис идеята започна да му допада.

– Не – каза Чироко. – Поне засега. Първо, според мен няма да им стигне една смяна, а ще са четири или пет. Ето защо не е зле да наблюдаваме как ще процедират при първата, за да измислим нещо. Ако тоя

преполови сам пътя и едва тогава се появи вторият Ангел, тогава ще преосмислим ситуацията.

– Нещо не разбрах – намеси се Робин. – Ако застреляме новия, този ще капне и ще се приземи. И лесно ще му вземем Адам.

Чироко кимна.

– Изглежда логично, нали? Но се обзалагам, че Гея го е предвидила, а си пада и по шегичките. И ние ще разберем какъв е вицът при първата смяна.

Крис се съгласи с нея, макар че чакането го измъчваше.

– Не искам да го обсъждаме – обади се Конъл. – Но не може ли да се опитаме да го вземем? Няма ли начин да се доближа и... е, не съм обмислял подробностите.

– Не смятам, Конъл – отсече Чироко. – Не бива да го излагаме на никакъв риск.

– Е, добре. Аз да си кажа. Защо смятате, че рискът е по-малък, когато Адам е в лапите на тоя скелет, отколкото ако падне, и Крис и Робин го уловят? И защо според вас бебето ще е в безопасност, ако тия копелета успеят да го занесат на Гея?

Крис шумно преглътна. И на него не му даваха мира същите мисли, но ги беше потиснал. Сега пак зачовъркаха мозъка му и той изстена.

Чироко изглеждаше смазана от умора.

– При Гея ще е в пълна безопасност – каза тя с гробовен глас. – По-не физически. Сто на сто го иска жив. – Тя се намръщи. – Съвсем сигурна съм. Продължавайте, докато проверя.

Тя стовари юмрук върху заспалия Снич. Той изквича и скочи на крака.

– Стига кибрит, стига кибрит! – Млъкна и се вцепени. – О, главичката ми! – Свлече се на таблото и закри главата си с крачетата. Чироко ги махна, едно по едно.

– Отпусни се, Снич – каза тя. – Ще отговориш на няколко въпроса и си спасен. И ще получиш още три капки.

Едно оценче изскочи на тънко стъбълце.

– И няма да нараняваш Снич-бейби? – изскимтя той.

– Няма.

– Малко пиячка?

Чироко измъкна манерката и пусна една капка в устата на демона.

– Сега ще ми отговориш ли?

– Давай, щом си готова, сладурче.

– Намерихме детето.

– Т'ва е хубаво. Не ви свърши много работа, нали?

– Не. Отнасят го към Гея, нали?

Снич кимна.

– Гея обича малкото дяволче. Гея ще бъде истинско благо за него. Звезден затворник. Няма нищо по-добро за бедния малък Адам. Миризливите Свещеници всуе се щурат от седмици, когато дойде новината, че детето е на път.

– Не разбирам как... – започна Робин, но Чироко с жест я накара да млъкне. Наведе се напред и Крис едва долови шепота.

– Когато е извън обсега на пазач като този, ще научим повече.

Като че Снич отново заспа. Чироко размаха под носа му капкомера и главата му се надигна, като се люлееше напред-назад след капкомера.

– Още, Снич.

Дребното демоняче се разплака.

– Още, още, още, постоянно искаш още... какво искат те от мен? Защо няма спокойствие? Все те преследват и не ти дават мира... а аз ви казвам, че съм невинен! Обвинен съм несправедливо! Не съм искал това, аз...

– Къде трябва да изпратя Оскар, Снич?

– Моят агент урежда всичко – отвърна, внезапно съвзелият се Снич.

– Миризливите напразно са търсили... – подсети го Чироко.

– ...от седмици! Който успее да го намери, ще е новият Магьосник, така казва Гея. Магьосникът, Магът, прекрасният, прекрасният Магьосник!

– А детето?

– То ще бъде Цар! Цар на Колелото! Тя ще се грижи за малкото копеленце наистина добре, гарантирам! Само най-доброто.

– Тя не го иска мъртъв?

– По никакъв начин, Джоунз! Да не падне и косъм от главата му, така казва, или по-хубаво да не си жив, ама не, тя ще те запази жив поне година и ще те реже на парчета! Тя му е издигнала палат, целият от злато и брилянти, от чиста платина, със сновящи лакеи и бавачки да му решат косите, да му перат лайната и да му мажат с елей краката.

– И защо ѝ е да се престарава толкова? – попита Робин.

Снич хлъцна и извърна към нея едно насълзено око. Изглежда я отгоре до долу и нацупи устенца.

– Хубави цици, сладки джуки. Как ми се ще да зърна татуировката!

Чироко го удари през лицето. Той примигна, тръсна глава и запя.

– Хей, малко гадинче, ти лудо ли си? Вирееш дупе във въздуха, а

главата ти е върху нейните...

Този път Робин го перна, и то яко.

– Това е то! – изгърмя Снич, яростно крачейки около контролното табло. – Това ще ви излезе през носа. Нищо повече, нито дума, това е всичко, което ще кажа. Устата ми е заключена!

Чироко го вдигна и набута една кибритена клечка в гърлото му, като остави да стърчи главичката. Очите на Снич се изцъклиха, когато драсна още една в таблото.

– Мисля, че на практика ще гори до опашката ти – спокойно каза тя. – Само се чудя дали ще успеем да го видим? Смяташ ли, че ще светиш като фенер? Какво каза? Говори по-силно, не те чувам. – Тя изчака. – Съжалявам, Снич, не разбрах нито дума. Какво? О, добре. – Тя намокри пръсти и угаси горящата клечка. Извади я от устата му и той, хриптейки, се строполи.

– Твоят проблем е – изхърхори той, – че не разбираш от майтап. О, Боже, ти си подла, Чироко Джоунс.

– Приемам го като комплимент от професионалист. А сега, тя ще те пита нещо, а ти ще я наричаш „госпожо Робин“, както подобава, и ще пазиш гнусотиите за себе си.

– Добре, добре. – Той вдигна уморено око към Робин. – Бихте ли повторили въпроса, госпожо Робин?

– Просто питах защо Гея го прави? Защо си навлича всичките тия неприятности, за да открадне Адам?

– Няма нищо сложно, госпожо Робин. Вижте, тя печели при всички случаи. Ако вземе детето и Чироко не се появи – чудесно. Но тя знае, че ако успее да вземе детето, Чироко несъмнено ще се появи. – Той извърна глава и се вгледа в Чироко. – А Чироко също знае защо трябва да се появи.

Тя го взе и го натика обратно в буркатчето. Крис чуваше протестите му – най-вече за обещания алкохол, – докато тя завиваше здраво капчката. За миг всички мълчаха. Достатъчно бе да погледнеш Чироко, за да разбереш, че разговорите са безсмислени. Накрая тя малко омекна и погледна Робин, после Крис.

– Сигурно се чудите какво имаше предвид Снич. Не знам дали трябва да обяснявам, но ще го сторя. Ще следвам Адам, каквото ще да става. Ако попадне у Гея, няма да намеря покой, докато не си го върнем.

– Не те разбирам напълно – призна Робин, – но никога не съм смятала, че ще постъпиш другояче.

– Аз знам – каза Крис, – но никога не съм смятал, че това ще

промени нещата.

– Благодаря. И на двама ви. Робин, не само заради приятелството ще направя всичко, за да отърва Адам от Гея или ако това стане, да го измъкна. – Тя набра нещо на клавиатурата. – Роки, колко яйца намери в онази стая?

– Петнайсет, Капитане – долетя от ефира гласът му. Чироко се обърна към Крис.

– Броят съвпада ли?

– Не. Там имаше калъф с шестнайсет яйца. Пълен.

– Конъл, какво ще ми кажеш за торбата с титанидски яйца, която си дал на Адам?

– Стандартен калъф – два реда по осем джоба. Беше пълен. Чироко отново набра нещо на клавиатурата.

– Роки, изглежда...

– Намерих калъфа, Капитане – каза Роки. – Той е за шестнайсет броя. Претърсих добре, както ми заповяда.

– Роки, моля те, ако си...

– Капитане, позволи ми да те прекъсна преди да ме нараниш неволно. Пред мен са петнайсет яйца. Трябва да ги счупя надве. Започнах да ги унищожавам, преди да съм намерил всичките. Така че когато се върнеш, ще преброиш парчетата, тъй като оценявам конфуза, който май възниква. Може би тепърва ще открия липсата или пък яйцето е било у Адам при отвличането. Ама не се ли намери, ще е доста уличаващо, ако се окаже, че съм забременял, не мислиш ли?

– Съжалявам, Роки – откликна Чироко. – Просто съм виждала колко може да се отчае една Титанида, ако...

– Не се обиждам, Капитане.

– Исусе – гласът на Конъл бе изпълнен със страхопочитание. – Не го разбирам това, Чироко.

– За какво говориш? – попита Робин.

– Става дума за Адам – каза Чироко. – Изведнъж се оказва, че той е важен не само лично за всеки от нас.

– Той умее да опложда яйцата на Титанидите – обясни Крис на Робин. – Олигавеното от него яйце бе станало прозрачно – значи се е активирало.

– Да. Адам може да прави това, което аз единствена умеех в продължение почти на век. Така че непременно трябва да си го върнем. Не бива да остане в лапите на Гея, защото тогава Титанидите ще се превърнат в нейни роби. А ако успеем да го освободим... – Тя погледна нагоре

в нищото... – Тогава ще мога да умра.

– Хайде, успокой се – опита се да я вразуми Конъл. – Тя не искаше да каже точно това.

– А какво, какво? – настояваше Нова.

– Тя не е споменавала, че ще се самоубие, нали? – каза Конъл. Истината бе, че и той се стресна от думите на Чироко, но скоро осъзна какво означават.

– Но тогава какво е имала предвид?. Обясни ми.

– Първо трябва да знаеш някои неща – започна Конъл. – Навремето, когато Чироко и останалите от „Рингмастър“ попаднали тук, Гея й предложила да стане на Магъосница. Чироко приела. Част от задълженията й – за това Гея си премълчала – засягали расата на Титанидите. Гея заличила вродената им омраза към Ангелите и спряла дългогодишната война между двете раси. Освен това така ги променила, че... ти знаеш ли как се възпроизвеждат Титанидите?

– Съвсем бегло.

– Добре. След като сексират отпред, женската снася полуоплодено яйце. Като ония в стаята на Адам. След имплантиране в задното влагалице яйцето се опложда от задния penis.

Нова стисна устни, но успя да кимне.

– Етапът, който пропуснах, е Чироко. Без да се активила от слюнката й, яйцето никога няма да бъде оплодено напълно. Приумица на Гея. Преди време Титанидите организирали пищни фиести, за да реши Чироко кой да има бебе. Контрол на раждаемостта. Смазана от тази отговорност да бъде Бог за Титанидите, Чироко се пропила. Но не може да избегне задълженията си дори сега, когато копоите на Гея са все по дириите й.

Конъл забеляза в очите на Нова съчувствие и това го развълнува.

– Сигурно страшно й тежи.

– Изключително. Има неща, които не можеш и да си представиш. Гея държи Чироко в пълен шах дали някога ще я освободи от тази примка. Имам предвид, че смъртта на Чироко е гибел и за титанидската раса. Така че нейното собствено оцеляване е над всичко. Ето защо й се е налагало да прави някои... компромиси. Като например с мен, трябвало е да... – Конъл замълча за миг и преглътна горчилката. Има неща, които Нова няма нужда да знае. – През последните седем години на два пъти е изоставяла свои приятели Титаниди в беда, като е знаела, че няма да оцелеят, и всичко това защото не е имала право да рискува своя живот.

В единия от случаите... знам, че се чувства като предателка. Някой ден може би ще предаде и мен, за да оцелее. Знам и го приемам. Нейното е жива мъка. Да оцеляваш на всяка, дори и срамна цена. Тук няма място за гордост. Чироко се надсмива над гордостта, но съм сигурен, че това е поза – тя държи на честта, но по свой собствен начин, който не винаги се покрива с мнението на останалите.

Нова го гледаше с напълно различни очи. Конъл се почувства неудобно. Изстрадал бе всяка дума. И му беше необходимо дълго, мъчително време за да ги изрече.

– Та аз се опитвам да ти обясня – продължи нерешително той, – че Чироко жадува да се освободи от тази отговорност. Тя копнее отново да отговаря единствено и само за себе си. И тя пак ще оцелява, пак ще е трудно да я убият, но дори да успеят, смъртта ѝ ще бъде просто... нейната собствена смърт. Така, както става с всички ни.

– Да – отвърна Нова, все още с този странен поглед. – Разбирам.

ШЕСТНАЙСЕТ

Робин наблюдаваше през бинокъла първото предаване на детето. И готова за скок, не свалеше ръка от дръжката на вратата.

Вторият ангел се появи на мониторите преди половин час, от мрачните дебри на Кронос. Преди минути успяха да го видят и с очите си, след което го погълна още по-гъстата тъма над тях. Дори при максимално увеличение Робин едва различаваше двете фигури, а междувременно слушаше обясненията на Конъл.

– Вторият Ангел е на около петдесет метра зад тях. Сега се издига... приближава се. Първият се обръща. Предава бебето... добре, вторият го пое. Държи го по същия начин, като първия. Адам е буден. Той... той плаче.

Робин преглътна с мъка. Чу думите на Крис, но не се обърна.

– Първият сега се спуска. Той... Исусе!

– Какво? – подскочи Чироко. – Говори, Конъл!

– Той, хм... той просто се разпадна. О, направо експлодира. Сега летим през облаци от перушина. Костите и мъртвешките змии се разпадат... Вече нищо не виждам. След малко ще разберете за какво става дума.

Всички стояха в очакване. Робин наблюдаваше нарастването на

дифузия облак, в който се бе превърнал Ангелът. Скоро бинокълът стана излишен. По самолета сякаш заудря градушка. Разкъсана мъртвешка змия увисна за миг на лявото крило, после изхвърча.

– Значи е номер – отбеляза Чироко. – Ангелите изобщо нямат намерение да се приземяват. Ако застреляме следващия, обесникът, който носи Адам, ще лети, докато пукне.

– Но той не е и бил жив... – започна Крис.

– Не бъди глупак, Крис. Зомбито е точно толкова живо, колкото аз и ти. Това е групов организъм с кошерна организация, който населява труп и живее в него. Мъртвешките змии глождат мъртвата плът и всичко, което докопат. В тях няма нищо свръхестествено.

– Да не смяташ, че този... просто е решил да умре? Искам да кажа, че всички мъртвешки змии изведнъж са се гътнали. Нима е възможно?

Чироко се замисли.

– Не разбираш от зомбита. Първо, липсва им инстинкт за оцеляване, както при рояците. Не усещат болка. Едва ли са интелигентни, но се подчиняват на заповеди. Който и да ги командва, им е посочил крайната цел – да вземат детето без да го наранят. Освен това ги е пообучил на някои хватки и те се справят.

– Прилича на предварително пресметната ситуация – отбеляза Робин.

Чироко кимна.

– Май си права. Който и да им дърпа конците – Лутер, Бригам, Мерибейкър, Муун, – пресметнали са колко ще издаяни един мъртвешки ангел.

Крис се окашля, за да привлече вниманието на Чироко.

– Мисля, че сега е моментът да приключим с тая история.

– Съгласен съм – добави Конъл.

– Чироко – продължи Крис, – според теб какви са шансовете ни? Ако оная мърша изпусне Адам, ние с Робин ще го хванем ли?

Чироко тръсна глава.

– Какво да ти кажа? Чудя се. Твърде много са факторите. Но шансовете ви са големи. Ако не се паникьосате... би трябвало да го хванете. А и Робин твърди, че е тренирана. По моя преценка има само пет на сто вероятност да не успеете.

– Моите шансове са по-големи – обади се Нова. – Аз ще скоча.

– Ти не можеш да си едновременно на две места – отвърна Чироко. – Продължавам да държа на мнението си. – Тя се обърна към Крис. – Ще повторя пак. Шансовете ви са отлични. Ако залагахме на покер, щях

да съм „за“. Но съществуват и тези пет процента малшанс.

– Зная, зная – Крис скри лице в големите си длани и дълго остана безмълвен. Когато отново ги погледна, очите му бяха зачервени. – Какво би направила ти, Капитане?

Чироко се облегна назад в креслото.

– Крис... Не мога да взема такова решение. Питам се дали искам да го върнем, за да го спасим или защото той ще е моят спасител. Чувствам се като детектив, към когото се обръщат за помощ. Мога да изброя различните варианти на родителите на отвлеченото дете, но решението си остава тяхно. – Тя погледна Крис, после Робин, и отново Крис. – Така че вие решавате какво да правим.

– Какво искаш да направим, Крис? – попита Робин.

– Аз? Да го вземем веднага, защото вече не издържам. Но вие знаете мотивите ми.

– Каквото и да ни коства – аз съм съгласен – намеси се Конъл. – Не искам Гея да го прилапа.

– Аз съм против – обади се Нова. – Съжалявам, майко. Дори аз да скачам, рискът е прекален. Деветдесет и девет на сто съм сигурна, че ще успя. Но нали остава цял един процент.

– Разкажи ми за Гея – помоли Крис.

– Гея? – Чироко се намръщи. – Може и да не повярваш, но тук се чувствам на по-сигурна почва. Казаното от Снич е чиста истина. Тя няма да го нарани. Щом веднъж го получи, животът му е в безопасност. Ще се отнасят добре с него.

– Ами психическият тормоз? – каза Крис.

– Колкото и да ми е тъжно, Крис, но ни остава само едно: да избере вида на травмата. Или падане, или петнайсетметрова любяща баба.

– Това ще го нарани – каза Крис. – Тя е похитителка.

– Разбира се. Но не я подценявай. Тя ще го възпита така, че той да я обича. Следователно там ще го гледат като писано яйце.

Всички замлълчаха. Накрая Крис въздъхна.

– Май никога не съм вземал по-трудно решение. Трябва да се помъчим да го вземем сега.

– Съгласна съм – тихо каза Робин. Тя се пресегна назад и хвана ръката на Крис.

– Добре – съгласи се Чироко. – Ние сме горе-долу в центъра на Кронос. След около рог ще имаме достатъчно светлина, за да се разберем и опущкаме тая мърша. Няма да е зле, ако ви хрумнат и други идеи.

И двата самолета се плъзгаха безшумно из сребърната тъмнина на Кронос. Стотици неща можеха да се объркат и всички го знаеха.

В един момент на безкрайния рог от Таксидо Джанкшън се обади Роки и това за малко разнообрази Чироко.

– Капитане – каза бодро Роки. – Открих липсващото яйце. Беше се търкулнало извън стаята. Вече е ликвидирано.

– Браво, Роки.

– Има и още нещо, но преди май не беше подходящ моментът да ти го кажа.

– Сега може.

– Добре. По пътя си към Белинзона Валия е открила на един хълм приблизително на километър и половина оттук дванайсет мъртви зомбита. И никакви следи от екшън.

– Хълмът по посока на вятъра ли е?

– Да. Допускам, че ги е загробил любовният прах на Нова.

– Звучи резонно.

– Според Валия през хълма са минали двама Свещеници. Смята, че там са били и Лутер и Кали. Но не е сигурна, защото вонята била доста поизветряла. И още нещо. Пак там е намерено мъртво човешко дете, момче, възраст между пет и петнайсет години. Не мога да определя точно възрастта.

– И то не се е превърнало в зомби?

– Не. Вероятно няма и да се превърне.

– Може и да си прав, но все пак го кремирайте. Нещо друго?

– Скоро говорих с Валия. Помоли да ѝ се обадиш.

– Разбрано, ще го сторя. – Чироко превключи каналите. – Серпент, чуваш ли ме?

– Чувам те, Капитане.

– Къде си, приятелче?

– Почти наред Япет, Чироко. – Всички доловиха изтощението в гласа на Серпент.

– Ти си невероятен, но се боя, че те пратихме за зелен хайвер. Почти прекосихме Кронос и сме сигурни, че детето е на път за Хиперион. Едва ли има смисъл да продължаваш.

– Предпочитам да продължа, освен ако нямаш нещо друго предвид. Ще спра само да си хапна и отдъхна.

– Не се насилвай толкова. Излишно е.

– Ще продължа, а после ще видим.

– Добре – Чироко натисна друг клавиш. – Валия?

– Аз съм в покрайнините на Белинзона, Чироко.

– Какво има?

– Нали ми нареди да хвана живи зомбита – започна тя. – С мен са още пет Титаниди. Те твърдят, че Лутер е минал скоро, но не знаят за други зомбита в околността. Можем да потърсим заблудени, но засега не ги надушваме. Жителите на тоя чуден град са станали достатъчно предпазливи и умело погребват мъртвците си. Исках да те питам друго, Капитане. Тия зомбита трябва ли да са от вече мъртви човеци?

Чироко за момент се замисли.

– Валия, ти си безмилостна и практична.

– Капитане, за мене човеците тук се делят на екзекутирани заради престъпленията си и такива, които поради недоглеждане все още са на свобода. Смяташ ли, че трябва да им прочета правата и да им уредя справедлив съд?

– Следвай правия път както го разбираш – пропя Чироко.

Валия прибра радиото в торбата си. Изпя нещо на петимата си спътници и затрополиха надолу по широкия кей край Големия Канал. Когато стигнаха до канала, известен като Блатото на отчаянието, спряха и се огледаха. Тук беше средището на процъфтяващата търговия с роби в Белинзона.

Скоро по булевард „Едуард Телър“ тромаво се зададе каруца.

В нея имаше двацет роби с пранги: шестнайсет женски и четири мъжки същества, повечето деца. Охраняваха ги десет мускулести мъжаги, допотопно въоръжени, а начело на процесията се клатушкаше робовладелецът, възседнал стол, носен от яки близнаци. Това превозно средство – очебийна привилегия при ниската гравитация на Гея – нямаше нищо общо с комфорта, а си беше чисто и просто перчене за престиж. А и контингентът от гардове бе твърде оскъден. Но робовладелецът разчита на невидимото присъствие на мафията-покровителка.

Титанидите се разпръснаха по кея. Гардовете се наежиха, настръхна и робовладелецът.

– Тия за продан ли са? – попита го Валия.

Той явно бе изненадан от въпроса. Знаеше се, че Титанидите не пазаруват роби. Истината беше да страниш от тях и никога да не ги закачаш – или поне да ги третираш като опасни животни. Така че мъжът стана и небрежно се поклони. Английският му куцаше, но вършеше работа.

– За продан са, разбира се. Ще пазарите ли?

– Така се случи, че ще пазарим – отвърна Валя и изви врата му. Много, много отдавна този мъж бе имал майка. И тя бе имала свидна рожба. За миг го съжали и се попита какво ли изпитва той.

Това бе единствената капка жал, която можа да изстиска от себе си.

Докато се огледа, и десетимата гардове бяха мъртви. Събитията се развиха така мълниеносно, че тълпата на булеварда почти нищо не усети. От каруцата с ескорта бяха останали само робите и Титанидите, които подреждаха телата в редица. Някои от минувачите побързаха да се отдалечат. Зяпачите постояха малко и се разотидоха. Нямаше викове, нямаше плачове.

Разсъблякоха труповите, събраха закуп оръжията и дрехите и освободиха робите, които не можеха да повярват, че са свободни. Цимбал предложи да охранява жените, които искаха да стигнат до Квартала на Свободните жени.

– След няколко рота повечето ще са поробени пак – изпя Кларинет.

– Знам – отбеляза Валя. – Обаче аз не съм дошла тук, за да прочиствам света. А само тази му част, и то за момента. – Тя се разрови в торбата си и измъкна радиото.

– Роки, чуваш ли ме? – попита тя на английски. Тромавите човешки устройства често изопачаваха песента.

– Тук съм, Валя.

– Четири Титаниди са на път към теб, за да изградят кошари. Ще донесем единайсет парчета. Капитанът даде ли ти някакви нареждания?

– Да. Известно време да ги държим на разстояние, докато не разберам дали прахът на Нова е ефикасен.

– Скоро ще сме при теб.

На връщане всичко мина гладко.

Валя се отби в гробищата, за да напълни с пръст голямата кожена торба. За всеки случай. Повечето от неизгорените трулове се превръщаха в зомбита и все пак друго си беше да се подигуриш със земя от Белизона – тя бѳкаше от спори на мъртвешки змии.

Когато пристигнаха в Таксидо Джанкшън, наредиха трулове на земята като сардели и ги порѳсиха с прѳстта. И едно по едно новоизлюпените зомбита бяха окошарени.

Валя стоеше пред клетките и със задоволство наблюдаваше как урунгелите се шурат натам-насам и се удрят в стените.

Очакваше с нетърпение да види какво ги мори.

СЕДЕМНАЙСЕТ

– Това не ми харесва – потрети Конъл.

– Не умея да пилотирам самолет – каза Нова и закопча коланите на парашута си към осигурителното въже.

– Има нещо гнило – изръмжа той. – Не разбираш ли, че е опасно за Адам!

– Разбира се – сряза го Нова, която чудесно се владееше. – Но аз играя по твоите правила. Скачам, за да спася малкото си сестриче.

Конъл я изгледа продължително, после кимна.

– Внимавай. За бога, избягвай ударите! – предупреди той.

– Добре де, ще се пазя, но не за бога. – Нова отвори вратата, застопори я и стъпи на крилото. Скришом от Конъл се откачи от въжето и го прикрепи към парче плат върху ризата си. Ако мъртвешкият ангел изпусне брат... сестра ѝ, Нова възнамеряваше да скочи след него. След нея.

Велика Майко, чуй дъщеря си и ѝ дай късмет.

Тя погледна надолу и със задоволство отбеляза, че е просто внимава, а не се бои. Не се притесняваше, че ще падне, а че няма да улучи подходящия момент.

Държеше се здраво, докато Конъл маневрираше. Кръжеше толкова близо до Ангела, че Нова почти го докосваше. Тя стисна ножа си.

Ангелът-зомби обърна изпитото си лице към нея, загреба с едното крило и пикира право към земята.

Нова чу виковете на Конъл по радиото. Тя долепи устни до стъкло-то и също се разкрещя.

– След него, по дяволите! Хайде! По-близо, за да разпоря това пеещо псалми копеле!

Конъл го направи, но не толкова бързо, колкото ѝ се искаше. Но въпреки това и се наложи да се държи и с двете ръце. „Инерцията, помисли си тя. Чувстваш се лек, но масата си е същата.“

Пикира с носа надолу, като постоянно намаляваше газта. И въпреки това скоростта растеше. Пак се доближиха в гръб до Ангела-зомби...

... който се обърна, презрително махайки с перата на опашката. Конъл се приближи, стрелна се нагоре и направи ляв завой...

... и Нова увисна, като единствена опора ѝ бяха пръстите, а краката ѝ се плъзнаха по прозрачната повърхност на крилото.

Конъл направи успешно салто-мортале, което за миг прати Нова в

безтегловност, и тя успя да се изкатери, после пак натежа и видя, че се разминават с Ангела на милиметри.

Този път при лудешките маневри Нова се държеше само с една ръка. Конъл се изравни с похитителя на Адам и отново намали газта.

– Няма полза – отбеляза Конъл. – Почти го ударих.

– Знам – отвърна Нова и тръгна да се връщаше в кабината.

Конъл държеше края на осигурителното въже и изглеждаше ядосан. Понечи да каже нещо, но не успя. От уредбата прозвуча гласът на Чироко.

– Той все още се спуска, Конъл. Защо не се присъединиш към нас? – попита тя.

Когато се обърна, Конъл видя как флагманският самолет следва зомбито, което сега хвърчеше надолу с по-ниска скорост. И ги последва.

Ангелът се забрави – спря спускането си едва на километър от земята.

– Е, все пак опитахме – отбеляза Чироко. – Инак щяхме вечно да се упрекваме.

– Значи всичко е свършено? – попита Робин.

– Може и да е – отвърна Чироко. – Скъпи мои, шансовете ни да хванем Адам намаляха десеторно.

– Влошиха се – забеляза Нова.

– Да. А още по-лошото е, че ако мършата изпусне Адам, ние ще сме виновни. Нали ние го накарахме да се сниши...

– Трябваше да опитаме – вметна Крис.

Чироко замислено кимна.

– Приятели, току-що бяхме известени, че Гея няма да нарани Адам. Но е склонна да ни позволи ние да го убием от много ум. Така че хайде нагоре и дано това копеле ни последва.

Сториха го и не след дълго Ангелът-зомби се изкачи на два километра. От яркожълтите пясъци на Мнемозина се появи друг и взе Адам, за да продължи неуморно напред. А неговият събрат се превърна в облак, също като своя предшественик.

– Чироко, свършвам горивото – обади се Конъл.

Тя наблюдаваше как фигурите от компютъра му изпълваха нейния монитор. Облегна се назад и премисли три пъти, за да е сигурна, че не бърка.

– Ще ти дам малко – каза тя. – А аз ще поема към базата в

северната стена. Ще оставя там Четвърти и ще се върна с нещо по-голямо и по-хитро.

– Разбрах те.

Конъл успя да зареди бързо.

– Следвай го, както се разбрахме – каза Чироко на Конъл. – Няма да се бавя.

– Не се притеснявай за нас, Капитане – бе отговорът.

Чироко зави на север, като наведе криле.

Последва нещо не по-малко странно от превръщането на комар в бухал.

Серия от компромиси, това представляват самолетите. Конструкторите решават кой показател е най-важен и работят за неговото усъвършенстване, в ущърб на останалите. Крилата на бавните машини, дето летят на голяма височина, задължително са с голяма повърхност. На свръхбързите не им трябва големи крила, а да издържат на нагряване. И в двата случая е проблем здравината на конструкцията. Най-скоростните обикновено имат къс обхват, защото изразходват огромно количество гориво.

Самолетите от типа „Водно конче“ бяха най-сполучливият опит на инженерите да създадат универсални машини. Те бяха конструирани за земните условия, но повечето различия, характерни за средата на Гея, работеха в тяхна полза.

Компактна и лека апаратура, почти стопроцентова използваемост на горивото.

Здрава, лека конструкция, изключителна устойчивост на топлина, променлива геометрия при полета.

На Земята самолетът можеше да намали скоростта до десет километра в час. На пръстена на Гея, където налягането на въздуха е две атмосфери, „Водно конче“ се задържаеше във въздуха и при скоростта на пешеходец. И така, това бяха свръхлеки, стабилни машини с висока товароподемност, които бяха лесни за поддържане, икономични, с голяма височина и продължителност на полета...

... и свръхзвукови.

Чироко вече няколко пъти бе преминавала свръхзвуковата бариера на Гея, но в това нямаше особен смисъл. На пръстена скоростта на звука бе между хиляда и триста и хиляда и четиристотин километра в час, в зависимост от температурата на въздуха. При такава скорост най-дългото възможно пътуване беше около час и четвърт.

Когато даде газ и насочи самолета към южната част на Мнемозина,

Чироко се намираше на около двеста километра от целта. Двигателите изръмжаха, крилата се прибраха и корпусът се стесни. За около три минути набра скорост хиляда километра в час.

Целта на Чироко бе пещера, разположена на около два километра нагоре по стръмната северна скала във високите планини.

Когато обяви война на бръмчащите бомби, Чироко закупи оръжие, с което спокойно можеше да въоръжи средноголяма бананова република. Цената бе висока, а разходите за транспорт я бяха утроили, но Чироко бълха я беше ухапала. На Земята бе натрупала купища пари, главно благодарение на високата продължителност на живота си, но за нея те представляваха само хартийки – дори по-безполезни от тия, които използваше за да запали огън. И бе доволна, че най-сетне им беше намерила приложение.

За нула време унищожи всичките бръмчащи бомби. За целта щяха да ѝ стигнат и самолетите „Водно конче“, но тя бе закупила какво ли не още. Повечето оръжие бе все още тук, в очакване да бъде използвано.

Остави се на мозъка на самолета да я води до последните стотина метра, после сама пое управлението и побърза към пещерата, като насочи реактивната тяга така, че да изправи самолета вертикално. Бързо слязоха и тя натовари Крис и Робин с целия личен багаж. Сетне избра друга машина.

Пещерата беше обширна. Събираше трийсет летателни апарата.

Чироко се спря на „Богомолка Петдесет“ – от същото поколение като „Водно конче“, но създаден не само за транспортиране. Наричаше се така, защото можеше да побере петдесет души и малко оръжие. Или пък двама и пет човека и доста повече оръжие. Или пък десет души и толкова оръжие, че да помете ескадрон от по-стари самолети и да срине малък град.

Като броеше Крис за двама, Чироко прецени колко оръжие може да вземе с четирима души на борда. Следващия половин час тримата прикрепяха ракети към крилете, товариха оръдия и поддържаха бомби. Лазерите сами се грижеха за себе си.

Нещото, което висеше от вертикалната повърхност на централния кабел на Мнемозина, беше бръмчаща бомба също толкова, колкото алигаторът бе игуана.

Имаше формата на Боинг-707. С четири ракетни двигателя, прикрепени към изтеглените назад крила.

Тази сбъднала се преди трийсет хиляди рота мечта на Гея и

всичките му братя и сестри носеха едно и също име: „Въздушният убиец“. То бе изписано на английски върху корпуса му, който щастливо бълбукаше, пълен с керосин. Бели букви върху фон с цвят на засъхнала кръв.

В цялата Гея имаше само десет подобни екземпляра и всичките висяха от кабелите като малки ракообразни, прилепили се към дъното на кораб.

Досега бе водил скучен живот, но беше търпелив. Още не бе изпробвал крилата си. Но денят приближаваше. И той го чакаше.

„Въздушният убиец“ не беше майтапчия, но би било погрешно да се смята и за глупак. Имаше един мозък и бе доста лукав преследвач. Висеше тук от трийсет хиляди рота и смучеше керосин от кабела. Можеше де откара така още дълго, но едва ли. Усещаше възбудата на Гея. Скоро щяха да пристигнат заповедите.

Самият той бе гостоприемник на множество същества, на така наречените ветреници и червени очи, които бяха твърде глупави, но с една необходима тъпота. Червените очи бяха по-едри, а ветрениците – по-бързи, или поне така бе на теория. Всяко щеше само веднъж да се пробва, тъй като те бяха създадени за еднократна употреба. Представляваха органични същества със скелет от твърдо гориво. Мозъците им обикаляха около сърцевина от експлозив. Виждаха в ултравиолетовия край на спектъра, обичаха ярките цветове, също както нощните пеперуди – пламъците.

„Въздушният убиец“ не беше бръмчаша бомба, въпреки някои сходства. Виж, деветте аероморфа, които висяха от кабела доста близо до него, мязаха повече на посестримата си – както си приличат кучетата от различни породи.

„Въздушният убиец“ бе признатият фюрер на ескадрона. Инфрачервените му очи проследиха как двата самолета се размотават някъде долу. Видя ги как известно време летяха заедно, как по-големият пое на север. Бръмчашите бомби не ги свърташе, но той им заповяда да имат търпение. Когато големият стигна до склада с керосин, той се вслуша в гея-инстинктите и пусна пет от накачените по него същества, които едно по едно се спуснаха към яркожълтите пясъци.

ОСЕМНАЙСЕТ

– Ще трябва някой ден да го огледаш отблизо – каза Конъл на Нова,

която се беше втрещила в южния централен кабел на Мнемозина. – Едва ли си виждала нещо подобно.

– Оттук изглежда малък – отбеляза Нова. – Като нишка.

– С дебелина само пет километра. В стотиците ѝ жици обитават растения и животни, които никога не слизат на земята.

– От майка ми знам, че някога Чироко Джоунс е покорила един от кабелите. – Нова изви врат, загледана в точката, където кабелът се свързваше с арковидния покрив на Мнемозина. – Чудя се как.

– Били са заедно с Габи. Но са се изкачили по кабел с друг наклон. Като този отпред. Оттук не се вижда добре вътрешността на сплицата. От Чироко знам, че на такива кабели се крепи Гея.

– Защо е такова мъртвило?

– Заради пясъчния червей, който може да чисти зъбите си с Еверест.

– Смяташ ли... – Тя замълча и се прозя шумно. – Според теб ще го видим ли?

– Ей, защо не поспиш?

– Добре съм.

– Не, трябва да поспиш. Ще те събудя, ако се налага, а след два рота би могла да ме смениш.

– Колко е един рот?

– Почти час.

– Добре. Благодаря ти. – Тя се обърна леко в седалката.

– Как е ръката ти? Искаш ли пак да я видя?

– Добре е. Само е ударена. – Тя го дари с уморена, приятелска усмивка.

Затвори очи и след миг вече спеше. Конъл ѝ завидя. На него му трябваше поне минута.

Загледа я. Така, в съня, тя изглеждаше дори по-млада от своите осемнайсет.

Лицето ѝ все още беше момичешко. Имаше чертите на майка си – леко вирнат нос, същия овал. Когато очите ѝ бяха затворени, приликата ѝ с Крис бе почти неуловима.

Побърза да отмести поглед, когато очите му се спряха на линията на гърдите, закръглените бедра и дългите крака. Лице на дете и тяло на жена – това беше Нова.

– Препоръчително е – обади се компютърът. – Забелязан е вражески летателен апарат...

Конъл натисна бутона за елиминиране и погледна Нова. Очите ѝ

трепнаха, след което тя лекичко изхърка и се настани по-удобно.

Компютърът пак изплеши някаква глупост. Дълга памет имаше проклетникът. Помнеше резултатите от въздушната война на Чироко с бръмчащите бомби, ето защо предупреждаваше Конъл за наличието на база, празна от осемдесет години насам. Чудовищата обичали да киснат в централните кабели. Висели там с години и чакали своя шанс. За да запалят двигателите е трябвало да получат начално ускорение. Тия примитивни ракетни двигатели са нямали нищо общо със суперрафинираната горелка, която тихичко бръмчеше отзад.

Добре е, че всички вече са изтрепани.

И въпреки това, нямаше ли да бъде забавно, ако...

Конъл се вгледа в централния кабел и видя към пясъка да пада дребна пращинка. Премигна, потърка очи и тя изчезна. Продължи да наблюдава и поклати глава. Лесно се забравяше колко огромен е кабелът. Какво очакваше да види? Гроздове бръмчащи бомби?

От друга страна, каква беше, по дяволите, тая пращинка?

Претърси с радара, но всуе. Погледна нагоре, към Ангела, който носеше Адам. Там нямаше нищо нередно.

Някакъв импулс го накара да форсира двигателите и бързо да се изкачи на шест километра височина.

И радарът запиука.

– Внимание – обади се компютърът. – Четири – корекция, пет – неидентифицирани летателни апарата. Корекция, три, неиден... – корекция, четири...

Конъл изключи гласа, който представляваше само някакво разстройство на апаратурата. Графичният дисплей щеше да му каже много повече неща.

Но не му каза. В долната част на екрана видя ясно две мигащи светлини, които се носеха към него. После станаха три... четири. Компютърът изписа „ВКЛЮЧЕН АНТИРАДАР“.

Сигурно са Водни кончета или пък Чироко, която се връща с Богомолката. Предположи, че тя може да управлява и три самолета на автопилот, но защо не го бе уведомила? А бръмчащите бомби не можеха да разстроят радара.

– Дръж се, Конъл – промърмори той. Простата истина бе, че нямаше понятие от бръмчащи бомби. А вярата, че нещата на Гея са застинали и не се променят, е сигурен начин да намериш смъртта си.

– Събуди се – разтърси той рамото на Нова, която бързо дойде на себе си.

– Чироко, на екрана виждам неидентифицирани обекти. Поне четири, вероятно пет. Не отговарят на запитванията. Приближават се със скорост около... петстотин километра и използват антирадар. Изкачих се на шест километра, в случай че... че предприемат враждебни действия. Аз... – Той замълча и избърса потта от челото си. – По дяволите, Чироко, какво ли е това?

И двамата с Нова се послушаха, но не чуха нищо. Нова загледа небето над тях, но за щастие бързо се отказа и се зае да търси екипировката за екстрени ситуации.

– Чироко, чуваш ли ме? – Отново тишина. Вероятно е извън самолета. А може би го чува и вече е тръгнала към радиото. – Чироко, ще ги отклоня от Адам и после ще стрелям. Оставям отворен канала за връзка. – Нова му подаваде шлем и гети. Той надяна само шлема. – Остави, нямаме време. Закопчай колана и чакай.

Веднага щом тя изпълни указанията, Конъл стрелна самолета нагоре като ракета.

– Избягахме им – забеляза той. – Бяха се насочили към земята, значи сега трябва да са отзад и не мисля, че...

– Виж! – извика Нова и посочи напред и вляво.

Летеше право към тях, пикираше като ястреб и все повече се уголемяваше.

Конъл направи отчаяна маневра. Бръмчашата бомба префуча с рев покрай тях. Конъл зърна зейналата уста на акула и размахани крила. Блъсна ги горещата струя от опасния й ауспук, после Конъл зави и наклони машината, за да виждат по-добре.

– Защо не стреля? – попита Нова.

– Аз... забравих за оръдията – призна си той. – Виждаш ли нещо?

– Да. Първата се обръща, другите четири...

– Видях ги. – Четирите се издигаха нагоре в сгъстен строй. Това върна Конъл назад, в един мразовит зимен ден. Тогава беше на десет, а асовете на „Сноубърдс“ летяха крило до крило и се обръщаха като един в зимното небе. Летяха нагоре, също като тези, и в най-високата точка...

... бръмчашите бомби се разпръснаха, сподиряни от димни струи, които разделиха небето на четири.

Сега Конъл ги бе уловил всичките. Образите бяха ясни – компютърът, първо измамен, вече бе влязъл в крачка. Дяволски късмет бе, че има радар. Тия гадини са адски повратливи.

Почувства се безпомощен. Двамата наблюдаваха почти хаотичното движение на точките върху екрана. Конъл надуваше, че му се готви

удар, и би трябвало да се подготви за ответна маневра. Но не бе водил досега въздушни битки.

Избърса изпотени длани в панталоните си и се замисли.

Какво знаеше за брѓмчащите бомби?

– Те са големи и тромави, не са оборудвани за въздушни сблъсъци – каза веднѓж Чироко. – Падат си по челните удари. Трябваше да внимавам, защото май не им пука дали са живи или мъртви. Една се опита да ме ликвидира по този начин и извадих дяволски късмет, че не успя.

Хубаво, съществото, което ги нападна, беше наистина голямо – вероятно три пъти по-дълго от малкото Водно конче. Но тромаво и бавно? Отново се вгледа в извиващите се следи в небето. Смяташе, че е по-бърз от тях, и разбира се по-маневрен, но въобще не изглеждаха толкова тромави.

– Едно идва отзад – предупреди Нова.

– Виждам. – Обмисли няколко варианта, търсейки правилното решение. Целият му опит се изчерпваше с въздушните боеве от филмите. Там враговете се лепват за опашката ти и стрелят. Но тъй като брѓмчащите бомби нямат оръдия, това не би им вършило работа.

Почувства се по-добре. Позабави се, позволи на преследвача да се приближи и направи няколко шури завоя и пикирания, като не изпускаше от очи останалите. Врагът повтори всяко негово движение, но по-бавно и неточно. Увереността му нарастваше. Добре, значи трябваше да...

Рязко придърпа ръчката и се изви нагоре, усещайки пресата от пет „жи“ да притиска тялото му към седалката. Направи лупинга, а брѓмчащата бомба го последва, но в по-широк кръг и леко се забави, когато Конъл направи десен завой с осем „жи“, пикира, внезапно се разклати... и тогава то се озова почти под него...

Нещото беше пред очите му и Конъл крещеше заедно с канонадата от своите оръдия. Продължи да крещи, следвайки лудешкия вражески танц. А после бе залят от оранжев пламък и се втурна нагоре. Профуча през черния дим и видя как брѓмчащата бомба пада с едно откъснато крило спираловидно към земята на десет километра по-долу.

– Също като във филмите – изрѓмжа той. Нова подскочаше на седалката и издаваше странни звуци, каквито никога не бе чувал, но знаеше, че това са викове на триумф, още преди да е видял нетърпеливия пламък в очите ѝ. Ама че темперамент! Конъл затова я обичаше.

– Конъл! Конъл, чуваш ли ме?

– Тук съм, Чироко.

– Излитаме след около две минути. Как е при вас?

– Току-що ударих една бръмчаща бомба, Капитане. – Той не успя да скрие гордостта си. – Има още четири. – Погледна към Нова и очите им се срещнаха. За част от секундата по лицето ѝ се плъзна лукава усмивка, която казваше страхотен си. Бяха близки както никога досега. А после тя пак се загледа в небето.

– Няма как да се насладим на гледката – каза Чироко.

– Мисля, че ще се справим, Капитане.

– Три идват в гръб – обади се Нова.

– Виждам ги. – Забеляза ги и на екрана на радара. Чудеше се какво ли кроят и къде е останала четвъртата бомба.

– Ще проверя какво знае Снич по въпроса – обади се Чироко. Конъл не си направи труда да отговори. Пак направи широк лупинг и би могъл да уцели последната бръмчаща бомба на преследваческата формация, но не го направи, тъй като трябваше да пести мунициите.

Ето защо ги поведе във весело преследване през небесата, като те първо се строи в редица, а после, когато Конъл набра височина, се прегрупираха. Все още се притесняваше за четвъртата бръмчаща бомба. Нямахме я на екрана. Хрумна му нещо.

– Една от бомбите може би лети към теб, Капитане – каза той. – Май ти готви клопка.

– Ще го имам предвид, благодаря.

А противниците му пак се озоваха зад него. Той планираше стратегията си и реши, че този път може да отстрани една или две. Преследваха го по петите, наредени в индианска нишка. Издигна се нагоре, отначало бавно, но видя последната бързо да повтаря движението му. Това не му хареса. Тогава самолетът му се килна наляво и Конъл здраво се вкопчи в ръчката. През прозореца видя пробой в крилото, точно до оръдието. Появиха се още две дупки и нещо със свистене проби жилавия покрив над главата му. Погледна нагоре и видя късче небе.

– Те стрелят по нас – изкрещя Нова.

Следващите двайсетина секунди Конъл действаше машинално. Земята го заобикаляше отвсякъде – веднъж отстрани, после отгоре, след това се завъртя около него. Това трябваше да свърши работа. За миг видя едното същество, стреля и не уцели. Огледа се – и трите бяха изостанали, но пак го настигаха.

Може би просто трябва да избяга. Едва ли ще развият максималната му скорост. Благоразумието е най-добрата страна на храбростта и всичко това...

Но го притесняваше пробитото крило. Водните кончета са неимоверно жилави, но всичко си има граници.

Сви рамене и натисна газта до дупка.

– Пред теб е!

Нова трябваше да има невероятни очи. Конъл би забелязал, но прекалено късно – в действителност не я видя, докато не изпълни цялото му ползрение, една уста като зинала пропаст, бълваща към тях малки огнени топки. Но успя да реагира и се стрелнаха на около метър под турбуха на четвъртата брѝмчаща бомба. Чу се експлозия и Конъл рискува да погледне назад. Тактиката не ги подведе. Тяхната нападателка се беше сблъскала челно с третата, която ги следваше по петите. Плачевните им останки, които падаха към Мнемозина, с нищо не напомняха самолети.

– Конъл – чу се загриженият глас на Чироко, – според Снич може и да са въоръжени. Не зная доколко е вярно.

– Благодаря! – извика той и пикира сред свистенето на куршуми. Летеше надолу, като правеше най-невероятни завои. После нещо проби корпуса и рекушира някъде вътре. Кабината се изпълни с парлив дим, а Нова закрещя и затропа с крака.

– То е живо, живо е! – пищеше тя, но Конъл нямаше време да ѝ обърне внимание. Играта на гоненица продължаваше. Но при първа възможност погледна към Нова. Тя се бе овладяла и бясно тъпчеше нещо черно, шавливо, димящо и устато. Нещото хапеше Нова по краката. Видя, как тя го затисна с една гета и продължи да го тъпче.

Чу се грѝмна като от бомбичка и кракът на Нова изхвърча така високо, че я перна по брадичката. Свирукането, което се чуваше откакто бяха ударени, премина в писък и гамашът хлѝтна в дупката на пода, голяма колкото бейзболна топка.

Нямаше време да се притеснява за това. Беше почти аут. Спря падането и прелетя над пустинята със седемстотин километра в час, на петдесет метра над дюните. Лявото крило скимтеше в агония.

И все още нямаше време да мисли, защото те пак се бяха лепнали за него и продължаваха да стрелят.

– Добре, по дяволите – рече си Конъл. – Сега пък аз съм луд. – Наистина беше бесен и вече не му пукаше. И така, той отново пое нагоре и избягвайки удара с цялото си умение, продължи да се издига, докато реши, че има достатъчно пространство. После сне газта и натисна рѝчката напред до дупка.

За миг останаха в безтегловност, после силите на притеглянето ги

залепиха към предпазните колани. Носеха се към земята, която не бе много далече. Пет „жи“, шест, седем. При десет „жи“ лицата им почервенияха като околните пясъци, които с агонизираща мудност се въртяха около тях. Навън крилото стенеше, а вътре Конъл се чудеше дали е успял да пикира достатъчно близо. Дано бръмчащите бомби го следват и види късчето небе да се плъзва под носа му.

Видя небето да изниква под нозете му, после да нараства. Подсъзнателно чу два взрива зад гърба си и се усмихна, но мисълта му се движеше все още бавно. Ако е преценил правилно, бръмчащите бомби току-що са се сгромолясали.

След това полетя хоризонтално, с главата надолу. Пясъците бяха толкова близо, че ако вдигнеше ръка, можеше да ги докосне.

Весело подкара Водното конче нагоре, за да си осигури възможността пак да се обърне. Погледна към Нова, цялата позеленяла. Може би и той щеше да се чувства така, ако имаше време, но сега го тревожеше крилото. Бавно издигна самолета на височина един километър, като на три пъти намали, защото лявото крило започваше да плющи. Самолетчето подскочаше като кола по селски път. Отново погледна наляво, видя, че крилото едва се крепи, и спря двигателя. Носеха се мълчаливо във въздуха.

– Вън! – изкрещя той и я видя да се хвърля към вратата. Забравила бе да откопчае колана си. Конъл изби с един удар закопчалката, видя как Нова изскача и чак след това и той се катапултира.

Започна да брои до десет – на седем осъзна, че никога не е скачал с парашут, и зъбите му затракаха – и дръпна кордата. Парашутът се изду, дръпна го силно и Конъл успя да поеме дълбоко въздух. Огледа се, видя двойката огнени стълбове там, където се бяха сгромолясали преследвачите им, и яркия оранжев купол на парашута на Нова.

Беше уцелил пет от пет.

* * *

Гея почервеня от яд, щом чу новината.

– Той е застрашил живота на моето бебе! – кресна тя и закрачи натам-насам по утъпканата земя на Пандемониума. Всичко живо гледаше да се дръпне от пътя ѝ. Някои успяха.

– Кому мисли, че служи, той? – вилнееше Гея. – Никакви рискове, никакви рискове с това дете! Нима не го казах ясно?

Чуха се поощрителни викове. Болексите се бутяха напред, за да хванат по-близък кадър, катереха се един върху друг като бръмбари в

буркан.

Тя вдигна ръка и настана тишина, чуваше се само жуженето на камерите. Сви юмрук с размерите на вагон и от небето изтрещя светкавица, която я ограда с пурпурен ореол. Лицето ѝ се сгърчи от злоба, издърпа ръка назад като копиехвъргач и запокити нещо, което би могло да бъде стрела от омраза, по посока на Мнемозина.

Високо в централния кабел експлодираха резервоарите с гориво на Въздушния убиец. Обзети от пламъци, ветрениците и червените очи се мятаха в смъртни гърчове, докато горивото им не се възпламенеше и не експлодираше.

Четири бръмчащи бомби също лумнаха. Гледката бе шумна и ярка като традиционната японска пиротехника „Букет от хризантеми“. Когато всичко приключи, на Гея бяха останали само девет бойни групи от Въздушни убийци.

Робин, Крис и Чироко видяха шоуто. В крайна сметка от кабела не се появи нищо, което да ги преследва. Чироко даде газ и се насочи към черните пушечи на хоризонта. Продължаваше да вика Конъл по радио-то, но уви.

Когато се доближиха до двете димни колони, намали скоростта и започна да кръжи. Всички изтръпнаха при мисълта, че някоя от колоните бележи лобното място на Нова и Конъл.

В небето нещо припламна и избухна, а след три минути Чироко се приземи. Всички моментално изхвърчаха навън и се затичаха към двете фигури в далечината.

Конъл бе успял да си изкълчи глезена. На Чироко това ѝ се видя повече от странно в меките пясъци – но си спомни, че така и не успяха да тренират с Конъл скокове с парашут.

Беше прегърнал Нова през рамо, а тя го придържаше през кръста. На лицето на Конъл цъфтеше глуповата усмивка, та Чироко се почуди дали го боли навехнатия глезен.

– Имаме ли време, Чироко? – попита той.

– Зависи. Какво има? – Тя си помисли за Адам, за това, че трябва да побързат, за да не бъдат нападнати. При мисълта за бомбите очите ѝ неспокойно зашариха по небето. Представляваха дяволски добра мишена.

– В кабината може да има нещо, което си заслужава да погледнем – каза Конъл.

– Аз ще го взема – рече Нова и го пусна, за да хукне към останките

на Водното конче. Конъл изгуби равновесие и се свлече на пясъка.

– Стреляха по нас – обясни Конъл. – Снич беше прав.

Разказа им най-подробно за въздушния си бой. А Чироко му разправи за фоерверките.

– Нямам представа какво стана. Там беше старата база на бръмчащите бомби. Не се дължеше само на реактивно гориво. Трябва да е имало много експлозив, може би твърдо ракетно гориво.

Нова се върна, задъхана. Носеше останките на нещото, което се бе опитало да я ухапе.

Гъвката куха тръба с размери около десет сантиметра леко приличаше на угарка от пура. Единият ѝ край бе обгорен, а другият – разкъсан и скосен. Нова посочи към разкъсания край.

– Тук имаше глава – обясни тя. – Сигурно е била твърда, защото тупкаше по пода. Скачаше като...

– Като риба на сухо – допълни Конъл.

– И нямаше очи. Но имаше уста и все ме хапеше. Стъпках го и главата му избухна.

Чироко внимателно пое нещото от Нова и подуши обгорелия край.

– Прилича на ракетен куршум – каза тя най-накрая. – Изглежда избухва при удар. И има адски корава глава, щом е пробил Водното конче. Освен това май може донякъде да бъде насочвано след като се възпламени. – Намръщи се и погледна Нова. – Казваш, че е избухнало под краката ти?

– Бях го затиснала с една от гетите.

– Не е имало достатъчно заряд, за да ти откъсне крака. – Чироко с въздишка хвърли „угарката“. – Но е пробил дупка в пода. Приятели, бръмчащата бомба може да носи безброй такива гадорийки. А те хич не ми се нравят.

Единственото, което ѝ дойде наум, бе да натовари всички в Богомолката. Слушаше описанието на Конъл за повредата в радара и за формата на бръмчащите бомби. Повечето от промените навяваха мисълта, че са били направени с цел да объркат радара – те бяха от типа „стелт“, сиреч скришни, тайни.

Излетяха и поеха отново на изток. Скоро откриха Ангела и го последваха на разстояние два километра. Чироко наблюдаваше с едно око радара, а с другото – небето.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Докато траеше дългият полет над Океан, Гея седеше като вцепена в чудовищния си стол и съзерцаваше ледния запад. Всички обитатели на Пандемониума стъпваха на пръсти. Никога не я бяха виждали такава. Тонове забавление – това бе Гея, независимо от склонността си да стъпква някои неща. Камари смях – това пак бе Гея, с нейните пищни церемонии в чест на свещениците, с уменията ѝ да накара цялата тая сган да се пръска от самодоволство, да си въобразява, че тя е пъпът на света. Гея клетвено ги уверяваше, че са тук, в Пандемониума – точно те и никой друг, защото само те притежават ясен поглед върху нещата, само те разбират истинската вяра, – за да я приобщят към Абсолютната истина или, с други думи, да ѝ разяснят брилянтните си проникновения за теологията. А когато те наистина се вържеха на лафовете ѝ, тя се разяряваше като комарджия при вида на асата, изплъзващи се от ръкава на тъп селяндур, започваше да сипе богохулства и да отхапва главите на тъпаците.

След това ги изплюваше – за възкресение – и след десетина рота се появяваше някакво мяукащо същество, на което тя заявяваше, че е Распутин или Лутер, и тържествено му изпяваше Евангелието на неговата вяра и го пускаше по света.

Свещениците живееха по-дълго от зомбитата, чието време на полуразпад бе около килорот. Но въпреки това, дори те достигаха оная точка, когато си твърде уморен, за да вършиш друго, освен да лежиш и да трепериш, което си беше смешно, но само за кратко, така че на Гея ѝ се налагаше да сменя безброй пъти Лутер и Распутин.

На всички им харесваше.

Но в края на пътуването на Царя Гея представляваше един ужасно уплашен петнайсетметров специален ефект.

Разбира се, това се дължеше на Океан, който бе Враг. Почти съратник на самата Чироко Джоунс. Нямахме начин Гея да се чувства добре, докато Царят лети над хиперборейските предели на Океан.

Честно казано, близостта до Океан не се отразяваше добре на повечето Пандемониуми. За да се чувства Великата комфортно, трябваше Океан да е далеч от обсега ѝ, а не да се издига застрашително като гигантска стена от айсберги. Мнозина от най-преданите подмазвачи се разхождаха наоколо с превити гърбове. Ако от тръпки по кожата можеше да се печели, те биха натрупали цяло състояние.

Но после Царят излезе от зоната на здрача и се понесе над Ключ Сол – най-югозападния район от осемте района на Хиперион, и само триста километра го деляха от Ключ Ре Минор, където се бе настанил Пандемониумът. И може би Гея направи нещо със слънчевите панели, които непрекъснато насочваха слънчевите лъчи към плодородния Хиперион, или просто се усети нейното огромно облекчение – когато една исполинска божествена твърд въздиша от облекчение, усещаш го чак до мозъка на костите си, братко... Но този ден, все така безкраен и неизменен, изведнъж сякаш грейна.

Внезапно заваляха заповеди и всички започнаха да се надпреварват кой да е най-бързият дупелизец.

– Вино! – изтръби Гея. – Нека рукне в изобилие! – И от дванайсет шашнати винари в хилядите протегнати чаши бликна ароматно шабли.

– Храна! – избоботи Гея. – Изсипвайте с огромните рогове на изобилието! – И така, маслото се топеше с тонове, а зърното се изсипваше с кофе във въртящите се стомаси на трийсет барабана за пуканки, бивши бетонобъркачки. Нагорещените жълти топчета се взривяваха, заливаха земята и потъваха в търбусите на легиони продуценти, които тутакси забравяха вкуса на прясната филмова лента, омагьосани от лудостта да нагъват пуканки. Десет хиляди наденички зацвърчаха върху стотици скари, а от цицките на каруцарите потекоха реки от течен шоколад.

– Филми! – изръмжа Гея. – Нека това да бъде кинофестивал на Царя, най-изумителното целулоидно празненство на всички времена! Пуснете филмите на три екрана едновременно, отменете забраната за пускане по списък и вдигнете цените на билетите!

После започна за изрежда заглавията: Царят на царете, Исус Христос – Суперзвезда, Назарет, Витлеем, и така нататък, все в същия дух. Отначало свещениците мюсюлмани, евреи и мормони възроптаха, но бързо забравиха за недоволството си сред всеобщото ликуване.

Пък и кой би могъл да се оплаква? Царят пристигаше. Имаше вино, храна, филми и Гея беше щастлива. Какво повече би могъл да иска Пандемониумът?

Но тогава се появи и още нещо.

Около десет минути преди очакваната поява на Царя, точно в разгара на празненството, Гея се надигна, направи четири несигурни крачки, посочи към небето и се захили.

– Тя идва! – този писък на Гея стана причина затворите на десет блока и арита да шракнат и предизвика тръпки на ужас по гръбначите на всички в радиус от десет километра, които имаха гръбначен стълб,

заради който си струваше да пълзят.

– Тя идва, идва, идва! – С подскоците си Гея породила нещо като земетресение със сила седем-осем бала по скалата на Рихтер. Барът се срути и кранът с камерата се олюля. – Това е Чироко Джоунс. След двайсет години най-после успях да я предизвикам на двубой!

Всички зяпнаха нагоре и скоро тумбестото прозрачно самолетче се показа с бръмчене и закръжи на километър височина.

– Слез! – гърмеше Гея. – Хайде, безмозъчно чудо! Слез и изяж червата си, воняща предателко, убийце... Ела при мен.

Самолетът просто кръжеше.

Гея си пое дълбоко дъх и продължи.

– Той ще се научи да ме обича, Чироко.

Пак нищо. Всички започнаха да недоумяват дали Гея не бърка. С години им бе разправяла за Чироко Джоунс, но тя едва ли е толкова безинтересна.

Гея затича из Пандемониума и започна да замерва самолета с каквото ѝ падне: канари, слонове, машина за пуканки, Бригхам и петима Крадци от свитата. Разбира се, не улучи.

Самолетът размаха крила, гмурна се и пикира. Установи се на височина сто метра и забуча. Не беше за вярване, че ще напада, но на стадото от люде, поглъщащо от години насам поне четири екшъна седмично, тази сцена им се стори странно позната. Навяваше смътни спомени за въздушните боеве в „Мостовете над Токо-Ри“ или по-скоро за самолетната каскада над големия шлеп по Аризона в „Тора! Тора!“ Или на стоици въздушни атаки, само дето най-често всичко е снето от въздуха и разцъфтява пред очите в ярки багри, а не от земята, където за мигове нещата стават неспасяеми.

Редицата от храмове бе срината почти мигновено от умните самонасочващи се ракети, които влизаха през порталите, за да експлодират пред олтарите. От самолета се стреляше и с някакви дяволски куршуми, които преследваха целта.

После Чироко направи завой и се стрелна толкова ниско, че ако хвърчеше над поле, щеше не само да вдигне пушилка, но и да го изоре. И отново, по-бърза от вятъра, бълваше огън и изстрелваше нови ракети, но се връщаше далеч назад, за да има време да види връхлитащата „буря и натиск“. После се засили почти вертикално нагоре и пусна три тлъсти бомби, които продължиха да летят нагоре, докато станаха почти невидими, после спряха и започнаха да падат. Нямахме как тя да ги е насочила. Беше свръхестествено, просто невероятно, но се стоварила точно

върху сцени едно, две и три. Раз-два-три – и всичко бе само история.

Човеците и хуманоидите бяха ужасени, а фотоманите – екзалтирани. Какви кадри само! Започна боричкане за стъпалата на хеликоптерите, от които във въздуха забръмчаха по пет-шест панафлекса, копнеещи за истинския кадър. Изснимани бяха много фантастични ленти с ракетите от гледна точка на самите мишени – безброй уникални кадри. Жалко само, че нищо от материала не оживя.

Пандемониумът се задушаваше от дима и не се знаеше какво се капи да предприеме Чироко. Чуваха звука от двигателите ѝ, който пак се усили. Отново бе над тях. От корема на самолета се изсипа течен огън. Изви се във въздуха... и падна на стотина метра от касапницата в полукръг, в чийто център бе Пандемониумът. По-късно оцелелите твърдяха, че това едва ли е било грешка. Джоунс бе дяволски прецизна. Просто демонстрира сила и им даде повод за размисъл. Повечето щяха още дълго да помнят за напалма.

През цялото това време Гея дори не се помръдна. Навъсила огромни вежди, наблюдаваше разрухата. При четвъртата атака избухна в смях, по-ужасен от виенето на бомбите и съска на огъня.

Джоунс прелетя за пети път. За миг смехът секна – когато избухнаха Архивите. Лумнаха двайсет хиляди касети с филми. Десет хиляди редки копия, повечето уникати. С една бомба Чироко Джоунс заличи два века от историята на киното.

– Спокойно! – извика Гея. – Имам копия на повечето филми. Оцелелите, сврели се под отломките, смътно разбраха, че май утешава тях. Въобразяваше си, че и те изпитват същата покруса, а всеки би изтъргуval до метър всичките филмови ленти на света само за да се измъкне от този кошмар. И Гея отново избухна в смях.

Самолетът връхлетя за пореден път. Някои предусещаха, че това е за последно, а някои дори любопитно надигнаха глави.

Джоунс се приближаваше на постоянна височина. Изстрелваше ракетите по две, все в Гея – но те винаги я подминаваха на косъм. Приличаше на цирков номер – ракетите прелитаха покрай ръцете, глезените, коленете на Гея. Самолетът не спираше да напада, а богинята не спираше да се смее.

Откъсът прониза гърдата ѝ. Тя се изсмя още по-силно. Джоунс сякаш гърмеше по нея с десет топа, а Гея стоеше като скала, окървавена, цялата надупчена.

И на всички им беше ясно, че ни най-малко не е наранена.

Самолетът се стрелна във висинето, докато не се превърна в

песъчинка, и отново започна да кръжи.

– Аз пак няма да го нараня, Чироко! – извика Гея. После се погледна, намръщи се и се обърна към главния електротехник, който надничаше зад гърба на пронизания от куршуми гигантски стол.

– По-добре да започваме второ действие – каза му тя. – И събери екипа гримьори. Ще имат много работа.

Той не се помръдна, а Гея сърдито дръпна стола, зад който изпадна половин електротехник.

И тя закрачи сред пламъците, бълвайки заповеди.

– Хубаво – отсъди накрая Чироко. – За момента идеята може да е добра.

Нямаше го дивия възторг на Нова и Конъл след победата над бръмчащите бомби. Чироко с половин уста ги беше попитала дали да действа и те се бяха съгласили също с половин уста. И тя атакува с хладно упорство, заради което сега всички, дори Чироко, се чувстваха леко потресени. Чироко усети омраза едва когато стреля по звяра, наричащ себе си Гея. Копнееше да унищожи чудовището. И се питаше дали останалите се досещат защо се е решила на тази зрелищна, но неефективна демонстрация на сила.

Гея не можеше да бъде убита по този начин. Дори да седнеше върху атомна бомба, пак щеше да възникне от пепелта. Не беше безсмъртна. А луда. И с всеки изминал ден все повече полудяваше. Нямаше да издържи още дълго... само още около стотина хилядолетия.

Но на Чироко това ѝ беше работата – да я убие.

Гледаха към пламтящите руини на Пандемониума. Само една сграда бе останала незасегната. Несъмнено, съграденият от злато и платина „палат“, за който бе споменал Снич. Тук ще настанят Адам, вероятно в креватче от чисто злато, украсено с диаманти колкото гъши яйца.

– Защо просто не я измъкна оттам? – попита тихо Конъл.

– Грещиш – каза Чироко. – Ако бях унищожила палата или Гея, ангелът-зомби просто щеше все така да си лети, прекалено ниско, за да хванем Адам. А накрая щеше да се разпадне на части и тогава Адам щеше да умре.

– Не разбирам – призна Конъл. – Тя каза: „Слез долу и се бий!“ Е, ти се би. Тя какво очакваше? Да кацнеш и двете да направите турнир по канадска борба?

– Конъл, стари приятелю... не знам. Може би е искала точно това. Стори ми се, че...

– Какво?

– Че иска да отида при нея с меч в ръка.

– Едва ли – каза Конъл. – Звучи налудничаво. Не знам как да го изразя. От това, което си ми разказвала за нея, бих помислил, че... Просто не смятам, че тя не би ти оставила никакъв шанс.

Чироко въздъхна.

– И аз мисля така. А и Габри казва... – тя замълча, когато забеляза странния поглед на Робин. – Все едно, Гея няма да ми каже какво иска. Аз сама трябва да разбера за какво става дума.

Отново настана тишина и всички се загледаха в разрушенията. Долю бяха намерили гибелта си хора, животни. Човеците се бяха отдали в служба на злото, така че в сърцето на Чироко нямаше жал. Но тя не изпитваше нито гордост, нито задоволство.

– Май ще повърна – обади се Нова.

– Съжалявам, дете. Предстои ни целият път обратно.

– Не съжалявай! – извика Нова, едва сдържайки сълзите си. – Аз исках да ги убиеш, всичките! Харесваше ми, когато ги убиваше. Просто... просто имам слаб стомах, това е. – Тя подсмърчаше и гледаше виновно Чироко. – И не ме наричай дете – прошепна и отиде да се свие на задната седалка.

Настъпи кратка, конфузна тишина, нарушена от Крис.

– Ако питате мен – каза той, – иска ми се да не го беше правила. – После стана и последва Нова.

– Е, аз пък съм доволна – обади се Робин. – Само дете малко стреля по Гея. Велика Майко, какво чудовище!

Чироко едва я чуваше. Нещо я човъркаше, нещо не беше наред. Крис обикновено не критикуваше действията ѝ.

После, като се замисли, той всъщност не я критикуваше...

– Крис – започна тя и извърна креслото си. – Какво искаше...

– Може би ще прозвучи грубо. – Той махна с ръка и сви рамене. – Някой трябва да се грижи за него – каза Крис и отвори вратата.

– Не! – изкрещя Чироко и се спусна към него. Но твърде късно. Вратата се бе затръшна. Не ѝ остана друго, освен да наблюдава ужасено как парашутът се отвори и Крис се понесе към Пандемониума.

Крис и Адам се докоснаха до земята почти едновременно.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Винаги съм бил независим,
дори когато съм имал партньори.

– Сам Голдуин

ЕДНО

Зомбитата бяха настанени в отделни клетки, строени в редица на дваайсетина метра разстояние.

Чироко зададе с неохота въпроса, но знаеше, че е длъжна да пита.

– Тези... бяха ли вече мъртви?

– Не, Капитане – отвърна Валя.

– Какво правеха?

От разказа на Валя й поолекна. Робството бе древно зло, от което хората така или иначе може би нямаше да се отърват никога.

Въпреки това, забележката на Валя за правата и справедливия съд я нарани. Нарани я, защото на Гея подобни неща не съществуваха, а без наличието на известни правила тия човекоподобни животни май са способни на всичко – включително и да убият първите срещнати единайсет души. Чироко не беше толкова глупава, че да жали. Но бе изнурена от убийства или от издаването на заповеди за убийства. Започваше да става прекалено лесно. А тя не искаше да играе ролята на Бог.

Искаше само да я оставят на мира. Да отговаря единствено за себе си, за никой друг. Жадуваше за пълно усамотение, за дваайсет години самота, за да измъкне уплашената си душа и да измие греха от себе си. Вече не обичаше да я наричат Чироко Джоунс.

Копнееше да скочи заедно с Крис там, където я чакаше сигурна смърт. Останалите едва я бяха удържали.

Все още се колебаеше дали това бе стремеж към самоубийство или гневен изблик. Яростта и отчаянието бяха по равно. Толкова би било хубаво да отиде.

Но сега й предстоеше друга битка.

Може би последната.

Зомбитата се шураха безцелно. Тя се бореше с обзелата я слабост, успя да я победи, но не и преди Валя да забележи.

– Не се чувствай отговорна – изпя Титанидата. – Не е твое дело.

– Знам.

– Това не е твоят свят. Не е и нашият, но ние не изпитваме угризения, когато го прочистваме от подобни животни.

– Знам, Валия. Не говори повече за това – каза Чироко.

Истина бе, че тези мъже си бяха заслужили смъртта. Но с примитивна и алогична увереност Чироко вярваше, че това никой не го заслужава. Беше смятала бръмчащите бомби за най-гадните същества, докато Гея не създаде зомбитата. Изведнъж бръмчащите бомби заприличаха на мили котета.

– Какво имаш предвид? – попита Нова. Чироко я погледна. Хлапето бе леко позеленяло, но се държеше. Чироко не я упрекваше – зомбитата не се възприемаха лесно.

– Просто обсъждахме... смъртното наказание. Няма значение. Знаеш ли, не е необходимо да стоиш тук.

– Искам да ги видя как умират.

И отново Чироко не се учуди. Нова бе демонстрирала талант да се бие, но не понасяше кървища, което бе похвално. Но зомбитата бяха съвсем друга работа. Не знаеше мотивите на Нова, но подозираше, че имат нещо общо с она филикостер в Таксидо Джанкшън. А що се отнася до Чироко, за нея убийството на зомби бе високохуманен акт.

– Да започваме – нареди тя. – Докарайте първия в камерата.

Роки и Кларинет закачиха клетката за въже и я завлякоха до нещо като гараж на около километър разстояние. Колибката имаше няколко прозореца, стълба към покрива и люк, освен това бе достатъчно добре уплътнена. Набутаха вътре клетката и затвориха вратите. Кларинет провери откъде духа вятърът и обяви, че посоката е приемлива.

Целта на заниманието бе да открият какво бе изстребило зомбитата с такава неумолимост. Изглеждаше невероятно да са необходими всички съставки от любовния прах на Нова.

Имаше много въпроси. Чироко се надяваше да не се налага често да търси отговор, но знаеше от горчив опит, че някои неща, които на пръв поглед приличат на чудеса, най-често са каруцарските шеги на Гея.

Една от съставките бе кръв. Но чия? Рецептурата включваше и косъм от едно определено място. Дали това имаше важно значение? Или и косата на Нова би свършила същата работа?

Можеше да е и по-зле. Гея мреше да планира нещата. Нова също беше планирана. Тя бе дъщеря на Крис и Робин, но своего рода непорочно зачената. Гея си падаше и по още по-перверзните планове. Като нищо само кръвта и окосмяването на Нова бяха ефикасни.

Все още не бе решила дали да го каже на Нова.

Първата част беше лесна. Чироко се качи на стълбата, приотвори люка и ръсна определено количество тамян или „бенджамин“, както го наричаше Нова. Слезе долу и всички се струпаха около прозорците.

Зомбито не реагира.

– Добре. Продухайте камерата и после нека опитаме с чер пипер.

ДВЕ

Конъл стоеше до кръст във водата и наблюдаваше как Робин плува по-скоро с ентузиазъм, отколкото с грация. Засмя се. Боже, колко е упорита. Само да се поотпусне, да се откаже от рекордите и просто се довери на гъвкавото си тяло...

Уроците започнаха скоро след завръщането им. Робин бе твърдо решена повече да не става за резил, защото не умее да плува, а за учител бе избран Конъл.

Той се справяше. Плуваше горе-долу сносно и хич не го биваше за даскал, но можеше да ѝ показва и да я хваща, щом почне да се дави.

Погледна към дълбоките бързеи и видя там Нова, която полагаше не повече усилия от един сал, за да се движи. Искаше му се той да има известна заслуга за това, но тя просто бе от хората, родени да живеят във водата. Смешно бе, че ѝ бяха потребни осемнайсет години, за да го открие. Сега тя бе недостижимо по-добър плувец от Конъл.

Но определено не го дължеше на гените на майка си. Конъл видя, че Робин отново има нужда от подкрепа, и запраши към нея. Тя плуваше с пръхтене на една страна.

– Всичко е наред – каза Робин. – Поне това усвоих.

– Ставаш все по-добра.

– Не ме будалкай, Конъл. Никога няма да плувам добре.

Той я придърпа към себе си и докоснаха с нозе дъното. Нова ги подмина, изкачи се по тесния плаж и застана, капеща, лъскава и блестяща, отърсвайки водата от късата си руса коса. Наведе се и взе хавлиената кърпа.

– Ще се видим горе в къщата – каза тя и си тръгна.

Конъл отмести поглед от нея и погледна Робин, която го наблюдаваше.

– Готина е, нали – тихо каза Робин.

– Мисля, че...

– Не бъди свенлив. Хубава е, нищо че ми е дъщеря.

– Смешното е – призна Конъл, – че всъщност не я гледах с такива мисли. Искам да кажа, не с помисли. Плуваме почти всеки ден заедно, така че вече съм свикнал на гледката. Тя е невероятно здраво животно. Огън е.

Робин го изгледа скептично, така че той изигра полагаемия етюд на леко засрамен и се окашля сякаш са го хванали в лъжа. Но интересното бе, че все пак не лъжеше. Можеше по цял ден да съзерцава голотата на Нова и да не помисли за секс. Съществуваха достижими мечти, съществуваша и невъзможни мечти, и Нова си оставаше сега и завинаги от последните. Колкото и лошо да бе това, то си бе истина. Сега и двамата работеха за постигане на взаимно уважение, което бе все още далеч от истинското приятелство, но на Конъл му харесваше.

И това не оказваше никакво влияние върху неговото разбиране за изумителната ѝ красота. Един свят не би могъл да бъде съвсем лош, ако в него живее такава същество.

Робин и Конъл прецапаха до брега и се подсушиха с меките бели кърпи от Таксидо Джанкшън. Конъл хвърли крадешком поглед към Робин. Тя седеше на голямата гладка скала и грижливо подсушаваше пръстите на краката си, прецизна като котка.

Със сигурност не изглеждаше на четирийсет. Изглеждаше... около трийсетте, дори под трийсет. Но възрастта е интересно нещо. И на двайсет и осем пак може да си болнав, набръчкан и разплут. А може да си на петдесет и пет и да имаш твърд и плосък корем, да си в цветущо здраве и с бръчици от смях около очите.

А и косата... Високо и неестествено обръсната около едното ухо, това, което се намираще в центъра на странния пентагон. Рисунката наистина всяваше страх на пръв поглед, но с времето някак си почваше да ѝ пасва.

Също като змиите. Те бяха нещо, което отвличаше вниманието на мъжете, змиите, които се увиваха около единия крак и едната ръка, и с една голяма извивка минаваха под гърдите ѝ, а главите им заставаха една срещу друга. Но след като видиш татуировката няколко пъти, решаваш, че тя е точно за Робин. Нещо повече – самата татуировка е много красива.

– Имаш ли завещание? – попита я той, като енергично търкаше косата си с кърпата.

– Завещание? О, искаш да кажеш, когато умра. Няма да има особена полза от него тук, нали. Няма събрания или съдилища, или както там

ги наричат на Земята.

– Мисля, че няма. Но когато умреш, кожата ти трябва да бъде съхранена.

Тя му се усмихна.

– Змиите ти харесват, нали? Нямам нищо против да бъде одрана и ошавена, когато всичко свърши. – Тя се изправи и го погледна. – Докосни ги, Конъл.

– Какво искаш да...

– Просто ги докосни. Моля те. – Робин протегна ръката си и хвана неговата.

Колембливо, чудейки се дали тя не се шегува, той докосна опашката. Тя се увиваше три пъти около кутрето и той проследи с пръст извивките. После още три, малко по-дебели спирала до лакетя на ръката. Докосваше леко-леко рисунката по нейната дължина. И още три извивки около бицепса. Робин се извърна и той прокара ръка по гърба ѝ, между лопатките, а тя вдигна другата ръка – тази без татуировка – и продължи да се върти, докато отново не се озова с лице към него, а той прокара пръсти над гърдата ѝ, сетне между двете, отдолу и с длан обгърна гърдата ѝ. Робин погледна ръката му. Дишаше дълбоко и равномерно.

– А сега другата – каза тя.

Той коленичи и докосна крака ѝ. Опашката на змията започваше от малкото ѝ пръстче. След няколко завойчета опримчваше на два пъти глезена и прасеца. Конъл бавно плъзгаше пръсти по гладката като кадифе кожа, усещайки под нея твърди силни мускули.

Змията се издуваше около бедрото ѝ. Той я проследи с благоговение, пресягайки се, когато тя бе извън погледа му. Робин отново се обърна и дланта му обиколи кръста ѝ, мина през хълбока и пак по гърба ѝ. Тя вдигна ръка и той премина под нея, и обгърна и другата ѝ гърда. Задържа я за миг, пусна я.

Тя се обърна и тъжно му се усмихна. После хвана ръката му, вplete пръсти в неговите и двамата тръгнаха, рамо до рамо, по брега. Дълго време му беше странно приятно да върви безмълвно. Но това не можеше да продължава до безкрайност.

– Защо? – попита я най-после.

– Аз също се питам защо. Чудя се дали ти няма да намериш по-добър отговор на този въпрос.

– Това... свързано ли е със секса? – Конъл, помисли си той, ти си върхът на изтънчеността. Момичета, изливайте всичките си дребни проблеми пред Конъл. И той ще ги стъпче със своите подковани

ботуши.

– Може би. Може би не е толкова просто. Просто исках да бъда докосвана. Съзнателно. Ти ме докосваше, докато ме учеше да плувам, но не беше същото... разстрои ме, толкова хубаво беше.

Конъл премисли казаното.

– Ще ти разтрия гърба. Зная как.

Тя му се усмихна. Очите ѝ блестяха от сълзи, но май нямаше намерение да плаче. Колко странно!

– Ще го направиш ли? Ще ми хареса.

Отново настана тишина. Конъл видя стълбите към Таксидо Джанкшън и съжали, че са стигнали. Искаше му се брегът да е по-дълъг. Харесваше му да държи ръката ѝ.

– Била съм много... нещастна през по-голямата част от живота си – тихо каза тя. Той я погледна. Робин се взираше в собствените си боси нозе, потъващи в пясъка.

– От две години съм сама. На младини и аз, като останалите, ги сменях всяка седмица. Но никой не ме изтрайваше дълго. Когато се върнах от Гея, исках да заживея с някого. Но най-дългата ми връзка продължи година. Затова реших, че просто не съм за съвместен живот. През последните пет години правех любов не защото ми харесваше, а защото ми беше зле без това. Накрая се отказах от секса.

– Звучи... ужасно – каза Конъл.

Намираха се в подножието на стълбището. Конъл тръгна да се изкачва, но Робин, все още хваната за ръката му, спря. Той се обърна.

– Ужасно? – една сълза се търкулна по бузата ѝ и тя я избърса. – Не ми липсва толкова сексът. Само докосването. Милувките и прегръдките. Откакто Адам изчезна... никой не ме докосва.

Тя продължи да го гледа и това го притесни. Не се бе чувствал толкова нервен от първия месец, прекаран с гирите. Конъл беше обигран с жените, но тази тук и дъщеря ѝ бяха различни, и тази разлика не се дължеше само на факта, че те бяха от Ковън.

Робин стисна силно ръката му, та той си помисли, какво, по дяволите, обви я с ръце и леко извърна лицето ѝ, за да я целуне. Усети устните да се разтварят, но тя извърна глава и той се отдръпна, но в този миг усети ръцете ѝ да го обгръщат. Конъл постави – според него бащински – длани на раменете ѝ, но тя отърка бедрата си в него, бавно, и долепи сухи устни до врата му. Общо взето също толкова нежно, колкото при десетгодишни хлапета, които си разменят целувки при игра на бутилка. Но когато се намериха притиснати здраво един към друг, Конъл усети

как сълзите ѝ се стичат по гърдите му. Тя го държеше здраво, а ръцете му я милваха неспирно.

На няколко пъти се опита нежно да се отскубне, но тя не го пускаше. След малко престана да се дърпа и усети как го завладяват някакви диви инстинкти. Но да оставим съзнанието – една друга част от тялото му беше твърде напреднала за негов ужас и притеснение.

Накрая Робин избърса сълзите си и леко се отдръпна, все още с ръце върху бедрата му.

– Ъ-ъ... Робин, не зная колко знаеш за...

– Достатъчно – отвърна тя, свела поглед. – Не е необходимо да се извиняваш. Знам, че това твоє приятелче си има свой собствен живот и се възбужда само от едно докосване. И това, че реагира независимо от твоите собствени чувства.

– А... да, но в действителност и двамата обикновено сме солидарни.

Тя се засмя, после го погледна сериозно.

– Знаеш, разбира се, че няма да се получи.

– Да. Зная.

– Твърде сме различни. Аз съм прекалено стара.

– Не си.

– Вярвай ми, стара съм. Може би не биваше да ме галиш.

– Може би.

Тя го погледна тъжно, после се заизкачва по стълбите. Спря, поколеба се, сетне се върна и застана на последното стъпало. Така се озова на нивото на Конъл. Закри с длани страните му и го целуна. После се отдръпна и бавно отпусна ръце.

– Ще бъда в стаята си около час – каза Робин. – Ако си умен, ще останеш тук. – Обърна се и Конъл видя змиите да играят по голия ѝ гръб, докато тя изкачваше стълбите, докато не изчезна от погледа му. Обърна се и седна на стъпалата.

Изминаха десетина влудяващи минути, през които ставаше и пак сядаше. както и да е, той просто не можеше да влезе в къщата в това състояние. Търсеше разумно разрешение.

Ситуацията изискваше хладна мисъл. Робин бе напълно права. Нямаше да излезе нищо. А само веднъж би било глупаво, тя сама го каза. Само веднъж не бе достатъчно, а той би могъл да го стори само веднъж. Експеримент, обречен на неуспех.

Отново погледна нагоре по стълбите. Все още виждаше извивките на гърба ѝ.

– Е – въздъхна той, – отдавна не ме бяха обвинявали, че съм интелигентен. – Погледна към слабините си.

– Ти си знаеше, нали?

ТРИ

Валя се седеше на върха на хълма срещу Таксидо Джанкшън, близо до широката ивица обгоряла земя. В пепелта сред побелелите кости вече избуяваха някакви кълнове. Скоро килимът от растения щеше да заличи дирите на огъня.

Тук-там се търкаляха човешки черепи. Единият много по-малък от останалите.

Титанидата бе заета с работа. Почти бе привършила с резбоването на широката стара дъска, но едва ли го осъзнаваше. Ръцете ѝ се трудеха сами. Съзнанието ѝ беше далеч оттук. Титанидите не спят, освен когато са още деца, но те изпадат в състояние на намалена възприемчивост за период от два до три рота. Това бе време за бленуване, време, когато съзнанието блуждаеше надалеч, в миналото, из места, които не би искало да посети в действителност.

Припомняше си времето, прекарано с Крис. Усети отново горчилката и самотата, така разяждаща душата му, че той не искаше да я дели с другите, които тя също обичаше, ужасната и безкрайна агония на раздялата, превърнала го от симпатичен хахо в побъркан човек, бавното завръщане и прозрението, че може би нищо никога няма да е както преди. Тя отново се докосна до дълбоката си любов към него, непроменена и непроменима.

Замисли се за Белинзона. Хората стерилизираха собствената си планета. За целта използваша оръжия, от които тя не разбираше, оръжия, които можеха да превърнат Хиперион в разтопено стъкло. Хрумна ѝ нещо, за което будна не би и помислила. Ако имаше едно от тях, щеше да стерилизира Белинзона. Да затрие за свой срам много свестни люде. Но със сигурност ползата от това дело би била доста по-голяма от стореното зло. Колелото бе нейният дом. Тези неканени гости бяха тумор, който разяждаше сърцето на колелото. Имаше, разбира се, и добри човеци. Но май като се съберяха накуп, сред тях започваше да нараства злото.

Пак премисли нещата и реши, че и хората на Земята вероятно също смятат така. „Не е хубаво това, което си мисля, но доброто е повече от злото. Простено е, че ще бъдат убити и невинни...“

Валия с облекчение се отказа от разсъжденията си за стерилизиране на Белинзона. Също като останалите Титаниди от доста време насам, ще трябва все така да се бори с тумора клетка по клетка.

С тази мисъл Валия премина от бленуването към реалността и забележа, че е завършила творението си. Вдигна го към светлината и критично го прецени.

Не за първи път изработваше такова нещо. Нямаше име за тези неща. Титанидите никога не погребваха мъртвите си. Просто ги хвърляха в Офион и ги оставяха на течението да ги отнесе. Не издигаха паметници.

Титанидите нямаха друг бог освен Гея. Не я обичаха, но увереността, че я има, не беше въпрос на вяра. Гея бе не по-малко реална от сифилиса.

Те не очакваха живот в отвъдното. Гея им беше казала, че подобно нещо не съществува, и нямаше причина да се усъмнят. Така че Титанидите нямаха ритуали за това.

Но Валия знаеше, че при хората е по-различно. Наблюдавала бе церемониите при погребенията в Белинзона. Въпреки целия си прагматизъм, не смяташе, че обредите са безсмислени. А тринайсетте трупа бяха анонимни и не се знаеше в кой от стълпотворението от земни култове бяха вярвали приживе. Тогава кое бе разумното решение?

Спря се на дърворезба. Всяко от изображенията бе различно, един вид експресия, базираща се на недоразбирането от страна на Валия на земните тотема. Имаше кръст и корона от тръни. Имаше сърп и чук, полумесец, звезда на Давид, мандала²⁹. Имаше и Мики Маус, телевизионен екран с окото от Си Би Ес, свастика, човешка ръка, пирамида, камбана, думата SONY. Най-отгоре се мъдреше най-мистериозният от всички символи, надписът върху останките на „Рингмастър“: думичката NASA.

Харесваше ги. Телевизионното око гледаше от центъра на пирамидата. Подсети я и за един друг символ, който също би паснал добре: буквата S, пронизана от две вертикални чертички.

Валия сви рамене, стана и постави заострения край на гравираната дъска на земята. С предното ляво копито я заби здраво в почвата. Зарита черепите, докато не ги събра около дъската, после погледна към небето. Това също не вършеше работа. Там беше Гея, а на нея не си струваше да говори. Затова тя се огледа наоколо – светът, който обичаше.

29. Кръг с концентрични геометрични фигури, който символизира вселената, целостта, всеобхватността в индуската и будистка религия. – Б.пр.

– Който и да си и каквото и да си – запя тя, – моля те притисни към гърдите си тия отлетели човешки души. Единият от тях е бил твърде млад – това е всичко, което знам. А другите са слугували като зомбита на това зло Лутер, не човек, а дявол. Каквото и да са сторили, изпърво са били невинни като всинца ни, така че смили се над тях. Вината, че са родени човеци, е твоя. Ако те има някъде там, би трябвало от себе си да те е срам.

Не очакваше отговор, а не го и получи.

Коленичи отново, събра такъмите си в торбата. Ритна дървените стърготини и хвърли прошален поглед на идиличния пейзаж.

Тъкмо потегляше към Таксидо Джанкшън, но видя по пътеката да се задава Роки и го изчака. Замисли се и осъзна, че в състояние на блян бе взела решение и относно неговата оферта.

Той се доближи и огледа творбата ѝ. Помълча тържествено една минута, както бе виждал да правят хората на погребение, после се обърна към Валия.

– Изминаха хиляда рота – изпя той.

Един килорот, помисли си Валия. Четирийсет и два земни дни, откакто Адам и Крис са затворени в Пандемониума.

– Аз взех решение – изпя тя. – Не, времената не са подходящи да дарим на света нов живот.

Той сведе очи, после пак я погледна, с лъч надежда. Тя му се усмихна и го целуна.

– Но времената никога няма да са достатъчно добри. Така че защо не опитаме, и то веднага, без да питаме Гея. Може пък детето ни да има дълъг и бурен живот.

– За човеците – запя отново Роки – тия думи са прокоба.

– Зная. Те бръщолевят и пълни безсмислици, за да си пожелаят късмет. Не вярвам в прокобите или шанса и ми е странно, че някой копнее животът му да е къс и отегчителен.

– Човеците са луди, то се знае.

– Не говори за човеците. Говори ми с тялото си.

Тя се остави в ръцете му и те се притиснаха силно един към друг, целувайки се. Смути ги само тракането на такъмите в торбата на Валия. Засмяха се и тя ги сложи настрана, после отново започна да го целува.

Сетне започна по-сериозната любовна игра.

Очакваха ги пет бурни рота.

ЧЕТИРИ

Чироко седеше дълбоко в леса, на двацет километра от Таксидо Джанкшън. Преди пет рота бе наклала малък огън. Все още пламтеше ярко. Цепенниците май не изгаряха.

Чудеса.

Един килорот. Хиляда часа откакто отвлякоха Адам.

– Какво научи?

Вдигна глава и видя лицето на Габи зад танцуващите пламъци. Отпусна се и се прегърби.

– Научихме се да правим отровичка за зомбита – отвърна тя. – Но това беше отдавна.

Беше се оказало, че е без значение чия е кръвта, можеше да е дори от Титанида. Но косъмът задължително трябваше да е от оная работа, и то човешка. Добрата новина бе, че само един стигаше за цял половин килограм от субстанцията. Освен това липсата дори само на една съставка от любовния прах на Нова разрушаваше свойствата му.

Сега Титанидите приготвиха цели чували от сместа.

– Какво друго научи?

Чироко се замисли.

– Мои приятели следят Пандемониума. От безопасно разстояние. Разправиха ми последния филм, в подножието на южните хълмове. Нова и Робин вече могат да плуват. Те учат Конъл на някои хватки по борба. Аз пък ги уча да летят.

Тя въздъхна и потърка челото си.

– Знам, че Крис и Адам са живи и здрави. Знам, че Робин има странни хрумвания за Конъл. А Нова питае все същите чувства, защото се опита да ме проследи дотук. Все по-добре се справя. И свиква с мисълта за съюзяване с Титанидите. Все повече се разбира с Конъл.

А освен това съм наясно, че адски ми се пие, и то по-жестоко, отколкото преди двацет години.

Габи се пресегна, през пламъците. Дланта ѝ сякаш гореше и Чироко ахна, и се отдръпна. Взра се в неясното лице и видя изненадата на Габи.

– О – каза Габи и отдръпна ръката си. – Разбирам, че си ужасена. Просто не забелязах огъня.

„Не била забелязала“, помисли си Чироко и в съзнанието ѝ изникна един образ. Нещо, което никога не бе видяла с очите си, но то навестяваше сънищата ѝ от две десетилетия. Габи, с овъглено лице и тяло...

– Не си забелязала огъня – измърмори Чироко и поклати глава.

– Много питаш – предупреди я Габи.

– Не мога, Габи. Не мога да те вместя в рамката на нещата, в които вярвам... Ти си като... мистериозен дух от приказките. Говориш с не-домлъвки. Така и не разбрах защо духовете в приказките никога не се изразяват ясно. Защо са всичките тия прокоби, нюанси и намеци за нещата, които са ужасно важни?

– Чироко, скъпа... толкова искам да ти помогна. Бих ти разправила всичко от игла до конец, също като инструкциите на НАСА. Но уви. Има една съществена пречка... и аз не мога да ти я кажа.

– А да ми подскажеш?

Погледът на Габи стана студен.

– Питай бързо.

– Ъ-ъ... Гея наблюдава ли те?

– Не. Тя ме търси.

Исусе, помисли си Чироко. Или всичко, или нищо, но престани да се оплакваш.

– Знае ли тя, че ти... идваш при мен?

– Не. Побързай, времето ми изтича.

– Има ли начин да...

– Да я излъжеш? Да. Отхвърли очевидните отговори. Ти трябва...

Габи замълча и започна да се топи. Но присви очи и притисна юмруци към слепоочията, и образът ѝ пак се избистри. Чироко настръхна.

– По-добре не питай. Или поне не прекалявай с въпросите. Откакто Гея отвлече Адам, сякаш само той я интересува.

Габи потърка очи, премигна, после се облегна на ръцете си и изпружи крака. Едва тогава Чироко видя, че огънят е угаснал. Нещо повече, отдавна изстинала, жаравата се бе превърнала в купчинка пепел. Габи бе заровила пети в пепелта.

– Ако не беше лудостта, Гея щеше да е непредсказуема. И ти беше спукана работата. Но понеже е луда, поема рискове. Понеже е луда, гледа на живота като на игра. И се ръководи от правила, почерпени от старите ленти, телевизията, приказките и митовете.

Най-важното е да разбереш, че тя не е от добрите. И то по свое собствено убеждение. Това говори ли ти нещо?

Чироко бе сигурна, че е разбрала за какво става дума, но въпросът ѝ дойде изневиделица. Намръщи се, прехапа устни.

– Ами... добрите винаги побеждават – каза тя с надеждата, че няма да стане за резил.

– Точно така. Но не си въобразявай, че ти ще победиш, защото още не е ясно дали ти е отредена ролята на положителен герой. Ако загубиш, ще минат поне две десетилетия, преди другият да ѝ хвърли ръкавицата.

– За Адам ли говориш? – попита Чироко.

– Да. Вероятно той е следващият. Гея ще го отглежда и ще чака ти да сбъркаш. Но никак няма да му е леко. Гея планира Адам да я заобича. Той ще ѝ обяви война чак след като се пребори със сърцето си. Ето защо не бе унищожен Крис. За да замести съвестта на Адам. Но Гея ще го убие когато малкият навърши шест или седем. И това също е част от играта.

Замълчаха за миг, докато Чироко смели чутото. Искаше ѝ се да протестира, но преглътна. Спомни си думите на Конъл: „Нима очакваш честна игра?“

– Засега подхождаш грешно. Дадена ти е сила, която ти май не желаш да овладееш. Доста лесно признаваш физическото превъзходство, но другите сили са по-мощни.

Габи започна да изрежда, като сгъваше пръсти.

– Имаш повече съюзници от Гея. И на небето, и на земята. Ще ти се притекат на помощ, когато най-малко очакваш. Имаш шпионин в противниковия лагер. Използвай Снич и му вярвай... Имаш и ангел-хранител, от сой – рече с усмивка Габи и посочи с пръст себе си. – Аз ще гледам да наредя бъдещето в твоя полза. Ще ти казвам всичко, което мога... но не очаквай да те предупреждавам навреме. Разчитай на мен за главното. Мисли за мен като за спасителен пристан.

Габи ѝ даде време да осмисли казаното.

– Помни, по-добре изчакай, вместо да се втурваш безразсъдно. Сега. Би ли ме... докоснала – Габи се изкашля и отмести поглед, и Чироко осъзна, че е готова да се разплаче. Надигна се.

– Не, не остани там. Не е онова, за което си мислиш. Просто така ще мога да остана много по-дълго. Просто ела и седни до мен.

Чироко се подчини и босите ѝ нозе стъпиха в пепелта до тези на Габи. Габи седеше, подпряла брадичка на коленете си. Хвана Чироко за ръка и ѝ разправи една история.

ПЕТ

Робин видя как Конъл се изправи, отвори вратата и излезе.

Доста грубиянски, помисли си тя, но каквото повикало, такова се обадило. Всеки се беше възползвал от другия. Но все пак би могъл поне да се сбогува.

После той се върна, облякъл вехтото сетре, което носеше при първата им среща в Белинзона и което слагаше все по-рядко и по-рядко след отвличането на Адам. Порови в единия джоб и измъкна дълга тлъста пура, от ония, дето постоянно пафкаше преди, за разлика от сега. Наистина, доста се беше променил от деня на тяхното запознанство.

– Ще дадеш ли и на мен една? – попита Робин.

Конъл вече бе захапал своята и изгледа накриво Робин, но измъкна още една пура от джоба си.

– Няма да ти хареса – заяви той и седна на леглото, като се облегна на гигантските възглавници.

– Миришат приятно – каза Робин. – Винаги ми е харесвал ароматът им.

– Едно е да ги миришеш, а друго – да ги пушиш. – Той отхапа крайчето на своята пура, същото стори и Робин. После драсна клечката. Въздухът се изпълни със синкав ароматен дим. – В никакъв случай не вдишвай – предупреди я Конъл и ѝ подаде огънчето.

Тя всмукна и след секунди се задави. Конъл дръпна пурата и я потупа по гърба, после остави пурата ѝ в пепелника.

– Доста глупаво, а? – каза той.

– Може би ще ми даваш да си дръпна от твоята.

– Както искаш, Робин. Ти нареждаш.

– Нима?

Той се извърна и я погледна. Робин с изненада забеляза, че той е притеснен и май смята да ѝ се извинява.

– Слушай, съжалявам, че не бях на ниво. Опитах се, честно, но не ме бива за друго, освен...

– За какво говориш? Ти се справи чудесно.

Очите му се присвиха.

– Но ти не стигна до върха.

– Конъл, Конъл... – Тя се обърна и се сгуши в него. И му зашепна на ухо. – Не съм и очаквала. Спомни си само. Не се ли забавлявах?

– Така беше – призна той.

– Значи си се справил добре. Не съм очаквала да свърша. Честно казано недоумявам дали това е възможно. Конструкцията на телата е изцяло погрешна. Актът не е проектиран така, че да задоволява жената.

– Възможно е – отвърна Конъл. – Вярвай ми. Просто трябва да

свикнеш, това е всичко. А аз трябва да се науча...

Той замлъкна, потърси погледа ѝ. Фаталистично сви рамене и се облегна върху възглавниците. Тя стори същото.

Денят бе горещ. И двете тела блестяха от пот. Робин се чувстваше великолепно. Заливаше я топлина, която караше тялото ѝ да трепти. Отдавна забравено усещане. Сложи ръце под главата си и погледна себе си, после него. Докосна с голия си крак стъпалото му, за да сравни своето с неговото. Толкова са различни, макар и еднакви. Същото важеше и за краката, и за слабините, коренно различни. При нея всичко бе компактно, прибрано, а неговият... пламтящ, обилен, омекнал... лежеше там самодоволно, уморен и влажен.

Никога не я бе отвърщавал, дори при ерекция. Изглеждаше толкова уязвим – и наистина беше, както бе разбрала от един нещастен епизод с Крис преди доста години.

Опита се да се постави на мястото на Конъл. Какво ли ти е, когато след един поглед само ти стане това? Колкото и да се напъваше, въображението ѝ не стигаше по-далеч от страха, който би трябвало непрестанно да изпитва. Реши, че тогава ще се наложи да върви все разкрячена, в очакване на поредния напън да бъде орезилена. Неговото бе голота, която тя никога не би могла да усети. Благодареше на Великата Майка, че е била благословена да бъде жена.

– Знаеш ли какво ми хареса?

– Какво?

– Пенисът ти е толкова малък... Когато го правех с Крис, беше неудобно, защото неговият е доста по-голям, но първия път, когато...

Тя осъзна, че Конъл трепери и го погледна. Лицето му се бе изкривило и той изглежда имаше проблеми с дишането, после я погледна, почнечи да каже нещо и избухна в смях.

Това бе необуздан смях. И заразителен – Робин също се засмя, но само за миг, завладяна от онази несигурност, която усещаш, когато не си разбрал шегата, и не знаеш дали не ти самата си обект на присмех. Накрая Конъл успя да се овладее и смехът му премина в хълцане.

– Нещо погрешно ли казах – ледено запита тя.

– Искам само да ти благодаря. Приемам комплиментата.

– Боя се, че това не е достатъчно, Конъл.

Той въздъхна.

– Да, май си права. Виждам, че се налага да ти обясня. – Той погледна към тавана – О, Велика Майко, дай ми сили.

Неочаквано Робин се засмя.

– Какво те накара да го кажеш?

– Не зная. Изглежда прекалено често съм го чувал от Нова, когато тя роптаеше срещу едно или друго. А аз имах усещането, че тя е единствената, която може да ме разбере.

Робин търпеливо изчака, докато той си бършеше очите и се се мъчеше да се успокои.

– Глупаво е, нали, Робин? Да се чудиш дали да плачеш, или да се смееш. Не толкова отдавна щеше да ме нараниш. Слава богу, че съм поотраснал.

И така, той ѝ обясни и тя се съгласи, че беше глупаво. Определено не беше веща по въпроса, но знаеше, че става дума за нещо, което е важно само за мъжете. Чудеше се дали не бе свързано с тяхната уязвимост и си мислеше, че една свръхнадареност би им помогнала в живота. Но той каза, че това няма нищо общо с логиката. Чудеше се дали няма някакъв паралел сред обществото на Ковън. Не се сети за нищо. Конъл ѝ разказа, че на Земята големината на бюста често е от съдбовно значение според жените.

– Не и на Ковън – отвърна Робин. – Съжالياвам, но...

– Не, не, не. Нали ти казах, възприех го наистина като комплимент. Само ми напомни, че... е ти знаеш.

Помисли си, че знае, и се натъжи.

– Това е само още един пример защо нещата между нас са обречени, Конъл.

Той посърна, погледна я и кимна неохотно.

– Може и да си права.

Робин отново го прегърна и се почувства добре, когато и той я взе в обятията си.

– Искам да ти благодаря за... за комфорта – каза тя.

– Удоволствието бе изцяло мое, мадам. Съжالياвам, ако съм ви наскърбил.

Тя се засмя, но знаеше, че той е притеснен наистина заради нейната неудовлетвореност.

– Искам да знаеш, че наистина те харесвам, Конъл.

– Аз също те харесвам, Робин.

Той отново се извърна по гръб. Пафкаше пурата си, а Робин наблюдаваше синкавите кълбенца, които се издигаха към тавана. Лениво прокара босия си крак по бедрото му и тихо се засмя, когато двамата подхващаха една глупава игра с пръстите на краката си, после отново се умълча.

Накрая Конъл изхвърли угарката през прозореца, надигна се на лакът и се наведе, за да целуне гърдите ѝ.

– Така. Готова ли си да опитаме пак? – каза с усмивка.

– Мислех си, че никога няма да попиташ.

ШЕСТ

Нова отдавна мразеше пребиваването си на Гея. Повратната точка се бе появила съвсем наскоро – сега тя се забавляваше повече, отколкото по време на Блек Сабат, вечерската Черна събота.

В началото бе плуването. Доставяше ѝ сетивно удоволствие, каквото тя не вярваше, че е възможно да съществува. Беше по-хубаво от всички останали спортове, направо върхът.

Ужасно бе да живееш и никога да не се научиш да плуваш.

После дойде летежът. Беше се реяла и на Ковън, но къде ти... Първичната сила и безкрайната гъвкавост на Водните кончета ѝ доставяха несравнима наслада. Бързо привикна към тях, въпреки че едва ли някога щеше да лети като Конъл.

И най-накрая, но не на последно място, идваше ездата на Титанида.

Първо изглеждаха бавни като асансьори. Тичаха толкова отмерено, че трудно се разбираше дали въобще се движиш. И въпреки бързината, усещането не бе като при скоростно бягане.

Важното нещо, което Нова бе открила, бе да намериш подходящата Титанида.

Сега тя се държеше за широкия гръб на Клавесин (Миксолидийски квартет) Мазурка, двегодишна женска, и се надбягваше с вятъра. Толкова беше просто. Беше се заблудила, че всички Титаниди са възрастни индивиди, защото всичките бяха горе-долу еднакви на големине. Шокира се, като разбра, че Клавесин е само двегодишна, но с радост констатира, че у нея все още гори искрица безразсъдство. Тъй като след отвлечането на Адам Чироко Джоунс през повечето време отсъстваше, Нова прекарваше всяка свободна минута – ако не плуваше или не хвърчеше – върху гърба на Клавесин. Заедно бяха обходили по-голямата част от Диона на юг от Офион.

Движеха се по ръба на леса, там, където дърветата изтъняваха и земята леко се издигаше към стръмните бастioni на хълмистите земи. Нова бе с дрехите си за езда. Или дрехите на Робин Худ, както ги наричаше Конъл. Ушити от проста зелена кожа, те скриваха напълно тялото ѝ.

Акcesoарите бяха кафяви ботуши и ръкавици от същия материал и зелена триъгълна шапка с бели пера.

Клавесин прескочи едно повалено дърво и за миг Нова се почувства в безтегловност. Приземиха се и тя надничаше през рамото на Клавесин, докато слизаха по стръмния бряг на реката към един от четирите притока на река Бриарей. Истинско удоволствие бе това управляемо падане, при което копитата на Титанидата едва докосваха земята, като оставяха подире си шумен парад от падащи малки скали, прахоляк и камъчета. Студеният и пронизващ вятър плющеше В косите на Нова.

Долу Клавесин забави ход и копитата ѝ докоснаха водата. Заля ги фонтан от пръски, после се чуваше само тропотът на копита по скалистия бряг.

– Достатъчно, злато мое – каза след като си пое дъх Клавесин. Нова потупа Титанидата по рамото и скочи на земята. Дори тя се чувстваше уморена. Не беше лесно да яздиш Титанида.

Без помощта на Клавесин нещата щяха да са неспасяеми. Безброй пъти единствено подадената навреме силна ръка или маневрената задница на Титанидата ѝ помагаша да запази равновесие. Клавесин имаше почти свръхестествен усет за товара си. Подозираше, че тя би могла да галопира и с дузина пълни чаши вино, без да разлее нито капка.

Нова стъпи на широката плоска скала, завъртя се и погледна към жълтеникавата вис.

В края на краищата, мястото не беше чак толкова лошо. Малко вляво от късчето небе бе неизмеримата дълбочина на сплицата на Диона, с размити очертания поради маранята. На Нова пейзажът ѝ харесваше.

Наблюдаваше Титанидата, как развързва косите си, коленичи в ледения поток и потапя глава, за да се изправи сред крехка дъга от кристални водни капки. Дългата около метър лъскава кестенява коса, изпътрена със smaragdovo зелено, с плясък се разтла по гърба ѝ и Клавесин я разтърси енергично, като се заля с дъжд от водни пръски. От устата ѝ излизаше пара. Гледката бе красива.

Клавесин бе от Титанидите, покрити с козина. Изключение правеха само дланите и лицето с кафяв тен. Поради защитната си окраска застаналата неподвижно на края на леса Клавесин бе почти невидима.

Нова познаваше живота сред дивата природа най-вече от филмите и от малкия зоопарк на Ковън. Гледала бе как хората яхат коне на кино, а също така бе прочела няколко разказа за девойчета, които откатат на тема езда. В зоопарка на Ковън имаше пет добичета. Нова почти нямаше спомен за тях, но сега се питаше дали това безразличие не се дължеше

на факта, че никому не бе позволено да ги язди.

Тези разсъждения я притесниха. Вече бе започнала да възприема мисълта, че Титанидите са човешки същества... или хора, както би казал Конъл.

За щастие потокът от угриzenia бе спрял от последвалия развой на събитията. Изведнъж прозвуча триада от ноти и Клавесин се пресегна към торбата си, за да измъкне едно от ония неща, мобисемената. Титанидата изчурулика нещо кратко и се заслуша. Нова чу ответна песньовка. Клавесин се измъкна от водата и се отърси като куче.

– Чироко ли беше? – попита Нова.

– Да. Искаше да знае къде сме.

– Нещо случило ли се е?

– Не каза нищо такова. Интересуваше се дали би я придружила за едно кратко пътуване.

– Да я придружа... къде отива?

– Не ми каза.

Нова скочи на крака.

– Не ме интересува. Велика Майко! Кажй й да!...

– Тя ще мине да те вземе – съобщи Клавесин и изпя още нещо в зърното.

Чироко пристигна след няколко минути с почти невидимото Водно конче Едно. Самолетчето бе бързо и безшумно като хвърчило. Чироко се приземи на една педя равна земя, на косъм от камък с размери на къща. Измъкна се от самолетчето и го вдигна и извъртя, докато Нова и Клавесин се приближаваха.

След обичайната размяна на поздрави с Титанидата Капитана, както я именува Клавесин, лекичко се усмихна и козирува.

– Как си, Нова? – попита.

Нова не каза нищо. Както обикновено, в първия момент на срещата бе прекалено панирана, за да й отговори.

Магьосница, помисли си Нова. Не е работа за нея да бъде Капитан. Магьосница толкова й отива.

Чироко се беше попременила, нещо, което правеше рядко. Цялата бе облечена в черно, също и шапката. Беше понапълняла, но й отиваше. Може би това имаше връзка с мистериозните зачезвания в леса. На три пъти досега двете с Робин изчезваха, за да се върнат все по-млади, поздрави и, в случая на Чироко, по-напращели.

– Налага ми се да тръгна на малка експедиция – каза Чироко, сякаш

леко сконфузена. – Ще се справя и без придружител. Но си помислих, че може да ти е интересно.

Нова примря. Тя беше готова да върви боса по счупени бутилки, да изтръгне сърцето от гърдите си, да преплува морета и какво ли не още. Готова бе дори да умре, но да изпълни всяко желание на Чироко. А сега я питаха дали случайно не ѝ се иска да я придружи...

Престори се, че ѝ е все едно, но ще дойде от немай къде, сви рамене и отвърна:

– Разбира се, Чироко.

– Добре. – Чироко отвори вратата на самолета и Нова видя, че единственото кресло за пътници е изнесено. Кабината беше празна. – Ще се схванем, но исках да взема най-лекия самолет. На практика ще се тъпчем като сардели.

„Нека ми е зле“, помисли си Нова.

В самолета имаше два делтаплана. Чироко връчи единия на Нова.

– Малко ще поскачаме – обясни тя и влезе в кабината. Стърчи се и се пхна колкото се може по-навътре, а след нея се качи и Нова. Малко се поръчкаха с лакти, докато се настанят и си намерят място.

– Мислиш ли, че ще успееш да се измъкнеш? – попита Чироко.

– Сто на сто.

– Помни, че сме доста тежки.

Нова вече въвеждаше данните в компютъра. Нямаше ли да е чудесно да направи някоя неволна грешка и да се наложи Чироко да се наме- си, и да ги спасява? Но после отхвърли тази мисъл.

Затвори вратата, огледа се и видя Клавесин на безопасно разстояние. Махна ѝ, Титанидата отвърна на поздрава.

Нова пак премисли стратегията, после си пое дълбоко дъх – и се почна. Що-годе сносно се справи с излитането, ако не се брояха няколкото дълги секунди, в които самолетът насмалко не се разби във върхарите.

Минаха на сантиметри над тях и Нова се осмели да погледне Чироко. Магьосницата дори не гледаше дърветата. Търсеше нещо, загледана през прозрачния покрив. Нова се почувства странно горда и леко ошетен- на. Една похвала би ѝ се отразила отлично. После се усети, че мълчанието всъщност е знак, че я е получила.

– А сега се изкачи до трийсет километра и дръж посока североизток – нареди Чироко.

– А нещо по-конкретно?

– Не мога да бъда по-конкретна, защото не знам къде е той.

– Той?

– Един целелин! Сега Свирчостоп е някъде в северната част на Япет.

Нова се притесни, после се обърка. Доколкото знаеше, целелините недолюбваха реактивните самолети.

– Има ли значение колко бързо се изкачвам?

– Изразходвай разумно горивото. Това е всичко.

Нова изчисли сама параметрите, без компютъра, защото искаше да упражни аварийна ситуация. Чироко само я наблюдаваше, но не се обади.

– Обикновено толкова високо ли планират? – запита Нова, когато достигнаха желаната височина. Чироко внимателно оглеждаше околността.

– Доста рядко. Искам да съм сигурна, че сме ще е под нас. Я и ти погледни от оная страна. Лесно ще го забележиш. Не е по-голям от щата Пенсилвания.

Разбира се, преувеличаваше, но Нова остана разочарована, когато успяха да го локализируют. Виждала бе от дистанция няколко целелина – те никога не се приближаваха много до земите на Диона – но Свирчостоп съвсем не изглеждаше толкова огромен.

Откри го с помощта на радара – вместо да е на два-три километра разстояние, той беше на двайсет под тях.

– Изключи радара – нареди Чироко. – Действа му зле. – Нова се подчини, забеляза, че Чироко проверява багажа си и колана, както и за-копчаването на пара-крилата, така че и тя стори същото.

– Ето плана ни. Програмираш самолета да се върне сам в пещерата до Таксидо Джанкшън. И то така, че дистанцията между него и целелина да е най-малко двайсет километра. А щом го отmine, най-добре ще е да лети право към пещерата на височина двеста-триста метра. – Тя погледна към Нова. – Няма ли да попиташ защо?

– Не мисля, че е редно.

– Отпусни се, скъпа. Тук няма военна дисциплина. Самолетът трябва да лети ниско заради бръмчащите бомби. Все още ги няма, но сигурно дебнат някъде. А сам той ще е беззащитен.

– Така е. – Нова притеснено огледа небесата. Съвсем беше забравила за ония чудовища. Спомни си за подвизите на Конъл по време на атаката им, когато ѝ спаси живота. Но тя не беше пилот от неговата класа.

Когато се зае да програмира автопилота, Чироко спокойно я

чакаше. Скоро обаче се обърка. Тръсна глава и изтри невъзможния резултат.

– Май не мога да се справя – призна си тя. – Съжалявам.

– Можеш. Виж къде бъркаш. – Пръстите на Чироко запърхах по клавиатурата. Спираше само за да се увери, че Нова вижда и разбира. – Най-важното е да си признаваш, че не всичко знаеш.

Нова я погледна и видя усмивка на лицето ѝ.

– Къде щяхме да сме сега – забеляза Чироко, – ако ти не беше наясно, че някъде бъркаш при издигането? – За миг усмивката ѝ стана кисела, после пак погледна към екрана. Сега Нова знаеше, че за пореден път Магьосницата е на крачка пред нея. Би могла да се закълне, че Чироко бе заета със собствените си мисли при издигането и не бе обърнала капка внимание нито на маневрите ѝ, нито на нервността ѝ.

– Добре, – продължи Чироко, загледана в екрана. – Ти скачаш първа. Но после ще ме следваш. Ако видиш бръмчаща бомба, режи въжетата и падай свободно толкова, колкото ти стиска. В багажа ти има допълнително крило. Въпроси?

Въпросите бяха десетки, но Нова зададе само един.

– Мислиш ли, че ще видим бръмчащи бомби?

– Не. Но не е изключено.

Отвориха вратата и Нова пристъпи в нищото. Чу познатия шум от разгъването на платното, песента на въжетата и рязкото дръпване. Погледна нагоре...

За една ужасна част от секундата си помисли, че пара-крилото се е разкъсало. Очаквала бе да види познатото многоцветно крило. Вместо него зърна нещо сякаш изтъкано от паяжина и въздух, почти невидимо.

Е, и в това имаше смисъл. Защитна маскировка.

Видя Чироко, която кръжеше вдясно от нея и губеше височина. С няколко замаха Нова се озова зад нея. Следвай ме, беше ѝ казала Магьосницата. Навсякъде, помисли си Нова.

Оледа чистите небеса за издйнически следи за наличието на бръмчащи бомби. На два пъти видя техния собствен изоставен самолет, като само първия път се изплаши. Отбеляза, че денят е чудесен за реене в небесата.

Изведнъж Чироко започна бясно да се върти, люлеейки се напред-назад на въжетата си. Това не я обезпокои, докато Чироко не направи рязък скок надолу. Нова тъкмо я стигна, а тя започна да се издига нагоре. Почуди се какви са тия маневри и в същия миг чу смеха на Чироко.

– Мислех, че ще ме следваш – извика Чироко и пак се засмя. – Не

беше ли Шампионка на Ковън или нещо подобно?

О, това ли било?

Нова за миг увисна във въздуха, а после се впусна в главозамайващите си каскади, като успя да покаже на какво е способна. Когато приключи, бе наистина доволна от себе си. Виждаше в спомените си низ от десетки, вдигнати върху таблата на съдиите.

Чироко се доближи и я удостои с кисела гримаса, която не успя да задържи дълго. После отново избухна в смях.

– Отстъпвам пред асовете – каза тя. – Уплаши ме, млада госпожице.

– Ти ме уплаши – контрира Нова.

– Да-а, може би. Май не биваше да се изсилвам.

– Няма значение.

– Може би ме мислиш за студена, кисела дърта кучка. Но напоследък не ми е до шегите. Освен това съм шест пъти по-стара от теб и животът ми е просто трагедия... но знаеш ли какво? Като сумирам доброто и лошото, излиза, че съм живяла страхотно. През последните трийсет години се напатих и сигурно тепърва ще се мъча. Но ничий друг живот не би ми харесал. Лошото е като сега. Когато ми иде да се убия, просто вече не съм аз. Това ме натъжава.

Последните трийсет години, помисли си Нова.

Спускането продължи дълго. Забавляваха се с още някои трикове, макар и не толкова смели. Свирчостоп непрестанно наедряваше пред погледите им.

Навремето, когато Чироко и екипажът ѝ го видяха за първи път, Свирчостоп беше малко по-дълъг от километър. И четири пъти по-голям от „Хинденбург“, най-големият земен целелин.

Свирчостоп бе доста напращял оттогава.

Сега разстоянието от носа до опашката бе цели два километра. И като се има предвид пропорционалното нарастване на останалото, обемът му се беше увеличил осем пъти. Съдържаше към четиринайсет милиона кубика водород.

– Никой не знае каква е тая мистерия – обясни Чироко на Нова, докато се подготвяха да кацнат на широкия му гръб. – Цепелините обикновено не растат като гъби. Зная, че е на около шейсет хиляди години. Неговите съвременници май слагат отгоре по сантиметри на година. Зная че дължината на Стария Скаут, който е поне с двацет хиляди години по-стар, е само километър и половина.

Но никакви думи не можеха да дадат представа за Свирчостоп.

Трябваше да бъде видян на живо. Нова се боеше, че приземяването върху цепелин крие рискове. Оказа се точно толкова трудно, колкото комар да кацне на гърба на слон.

Когато всичко свърши повече от благополучно, Чироко неизвестно защо внимателно огледа Нова от главата до петите. После отрязва въжетата ѝ с бял нож, направен от подострена кост и изкусно украсен от Титанидите.

– Имаш ли нещо друго под дрехите? – попита Чироко

– Само памучни шорти.

– Гледам за метал. Ще е не само неучтиво, но и твърде опасно да се внася нещо метално в цепелина. Или нещо, което изпуска искри.

Върху бутушите на Нова имаше чизми, но Чироко реши, че това не е болка за умирање. Нова си отдъхна – бяха ѝ подарък от Клавесин.

После Чироко коленичи и започна да опипва грубата кожа на цепелина. Нова незабавно стори същото, без да пита. Когато се огледа, имаше чувството, че се намираха върху плосък сребърен поднос. Теоретично той се закривяваше надолу, но трябваше да извървиш доста, преди това да се окаже проблем.

Накрая Чироко май намери онова, което търсеше. Направи с ножа малък отвор, постави върху него дланта си. Чу се свистене, което скоро утихна. Чироко изглеждаше доволна и за учудване на Нова изрязва с ножа голям кръст в гърба на цепелина. Натика навътре парчетата кожа и двете се наведоха над дупката.

Тъмно като в рог. Нещо като извит тесен комин се спускаше надолу, а извитите му стени сякаш бяха направени от рибарска мрежа. Нова се досети, че това са балони с въздух и Чироко е открила пролука между тях.

– Ами ако беше пробила някой? – попита Нова.

– Той има повече от хиляда балона. Да се спукат и триста едновременно, пак всичко ще е наред. В моя случай раната му щеше да зарасне за секунди. – Тя седна на ръба на отвора, намери си опора и се захили на Нова. – Идваш след мен, нали?

– И той няма нищо против?

– Тази рана ще зарасне за пет минути. Свирчостоп дори няма да го забележи, кълна ти се.

Не че Нова ѝ вярваше, но това не повлия върху готовността ѝ да я следва. И се шумгна на свой ред след Магьосницата.

– Събери парчетата кожа – извика ѝ някъде отдолу Чироко. – По-бързо ще заздравее.

Нова се подчини. Във вътрешността на цепелина притъмня.

– Сега просто слизай. Ще видиш какво ли не, но спокойно. Тук няма какво да те нарани.

Започна дългото и доста уморително спускане. В началото чернилката бе непрогледна, после Нова започна да различава някои неща.

След десет минути отдолу просветна. Нова се спря и видя, че Чироко и подава малко оранжево кълбо. Извади още едно от торбата си и го върза за китката си. Това бе някакъв вид биолуминисценция, достатъчна, за да осветява наоколо.

Това отначало й подейства добре. Сега виждаше къде да стъпва и да се хваща. Но странно, после още повече я стегна клаустрофобията. Същински кошмарен сън, в който стените зад теб се затварят, само че наяве. Стените наистина се раздуваха.

Сетне проумя какво всъщност прави. Не се хващаше по пътя си за никакви въжета, нито мрежа – а за живите мускули на гиганта. Усещаше ги как се местят, когато се увесваше на тях. Бяха сухи, слава на Великата Майка и на всички малки демони, но все пак си бяха хлъзгави.

Докато кривуличеха, подминаваха странични пасажи и в дъното на широките блещукаха нечии очи.

– Херувимчета – обясни й след първата среща Чироко. – Далечни роднини на Ангелите, нещо като при маймуните и човеците. Обитават в по-големите цепелини.

И други населяваха на небесния исполин. Дребни същества като мишки щъкаха над главата й, а направиха принудително спиране, за да изчакат нещо да освободи пътя на Чироко. Нова не успя да го види, но това не я притесни особено.

– Сигурна ли си, че Свирчостоп няма нищо против нас? – в един момент се поинтересува Нова.

– Колкото е по-голяма навалицата, толкова е по-весело – отвърна й Чироко. – Ако не ни искаше, отдавна да е затворил този проход и да го е напълнил с водород. Не се изпотявай, Нова. Цепелините си имат своя собствена вътрешна екология. Стотици животинки могат да живеят само в търбуха му. А постоянно вози и стопаджии.

Накрая стигнаха до по-широк проход. Около двадесет метра в диаметър, той сякаш се простираше до безкрайност и в двете посоки.

– А това е Сентръл парк – обясни Чироко. И наистина тук имаше организми, подобни на дървета, които растяха от стените, бледи и скелетоподобни. Те се свиха от светлината. Чироко посочи напред. –

Хайде. Още малко остава.

Това беше една странна разходка. Вървяха по балон, пълен с газ, а мрежата бе доста по-дебела, усещаха я как леко пружинира, като гъвкав под. Сякаш се движеха по море от възглавници.

Коридорът зави и видяха светлина. Озоваха се в широка, безформена закла. Подът се накланяше надолу към прозрачна мембрана, която се издуваше от вътрешното налягане. И тук, както навсякъде във вътрешността на цепелина, беше хладно.

– А това е салонът на нашия боинг – обясни Чироко и заразглежда купчините от цветни парцали. Нова отиде почти до самия гигантски прозорец. Явно се намираха до носа на цепелина, малко под него. Виждаше същото като снайпериста от старите бойни самолети, и гледката бе великолепна. Ниско долу земята пълзеше, в бавен и величествен парад, който продължаваше вече шейсет хиляди години.

Кракът ѝ се натъкна на нещо твърдо в една от купчините парцали. Погледна надолу и замръзна. Зърна човешко стъпало: кафяво, изпосталяло, прикачено към мършав крак. Пръстите помръднаха. Нова вдигна очи и се озова лице в лице със стар, стар мъж, съвсем оплешивял, кафяв като махагон. Доволната му усмивка разкри здрави бели зъби.

– Казвам се Калвин, скъпа – каза старецът. – А ти си най-хубавото нещо, което съм виждал от дълго време насам.

Тя никога не успя да види много от Калвин. Той винаги беше увит в парцали и от тях надничаше само главата му.

– В този живот има само един истински проблем... – подзе той ни в клин, ни в ръкав – ...и той е да се запази топлината на тялото. Старият Свирчостоп обича да ходи по хладното. И така, как е Август, Роки?

Чироко обясни, че Август е отдавна, отдавна мъртва. Нова не беше сигурна, че старецът е разбрал. Той продължи да пита за останалите, всичките вече покойници. И всеки път тъжно клатеше глава. Само веднъж Чироко май се притесни, когато той я попита за Габи.

– Тя е... тя е добре, Калвин. Съвсем добре.

– Това е наистина чудесно.

Което си беше лудост, тъй като Нова знаеше всичко за Габи.

Най-накрая разбра, че Калвин е почти връстник на Чироко. И си изглеждаше точно на възрастта. Но въпреки това бе живо и пъргаво старче, и мозъкът му щракаше. Само въпросите за мъртвите навяха мисъл за лудост.

Той се защура из тоя хладилник, започна да рови из сламени

кошници, измъкна дървени паници, костени ножове и дъска за рязане. Чироко седна до Нова.

– Той не е луд, Нова – пошушна ѝ тя. – Мисля, че не разбира смъртта. А едва ли има представа и за времето. Живее тук от деветдесет и пет години и е най-щастливият човек, когото познавам.

– Готово! – извика Калвин, появявайки се с голям дървен съд. Отиди при Чироко и Нова, които седяха с кръстосани крака. Вече им беше сервирали купи със салата и сурови зеленчуци, и една голяма кана с нещо, което наричаше медовина.

– Всичко е наред – каза той и погледна Нова. – По-добре си увий нещо, момиче, за да се почувстваш уютно.

Нова беше започнала да измръзва, но не я блазнаха купчините дрипи. Из едната бе видяла да пълзи малко сляпо мишленце. Но инак не се усещаше миризма на мръсно.

– Цепелинът отделя тази материя – обясни Чироко, която се уви в няколко парчета плат. – Добра защита при студено време. Давай, не се бой. Всичко тук е чисто.

– В цепелина винаги всичко е чисто – изкудкудяка Калвин и им сипа от гъстата супа. – Опитай това... Нова ли каза, че ти е името? Хубаво име, харесва ми. Ново и ярко, и ти блестиш, както би трябвало да бъде. Това е моето специално гаспачо³⁰. Пригответо е от най-доброто, което расте на Гея. – Той отново закудкудяка и подаде купата на Нова. – Навремето слизах веднъж годишно долу, за да хапна топла храна. После се усетих, че дълго не съм го правил. А и съвсем не ми липсва.

– Мисля, че слезе още на два пъти, стари глупчо – със смях отбеляза Чироко.

– О, не, Роки. Не може да е вярно. Нима? – Позамисли се и започна да брой на пръсти, но скоро се обърка. Нова се постара да скрие смеха си, за да не го нарани. Беше много приятен, макар и леко объркан.

– Не се бой, скъпа – рече ѝ той. – Знам, че ме уважаваш. Не ме е грижа дали подгрявам храната си, но също така я ям и топла, ако разбираш какво искам да ти кажа.

Уви, Нова не го разбираше. Тя подуши паницата си и ароматът ѝ хареса, затова изяде пълна лъжица. В супата имаше домати и целина, тя беше вкусна, люта и студена. Тукатси лапна втора лъжица... и тогава страшно ѝ залютя от първата. Нова преглътна, задъха се и за да угаси

30. Гаспачо – вид испанска супа, която се приготвя от нарязани сурови домати, краставици, лук и чушки с олио и оцет и се сервира студена. – Б.пр.

пожара, гаврътна цяла чаша медовина. Услади ѝ се, имаше вкус на мед.

Дори и гаспачото беше вкусно, ако се консумираше на малки глътки. Седяха заедно и си похапваха, и всичко щеше да е наред, ако наоколо беше малко по-шумно. Суровите зеленчуци хрупаха. Сякаш се хранеха зайци. Нова подозираше, че ще забележи след малко липсата на месо, но Калвин беше цар на вегетарианските, неподгряти ястия.

А медовината беше страхотна. Не само че облекчаваше лютивината, но и сгряваше, отпускате – и Нова усети как краката ѝ отмаляват.

– Време е за ставане, Нова.

– Ка... – Тя бързо стана. Болеше я глава и с мъка фокусираше Чироко. – Кое време е?

– Няколко часа по-късно – каза с усмивка Чироко. – Ти май се понапи, скъпа.

– Нима? – Отказа се от хлапашките оправдания, че ѝ е за сефте, и се засмя. После си помисли, че май я хваща морска болест, но всичко отмина. – Е, какво ще правим сега?

– Ами – отвърна Чироко, – първо малко ще те отрезвим, после погледяме обратно за Таксидо Джанкшън. Лично аз съм готова за път.

СЕДЕМ

Приготовленията за пира бяха отнели на Титанидите осем рота. На масата имаше цял изпечен смехурко, змиорки с пълнеж и риба, изкусно желирани в пикантен сос с чубрица. Плодов десерт като коледно дръвче, което бе поръсено със стотици разноцветни ягодки и плодови резенчета с листенца от нишковидна зелена захар и украсено със стотици блестящи топки. Имаше десет вида баници с месо, седем вида пити, три супника, купища печени ребърца от смехурковци, сладки с препечена коричка, тънка като сапунени мехурчета... свят да ти се завие. Чироко не бе виждала подобно разточителство от последния Пурпурен Карнавал, преди двайсет години.

Храна за стотина човеци или двайсет Титаниди. А около масата се бяха наредили само деветима.

Чироко си взе по мъничко оттук-оттам и пак седна, като дъвчеше бавно и наблюдаваше приятелите си. Срамота, наистина, че не е погладна. Толкова беше вкусно.

Знаеше, че е най-щастливата жена, защото не ѝ бе известно какво е

да трепериш за талията си. Ядеше на корем и не слагаше нито грам. Откакто бе станала Магьосница, килограмите ѝ варираха между четирийсет – след два месеца пости – и седемдесет и пет. И то тя сама избираше колко би искала да тежи.

В момента бе стигнала горната граница. Три визити до фонтана на младостта за килорот ѝ дойдоха малко много. Цялото ѝ тяло бе наедяло равномерно – гърдите, хълбоците и бедрата ѝ бяха станали огромни. Спомни си с усмивка как високата и дръглива пуберка Чироко Джоунс бе мечтала за бюст като този. След повече от век Чироко го намираше за дребна, но полезна глупост. Особено като се имаха предвид наблюдаваните изтощителни събития. Запас от тлъстини за черни дни.

Междувременно това изпълваше Конъл със страхопочитание повече от всякога.

Сега той седеше отляво и се забавляваше. До него бе Робин. Непрекъснато се гощаваха взаимно. Това минаваше за дегустация, тъй като лакомствата бяха много, но Чироко подозираше, че между тях двамата има и още нещо. Сигурна бе, че дори на масата да имаше гадни военни дажби, тия двамата пак щяха да се смеят като деца.

Би трябвало да съм шокирана, помисли си Чироко.

Имаше чувството, че всичко ще свърши зле и вероятно би било по-добре въобще да не е започвало. Разкаж се за мислите си. Изхождаше от позицията на абсолютната сигурност. Ако човек вечно се презастрахова, съжалението за онова, което не е извършил и не е опитал, ще му предложи безкраен низ от поводи да страда през последващите години. Чироко тихомълком ги поздрави за смелостта и им пожела щастие.

А идиотите си въобразяваха, че никой и не подозира за тайните им. В Хиперион можеше и да има Титаниди, които да не знаят за тях, но със сигурност в Диона такива нямаше. Чироко забеляза как Валия, Роки и Серпент ги наблюдават с нежност. Кларинет знаеше, но както винаги беше пас. Клавесин също знаеше, но поради нарастващата ѝ привързаност към Нова никога не би рискувала да я нарани, тъй като още не беше наясно с реакциите на хората.

Оставаше деветият член на групата, Нова. Тя явно бе прекалено заета с проблемите на собствената си младост, за да забележи онова, което майка ѝ се стареше по всякакъв начин да скрие. Единствено тя бе в блажено неведение за греха на Робин.

А това си беше грях. Чироко се чудеше дали Робин би си признала и как би се справила, когато ѝ натече вината. Надяваше се да успее ѝ помогне. Тя нежно обичаше малката вещица.

Огледа масата и събралите се около нея. Обичаше ги всичките. За миг усети, че сълзите ѝ напират, но се постара да ги скрие. Сега не им беше времето. Наложил си да се усмихне и учтиво да похвали сладкиша, който ѝ предложи Серпент. Той разцъфтя от удоволствие. Но Чироко забеляза, че Кларинет я наблюдава.

Но все пак се изненада, когато в края на прекрасното угощение блаженото сито мълчание бе нарушено от Кларинет, който се окашля и почака, докато настане тишина.

– Капитане – започна той на английски. – Ние сме доволни, че не се противопостави на това празненство. Ти си наясно, че такива неща се правят само в момент от особена важност за нас.

– Ние сме доволни, Кларинет? – запита Чироко. С тревога осъзна, че не е в час. Погледна останалите Титаниди, които тържествено съзерцаваха празните си чинии. Клавесин бе вперила поглед в далечния край на масата, към празното място, което бе отредено за Крис винаги, откакто бе скочил в Пандемониума.

– Кого имаш предвид, приятелю?

– Всички Титаниди тук и стотиците, които не можеха да присъстват. Бях избран да изразя тази... – Чироко още веднъж се изненада, когато Кларинет затърси подходящата дума. После осъзна, че има и нещо друго.

– „Скръб“ ли е думата, която се опитваш да изречеш?

– Близко е до нея – каза Кларинет с гримаса на лицето. Погледна я очаквателно. За момент ѝ бе съвсем непознат. За момент се превърна в първата Титанида, която някога бе срещнала – а и в действителност той бе пряк наследник на първата. Повече от всякога приличаше на чаровна жена. Черни къдрици, широки скули, дълги мигли и гладки като на бебе страни...

Чироко се върна към действителността, която май ѝ се изплъзваше.

– Продължавай тогава – насърчи го тя.

– Всичко е просто – каза Кларинет. – Искаме да знаем какво правиш, за да върнеш детето.

– А какво правите вие?

– Опитвахме някои неща. Разузнахме нещичко за отбранителните сили на Пандемониума. Въздушното наблюдение с цепелин ни помогна да направим карта на крепостта. В Титантаун се коват планове.

– Какви планове?

– Общо нападение. Обсада. Има няколко възможности.

– Някои от тях изпробвани ли са?

– Не, Капитане. – Той въздъхна и отново я погледна. – Детето трябва да бъде спасено. Прости ми, ако можеш, но аз трябва да го кажа. Ти си нашето минало. Той е нашето бъдеще. Не можем да позволим Гея да го задържи.

Чироко остави тишината да нараства, оглеждайки едно по едно лицата. Нито една от Титанидите не смееше да я погледне. Робин, Конъл и Нова бързо отместваха поглед, щом очите им срещнеха нейните.

– Конъл – накрая каза тя. – А ти имаш ли план?

– Исках да го обсъдя с теб – виновно отвърна той. – Внезапно нападение. Само ние двамата, влизаме и много бързо излизаме. Все си мисля, че прякото нападение ще свърши работа.

Чироко отново ги огледа.

– Има ли други планове? Нека си ги кажем всичките.

– Да я подмамим – предложи Нова.

– Това пък какво е?

– Използвай себе си като примамка. Накарай я да излезе и се бие. Пригответи й капан. Изкопай дълбока дупка или нещо такова... Не зная. Не съм обмислила подробностите. Може би някаква засада.

Гледаше Нова с нескрито уважение. Беше глупаво, разбира се, но в известен смисъл бе по-умно от предложенията на останалите.

– Идеите станаха четири – отбеляза Чироко. – Има ли други?

Титанидите нямаха. Чироко искрено се учуди, че стотиците Титаниди са предложили само две идеи. При многото си положителни качества, Титанидите не бяха тактици. Липсваше им подобна нагласа.

Тя се изправи.

– Добре, Кларинет, не е нужно да ми се извиняваш. Изрично ми е забранено да споделям какво върша. Вие, Титанидите, загрижени за детето, не виждате нищо от това, което правя, а то не е малко. А пък Адам, разбира се, е вашето бъдеще, за което, първо, съм му благодарна и второ, го съжалявам. От килорот не ми излиза от ума. Смятах да ви уведомя за плановете си довечера, но вие ускорихте нещата. Първо да ви кажа за Гея. Никой от вас не я познава. Дали сте ми четири идеи. Четири филма.

Тя започна да свива пръсти, един по един, докато изброяваше.

– Кларинет, ти предложи директна атака. Този филм ще е „Втората световна“. Идеята за обсадата е добра за филм-епопея, него ще кръстим „Крахът на Римската империя“. Предложението на Конъл става за трагикомедия. А това на Нова – за уестърн. Сетила съм се и за други подходи. Филм на ужасите. Затворнически екшън, в който ние успяваме да

избягаме от пандиза. Въздушна атака от типа на екранизациите за Виетнам. Но запомнете – тя е предвидила тези и куп други варианти. Моята тактика е еkleктична, сиреч заимства от всичко по малко. Знайте едно – няма да победим Гея, ако не се отърсим от жанровия подход като цяло.

Чироко ги огледа, един по един, и не се изненада при вида на смущението им. Навярно всичките тия приказки за филмите ги караха да мислят, че тя откача.

– Не съм луда – тихо каза Чироко. – Опитвам се да вляза в кожата на Гея. Завладяна е от филмите, снимани през двасти век – като се почне от трийсетте, та почти до края му. Тя самата си избра образа на Мерилин Монро, звездата на шейсетте.

Чироко помълча. После продължи.

– Гея иска филми на живо, тя си има пантеон от звезди и повечето от главните герои на епичната ѝ продукция са събрани тук. Изминала е дълъг път, за да си осигури някои от актьорите. Изградила е някои, също като старите студийни модули, послужили за извайването на облика на техните герои. Главната роля е отредена на мен. Но това е суперпродукция, с цял отбор главни герои и милиони статисти.

Е, не казвам, че и тя не бърка. Издъни се с Габи. Още трябваше да е жива, като моя предана приятелка. Другата ѝ грешка е Крис. Гласеше го за мой духовен водач. Предвиждаше се романс между мен и Крис, но се намеси Валя. Тяхната история не бе планирана. Но Гея е умен режисьор. Разполага с готов и резервен вариант, склонна е да включи и дубльори. Историята търпи вариации, но така, че да не се изкривява основната линия на сюжета. Конъл е един добър пример за това.

Конъл, който гледаше като хипнотизиран, подскочи от изненада.

– Потомък си на един от първите участници, комуто бе поверена ролята на злодея. Това ще е важно за развоя на събитията. Усещам – и Снич ме подкрепя, – че ти си манипулиран, за да пристигнеш на Гея.

– Изключено – запротестира Конъл. – Дойдох тук, за да те убия и... – Млъкна и се изчерви. Чироко знаеше, че той мрази да споменава за първата им среща.

– Смяташ, че е акт на свободна воля, Конъл – продължи тя меко. – И си прав. Тя не се е внедрявала в съзнанието ти, докато си бил в Канада. Но онези глупави комикси, които донесе оттам, бяха скалъпени от нейна издателска къща. Целта на тенденциозно променената история е била да узнаеш за потеклото си и вероятно тя те е подкукуросала да помпаш мускули. Останалото се е подредило само.

– Робин, ти вече донякъде си наясно как са те манипулирали.

– Да.

– Съжалявам, че трябва да го кажа... по дяволите, очакват ни още по-ужасни разкрития. Гея се е месила в живота ви още преди раждането. Робин, говори ли се още на Ковън за Пищялото?

Робин я погледна разтревожено, но кимна.

– Заради него се преселихме в космоса. Заради големия астероид. Ковън беше в Австралия. Пищялото се изтресе и уби близо половината население. Но златото и уранът, които съдържаха, ни направиха достатъчно богати, за да се изстреляме в орбита...

Очите ѝ се разшириха от ужас.

– Пищялото се натресе в Австралия на единайстата година от моето пребиваване тук – каза Чироко. – Няма съмнение, че Гея го е изпратила.

– Но това е лудост! – извика Нова.

– Разбира се, че е лудост. Но не такава, каквато ти имаш предвид, ако смяташ това за невъзможно.

– Но Гея е била наблюдавана...

– ...и методично е изстрелвала яйцата си. Задачата на кораба-пазач беше да изчислява дали не заплашват Земята. Никой не ги взимаше на сериозно, пък и те бяха твърде много, за да им хванеш края.

– Трябва да е бил дяволски точен изстрел – отбеляза със съмнение Кларинет.

– Гея прави всичко майсторски. Тунгуският метеорит е нейна работа, нещо като малка тренировка. А Пищялото, за заблуда на противника, го е изстреляла девет години преди да излашка Ковън. На последния етап псевдоастероидът е бил управляван от Гея. А при навлизането в земната атмосфера изгорели всички веществени доказателства за това.

Робин смаяно поклати глава.

– Но защо?

Чироко направи недоволна гримаса.

– Сложен въпрос. Книгата ми за Гея накара един от критиците досега да се поизпоти. Според него такова могъщо същество не можело да се занимава с дреболийки, освен за забавление. Мисля, че Гея е чула за вашата група. И е решила да се пошегува, като стовари върху главите ви съдбата със свръхзвукова скорост. Отогава е държала Ковън под око. Злополучната земна лаборатория, от която сте се снабдявали с калпавата сперма, също е била нейно притежание чрез подставени лица. Така че рано или късно някоя от вас щеше да ѝ кацне на мушката за изцеление. Страшно беше доволна от теб, Робин. Много се смя.

Очите на Робин заблестяха от гняв.

– Нова – продължи Чироко, – вече знаеш как се пошегувала Гея с теб и Адам. И двете с Робин сте преживели голямото завръщане, историята на най-богатите, превърнали се в дрипи.

Изглежда Титанидите.

– Чудесно знаете как са ви използвали. Всяка от вас е жива, защото аз така съм решила. Майките и бащите ви бяха принудени да ми се молят за нещо, което би трябвало да е тяхно право. Толкова сте смачкани вие, Титанидите, че се кумихте цял килорот, преди да ми кажете за каква ме мислите, макар и меко... а аз толкова съм свикнала да ми сервилничите, че това ме шокира. Цялата ви раса е подтисната. Подозирам, че превъзхождате във всяко едно отношение човешката раса, но докато не победим Гея, няма да имате възможност да се изявите.

Отново огледа всички. Бяха наранени, и ядосани... и решени.

– Тя сякаш е... непобедима – каза Клавесин. – Успяла е да доведе тук и Крис, и Робин, и Конъл. Планирала е раждането на Нова и Адам. Осъществила е всеки свой замисъл.

Чироко поклати глава в знак на отрицание.

– Само привидно. Вече споменах за някои провали. Бъдете сигурни, че и други схеми са изгърмели, но ние просто не знаем. Горедолу от век насам Гея е търсила подходящи изпълнители за своя актьорски състав из цялата Земя. Всичките тия посолства, астероиди, продажни писачи за какво са? И ето, въпреки някои неудачи, трупата е налице. Всички на колелото са актьори или статисти в съзнанието на Гея. А повечето от звездите на спектакъла са се събрали тук. В стаята сме деветима. Остават Крис и Адам. Свирчостоп и Калвин. Снич. И... още двама, може би трима, за които ще научите по-късно.

– Снич? – попита Робин, отвратена.

– Да. Той е важен. Имаме насреща си Гея и могъщия Пандемониум. И там има мегазвезди – може би Лутер и Кали. Останалите не се знае кои са. Но сигурно картите ще бъдат свалени... и сума ти лента ще се изснима.

– Какво искаш да направим, капитане? – попита Конъл.

– Първо – тя се пресегна и хвана ръцете на Конъл и Валия. – Искам да заложим своя живот, своята съдба и своята чест. Моята цел е спасението на Адам и смъртта на Гея.

– Един за всички, всички за един – извика Конъл, но нещо се притесни. Чироко го видя да хваща ръката на Робин.

– А Крис? Няма ли да спасим и него? – попита Валия.

– Крис е част от залога. Животът му е в опасност, както и нашият.

Ще го спасим, ако можем, но ако трябва да умре, ще умре, както всеки един от нас.

Сега всички се държаха за ръце, с изключение на Нова и Серпент, между които стоеше празното място на Крис. Чироко изгледа всеки един от тях, преценявайки силните и слабите им страни. Никой не отместил поглед. Това беше отлична група. Задачата им беше почти невъзможна, но не можеше да се сети за никой друг, който би искала да е на нейна страна.

– Имам още две неща за казване и после можем да преминем на плановете. Видях Крис и говорихме. Не е наранен, нито той, нито Адам.

Изчака да утихнат коментарите.

– В момента не мога да ви кажа друго. Може би по-късно. А второто нещо отдавна отлагам да ви го кажа. Има малко общо с нашите дела, но трябва да го знаете. Почти съм убедена, че Гея е подпалвачът на Световната война. Дори и да не е, тя е тази, която я подклажда вече седем години.

Настана гробна тишина. Но по израза на лицата им разбра, че са шокирани, но не и изненадани.

– Четири милиарда души – каза Клавесин, на която май й приляваше.

– Нещо такова.

– Убити – допълни Серпент.

– Да. По един или друг начин. – Чироко се намръщи. – Въпреки цялата си омраза, не мога да хвърля цялата вина върху Гея. Човешката раса така и не се научи да живее с бомбата. Щеше да се случи, рано или късно.

– Дали Гея е хвърлила първата бомба? – попита Конъл.

– Не. Едва ли. Моят... информатор смята, че тя може да е проектира инцидента.

– Да сте виждали как се хранят акули? Това е тактиката на Гея. Видяла е този огромен резервоар с милионите гладни акули. Плиснала е малко кръв във водата. И акулите започнали да се избиват. Но са били са готови за това – Гея само ги е подтикнала. По-късно, когато корабът-наблюдател е бил оттеглен и Войната е давала признаци на затишие, Гея я е подклаждала с някоя от своите бомби. Така че и лично тя е избила няколко милиарда.

– Сега не говориш за яйца – обади се Робин. – Това са истински бомби, нали? Мислех, че Гея няма такива.

– Защо пък не? За цял един век все е успяла да се сдобие с бомба, а

е имало и желаещи да ѝ я продадат. Но не. Тя си ги прави сама. Гея е уязвима. Една мощна бомба може да я унищожи. Никъде не е пише, че тя трябва спокойно да седи и да чака. Така че войната е в нейн интерес. Нали знаете, двама се карат – трети печели. На воюващите страни не им е до Гея, най-много да пратят някоя-друга управляема ракета, с които тя лесно се справя.

Облегна се назад в креслото и зачака въпроси. Всички дълго мълчаха. Накря Нова я погледна?

– Откъде научи всичко това, Чироко

Добър въпрос, дете. Чироко бавно прехапа горната си устна и загледа Нова с присвити очи, докато хлапето отмести поглед, защото се почувства неудобно.

– Сега не мога да ви кажа. Но имате моята дума, че говоря истината.

– О, не исках да...

– Ваше право е да недоумявате. Но просто ви моля да помните нашата клетва и засега да приемете нещата на доверие. Обещавам ви, че ще знаете всичко, което зная и аз, преди да поискам да заложите живота си.

И аз също го залагам, Габи, помисли си тя. Най-много се боеше, че Габи ще откаже да се яви на останалите.

– Можеш ли да ни кажеш за плановете си? – запита Кларинет.

– Това – да. И то дълго и отекчително. Предлагам да напълним чашите си, да се изтегнем в креслата и да започваме. Ще ни трябва доста време и ще ви звучи също толкова налудничаво, колкото и всичко останало.

Права беше. След пет рота все още седяха и обсъждаха този или онзи детайл от плана, но като цяло той беше готов.

По това време Нова вече спеше в креслото си. Чироко ѝ завидя. Тя самата едва ли щеше да мигне още цял килорот.

ОСЕМ

Чироко стана от масата и се изкачи по главното стълбище на голямата къща до третия етаж, който рядко се използваше. Тук горе имаше стая, която Крис бе отделил за нея преди много години. Не знаеше какъв беше вътрешният му подтик да я нарече „Стаята на Чироко“. По това време правеше странни неща – като бакърените пана в светилището,

посветено на Робин.

Дъсчен под и бели стени, един прозорец с черна щора. Единствена-та мебелировка беше простото боядисано в бяло метално легло с дебел пухен матрак, винаги спретнато подредено, с белоснежни колосани чаршафи и една възглавница. Толкова беше високо, че се виждаха пружината под матрака и подът. Единственото цветно петно в стаята беше дръжката на вратата.

Стая, в която никой и нищо не можеше да се скрие. Чудесно място за усамотение и размисъл. Особено когато бе спусната щората.

Светлината, струяща от прозореца, подсещаше за ранна утрин. Спомни си студентските времена, когато се връщаше по време на сесия в стая, обляна от същата светлина. Усещаше същата приятна изнемога, същото брожение на идеи.

Но не беше утрин, разбира се. Безкрайно пладне, в което времето бе спряло.

Свикнала бе с това.

Липсваха и някои дребни неща. Понякога жадуваше да зърне отново звездите. Падащите звезди, които изпълняваха желания.

Седна на ръба на леглото. Какво ти се иска, Чироко? Няма падаща звезда, но въпреки това си пожелай нещо, кой ли ти пречи?

Е, някой с когото да сподели това. Добре би било.

Почувства се зле в мига, в който го помисли. Имаше приятели, най-добрите на света. С приятелите винаги ѝ беше вървяло. Така че имаше с кого да сподели товара си.

Но ѝ липсваше още нещо, нещо особено. Неведнъж си беше мислила, че е възможно, че това е най-сетне мъжът на нейния живот. Какво е любовта? Вероятно не знаеше. Живяла бе достатъчно дълго, че пръстите на ръката ѝ не стигаха да изброи почти-любовите си. Първата – на четиринайсет. Едно момче от колежа... как ли беше името му?

Като се връщаше назад в спомените си, се питаше дали това е била последната ѝ възможност. В астронавтската ѝ кариера нямаше място за любов. Много любовници, това да, но влюбването би застрашило плановете ѝ. Когато стана Магъосница... винаги изникваше някаква пречка.

Имаше желание дори да разтегне понятията. Беше толкова близка с Габи. Може би щеше да се получи. И всичките ѝ любими Титаниди. Два пъти беше раждала деца, веднъж по метода на Титанидите с друга задна-майка. Веднъж тя износи детето. Отдавна не беше се сещала за него. Синът ѝ се върна на Земята и повече не ѝ писа. Сега беше мъртъв.

Е, добре, Чироко, престани вече с тия копнежи. Това с трите

желания не става със звезди – които така или иначе вече не виждаш.

Осъзна, че просто трябва да си хване любовник.

Какво по-просто от това?

Изтри една плъзнала се по бузата ѝ сълза. Там долу има пет Титаниди. Това отпаднаше, не беше честно. Защото всичко, което трябваше да прави, бе да застане пред тях и да зададе един прост въпрос. Можеха ли да ѝ откажат?

Конъл...

Тя коленичи на пода и седна. Лицето ѝ беше обляно в сълзи.

И това не. Конъл беше и си оставаше неин, стига да поискаше. Но тя никога не би могла да го отведе в леглото си. Само като си помислеше какво бе сторила с него и ѝ прилошаваше. Нито един мъж не би могъл да понесе подобна гавра с достойнството му.

Робин... Каква желязна, темпераментна, лютив и кисела кучка беше преди двайсет години! Всеки здравомислещ човек би казал, че би трябвало да бъде удавена още при раждането ѝ. Твърдо не. Робин щеше да си има достатъчно неприятности с Конъл дори и без застаряващата Магъосница.

Чироко се притръшка на пода. Погледът ѝ се замъгли. Заподсмърча, потривайки носа си, избърса очи и тъпо загледа гладките дъски и ивицата светлина под вратата. Никъде не се виждаше и прашинка. Усещаше се само дъхът на лак за дърво, остър и кисел. Тя се отпусна, но раменете ѝ конвулсивно потрепераха.

Нова...

О, боже, не ѝ трябваше Нова. Трябваше ѝ да бъде на нейните години, свежа, узряла за женитба, невинна и влюбена. В една уморена, дърта вещица. Тази обич беше обречена. Но каква... сладка обреченост е да си млад и сърцето ти за първи път да бъде разбито.

Сега вече стенеше, тихо, но не можеше да се спре.

В спомените ѝ възкръсваха всички хлапашки безумства и лудории на Нова, на това голямо дете.

Чироко се предаде насълзите. Изтегна се върху хладния под и заплака за това, което е било, което е и ще бъде.

Интуицията ѝ подсказваше, че е най-добре сега да се наплаче и да приключи.

По-късно едва ли ще има такава възможност.

Конъл май от часове разговаряше с Робин.

От плана на Чироко – който все още му изглеждаше леко нереален

– премина към други теми. Напоследък му беше толкова леко с нея.

Но се усети, че май им се спи и на двамата. Нова сънуваше стотен сън свита на кълбо в голямото кресло. А всички Титаниди се бяха спасили. Не бе забелязал кога. Те умееха да се движат и безшумно, но чак пък толкова? Пет Титаниди, а той да не види кога си тръгват?

Робин му се усмихна.

– Не сме ли заваяни? – попита тя с прозявка. Наведе се и го целуна по бузата. – Спи ми се.

– И на мен. Ще се видим по късно.

Тя си тръгна, а Конъл постоя още малко. После се отправи към стълбището.

Клавесин седеше като статуя наред съседната стая. С наострени уши гледаше в една точка на тавана. Конъл понечи да каже нещо, но Клавесин го забеляза, усмихна се бегло и излезе. Сви рамене и се качи по стълбите на втория етаж.

Там бяха Валия и Кларинет, също вцепенени. И те с наострени уши. Сякаш нещо ги мореше.

Дори не го забелязаха, докато не ги подмина, но и тогава само го погледнаха с безразличие и безмълвно се затътриха към стълбите, по които той се беше качил току-що.

Ама че работа.

Сви рамене и влезе в стаята си. Замисли се, отвори вратата и надникна в коридора. И двете Титаниди се бяха вцепенили отново, целите в слух. Роки също беше на стълбището, също слушаше, също гледаше в тавана.

И Конъл го разгледа. Не видя нищо интересно.

А може би се ослушваха за нещо там горе, на третия етаж? Всичките тия стаи бяха празни. Лично Конъл не чуваше нито звук.

После Роки нежно затананика. Скоро запяха и Кларинет и Валия, после Серпент тихо се присъедини към Клавесин. Това беше молитвена песен и говореше на Конъл точно толкова, колкото и другите им песни, сиреч нищо.

Той се прозя и затвори вратата.

ДЕВЕТ

През петдесетте хиляди рота безцелни скиталчества на Пандемониума в Хиперион градяха постоянното му обиталище.

Предприемачи бяха главно железарите, подготвили площадката около централния южен вертикален кабел. Те бяха построили пътя до гъстите гори на югозападна Рея. Мостовете над спокойната река Евтерпа и над буйната Терпсихора. Двеста декара гористи хълмове бяха оголени и дървеният материал – закаран до Пандемониума, където беше избичен, нарязан, изсушен, оформен, натрупан, овързан, обкован, рендосан и издълбан от пет хиляди дърводелски съюза. Прокарани бяха релси през тежкия терен от мините, топилните, ковачниците и леярните във Феба, през Астерийските планини, над великия Офион в Зоната на здрача на Западна Рея. По стоманените ивици потекоха безкрайни товарни композиции с металния скелет на Пандемониума. На запад реката Калиопа бе преградена. Езерото зад стената бе дълго трийсет километра, а водите му задвижваха мощни турбини и генератори, които по електропроводи и кули изпращаха ток през едновременните Пасищни земи на Титанидите.

Напоследък, след като строителството навлезе в кипежа си, Гея отклоняваше все повече човешки бежанци от Белинзона, за да се трудят на Пандемониума. Във върховите моменти човешките ресурси достигаха седемдесет хиляди. Къртовски труд, но и добра храна. Недоволните и покойниците биваха зомбирани, така че нямаше опасност от бунтове.

Замислено бе като най-великото творение на Гея.

При отвличането на Адам постоянното обиталище на Пандемониума бе почти изградено. Размерите на щетите върху пътуващото шоу принудиха Гея да започне окончателното преместване, въпреки че довършителните работи щяха да отнемат още поне килорот.

Южният централен кабел с диаметър пет километра изминаваше сто преди да премине през покрива на Хиперион и да се стопи в дневния светлик. Петстотин километра над покрива той достигаше главината на Гея, за да се превърне в една от многото нишки на чудовищната кошница, на която се крепеше колелото на Гея. Мрежата от кабели бе призвана да неутрализира центробежните сили и да спаси Гея от пръсване. Те изпълняваха своя дълг три милиона години и вече показваха признаци на отпадналост.

Всеки кабел бе усукан от сто четирийсет и четири нишки, всяка с диаметър около сто метра. И през хилядолетията тези нишки се бяха опъвали. Процесът бе наречен – макар и не от Гея, която го смяташе за несъществен – хилядолетно потъване. В резултат на него основата на вертикалните кабели бе подложена на разруха, а вътрешността ѝ приличаше на мрачен град от кръгли, килнати небостъргачи, без прозорци и

без покриви.

Другият проблем бяха скъсаните нишки. На Гея имаше сто и осем кабела с общо петнайсет хиляди петстотин петдесет и две нишки. Виждаше се, че двеста са скъсани, защото те бяха част от външния слой. Всеки кабел на Гея си имаше своя видима рана: горната част на жицата се навиваше като скъсан край на пружина, а долната лежеше на земята, като се простираше от един до седемдесет километра, в зависимост от височината на скъсване.

Това правило не важеше само за южния централен кабел на Хиперион. Докато събратята му имаха по две, три, та и пет видими рани, извисяващият се от центъра на Новия Пандемониум беше като нов, въздигаше се в равна, спираща дъха перспектива.

Гея хвърли последен поглед нагоре и се нареди да тръгва. Само тя знаеше за вътрешните скъсани нишки, погребани във вечен мрак. Четиристотин на брой. Заедно с видимите правеха някъде около четири процента. Реши, че не е зле за три милиона години. До двайсет процента се издържаше, макар и трудно. Но от там нататък трябваше да забави въртенето. Разбира се, грозяха я и други опасности. Най-кекавият кабел извираше от центъра на Океан. Скъсат ли се още няколко нишки, целият кабел като нищо ще рухне. И ще се почнат едни катаклизми...

Но затова не си струваше да се тревожи. От доста хилядолетия на сам нейното верую беше: „Нека бъдещето само помисли за себе си“.

Доближи се до недовършената част от Новия Пандемониум, позяпа как дърводелците и железарите се трудеха върху сцената, каквато никога не бе имало на Земята. После направи оглед на Студиото.

Новият Пандемониум представляваше двукилометров пръстен около седемкилометровия кабел и заемаше почти двайсет и пет декара.

Обграден бе от стена, висока трийсет метра. Или поне така беше по план. Вече бе завършена по-голямата част от внушителния базалтов зид, строен по образец на Великата китайска стена, но по-широк и по-висок. По вътрешния ръб минаваше кокетна въжена линия.

Зад стената имаше дълбок ров, гъмжащ от акули.

В кръга на стената се връзваха дванайсет арковидни портала, като че тя бе циферблат на гигантски часовник. Към тези огромни двайсетметрови врати, съобразени с ръста на Гея, водеха шосета, които стигаха до подвижни мостове, прехвърлени над рова. Вътре в базалтовия кръг, от двете страни на всеки портал имаше по един храм, обитаван от мъжете или жените Свещеници и тяхната свита. Гея доста умува къде кой храм да разположи. Защото вярваше, че известно напрежение между

подчинените спомага както за по-добра дисциплина, така и за интересен и непредвиден развой на събитията. В повечето случаи – кървави.

И така порталът „Юнивърсъл“³¹, разположен в точката на дванайсетия час, най-северният, се охраняваше от Бригхам и неговите момчета от изток и от Джо Смит³² и мародерите му на запад. Бригхам и Джо се мразеха и в червата, както подобава на водачи на съпернически си секти в една и съща цялостна система от вярвания.

На километър и нещо от нея, в позицията на първия час, се намираше порталът „Голдуин“. Огромният, лишен от украса параклис на Лутер с дванайсетте му следовници и неизброими пастори, бе обърнат с лице към Ватикана на папа Йоан, гъмжащ от кардинали, архиепископи, епископи, статуи, кървящи сърца, мадони, молитвени броеници и какво ли не още. Лутер кипеше, когато се провеждаха бинго игри на всеки хектот, и плюеше, щом минеше покрай сергията, където оживено се разпадаха индугенции.

В точката на втория час бе порталът „Парамаунт“, където Кали и нейните главорези-сектанти, които предпочитаха да душат жертвите си и Кришна, заедно с неговите оранжисти³³, плетяха скришом безконечни интриги един срещу друг.

На третия час благословеният Фостър и отец Браун даваха жлъчен живот на своите фантастични образи.

До портала на четвъртия час, наречен „Колумбия“, бе натъпканата с книги стая на Мерибейкър³⁴ и помещението, в което Елрон се занимаваше със своите енграми³⁵.

Близко до портала на „Фърст Нейшънъл“ Айатоллах³⁶ и Еразъм³⁷ водеха безкрайна „свещена война“ от своите разнородни джамии.

Порталът на „Фокс“³⁸ беше относително спокойно място, Готама и Сидхарта³⁹ рядко прибягваха до насилие и още по-рядко го упражняваха

31. Юнивърсъл – американска кинокомпания. – Б.пр.

32. Джоузеф Смит (1805–44) – основоположник на мормонската църква в САЩ. – Б.пр.

33. Оранжист – член на ирландска ултрапротестантска партия. – Б.пр.

34. Мерибейкър (1821–1910), изучавала реакциите на мозъка, възстановила здравето си, четейки Евангелието, през 1866 г. предложила концепцията за „християнската наука“.

35. Енграма – хипотетична постоянна промяна в протоплазмата на тъканта в резултат на симуланти. – Б.пр.

36. Айатоллах – водач на сикхска секта в мюсюлманската религия, изпълняващ ролята на учител, съдия, ръководител.

37. Еразъм (1466–1536) – хуманист, учен и теолог. – Б.пр.

38. Става дума за „Туенти сенчъри фокс“ – известна американска филмова компания. – Б.пр.

върху себе си. Основното забавление тук бяха фортициите на един Свещеник-натрапник на име Ганди, който се опитваше да си проправи път към някой от храмовете.

И така нататък около огромния часовник на Новия Пандемониум. Лагерът при „Уорнър“ беше арена за Шинто⁴⁰ и Сони и тяхната безспирна битка между старото и новото. Край вратите на „Ем Джи Ем“⁴¹ се вихреха непрестанните религиозни кампании на Били Сънди и Ейми Симпъл Макферсън⁴². Тези на „Кийстоун“ се пазеха от Конфуций и Цзе-Дун, „Дисни“ – от Гуру Мару и Санта Клаус, а „Юнайтид артисте“ бяха бастион на свети Торквемада и Валънтайн.

Имаше и други, безправни Свещеници, прокудени в свети места далеч от порталите на циферблата. Мъмбо Джъмбо⁴³ от Конго нападна студиото, изпаднал в черна ярост, мърморейки за дискриминация, като угоди на мерациите на Гея. Уика, Менса, Троцки и Ай Си тръбяха, че е редно да се набляга на традицията, а Махди и много други хленчеха по повод прохристиянския уклон на цялата митологична система на Новия Пандемониум.

Никой обаче не посмя да се жалва пред Гея. И всички питаеха дълбока и искрена преданост към Детето.

От всеки портал започваше павиран със злато път.

Поне така бе по оригиналната документация. На практика запасите от жълт метал на Гея не бяха достатъчни да се позлатят толкова много пътища. Така единайсет от улиците имаха отрязък само от петдесет метра висококаратни павета, последвани от километър с галванично покритие, а всичко останало беше така пестеливо позлатено, че се бе поизтъркало вече.

Единствено пътят от „Юнивърсъл“ беше от чисто злато от началото до края. В другия му край се намираше Тара, смесицата от Тадж Махал, плантаторска резиденция и палат, в която живееше Адам, Детето.

Жълтокаменен път, мислеше си Гея, докато крачеше по 24-каратовата магистрала.

Вляво и вдясно бяха пръснати сцените, бараките, интендантствата,

39. Сидхарта Готама (Буда) – религиозен философ и учител, живял в Индия (563–483 г. пр. Хр.), основоположник на будизма. – Б.пр.

40. Шинто – основната религия в Япония, в която се набляга върху обожествяването на природата, предците и древните герои. – Б.пр.

41. МГМ – Метро Голдуин Майер.

42. Aimee Semple McPherson – ??

43. Мъмбо Джъмбо – идол или бог сред някои западноафрикански племена, който предпазвал хората от зло и тероризъм.

стаите за отдых, съблекалните, складовете за оборудване, гаражите, дирекциите, отделите за обработка на филми, монтажните, прожекторните зали, анклавите на гилдиите и писачите, на фотофауната на най-голямото студио, съществувало някога. „И това, мислеше си Гея с огромно задоволство, е само една дванайсета част.“ Зад студиото бяха останалите улици – Манхатън-1930, Манхатън-1980, Париж, Техеран, Токио, Уестууд, Лондон, Додж Сити-1870, – а на заден план се виждаха тучни ливади със стада крави, овце, бикове, слонове, менажерии с тропически птици и маймуни, речни лодки, бойни кораби, индианци, генератори на мъгла, които бяха разположени край следващите студийни комплекси: „Голдуин“ и „Юнайтид артистс“.

Гея се поспря и поотмести, за да пусне натоварения с кокаин камин, каран от зомбита. Филикостерът зад волана изглежда дори не загра, че стълба, който благополучно подмина, е неговата Богиня – возилото ѝ стигаше до глезена. Той свърна към склада за кокаин, който беше почти пълен. Гея се намръщи. Железарите бяха големи майстори, но двигателите с вътрешно горене не им идеха отръки. Падаха си по парните двигатели.

Стигна до портала „Юнивърсъл“. Подвижната метална решетка бе вдигната, мостът спуснат. Бригхам вардеше от едната страна на пътя, Джо Смит – от другата, и си хвърляха кръвнишки погледи. Но и двамата Свещеници, и цялата им сюрсия мормони и нормани прекратиха кървата междуособица, когато Гея надвисна над тях.

Гея огледа сцената, нехайки за жуженето на панафлексите. Въпреки че Студиото беше все още недоизпипано, с днешната церемония щяха да бъдат приключени най-важните за нея подробности. Единайсет от дванайсетте порти бяха вече осветени. Днес беше финалът на обредния цикъл. Скоро можеше да започне сериозното производство на филми.

Злощастникът, приел да стане сценарист, стоеше окован в златни вериги. Гея зае мястото си – то предупредително изскърца и докара неколцина кранисти до прединфарктно. Веднъж вече столът се беше срутал...

– Започвай – нареди тя.

Бригхам преряза гърлото на сценариста. Кранът го вдигна нагоре и кръвта му опръска големия въртящ се глобус над портала „Юнивърсъл“.

Крис наблюдаваше церемонията от високия прозорец на Тара. Твърде бе далеч, за да види какво точно става.

Но в едно беше сигурен: каквото и да става, то е убийствено,

налудничаво, умопобъркано, погубва се човешки живот...

Извърна се и заслиза по стълбите.

Беше очаквал много неща, когато скочи от самолета. И нищо приятно.

Това, което му се случваше тук, не беше приятно... Но съвсем не това, което бе очаквал.

В началото свободно се разхождаше из хаоса на Пандемониума, като избягваше патакламите, надявайки се на невъзможното – да намери Адам и да избяга с него. Разбира се, таратанци. Хванаха го човечи и зомбита, и някакви неизвестно какви. Пречука неколцина, после го сгасиха, вързаха и повалиха в несвяст.

После неизвестно колко го държах в някакъв гаден пандиз: килия без прозорци, гладория, кофа наместо нужник и... и бездна от време, за да свикне с идеята, че там ще кибичи до края на живота си.

После го пуснаха на свобода и го доведоха тук, в това огромно, невероятно, оживено и полудяло убежище, наречено Нов Пандемониум. Показаха му апартаментите в Тара и го въведоха на аудиенция при Адам, когото всички наричаха Детето, с главна буква, върху която наблюдаваха. Адам имаше цветущ вид. Едва ли помнеше Крис, но умираше да си играят. Имаше купища играчки. Чудесни, умни играчки от най-добрите материали и всичките изключително безопасни – без остри ръбове, без ситни чаркове. Имаше и две детегледачки, стотици прислужници и както скоро осъзна Крис... самия него. На Крис бе отредено да се превърне в част от мебелировката на Тара.

Не след дълго Гея ги посети. Крис не обичаше да си спомня за тази визита. Смяташе се да куражлия, но сърцето му едва не се пръсна при вида на това чудовищно същество. Тя го гледаше от височината, от която човек гледа пудел.

– Седни – нареди му тя и Крис се подчини. Сякаш седеше в подножието на Сфинкса.

– Твоята приятелка Чироко е голяма пакостница – продължи Гея. – Все още не съм изчислила всички щети, но май триста или четиристотин филма са отишли на кино. При това филми, от които имах само по едно копие. Малковероятно е да са запазени и на Земята. Какво мислиш за това?

Не бе предполагал, че ще му трябва толкова много кураж, за да й отговори.

– Мисля, че филмите не означават нищо в сравнение с човешкия живот, или...

– Човешкия, а? – забеляза Гея с подобие на усмивка.

– Не се изразих точно. Животът на хората и на Титанидите...

– А какво ще кажеш за Железарите? Те са интелигентни, едва ли ще ми възразиш. Или за китове и делфините? А кучетата и котките, кравите, прасетата, пилетата? Нима животът наистина е толкова свещен?

Крис не намери какво да отговори.

– Будалкам те, разбира се. И все пак не намирам, че животът е особено ценен, било то интелигентен или не. Той съществува, но е глупаво да се мисли, че той има правото на това. Каква смърт му е отредена не е от особено значение, в края на краищата. Не очаквам обаче да се съгласиш с мен.

– Това е добре, защото не съм съгласен.

– Добре. Различията са това, което прави живота интересен. Лично аз смятам, че единственото вълнуващо нещо е изкуството. То живее вечно. Разбира се, остава въпросът, дали изкуството остава изкуство, ако няма очи, които да го видят, или уши, които да го чуят... Но това е един от онези въпроси, които остават без отговор, нали? Книгите, картините, музикалните творби трябва да живеят вечно. Докато животът може само да се клатушка между началото и края, храносмилайки и отделяйки. Ужасно е грозно, наистина. Харесвам филмите. И смятам, че Чироко стори голям грях като унищожи тия четиристотин филма. Ти какво мислиш?

– Аз ли? Лично аз бих унищожил който и да е шедьовър, ако това би спасило нечий живот.

Гея се намръщи.

– Вероятно позициите и на двама ни са крайни.

– Твоята е крайна.

– Ти имаш нещо като музей там, в Таксидо Джанкшън.

– Това е лукс, който никога няма да ми липсва. Не отричам, че миналото е ценно и че е тъжно да бъде унищожено безвъзвратно произведение на изкуството – дори то да е слабо. Не приветствам подобни методи, но Чироко го е сторила само за да спаси нечий живот. Така че ѝ е простено.

Гея позамълча, после му се усмихна. Изправи се, като стресна Крис.

– Добре – заяви тя. – Сега сме наясно за нашите позиции. Ти си от едната, аз – от другата страна. Интересно е да се види какво мисли Адам.

– Какво искаш да кажеш?

Тя се изсмя.

– Чувал ли си някога за Джими Крикет?⁴⁴

Товага той още не беше чувал за него. После изгледа филма и разбра каква е неговата роля. Всъщност го гледа четири пъти. Това бе един от любимите филми на Адам.

Скоро стана ясно как ще протичат дните им.

Крис остана в Тара. Можеше да стои колкото си иска при Адам, с изключение на един рот. През този рот Адам оставаше насаме с телевизора.

Във всички стаи на Тара имаше телевизори. В някои и по три или четири. Те не можеха да се изключват и показваха едновременно една и съща програма, така че ако Адам шареше из стаите, нишката на действието не се губеше.

Засега телевизията не значеше много за Адам. Обикновено се заглеждаше в екрана не повече от минута, въпреки че ако програмата наистина го грабваше, можеше да стои и по пет, десет минути и да се смее на неща, които като че ли само той разбираше. През времето, когато бе лишен от компанията на Крис, понякога се заиграваше, а понякога почти не сваляше поглед от екрана. Но най-вече предпочиташе да си дремне.

Що се отнася до Крис, той не беше особено впечатлен. В действителност едва забелязваше телевизора, и то само като постоянен, глупав фон.

После забеляза, че е в ход нещо като образователна програма. Предаванията, които Адам най-много харесваше – измерени в „звм“ – засмивания в минута, – се прожектираха все по-често. На това Крис едва ли можеше да се противопостави. Имаше много филми на Уолт Дисни и Уорнър Бродуейс, японска компютърна анимация от последните две десетилетия на XX век, както и някои по-стари телевизионни програми. Сегиз-тогиз се мяркаше по някой уестърн или екшън с кунг-фу, които май се нравеха на Адам, защото бяха твърде шумни.

Крис се смя от сърце на първия, скромен филмов дебют на „Туенти сенчъри фокс“. Наричаше се „Билет за Томакоук“. Гея имаше само откъс от него. Крис го загледа от немай къде, докато Адам спеше. Един тъп малък уестърн. После забеляза Гея някъде в хора.

44. Джими Крикет – шуруецът от филма-приказка на Дисни „Пинокио“, който играе ролята на съвестта на Пинокио.

Това, разбира се, не беше Гея, а актрисата, която страшно приличаше на нея. Крис се вгледа в титрите, за да разбере името на жената, вече отдавна покойница, но не успя.

Скоро пак зърна Гея в един филм. Тук тя имаше по-голяма роля и стана ясно, че актрисата се казва Мерилин Монро. Чудеше се дали е била известна.

Скоро реши, че май е била популярна, защото филмите ѝ започнаха редовно да се въртят по телевизията в Тара. Адам не ѝ обръщаше особено внимание. По смехомера първият ѝ филм с по-голяма роля беше оценен с нула – Адам едва го погледна. „Асфалтовата джунгла“ не събра повече точки. Нито пък „Мъжете предпочитат блондинки“.

После Крис изгледа сума ти документални филми за житието на Мерилин Монро. В повечето от тях се разправяше за качества, каквито Крис просто не забелязваше. През двайсети век може и да е била загадка, но всичко това значеше твърде малко за Крис.

Но едно нещо имаше значение. По време на една от скучните документалистики Адам се откъсна от играчките си, усмихна се, посочи към екрана и каза „Гей“. Погледна към Крис, пак посочи екрана и каза „Гайа“.

Крис започна да се притеснява.

* * *

Гея никога не се появи в Тара.

Всъщност, никога не влезе вътре, въпреки че всичко бе съобразено с нейните размери. Вратите бяха достатъчно широки и високи, а стълбищата и вторият етаж бяха подсилени, за да издържат на теглото ѝ.

Но тя не идваше. Когато се появи, остана достатъчно далече, а Адам беше отведен на балкона на втория етаж. Логиката на тази постъпка беше ясна на Крис. Гея внимаваше да не стресне детето. Искаше то постепенно да привиква към нея, като всеки ден се доближава по малко.

И винаги му поднасяше изненади. Понякога фойерверки, които държеше в ръка и хвърляше във въздуха. Бяха прекрасни. Понякога довеждаше стадо дресирани слонове. Те скачаха през обръчи и ходеха по въже. Веднъж накара два слона да стъпят на дланите ѝ и ги вдигна високо-високо. Крис беше впечатлен, а Адам се кискаше непрекъснато. Гея правеше всичко, за да забърбори бебето, като го викаше по име, казваше му колко го обича и споменаваше името си колкото се може често. И винаги носеше великолепен подарък.

– Гей, гей, гей – викаше Адам.

– Гей-а – отвръщаше му Гей.

Сега Адам беше на около годинка и три месеца. Речникът му се обогатяваше. Не след дълго щеше да казва Гей.

Мерилин Монро имаше около трийсет филма. Крис бе гледал всеки от тях поне веднъж по времето, когато осветяваха портала „Юнивърс“. Размишляваше над това, докато слизаше по стълбите от третия етаж. Сега Адам все по-често се спираше, докато играеше и посочваше телевизора, засмиваше се и изричаше името на великанската си баба.

Вече се готвеше да тръгне към първия етаж, когато го стресна силен звън, който тутакси се повтори. Крис се усети какво става.

Изскочи на терасата на втория етаж.

Високо в небето зърна две самолетчета, Водни кончета със средни размери, които кръжаха над Новия Пандемониум. Долу бе настанала суматоха. А те летяха прекалено високо, за да се разбере кой ги пилотира или поне от колко души е екипажът.

Чироко, помисли си той. Господи, Чироко, не може да си толкова глупава. Какъв е смисълът да бомбардираш...

Той гледаше със зяпнала уста как двата самолета, които сега се движеха доста бавно, направиха вълнуваща каскада. Май се готвеха да предприемат нещо.

Сърцето му почти спря да бие, когато и двете машини задимяха. Какво ли им стана?

Видя, че са изписали буквите ПР.

Извиха се нагоре и отново запушиха. За да изрисуват още два букви. Получи се ПРЕД. Това пък какво е?

С прецизно леко обръщане надписът се трансформира в ПРЕДА.

– Крис – прошепна някой. Той подскочи от изненада. После се обърна и едва не изкрещя. До него стоеше Чироко.

– Чироко – прошепна той и се намери в ръцете ѝ, колкото и глупаво да звучи, тъй като беше доста по-едър и висок. Но силата бе в нея, а той едва съдържаше сълзите си.

Тя го замъкна обратно в сянката вътре в сградата.

– Това са шуротии – тихо каза Чироко и кимна към прозореца. – Забавни кьорфишеци... Съвсем по вкуса на Гей.

– Какво правиш...

– Нямам време – отвърна Чироко. – Едва се добрах дотук. Можеш ли да ме изслушаш?

Крис преглътна хилядите въпроси и кимна.

– Исках да... – Чироко спря и погледна настрана. Крис забеляза две

неща: тя самата едва сдържаше сълзите си и носеше странни чуждоземни дрехи. Но нямаше време да осмисли нещата.

– Как е Адам? – запита тя.

– Добре е.

– Каж ми какво става тук.

Той ѝ разправи, кратко и сбито. Тя кимаше от време на време, на два пъти се намръщи и веднъж едва не припадна. Но накрая кимна.

– Почти както Габи ми предрече – каза тя. – И не ме притеснявай повече заради Габи.

– Бъди спокойна. Вече не се стряскам от призраци.

– Добре. Значи си се усетил за какво ѝ трябваш?

– Доста добре. Аз... не зная дали ще има полза от мен. Доста е прооницателна, отколкото смятах.

– Ще се справиш – завери го убедено Чироко. – Ще направим всичко, за да те измъкнем. Както ти казах, душата му и сега, и занаяпред все още не е застрашена. Но, Крис... ще ни трябва много време. Разбираш ли?

– Мисля, че да. А... колко дълго ще продължи?

– Най-малко година. Може би и две.

Крис се постара да скрие разочарованието си, но знаеше, че тя е разбрала. Пое дълбоко въздух и се помъчи да се усмихне.

– Каквото и да мислиш, то е най-доброто.

– Крис, то е не само най-доброто. А единствената възможност. Не бива да ти обяснявам. За да не реши Гея да го измъкне от теб.

– Разбирам. Но... – Той избърса челото си и зададе въпроса директно. – Чироко, защо просто не го вземеш още сега? Взemi го и бягай?

– Крис, стари приятелю, ако можех, щях да го сторя. И да те оставя на милостта на Гея... И да умра от срам веднага щом спася Адам. Но пак щях да го направя. Знаеш, че ще те спася, ако успея...

– И да не успееш, пак не ти се сърдя.

Тя отново го прегърна, целуна го по бузата. Крис се вкамени от мъка, но му беше добре, че е до нея.

– Гея е... Крис, не знам как да ти обясня. Нейната воля е фокусирана върху Адам. При предишното ми идване му позволих му да ме види. Тя знае за визитата ми и този път се озорих докато вляза. Няма да мога да те посетя пак. А ако побягна с Адам, тя ще ни хване. Зная го. Можеш ли да се смириш?

– Щом трябва.

– Това е всичко, за което те моля. Поддържай добри отношения с

Гея, но гледай да не ти влияе. И внимавай. Може да откриеш, че я харесваш. Не, не ми възразявай. Аз самата я харесвах по едно време. Нямах друг избор, освен да останеш такъв, какъвто си, да обичаш Адам и... по дяволите, Крис. Вярвай ми.

– Вярвам ти, Чироко.

Погледът ѝ потъмня от мъка. Тя отново го целуна... и го пусна. Начинът, по който си тръгна, беше странен. Дръпна се в сянката, там, откъдето нямаше измъкване... и си замина.

ДЕСЕТ

– Вещица-Юг, Юг, тук Вещица-Север. Доста ти беше раздърпано Е-то, приятел.

Това чу Конъл от микрофона на излизане от главолонния си лупинг.

– Плети си своята плетка, дете – отвърна той. – На теб се паднаха все лесни букви. – Той се огледа бързо към огромните плоски проекции на вече изчертаните букви и пак пусна димния шлейф.

Цяла седмица се бяха упражнявали. Първите им опити, както се кълнеше от земята Чироко, приличаха на йероглифи, но леко-полека буквите ставаха по-четливи. Сега Конъл би се справил и със затворени очи.

Беше налудничаво, разбира се, но не по-налудничаво от всичко останало. Когато пишеха върху небето, не само че действаша в нова и непозната плоскост, но беше важен и начинът, по който рисуваха буквите. Всичко можеше да стане просто, като се програмираат маневрите чрез автопилота, но тогава нямаше да ги има заврънкулките. А Чироко категорично бе забранила подобно опростенчество.

Конъл не се оплакваше. На него му харесваше да изписва предизвикателства в чистото небе на Гея.

– Вещица-Север, на това ли му викаш Р?

– Никой не го е писал по-добре в небето – отвърна Нова.

– Престанете – смъмри ги Робин, която летеше високо над тях. – Започвайте втория ред.

Чироко се дръпна от галванизирания жълт път недалеч от мястото, където започваха златните павета, и се шмугна между две високи сгради. Намери закътано местенце и бързо съблече костюма си.

Преминала бе през портала „Колумбия“ дегизирана като дъщеря на индиански вожд. Успя да мине за нов персонаж в разиграващия се там уестърн. Добра се до Тара по-скоро поради безразсъдството си, а не благодарение на камуфлажа, защото между дрехите и нейната собствена външност имаше твърде странна, набиваща се на очи дисхармония. Както и да е, успя да се добере до Крис. Сега беше лесно, понеже всичко живо зяпаше надписите по небето.

Но на излизане от базалтовия кръг на Пандемониума трябваше да изглежда различно и да приложи друга тактика.

Чироко се облече в черно – панталони, ботуши, риза и шапка. Горедолу като при първата им среща с Конъл. Върза връзките на черната пелерина, натика малък автоматичен пистолет в ботуша и голям револвер в кобура на колана.

– Остава да си сложа и светещ надпис – мърмореше си тя. – Едва ли има по-очебийна улика от този костюм.

Замря за миг, за да успокои дишането. Импулсивно – това бе един от поривите, на които бе свикнала да се доверява – разкопча горните три копчета на ризата и поразголи бюста. За да отвлече вниманието от характерната си физиономия. После отново пое по жълтите павета и замислено закрачи към пазача на портала „Метро Голдуин Майер“.

Наложи се да сръчка с лакет. Той се пулеше във въздушното шоу.

– Какво означава – П-Р-Е-Д... – засрича той.

– Откъде намериха такъв неграмотник за пазач? – изръмжа Чироко. Мъжът застана мирно и притисна дъската за писане към гърдите си.

– Аз съм първи вицепрезидент по снабдяването – започна Чироко. – Имам мисия. Гея ми нареди да не-утрализираме бракадабрата незабавно. – Потупа се по несъществуващата лична карта в джоба на ризата, очите на мъжа проследиха движението на ръката ѝ и застинаха. Той надзърна в цепката на деколтето и поклати глава.

– Какво каза? – изръмжа Чироко.

– Е, ами... вървете, господине!

– А сигурността? А данните за лицата, които влизат и излизат през портала? Всичките дяволи от ада могат да се намърдат вътре, а ти ще ги посрещнеш с хляб и сол. Няма ли да ме попиташ как ми е името?

– Ъ-ъ... Как те викат... господине?

– Гинес⁴⁵. – Тя надникна през рамото му, докато той изографисваше на дъската името. – Внимавай да не сбъркаш, Г-И-Н-Е-С. Алек Гинес.

45. Алек Гинес – английски актьор. – Б.пр.

Това е важно за Гея.

Чироко се обърна и решително закричи по спуснатия подвижен мост.

Едва след четвърт час мъжът се даврандиса. А в същото време Чироко беше на сто и петдесет километра от портала.

Гея разбра какво става още след изписването на първите две букви.

Намираше се до арката на „Юнивърсъл“, огромният ѝ крак бе стъпил здраво върху повече злато, отколкото имаше във Форт Нокс⁴⁶. Стоеше с ръце на кръста и се усмихваше.

ПРЕ

ПРЕДА

Избухна в смях. А и най-печените киноamani също бяха започнали да се усещат. Няколко неспокойни минути за повечето от тях. Очите им шареха от лицето на Гея към писанията и обратно. После смехът на Гея даде сигнал за избухване на всенародно веселие. Човешкото множество се заливаше от нова вълна при появата на поредната буква, а с всяка буква и смехът на самата Гея звучеше дважд по-гръмко.

Когато съобщението бе завършено, началното П вече едва личеше. Но това не намаляваше веселбата.

ПРЕДАЙ СЕ ГЕЯ

– Трябва да посетим Магьосника – измърмори Гея. – Той ще знае какво да прави.

Смехът ѝ стана още по-силен.

Време е за фестивал, помисли си Гея. Джоунс съвсем се е отчаяла, за да прави такива глупости. Нима не знае, че Лошата магьосница от Запад пише по небето? Нима лоша не значи нищо за нея? В тая битка си има и правила, и символи, и всички те са важни.

Гръмогласният ѝ смях премина в кудкудякане. Буквите се бяха размили и падаха на земята като фина мъгла. Към двата самолета се присъедини и трети, за който Гея отдавна знаеше. Твърде вероятно беше в него да е самата Чироко, която от безопасно разстояние е наблюдавала как подчинените ѝ вършат мръсната и опасна работа. Гея се запита струва ли си да се води борба с такъв враг.

Странно, тази мисъл я разстрои.

Тя се опита да я прогони. Сега трите самолета летяха ниско, в

46. Форт Нокс – военна база близо до Луисвил, място, където се съхраняват запасите от златни кюлчета на САЩ. – Б.пр.

ешалон, описвайки огромен кръг около Пандемониума. Все още изпускаха дим.

Фантастичен филмов фестивал. Какво бяха прожектирали напоследък? Ами, май имаше...

Гея се спря и се огледа подозрително.

– Не! – развика се тя и затича. – Не, кучко такава! Не сме го планирали така!

Тя се спъна в мъртво зомби, подхлъзна се, едва не падна. Видя друго зомби да се свлича.

След две минути зомбитата в Пандемониума бяха мортус.

– Всичко, от което се нуждаеш, е любов – запя Робин, после го изсвирука.

– Какво е това? – чу тя Конъл по радиото.

– Една песен, която ние, вещиците, обичаме да пеем. – И тя още веднъж изсвири мелодията, докато накланяше за последен път самолета над странния гигантски циферблат.

– Стига намеци, майко – раздражено се обади Нова.

– Време е да не ти пука вече за произхода на нашия прах-зомбитрепач, скъпа. Не смяташ ли?

– Да, майко – Робин чу прещракването на радиото на Нова.

– При подаден от мен сигнал завийте наляво – нареди Конъл. Това отдолу е порталът „Метро Голдуин Майер“. Тоя, с големия каменен лъв.

– Разбрано – отвърна Робин, която все още си тананикаше. Пак погледна надолу към Новия Пандемониум.

Чироко им беше описала мястото. Но съвсем друго е да го видиш с очите си. Робин го виждаше за сефте, защото докато траеше цялото налудничаво шоу бе кръжала високо горе, воръжена до зъби срещу бръмчащите бомби, с десетина плана, блъскащи се в съзнанието й – планове, безмилостно натъпкани в главите на всеки от тях от Генерал Джоунс.

– Как мислите, какво ли ще каже Гея? – запита останалите. – Чудя се дали е разбрала, че току-що я засипахме с три тона любовен прах?

– Това Робин от Ковън ли е? – прозвуча нечий глас.

За момент настъпи тишина. Чуваше се единствено бръмченето на самолета.

– Робин, какво правиш, защо създаваш бъркотия в небесата ми?

– Исусе – прошепна Конъл, – няма това е...

– Южна Вещице, не забравяй правилата на ефира. Мисля, че ние трябва...

– Знам, че това е Конъл, скъпа – намеси се отново Гея. – Знам също, че в другия самолет е скъпоценната ти дъщеря, Нова. Не разбирам само всичките тия приказки за любовен прах.

Робин продължи да лети в тишина. Дланите ѝ се увлажниха.

– О, добре – въздъхна Гея. – Виждам, че ще бъдете досадни. Но се откажете от План X-98, или как беше там. Не пращам никого по петите ви. Ще се върнете в Диона несмушавани от моите бръмчащи бомби. – Отново настъпи пауза. – Но съм любопитна. А къде е самата Чироко Джоунс? Защо не ви придружи в тази авантюрка? Може би не ѝ стиска. Тя си е такава – обича да накисва другите. Нима не сте забелязали? Ами защо се върна обратно в базата, докато моите приятели спасяваха твоя любим син, Робин, от оная кошмарна конюшна Таксидо Джанкшън? Няма що, насладихте се на героизма ѝ... Тъжно ми е да го споменавам, но тя просто не свари бедните зомбита, за да се счепка с тях. Чудя се къде е била... Питахте ли я откъде идва? Но разговорът започва да става досаден – продължи Гея. – Просто исках да те попитам как си, Робин. Доста вода изтече от последната ни среща. А аз се надявах, че ще се отбиеш да ме видиш.

– Просто не успях да намеря време – отвърна Робин.

– Е, така е много по-добре. Трябваше да намериш време. Крис пита за теб.

Робин прехапа устни. Не си струваше да отговаря. Но би било глупаво да продължава да си мисли, че това е игра.

– Каж ми – продължи Гея, след кратък размисъл. – Чувала ли си за Женевската конвенция за въоръженията?

– Смътно – отвърна Робин.

– А знаеш ли, че е неморално да се прилагат бойни отровни вещества? Питам, защото съм убедена, че Чироко ви е натъпкала главите с много глупости за добрите и лошите. Сякаш такова нещо съществува в действителност. Но дори и да беше така, запитайте се сами. Нима добрите престъпват международните конвенции по време на война?

Робин се намръщи. После тръсна глава и се замисли дали е опасно да слушат Гея. Дали не би могла да ги омагьоса чрез ефира и да ги доведе и тримата до лудост?

Но Чироко не беше споменавала подобно нещо.

– Ти си една дърта лепка, Гея – отвърна Робин.

– Гръм и мълния...

– Знам, че ти пука от всяка казана дума. Разбрах го от Чироко. А що се отнася до отровните вещества, какво ще кажеш за хората? Видя ли

слоновете, камилите и конете си?

– Те май са наред – призна колебливо Гея.

– Така е. Не го приемай като лична обида, Гея, стара кучко. Открихме начин да изтребваме едни вредители, мъртвешките змии. Изпълняваме социална поръчка. Пандемониумът просто бе включен в общественията програма за обезпаразитяване. Надявам се, че лично теб с нищо не сме те притеснили.

– Не сте м... как им беше името? Как ги нарече?

Ха! Така ти се пада, гад такава!

– Викаме им глистите на Гея. Надявам се, че имаш голям кенеф.

Робин чу смеха на Нова. Това май окончателно вбеси Гея. Започна като некохерентно скимтене. Наложил се Робин да намали звука. След малко се излял поток от вулгарни думи, ужасни заплахи и високопарни слова. По време на една от кратките паузи Нова се обади:

– Тая наистина си я бива – каза тя. – Защо когато всичко свърши не я включим в атракциите на карнавала?

– Не – обади се Конъл. – Няма кой да плати. Всички са виждали лайна.

Последва отново кратка тишина.

– Млади човече – ледено отвърна Гея. – Един ден ще бленуваш никога да не си се раждал. Нова, това бе най-малкото неучтиво. Но виж теб те разбирам. Трябва да ти е много тежко. Каж ми, как се чувстваш, когато този ужасен приятел чука майка ти?

Този път тишината беше съвсем различна. Робин усети стомаха ѝ да се свива.

– Майко, какво...

– Нова, запази мълчание в ефир. И помни какво съм ти говорила за пропагандата. Гея, разговорът е приключен.

Но като че ли не Робин имаше последната дума. Хубаво нещо е пропагандата, ама това съвсем не означаваше, че ще е в състояние и за напред да лъже Нова.

Гея изключи радиото и унило се загледа в отдалечаващите се на запад самолети.

Въпреки че рациото и емоциите ѝ вече не функционираха както преди – нещо, с което вече се бе примирила, – тя все така безпогрешно умееше да пресмята. Знаеше колко зомбита е загубила. Непокойниците – а сега вече двама покойниците – съставляваха около четирийсет процента от трудовия колектив на Пандемониума. Това бе достатъчно зле –

едно зомби бачкаше колкото пет, дори шест човека, взети заедно. По-издръжливи, зомбитата не се нуждаеха от сън и почивка. Ядяха помия, която пренебрегваха дори свинете. Въпреки че не ги биваше за квалифициран труд, например за кинооператори, те бяха отлични водопроводчици, бояджии, електротехници, кранисти, дърводелци... Все ценни умения при създаването на филми. С някои разумни грижи те можеха да откарат шест-седем килорота. Дори и мъртви, бяха твърде икономични – зомбитата сами си изкопаваха гроба преди окончателния летален изход и лягаха в трапа.

Проблеми, проблеми...

Съюзите на дърводелците, които строяха за подвижните фестивали, се оказаха недодялани за изискванията на Новия Пандемониум. Някои от построените от тях сгради вече се рушаха. Дали да не създаде майсторска разновидност на дърводелците... Но Гея си признаваше, макар и с неохота, че като генетик не е на висота. Надяваше се вместо камили или дракони да сътвори нещо по-полезно и по-дълготрайно, но уви, не можеше да се разчита на това.

Такава бе ориста на смъртните. Защото и тя самата бе смъртна. Не ставаше дума за гигантското колело, познато като Гея, а само за гигантския клонинг на Мерилин Монро, в който бе преценила да вложи жизнените си сили.

Гея въздъхна, сетне се поразведри. Нещастията са по-добра основа за филмов сценарий от серията непрестанни успехи. Щеше да говори с творческия отдел да вмъкнат този злосъстен за нея обрат в епохалната епопея на нейния живот, която се снимаше вече двайсет години. На последните кадри не им се виждаше краят.

Междувременно се налагаше да намери изход.

Още веднъж си помисли за Титанидите. Хиперион гъмжеше от тях.

– Титаниди! – извика Гея, стряскайки всички в радиус от километър.

Титанидите май бяха най-опърничавото ѝ изобретение. Навремето изглеждаха добър вариант. Все още ѝ харесваха на вид. Сътворени бяха в началото на двайсети век, един вид първо приближение на човека. Излезе, че е надминала себе си. Те не се вписваха в нейните планове.

Още в самото начало на строежа ѝ беше хрумнало да използва Титаниди. Изпрати Железарите да ги наемат, но безуспешно. Гея бе разочарована. Не знаеха ли, че тя е Бог?

С триста зора успя да залови няколко.

Които не желяеха да си мръднат пръста за нищо. Изтезанията не

помагаха. Всички, които имаха възможност, се самоубиха. Доколкото знаеше Гея, преди това никога не бе съществувало самоубийство сред Титанидите. Те прекалено много обичаха живота.

Попита една от заловените Титаниди за това.

– Предпочитаме смъртта пред заробването – бе отговорът.

Гея го сметна за твърде сантиментално, но тя не бе залагала в тях този мелодраматизъм. По дяволите, хората привикваха към робството като патици към водата. Защо не можеха да го сторят и Титанидите?

Е, добре, добре, Гея нямаше да е Гея, ако не беше гъвкава. Щом не им се работи живи, ще да ги накара да бачкат мъртви. Титанидата-зомби би трябвало да вършее за сто човека.

Ама ядец. Непокойниците Титаниди бяха по-кекави от оригиналите, зле координирани и се прекършваха в кръста като дръгливи кранти. Последното несъвършенство се дължеше, както се оказа, на известни особености на гръбнака им, който загниваше след смъртта и се превръщаше в любимо лакомство на мъртвешките змии. Така че Титанидите я измамиха дори и след смъртта.

Понечи да си помисли, че това е един гнил свят, но овреме се сети, че именно тя го е сътворила.

Какво по-добро време за вестносеца, пристигнал от злополучния портал „Метро Голдуин Майер“ с дъската за писане? Той коленичи пред нея, разтреперан, в очакване на височайшия гняв по повод лошата новина.

Но реакцията бе умерена. Гея погледна името върху дъската, въздъхна и небрежно я захвърли през покривите на трите зали за звукозапис.

Беше изиграна. На два пъти в един и същи ден Чироко Джоунс бе използвала любимите митове на Гея в неин ущърб.

– Прекара ме и с Оз, и със Звездни войни – мърмореше си тя.

Трябваше да се поразсее. Дали да не организира нов фестивал? Филми за филмите. Звучеше добре. Огледа се за архиваря и го видя да изчезва зад ъгъла. Гея му махна.

– Отивам към първа прожекционна зала – каза му тя. – За начало ми пригответи оня филм на Трюфо, за деня и нощта.

Той прилежно си записа.

– Освен това „Режисьори“ – измърмори тя. – Пригответи ми и няколко ленти на Хичкок. Всеки би свършил работа. „Каскадърът“. И... как се казваше онзи за краха на студиото?

Архиварят сервилно ѝ припомни и се втурна да изпълнява нейните

заповеди, защото тя му бе отпуснала само десет минути.

Гея закричи по златните павета, от векове не се беше чувствала така депресирана. Днес Чироко Джоунс бе ударничка.

Част от съзнанието ѝ остана прикована върху проблема с работната ръка. Трябваше да докара насам повече бегълци от Белинзона. Но ужасното бе, че от сега нататък ще трябва да се отнася по-човечно с людете-работници, защото след смъртта си те щяха да си останат мъртви. Дяволска история.

Чудеше се дали ще смогне да попълни редиците на трудещите се от Белинзона. Полетите на милосърдието до Земята продължаваха, но корабите се връщаха доста празни.

Вече почти ѝ се искаше да не беше започвала тази война.

ЕДИНАЙСЕТ

Както още много други неща на огромното колело, и Белинзона имаше мистериозен произход.

Първият земен проучвател на Диона беше съобщил за голям, празен град от дървесина. Изграден бе върху здрави колони, с улици, виещи се из скалистите хълмове на Ментовия залив. На юг от него се бяха ширнали полуравнинни области, издигащи се до проход, който бе заобиколен от гъста гора, обитавана от опасни създания. Но несравнимо по-лоши бяха плаващите пясъци, треската, отровните и хищни растения на Белинзона. Доста неудобно местенце.

Чироко Джоунс бе минавала оттам много преди „проучвателите“, но просто не си бе направила труда да разправа за града-призрак, изникнал през петдесетата година на магьосническият ѝ стаж. И тя, като всички останали, се чувстваше объркана. Как ли се беше пръкнал?

Едно беше сигурно: беше граден по човешка мярка. Сградите, и големите, и малките, бяха пригодени към човешките размери.

След като заприиждаха бежанците, Чироко разбра идеята на Гея – да изгради сигурен подслон предвид неизбежното избухване на войната. Но в земите на Диона Гея не предеше, не предяха и нейните хуманни пориви. Някой беше изградил сърцевината на Белинзона, и то солидно. Приносът на Гея се състоеше просто в набавяне на населението му.

Чироко подозираще, че градът е дело на гномовете. Но нямаше доказателства. В архитектурата не съществуваше „стил а-ла-гном“. Джуджетата строяха най-разнородни неща, които си приличаха колкото

стъклените замъци и хеопсовите пирамиди. А толкова би искала да си поприказва с тях и да ги пита за това-онова. Но дори вездесъщите Титаниди никога не бяха виждали малките човечета.

Хората бяха достроили безразборно и недобросъвестно центъра. Новите колони обикновено се крепяха на понтони, а и тази многобройна флотилия от лодки... Но някои постройки имаха твърде внушителен вид, независимо от цялата занемара и от това, че не се използваха по предназначение.

Чироко трябваше да събере бойни отреди за борбата с Гея. Само Белинзона можеше да й осигури достатъчно хора, но разхайтената пасмина не й вършеше работа. За да се сдобие с желязна дисциплинирана армия, трябваше да цивилизова и прочисти мястото, и несъмнено тя да командва парада в града.

Избра като начало голямата като хамбар сграда от Блатото на отчаянието. Наемателят на име Малески, от Чикаго, бе нарекъл своята обител Клупът. Чироко бе проучила под лупа Малески, член на голямата белинзонска четворка кръстници на мафията. Чутото звучеше като мит, но тя реши, че си има работа само с един от образците на местния фолклор. Предстоеше й да се опълчи срещу реалистичен чикагски гангстер.

Когато Чироко и петте Титаниди влязоха в сградата, почти всички обитатели се бяха струпали в другия й край, зяпаха през прозорците и киризеха небесната вис. Това не беше случайност. Чироко се изтърпани в центъра на една просторна стая под светлината на блещукащите фенерчета и зачака да я забележат.

Не чака дълго. Изненадата премина в смут. Смяташе се, че никой не може да влезе току така в Клуца, който стабилно се охраняваше отвън. Но Малески още не знаеше, че всичките му гардове са покойници.

Охраната в стаята наизвади саби и се пръсна покрай стените. Някои измъкнаха фенерчета. Агитка от деветима образува около Малески щит. За миг всички замряха.

– Чувал съм за теб – обади се най-сетне Малески. – Не си ли ти Чироко Джоунс?

– Градоначалник Джоунс – поправи го Чироко.

– Градоначалник Джоунс? – повтори Малески. Той излезе от обръча на агитката. Очите му се впиха в кобура върху черния брич, но май хич не се притесни. – За мен това е ново двайсет. Твоите хора бяха окошарили някои от моите момчета. Затова ли си тук?

– Не. Аз национализирам тази сграда. Обявявам десетчасова амнистия. Ще ти е скъпа всяка минута, така че побързай. Останалите също са

свободни. Давам ви пет минути да си омитате партакешите.

За момент никой не издаде нито звук, от смайване.

Малески първо се намръщи, после се засмя.

– Дрънкаш адски простотии. Тая сграда е частна собственост.

Този път Чироко се засмя.

– На коя планета смяташ, че се намираш, идиот такъв? Кларинет, простреляй коленете на тоя баламурник.

Заповедта ѝ бе изпълнена незабавно и перфектно.

Малески рухна и секунди след това стана мазало. Никой от оцелелите участници впоследствие нямаше думи да опише меллето, освен да отбележи, че „а си направил крачка напред, а са ти надупчили черепа – и си мортус“. Около двайсет човека не се помръднаха, въпреки ревовете и заповедите на Малески да пречукат проклетите кучки. Но балами нямаше – Титанидите държаха пушки във всяка ръка, а повечето от дебеливоротите мутри бяха чудни мишени. Накрая Малески спря да пустосва и просто си лежеше, като дишаше тежко.

– Окей – изръмжа той най-сетне. – Окей, ти печелиш. Ще се махнем. – И тежко се претърколи.

Наистина беше много добър. Ножът бе скрит в ръкава му и той го запрати изневиделица с прецизността на дългата практика. Снарядът изсвистя във въздуха... и Чироко го хвана на педя от гърлото си. Малески се втрещи. А ножът вече летеше обратно към многострадалните му колена. Мъжът, застанал от лявата страна на Малески, се сгърчи в предсмъртна агония.

– Роки, превържи го. После го разкарай отгук. А останалите да хвърлят оръжието и да се дръпнат. Всичкото оръжие. А сега се съблечете. Занесете по едни панталони до вратата и ги подайте на Валия – жълтата Титанида. Ако тя намери някакво желязо, ще ви счупи вратовете. После можете да ги обуете и да изчезнете. Остават ви още четири минути.

И една стигаше. Всички бързаха да си вървят и никой не се опита да менти.

– Разправете всичко на приятелчетата си – извика подире им Чироко.

Започнаха да пристигат нейните хора. В групата ѝ имаше и хора, и Титаниди. Титанидите бяха спокойни и си знаеха работата. Човеците бяха узнали за плановете само преди часове, затова нервни. Сред тях имаше Свободни жени, Доброволни бдители и някои от другите общности.

Домъкнаха маса и Чироко зае председателското място, след като уредиха въпроса с осветлението. Все още бе под пара заради битката и двубоя с Малески. Трикът с ножа ѝ се удаваше само шест пъти от десет. Нямахме право отново да поема такъв голям риск – беше се разминала със смъртта на косъм.

Но най-вече я мореше сценичната треска. Очевидно този недъг бе твърде упорит. Преследваше я още от дете.

Двама от Доброволните бдители, работили в медиите още преди Войната, донесоха кабели, триножник и малка камера. Чироко примигна от блясъка на осветлението и погледна микрофона пред нея.

– Цялото оборудване е от памтивека – измърмори единият.

– Направете така, че да действа поне час – помоли Чироко. Но той като че не я слушаше – изучаваше лицето ѝ от няколко ъгъла. Пресегна се колебливо към челото ѝ, а тя стреснато се дръпна.

– Сложи нещо на лицето си. Лъщи – отбеляза мъжът.

– Да сложа какво?

– Грим.

– Наистина ли е необходимо?

– Госпожо Джоунс, ти каза, че искаш консултант по медиите. Аз просто ти обяснявам какво бих направил на твоето място.

Чироко въздъхна и кимна. Една от Титанидите измъкна някакво мазило, което бе одобрено от консултанта с половин уста. Той наклепа с него лицето на Чироко.

– Картината е доста добра – съобщи другият мъж. – Но не зная колко ще изкара тая браква.

– Тогава по-добре да започваме – нареди ортакът му. – Той взе микрофона. – Граждани на Белинзона – произнесе той и подскочи от бученето на микрофона. Пипнаха някое-друго копче и след поредната проба се получи ясен звук. Чироко чуваше думите да отекват в хълмовете навън.

– Граждани на Белинзона – прогърмя уредбата. – Имаме важно съобщение от Чироко Джоунс, вашият нов кмет.

На прозореца бе застанала една от Свободните жени и зяпаше нагоре.

– Ето я картината! – викаше тя.

Чироко се окашля нервно, потисна порива да се ухили до ушите, останал ѝ от пресконференциите на НАСА, преди милиони години, и заговори:

„Граждани на Белинзона. Казвам се Чироко Джоунс. Мнозина от

вас са чували за мен – аз съм един от пионерите на Гея и известно време работих при нея като Магьосница. Преди двайсет години бях освободена от този пост.

Важно е да знаете, че макар Гея да ме уволни, Титанидите не приеха това нейно решение. И всички те са на моите заповеди. Обстоятелството, от което никога не съм се облагодетелствала изцяло. Но сега ще го сторя и резултатите от това мое решение ще променят живота ви.

А сега, както вече споменах, всички вие сте «граждани на Белинзона». Вероятно недоумявате какво означава това. Неговата същност е, че всички се задължавате да се подчинявате на моите нареждания. По-късно планирам да въведа демократично управление, но сега за сега е по-добре да правите каквото ви казвам.

В момента в града ви има няколко хиляди Титаниди. Всяка една е наясно с новите закони. Приемете ги като полиция. Би било голяма грешка да подлагате на проверка тяхната сила и мобилност.

А сега за новите закони на първо време. Ще последват и други, по реда си.

Никакви убийства повече.

Забранява се робството. Да се освободят всички поробени лица. Незабавно. Казаното важи и за всички останали дейности или обичаи, които по някакъв начин накърняват човешките свободи. Колебаещите се – да речем тия, чиято религия твърди, че жената е собственост на мъжа – за тяхно добро да се допитат до някоя Титанида. За тази цел ви се дават десет часа амнистия.

Край на търговията с човешка плът. Всеки, уличен в сделка с Железарите, ще бъде застрелван на място.

Край на частната собственост. Разрешава ви се да спите там, където сте спали и досега, но не си въобразявайте, че притежавате нещо повече от дрехите на гърба си.

Поне четири декарота се забранява носенето на прободно оръжие. Докато трае амнистията предайте всичко на някоя Титанида. Ще гледам да ускоря максимално прехвърлянето на полицейските функции в човешки ръце. Междувременно за притежаване на хладно оръжие ще наказвам със смърт. Признавам, че липсата на ножове ще създаде известни битови проблеми, но мярката е неизбежна.

Не мога в скоро време да ви обещаю много благини. Но вярвам, че някой ден, макар и не скоро, ще оцените високо онова, което правя за вас. Само експлоататорите, робовладелците и убийците ще загубят сегашното си положение. Останалите ще спечелят сигурност и ще усетят

ползата от цивилизованото човешко общество.

До десет часа в сградата, наречена Клупът, да се явят хората, чиито имена ще бъдат прочетени, в противен случай ги очаква смърт чрез разстрел.“

След това Чироко изреди двайсет и пет имена на най-влиятелните лидери на мафията, бандите и тайните сдружения. Списъкът бе съставен с помощта на Конъл.

Чироко прочете същото въззвание на френски и на руски. После предостави микрофона на една от Свободните жени, която го прочете на китайски. Имаше още десетина превода, на човешките езици и на езиците на Титанидите. Чироко се надяваше обръщението да е достигнало до всеки нов гражданин на Белинзона.

Почувства се изтощена, след като най-сетне остана сама. Май не беше се справила най-добре. Тук-таме май трябваше да има гръмки декларации. Живот, свобода, може би нещо за щастие. Но като се размисли, осъзна, че най-много вярва в Правата с главно П. Нима някой смъртен би могъл да оспорва Правото на Живот?

Така че тя отново се върна към прагматизма. Беше ѝ служил вярно през дългия ѝ живот.

Дори и да започваше с най-добри намерения, за които нямаше дар-слово, Чироко съвсем не бе толкова сигурна в тяхната целесъобразност.

Животът в Белинзона не можеше да се нарече скучен. Насилствената смърт бе навред и връхлиташе изневиделица. За връзкарите тя беше едно удобство, без излишни нерви. Но никой не знаеше кога даден бос ще бъде ликвидиран и цялата грижлива подготовка за по-лек живот ще отиде на вятъра. И въпреки това бе за предпочитане пред това да си част от безличната маса. За тази маса Белинзона беше особен ад. Като не се брой постоянната заплаха от заробване... повечето люде нямаше какво да правят.

Разбира се, винаги съществуваше нуждата от оцеляване. Това ти запълваше времето. Но не бе същото като да имаш работа. Не бе същото като да отглеждаш реколта на собствените си ниви – или дори на нивите на земевладелеца. В покрайнините хората бяха длъжни да се подчиняват на Боса, на Шогуна, на Земевладелеца... на някакъв местен Господин Големец. Жените бяха още по-онеправдани, освен ако не попаднаха при Свободните си посестрими. Тяхната робия бе още по-тежка. Нещо по-страшно от непосилния труд на мъжете-роби. А именно – старовремско сексуално робство. Жените сменяха собствениците си десет пъти по-

често от мъжете.

И когато някой станеше безполезен, идваше касапницата.

В действителност, малцина биваха убивани само от людоедски подбуди. Случваше се, но при наличието на манната и на босовете това бе поставено под контрол. И въпреки това, при липсата на месо, много от труповете, вместо до обществените клади, стигаха до кланниците, ножовете и огромните казани.

Друг голям проблем беше отегчението. То пораждаше престъпления – безсмислени случайни престъпления, – санким Белинзона се нуждаеше от някаква причина за насилие.

Честно казано, Белинзона бе узряла за промени – независимо какви.

Така че когато цепелинът спря над града, нещата замряха.

Тукашните хора бяха виждали цепелини, но отдалече. Знаеха, че са големи. Мнозина си няхаха понятие, че гигантите са интелигентни. Повечето бяха осведомени, че цепелините избягват Белинзона заради пожарите.

Но очевидно това не важеше за Свирчостоп. Примъкна се над града, сякаш го правеше всеки божи ден и разпростря грамаданската си сянка от Блатото на отегчението до Товарните пристани. Голям бе почти колкото Ментовия залив. После просто увисна там, най-голямото нещо, което жителите на Белинзона бяха виждали в живота си. Титаничните му задни перки бавно и апатично шаваха, само колкото да се задържи точно над центъра.

Това само по себе си бе достатъчно, за да спре движението. После от цепелина слезе една личност, която започна да дрънка разни небивалици.

ДВАНАЙСЕТ

Изминали бяха само двацет рота откакто Чироко бе узурпирала властта и вече й се щеше да зареже Белинзона. Предвиждала бе размириците, но това не променяше факта, че те я отегчават. Въздъхна и продължи да се ослушва. В този момент предпочиташе евентуалните ѝ съюзници да не се нуждаят от методи на убеждение, подобни на тези при Малевски.

Но както се очакваше, нямаше да мине без други демонстрации. От двацет и петте от черния списък осемнайсет бяха мъртви. Седем бяха дошли, безоръжни, да изразят предаността си на новия Бос. Чироко

чудесно знаеше, че не всичките са неблагоприятни, но беше най-умно да ги остави да загинат от собствената си лакомия и да си плетат интригите, след което щяха да увиснат на въжето в името на закона. Имай вяра на човека точно тогава, когато е загазило.

И така, в този смисъл лошите момчета не бяха проблем. Страшни главоболия й създаваха, то се знае, тъкмо добрите.

– Ние не можем и няма да отстъпим автономията на нашия анклав – обясняваше Трини. – Отскоро си тук, Чироко. Нямах представа какво е да си жена и да оцеляваш в Белинзона! А на какво бяха подлагани някои от нашите... О, това ще те накара да виеш! Изнасилването е нищо работа. Не отстъпваме своята независимост.

– И ние няма да се разоръжим – заяви Стюарт. Той бе представител на Доброволните стражи, а Трини – доайен на Свободните жени. – Ти говориш за закон и ред. От седем години май само нашата група се бореше за спазването на известна доза благоприятие от всички човешки същества на Гея. – На това място Стюарт направи многозначителна пауза и се втренчи в Трини, която обаче не се смути. – Ние сме и ще бъдем на стража на благоприятието дори на онези, които не са ни поддръжници. За целта се нуждаем от хора и оръжие. Не твърдя, че сме преуспели. Но всичко е било в името на морала.

Чироко гледаше ту единия, ту другия. Странно, и двамата бяха успели да се вместят в по няколко изречения. И май не си спомняха за десетте часа спорове и кавги, които бяха сумирали току-що за броени минути.

Но в един миг настъпи гробна тишина и двамата притеснено погледнаха към Чироко.

– Харесвам ви и двамата – тихо каза тя. – Ще ми е адски неприятно, ако някой от вас бъде убит.

Не трепнаха, но някак помръкнаха.

– Стюарт, и двамата знаем, че оръжейното ми ембарго няма да трае вечно... Аз контролирам всичките муниципии в Белинзона, макар че тук е фрешкано с оръжие, и огнестрелно, и хладно, което смятам да конфискувам, за да спечеля време. Имам намерение да използвам краткия промеждутък, когато всички са разоръжени, за да... дам на хората възможност да си отдъхнат. През следващите дни Титанидите ще се поразвихрят, така че ще има доста убийства. Но хората убийци ги чака публична екзекуция. Искам всички да видят. Освен на върховната си власт, разчитам на факта, че повечето от заселниците идват от законови общества на Земята, така че скоро ще си спомнят как да живеят заедно в

разбирателство.

– Опитваш се да създадеш рай, така ли? – подсмихна се Стюарт.

– Изключено. Нямам илюзии. Ще започнат брутални и нечестни игри. Но вече е по-добре отколкото преди двайсет рота.

– Тогава лично аз се чувствах на сигурно – вметна Трини.

– На сигурно като в концлагер. Вината не е твоя – и аз да бях на тебе, щях да съм същата. Но аз трябва да разруша стените. А не мога да си позволя много Доброволни стражи с мечове да се навъртат наоколо, преди да разбере що за стока са. – Тя се обърна към Трини. – Предлагам следното. След като конфискувам оръжието, да разреша само на полицаите да носят мечове и тояги и само на жените – ножове.

– Не е честно! – извика Стюарт.

– Дяволски си прав – продължи Чироко. – Не е честно и това, че разни мутри са разпродавали жените като зарзават на сергия.

Трини наостри уши, но все още бе нащрек.

– Някои от сестрите ще загинат – посочи Трини. – Повечето от тях не знаят как се борава с ножа.

– Някои загинаха вчера, защото нямаха ножове – парира Чироко.

Трини продължи да е нащрек. Чироко се обърна към Стюарт.

– Що се отнася до твоите Доброволни стражи... след преходния период ще ни трябват полицаи-човеци. Смятам да са твоите хора.

– Въоръжени с бухалки? – запита той.

– Не подценявай бухалките.

– Значи моите хора ще тарашат разни приятелчета? Ами ако им извадят нож?

– Зависи колко добър е твоят човек. Инак му е спукана работата.

Чироко ги остави да премислят. Изкушаваше се да ги постави наясно. Но и те самите знаеха, че нямат избор. В техен интерес бе да намерят начин доброволно да харесат решението, или поне отчасти.

– Значи ще има закони и съдилища? – запита Стюарт.

– Засега не. Дотогава Титанидите ще действат като съдници. Съвсем скоро ще изработим законите и ще преминем към спазване на юридическите формалности.

– Нямахте да е зле вече да има закони и съдилища – каза Трини.

Чироко само я погледна. Сети се за далеч по-бруталната алтернатива, която бе кръстила „Панацеята на Конъл“. Сиреч цялата власт на Титанидите. Чироко изцяло би се доверила на техния вердикт. Щом те постановяха смъртна присъда за някой човек, беше сигурно, че са прави. Това безмерно би опростило и ускорило нещата.

Дори не знаеше дали не бърка. Чироко вярваше в доброто и злото, но понятията праведно и грешно бяха нещо коренно различно. Трини се уповаваше за праведния съд, защото с това бе израсла. И Чироко също като нея вярваше, че безусловно съдилищата са необходими на хората, ако ще живеят в общество. Но тя не ги боготвореше. Убедена бе, че Титанидите подуват злото в хората по-добре от които и да е дванайсет съдебни заседатели.

И все пак се беше спряла на по-трудния вариант – съда в човешки вариант.

– Сигурно ще имаме съдии, когато му дойде времето. Но от вас зависи.

Трини и Стюарт се спогледаха.

– Искаш да кажеш от нас двамата? – попита Стюарт. – Или от всички граждани?

– И това зависи от вас. Сработите ли се с мен, ще имате шанс вие да управлявате, щом аз се махна.

– Щом се махнеш? – смая се Трини. – Но кога?

– В първия удобен момент. Взех властта не по желание. А защото само аз съм способна да управлявам и... поради причини, които не ви засягат. Нямам афинитет към властта. Създава ми адски главоболиям.

Стюарт ставаше все по-умислен. Чироко реши, че добре го е преценила. Беше жаден за власт. Преди войната сигурно е заемал ръководни постове.

И Трини притежаваше същия импулс, макар и под различна форма. Освен това беше любяща майка и водеща сила сред Свободните жени.

Трини и Стюарт бяха лика-прилика. Чироко не харесваше истински нито един от двамата. Долавяше нещо перверзно в основата на желанието да командваш масите, но смяташе вождовете за необходимо зло. При нужда Чироко умееше да се сработва с лидери.

– Какъв вид управление предвиждаш? – попита предпазливо Стюарт. – Премахна частната собственост. Ти комунистка ли си?

От пространния отговор на Чироко стана ясно, че режимът е военна диктатура с комунистическа идейна платформа. в сбит преразказ нещата стояха така: премахване на робството и социалното неравенство, или „да бъдат отнети всички придобивки, получени от безскрупулните граждани само защото са кучи синове“, както цветисто се изрази Чироко. Следващата фаза след предприетата от Чироко национализация, бе „връщането на сградите, стаите и лодките на хората, и то по честен път“, сиреч уважаване на гражданските искове „за лична собственост, за

жилища и земя“. Накрая Чироко изказа надежда, че след тези мероприятия ще дойде промяната.

– Защо всичко не си остане държавна собственост? – поинтересува се Трини.

– И това ще зависи от вас. Лично аз не ви го препоръчвам. Израсна-ла съм с идеалите на демокрацията и частната собственост, може би за-това. Но знам, че има и други теории.

Отново се взра в Стюарт и Трини, които се гледаха като куче и кот-ка. С тия двамата нямаше да се мре от скука.

– От мене толкова – продължи Чироко. – Сега е ваш ред. Ще ми сътрудничите ли за изпълнението на безпрекословните ми решения?

– Щом са безпрекословни, защо сме ти ние?

– Да ме съветвате или критикувате. Но не си въобразявайте, че ще имате право на глас.

– Нима имаме избор? – попита Трини.

– Да. Няма да ви убивам. При отказ ще намеря други кандидати, а вие си вървете по живо по здраво. Все някой ще се навие.

– Да, знам – обади се Трини. – Може пък аз да приема.

Стюарт погледна Чироко и каза:

– Що се отнася до мен, твърдо да. И за начало ще ти кажа, че е ог-ромна грешка да се оставят Титанидите да убиват хора. Това ще предиз-вика расова омраза.

– И аз бих искала тази промяна. Титанидите могат и сами да се бра-нят. Така че ако има застрашени, това са хората, а не Титанидите. Но ако нещата не се уреждат по мирен начин, ще се наложи Титанидите да раздават правосъдие, като просто убиват всеки престъпник – било то мъж, жена или дете.

Стюарт май се стресна и се позамисли. Чироко не беше изненадана. Дори седемте години в дивата Белинзона не бяха изтрили човешкия его-центризъм и убеждението, че накрая човешката раса ще триумфира над всички останали видове, също като на Земята. Стюарт просто едва сега осъзнаваше идеята, че тия сметки могат да излязат криви. И това не му се харесваше. А още колко неща нямаше да му харесат...

ТРИНАЙСЕТ

Полицейските задължения не се нравеха на Роки. И не само на не-го, а на всички Титаниди. Но Капитана го завери най-тържествено, че

това е начинът да си върнат Детето, затова Роки усърдно патрулираше.

Това бяха интересни времена.

През първия ден участва в нападение срещу квартирата на Боса, покосило триста живота, включително на една Титанида, пронизана със стрела в сърцето. И Роки бе наранен от стрела, в левия хълбок. Все още го наболяваше, макар че раната бе лека.

Имаше и по-тежки случаи. Единият от Босовете издържа почти сто рота. Титанидите обсадиха сградата и запалиха наоколо огньовете, за да му стъгнят живота. Накрая неговите хората изхвърлиха главата му през прозореца и се предадоха. В тази акция загинаха три Титаниди.

Роки знаеше всичко на всичко за дванайсет смъртни случая сред Титанидите. Мъртвите сред хората бяха хиляди, но повечето изгинаха в самото начало, с още един пик, когато политиката на разоръжаване влезе в сила. Сега всички банди бяха разпръснати. Хората гледаха Роки с подозрение и страх, но от доста време никой не дръзваше да го закача.

И така, той обикаляше района си и се оглеждаше за неприятности с надеждата да не ги открие. Понякога минаваха ония хора, на които Чироко им викаше луди, а според Роки те имаха бръмбари в главата. Лудостта на хората бе обществена тайна, но болшинството бяха възхитително, божествено луди. Малцинството бе нещо друго. Английската дума психопати не се харесваше на Роки. Тия типове трябваше да бъдат убивани на място, и единствената въпросителна бе не дали, а кога.

Но Капитана бе забранила да се убива, освен при залавяне с „кръвави ръце“ или както се бе изразила Чироко „за престъпление, наказуемо със смърт“.

В действителност, това засега бе добре дошло за Роки. Беше се нагледал на касапници. Нека хората убиват своите собствени грешки.

Предпочиташе да си мисли за по-приятни неща. Усмихна се на една човешка жена, която след кратко колебание също му се усмихна. Роки докосна смешната си шапка в отговор и се почеса под ризата. Ама че дяволски дрехи. Понякога дори Капитана се поддаваше на лудостта. Като заповедта за тия униформи, да речем.

Долови неясните, мрачни мисли на Тамбура в съзнанието си и пак се усмихна.

Тамбура бе неговата дъщеря. Все още не много голяма. Валия издебна подходящ момент да склони Магьосницата. И декарот преди нахлуването в Белизона Серпент бе внедрил полуоплоденото яйце в утробата на Роки.

Тамбура караше там четвъртия си декарот. Една прашинка от

делящи се клетки, мозъче колкото семка, което преди е било яйце на Валя. Строежът на кристалната му структура бе твърде различен от този на човешкия мозък. Там вече бе програмирана способността да пее. Там се пазеха и много от знанията на Валя, включително и английския. Както и спомени за живота на Валя, за нейните предни майки, които се простираха до предната майка на акорда Мадригал, Виолина. Отредено бе, макар и по-скромно, място на предните и задните бащи – в единствената форма на безсмъртие, която имаше значение за Титанидите...

Роки се пазеше от шовинизма, но тази система му изглеждаше по-разумна от налудничавата бъркотия на човешката генетика. Произходът на хората бе белязан от ужаса и липсата на гъвкавост, от студената безмилостност на шанса, от безбройните дефекти, получавани без вина и скъсяващи живота. В най-добрия случай хората представляваха низ от компромиси между доминантните и рецесивните гени. И единственото програмиране в мозъка на техните деца бе останало от древните животни, скачали по дърветата още преди Гея да започне да се върти.

Всичко това, според Роки, даваше обяснение на злокачествения тумор, какъвто си беше Белинзона. Титанидите получаваха солидно, основно и практическо обучение от своите предни-майки още като яйца. Подобната на машина структура в развиващото се яйце филтрираше фронталната сперма за информация и елементи, които могат да бъдат полезни, правеше тестове и друга интелектуална селекция. Яйцето не приемаше ДНК като цяло, заедно с доброто и лошото, а я разкъсваше на части и по преценка използваше ония, които бяха полезни.

Ако Титанидата-ембрион получаваше практическите и голяма част от историческите понятия от предната си майка, то всичко останало дължеше на задната-майка. Роки се чудеше дали не е пристрастен, но според него това бе най-важната част.

Тамбура бе жива, разбираше и между тях с Роки имаше неразривна връзка. Не словесна, не чрез музика – нищо че Тамбура знаеше доста думи и прекарваше повечето време пеейки странните песни на утробата. С нарастването на мозъка ѝ, който доста заприличваше на човешкия мозък, но с кибернетично яйце в средата, Роки насищаше обвивката му със своята любов, своите песни и... своята душа.

Поради много причини за една Титанида бременността бе най-добрата част от живота ѝ.

Роки прекъсна общуването с дъщеря си, когато подуши насилие. Усети промяна във въздуха. Напоследък му се случваше често.

Като погледна напред видя източника ѝ. Измъкна оръжието си от

торбата и провери пълнителя. За разлика от онова, което носеше, когато пристигна навремето в Белинзона, за да оперира своя Капитан, това оръжие бе свръхсъвременно, проектирано за условията на Гея.

Прикладът, който беше прекалено малък за дланта на Роки, съдържаше четирийсет малки ракети с върхове от олово. Излитаха от цевта с относително малка скорост, за да преминат звуковата бариера само след метър.

Чудесно оръжие. Роки го мразеше. От начина, по който тежеше в торбата, до гнусните резултати от ужасяващата му точност. Дано скоро цялото това зло бъде пометено от земите на Гея.

Вече бе на крачка от побоя.

Грозна разправия между мъж и жена, които се дърпаха и кълнях. След тях вървеше плачещо дете. Никой от малобройните зяпачи не се намесваше. Позната до болка картина.

Изведнъж мъжът се спря и замлати жената с юмруци. А после и двамата видяха Титанидата с насочено срещу тях оръжие.

– Веднага я пусни – заповяда Роки.

– Виж, аз не исках...

Роки леко го цапна по главата по най-щадящия начин и грубиянът се свлече на земята. Жената, както се и очакваше, бързо коленичи до мъчителя си и ревна с глас, милвайки удареното място.

– Не го прибирай! – хълцаше тя. – Вината бе моя.

– Изправи се – нареди ѝ Роки. Когато тя не се подчини, той я издърпа. Сетне ѝ подаде стоманен нож, кръстен от жителите на Белинзона „лешникотрошачката“.

– Съветвам те да носиш това непрекъснато – каза ѝ той.

– Няма. Не ми трябва нож.

– Както искаш – Роки го прибра обратно. – Днес всичко е наред. Обаче ако след един хекторот не си въоръжена, ще си в нарушение. Полага ти се един килорот в трудов лагер. За повече подробности виж съобщенията по таблата на обществените места. Незнанието не те извинява. Ако си неграмотна, един преводач ще...

Жената се втурна към него и го заудря с юмруци. Това се очакваше. Предизвика я пред свидетели най-вече защото не му се нравеше идеята да остави плачещото дете с нея. Остави я да го млати, после я цапна и прати в нокаут.

– Нападение срещу полицейски служител – информира той тълпата и никой не възропта. Детето заплака още по-силно. Май беше на осем години, но може и да грешеше. Възрастта на човешките деца бе сложна

материя за Титанидите.

– Тази жена твоя майка ли е? – попита той хлапето, което дори не чу въпроса от страх.

Един мъж излезе пред тълпата.

– Да. Детето е нейно или поне тя така твърди.

Вероятно тя бе истинската му майка, защото не приличаше на жена, която би осиновила безпризорно, каквито имаше много в Белинзона.

– В комуната има ли някой, който иска да поеме отговорност за него? – попита Роки, като осъзнаваше, че това е смешно. Но такава бе процедурата и Чироко твърдеше, че комуните ще се развият. – Тогава аз ще го отведа в комуна, където ще го гледат, докато майка му се върне от лагера.

За негово учудване напред пристъпи един мъж.

– Аз ще го взема.

– Господине – започна Роки, – вашите задължения в тази ситуация са...

– Знам ги. Чета проклетите съобщения. Много внимателно. Ти се занимавай с тия двамата, а аз ще се погрижа за това приятелче.

В думите на мъжа имаше злъч. Човеците щяха да се погрижат за своите – това бе подтекстът. На Роки му беше все едно. Той имаше нужната власт да взема решения на място и остави момчето на грижите на този мъж.

Хвърли на гърба си мъжа и жената и пое към затвора. По пътя Тамбура отново се обади. В съзнанието му прозвуча:

Майко, какво боли? Въпросът на Тамбура бе неизразим с думи, защото се губеха доста нюанси и емоцията.

Събитията, отношенията между личности и раси. Животът.

Майко, трябва ли да се раждам?

Животът ще ти харесва, детето ми. Почти винаги.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

От нахлуването насам Нова се скъсваше от работа и пропадеше като вещица.

Чироко май изобщо не спеше. Нова се беше докарала почти до същия хал. Почти килорот откакто бяха завзели властта. В началото единствената ѝ задача бе да води сметка за мъртвите и ранените. Но след въвеждането на законите и старта на преброяването, товарът ѝ натежа.

Брояха не само хората, но и жилищата, а се планираше и инвентаризацията на бившата частна собственост.

Нова отговаряше за компютрите.

Не може да се прави революция без компютри, така смяташе тя.

Длъжността ѝ бе Главен бюрократ. Дори не знаеше какво означава, освен че изключваше патрулирането из улиците с меч в ръка. Това ѝ се нравеше. Сега тя се биеше само ако това бе неизбежно и вече добре се беше научила да отбягва сблъсъците.

В това отношение двамата с Конъл си приличаха.

Мисълта за Конъл я разстрои за миг. Откъсна вниманието си от компютъра и направи няколко упражнения за успокоение.

На връщане от Пандемониума се бяха спречкали. Нова искаше да знае дали е вярно това за пропагандата. Робин с облекчение ѝ каза истината. Нова я уведоми, че от този ден нататък няма майка.

Въздъхна и махна косите от очите си.

По време на безкрайните съвещания в Таксидо Джанкшън преди нашествието Чироко бе открила, че Нова има усет към компютрите. Древните машини на Крис бяха измъкнати, включени към електрозахранването и подготвени за големия ден. Оттогава Нова прекарваше твърде малко време без клавиатурата си.

Според собствените ѝ думи, това бе интересен начин за наблюдение на революцията.

Тя първа регистрира спада на екзекуциите. Знаеше преди всички останали, че намалява и броят на интернираните. Нова направи първите оценки на тукашното население, необходими на Магьосницата.

Оказа се, че в Белинзона живеят почти половин милион души – факт, който изуми всички, с изключение на Конъл. Машините на Нова можеха да ги подредят по всякакви показатели, в зависимост от това какво се иска – от националност, възраст, пол, езици, до височина и килограми, дори цвят на очите. Страхотно преброяване, чиято цел бе да подготви бъдещата система за идентификация. Стотина души събираха и подаваха непрекъснато информация на Нова. Тя предаваше резултатите на Чироко и на Градския съвет.

Съветът все още управляваше по-скоро формално, отколкото в действителност. Несъмнено Чироко все още беше диктатор.

Колкото повече научаваше Нова за икономиката на Белинзона, толкова повече се очароваше. Имаше обаче един важен фактор, който причиняваше непрекъснато безпокойство на Чироко. Нова го бе нарекла „фактор манна“.

Въпреки че Гея не предеше в Диона, тя владееше спицата над нея. Когато е решила да изсипва бежанците от Земята в новия град Белинзона, тя очевидно е искала все пак да ги контролира някак. И е прибегнала към манната. Както си личеше от името, ставаше дума за храна, която пада от небето. Растеше върху милиарди растения горе в тъмата на спицата над Диона и на равномерни интервали се изръсваше върху Диона като от рог на изобилието. Манната падаше на топки колкото кокосов орех с малки парашути. Дори и с парашути, бе разумно човек да се скрие, когато валеше манната.

Другата прилика с кокосовите орехи бе черупката. Достатъчно здрава, за да издържи при падането, но иначе се чупеше лесно. Вътре в топките имаше един от стоте вида хранителна субстанция с най-разнообразен вкус и всички необходими на човешкия организъм витамини и минерали. Толкова беше полезна, че който се хранеше само с манна – сиреч болшинството от населението, – беше по-здрав от онзи, който си дояждаше със скъпите и екзотични меса и зарзавати от Диона. Дебелите отслабваха и регулираха оптимално килограмите си. Хората с авитаминоза се възстановяваха. Манната предотвратяваше кариеса, ароматизираше дъха, намаляваше менструалните болки и лекуваше оплешивяването. Ако някой не я ядеше, това, естествено, беше знак за високото му обществено положение.

Черупката загниваше чак след два килорота. Всички, с изключение на най-смотаните, смогнаха да се запасят, за да изкарат до следващия валеж. Малцината головодници и левандурници, които не можеха или не успяваха, бяха готови да се заробят при първите признаци на огладняването.

Разбира се, Гея дала, Гея взела. за сметка на това времето в Диона беше кошмарно. Никога не ставаше прекалено студено, но винаги бе достатъчно хладно, за да треперят бездомните маси през безкрайния дремлив следобед. Освен това често дъждеше. Ето защо жилищният проблем бе от изключително значение. Сума ти народ се трепеше само за да си осигури подслон. Не беше лесно, тъй като Босовете бяха узурпирали всеки сантиметър жилищна площ и ти одираха кожата за привилегията да спиш под покрив.

Но с търсенето на подслон и запасяването с манна на всеки килорот... май се изчерпваха екзистенциалните проблеми на Белинзона. Но това според Чироко му се викаше състояние на максимално благоденствие.

И тя беше наясно, че скоро след като вземе властта, манната ще

престане да вали от небето. Въпросът бе кога?

Така че нейната първа и най-важна задача бе да осигури прехраната на населението. Задача, която стоеше над всичко останало – дори пред законността и реда. Тя трябваше да бъде решена на всяка цена, защото едва ли има нещо по-лошо от един покорен, но гладуващ град.

Данните за броя на населението, предоставени от Нова, ужасиха Чироко, чиито разчети бяха направени за изхранване на град с двеста-триста хиляди жители.

Но както и да е... В Мороз имаше риба. Равнините край Ментовия залив бяха плодородни. Растенията на Гея израстваха светкавично. Задачата бе осъществима, но не с доброволен труд на населението, а с принудителния труд на окошарените. С оглед на това бяха гласувани някои закони. Твърде важна брънка от плановете на Чироко бяха пълните затвори, тъй като тя не питаеше илюзии, че ще събере легиони от доброволци, които да разчистват джунглата и да копат нивите. Жестоките криминални престъпници биваха убивани на място: едно гърло помалко. За всички останали провинения гражданите биваха интернирани дългосрочно. Чироко бе решена да отиде толкова далеч, колкото бе необходимо. Готова бе да обяви кихането на публично място за криминално деяние само и само да напълни лагерите. За щастие, гражданите на Белинзона й правеха тази услуга да нарушават достатъчно често дори нейните напълно разумни закони, което гарантираше осигуряването на храна за населението.

Така че когато от небето престана да се сипе манна, Белинзона беше подготвена.

ПЕТНАЙСЕТ

Клавесин и Валя станаха рибари. А преди не бяха пипвали мрежа.

Хората от Белинзона, които имаха представа от кораби, с декрет на Градоначалника поеха командването на всички лодки, които ставаха за нещо повече от това да стоят закотвени. През последния декарот флотата излизаше в морето с Валя и Клавесин начело.

Главната им задача беше да отблъскват Подводниците.

Може би и преди това в Белинзона е имало изгледи да се развива риболовът, но управляваните от хора лодки, навлезли по-навътре в морето, обикновено били изядани. Подводниците са страшно лакоми, а и не са придирчиви.

Между тях и Капитана бе сключен нещо като договор, и то толкова изгоден, че освен гарантираната безопасност рибарската флота сега при срещата с подводници се радваше на чудесен улов – цели рибни пасажи, които доскоро са били в огромната паст на подводниците.

Морските гиганти си имаха и своя песен, която Валя и Клавесин разучиха и пееха в един глас. И подводниците се издигаха от дълбините, за да дадат голяма част от улова си на гладния град.

Беше чудо.

Това правеха и сега. Валя стоеше на носа на една от големите лодки на флотилията на Белинзона и пееше песента на подводниците, а недалеч от нея от водата се надигаше огромна паст. Фонтани вода бликваха към по-малките кораби и заедно с зашеметена, вяло помръдваща риба, избегнала челюстите на подводницата, само за да бъде погълната от мрежите.

Гледката бе красива. Рибарите запяха по-своему песента на подводниците, докато хвърляха мрежите. Валя ги слушаше критично. Липсваше й нюансировка, но като повечето песни на човеците тя бе семпла, но жива и в това имаше чар. Навярно някой ден подводниците ще откликват и на човешките песни. Това би било добре, защото Валя нямаше желание да бъде адмирал до края на живота си.

Спомни си за трудното начало. Поемаха сред бурните вълни с шепичка предани на морето рибари, много полицаи-човеци, няколко Титаниди и солиден контингент пандизчии, на които не им се бачкаше. Но човеците-полицаи проявиха усърдие – може би малко прекалено – и скоро всички заработиха здраво. После духът им започна да укрепва, нищо че изпърво бавно пусна корени. Но сега, като се съдеше по някои разговори, подочути на рибния пазар, се усещаше, че тези човеци вече мислят за себе си като за група – и което бе по-важно, – малко по-добре от мотаещите се по брега. Сега нямаше нужда от толкова много полицаи-човеци. Когато флотата вдигаше платна, хората поемаха с охота на работа и при вида на рибните пасажи надаваха радостни възгласи. Пееха песни и на тръгване, и на връщане.

Валя знаеше, че това е добре. Последният дъжд от манна се изсипа с много дни закъснение и когато отвориша черупките, съдържанието бе гранясало и не ставаше за храна.

Белинзона бе оставена сама на себе си.

ШЕСТНАЙСЕТ

– Това е Гея – избъбра Адам.

– Така е – потвърди Крис, колкото се може по-ведро. Адам остави играчките и седна пред телевизора.

На Крис му стигаха притесненията от периода, в който Гея се показваше единствено в старите филми на Мерилин Монро. Дватамата с Адам ги бяха изгледали всичките, и то десетки пъти. На Адам вече му беше писнало.

Но около километър след злощастното за Гея въздушно шоу стана нещо ново. Тя се появи в анимация.

Крис би трябвало да очаква този ход. Това бе достатъчно лесно за изпълнение и нямаше да бъде само то. Но за повече от двацет години Крис се бе откъснал от телевизията и бе забравил тия номера.

Първото филмче бе за Бети Буп, и представляваше проста операция на подмяна на персонажа. Навсякъде образът на Бети Буп бе подменен със стилизирана, но лесно разпознаваема анимация на Мерилин Монро. Звуквата пътека си беше същата.

Щом това го можеха земните компютри, защо да не се удаде и на Гея.

По-късно тя се внедри и в любимите анимации на Адам. Доста сложна задача. Персонажът уж беше същият, а имаше фигурата, лицето и гласа на Гея/Монро. Невъзможно да се открие измамата. Магия на киното, фантастични специални ефекти.

Появата на Мерилин Монро в един от филмите на Брус Лий определено бе странна. Тя бе забележителна фигура, която го заместваше във всичко. Китайските актьори говореха дублиран английски, но устните на Гея/Лий бяха синхронизирани. Естествено, за повечето от сцените Брус Лий не беше слагал риза, така че и Гея бе сторила същото. А после идваха и любовните сцени...

После вече не можеше да се каже откъде още ще изскочи Гея. Крис я видя като Снежанка, като Чарли Чаплин, Гари Грант и Индиана Джоунс. Появи се и в един стар сериал, от който Гея пускаше по епизод на ден. Насилието в телевизионната програма на Пандемониума непрекъснато нарастваше. Дори комедиите заприличаваха на фарс.

Крис бе безсилен да направи каквото и да било. А Гея продължаваше с редовните си визити. Всеки път идваше малко по-близо, но все още пазеше прилична дистанция. Нямаше вероятност да уплаши Адам.

Единственото, което му оставаше, бе да обича детето.

А с чувствата шега не бива. Крис знаеше, че Адам също го обича. Но знаеше и това, че обичта при децата е променлива величина. Един ден картите щяха да бъдат свалени, за да се играе ва-банк. От ясно по-ясно. Но същото не можеше да се каже за изхода.

– Здравей, Гея – каза Адам и махна към екрана.

– Здравей, Адам, мое любимо момче – отвърна Гея.

Крис вдигна глава. Образът на Гея беше загърбил действието във филма. Тя се бе обърнала към Адам и му се усмихваше.

Адам все още не разбираше. Засмя се и пак я поздрави.

– Как си, Адам? – попита Гея. Зад нея се развихряше мелле. Гея се наведе, когато отзад хвърлиха стол. Той прелетя над главата ѝ. – О-оп, едва не ме улучи!

Адам силно се засмя.

– Браво! – викаше той. – Браво!

– Не могат да ме хванат! – изкрещя Гея и умело се извърна, за да удари един тупаник на нападателя си. Огромният мъжага с черна шапка се свлече на пода. Гея потупа доволно ръце и пак се усмихна на Адам.

– Хареса ли ти, Адам? – запита тя.

– Да, да, да! – смееше се и пляскаше Адам.

Зашеметен, Крис си помисли: Някой трябва да ме спаси на всяка цена.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Серпент профуча през полето. Под копитата му изхвърчаха чимове, предните крака финтираха умело с черно-бялата топка. Ритна я към Мандолина, тя подаде на Зампона, който безпомощно проследи как по-пъргавият Кекезе от отбора на Диезите я изстреля към Клавесин, а той я насочи към вратата на Минорите. А когато Целемпан парира атаката на противника и подаде на Пиано, Серпент вече се беше пласирал добре. Овладей топката, понесе се като вихър – Пеле на четириногите – и направи разноглед вратаря на Диезите с хитрите си ходове.

Голът беше страхотен – при това със задния крак. Топката се завъртя като пумпал и замря в центъра на противниковата врата.

Минорите поведоха с четири на три.

Резултатът бе увеличен само сентирот преди края, когато Мандолина вкара първия гол във футболната си кариера. Серпент поздрави

заедно с другите новака в чудесната игра, наречена футбол. Никога не му бе минавало през ума да изтъква заслугите си – лично той бе направил хеттрик. Без съмнение, Серпент бе най-добрият футболист на Гея.

Задъхани и изпотени, Титанидите подхванаха нова игра след оспорвания двубой. Изведнъж Серпент чу някакви звуци. За миг застана нащрек. Нещо го подсети за ужасния ден от началото на бунта.

Но това бе ликуването на малка група затворници зад страничната линия. Те викаха и ръкопляскаха.

Напоследък се събираха там, за да гледат. Сега кибиците бяха повече. Всъщност агитката нарастваше с всеки изминал ден. На няколко пъти след мачове на Титанидите, някои от затворниците бяха излезли за да поритат.

Серпент улови топката и я шутира към зяпачите, до един мъже, и ги загледа как я подритваха напред-назад, в очакване Титанидите да си тръгнат.

Накрая им излезе късметът и Серпент ги загледа как се разтичаха по тревата, като нехаеха за изровения терен. Май бяха по двайсет-тридесет в отбор и с весели възгласи щъкаха по грамадното игрище с размери, прилягащи на Титаниди.

Серпент се дръпна замислено настрана. Присъедини се към останалите Титаниди и отиде на западния хълм. Там удобно седна, измъкна кожения си бележник и възгления молив от торбата, взря се в долината и изпадна в състоянието на духовна отмора, което нямаше нищо общо със съня на хората, но и съвсем не беше будуване.

Разглеждаше ширналия се пред него пейзаж. Далеч вдясно, на север, бе Ментовият залив и отвъд него – Мороз. Струпана в по-близкия край, под обичайното си мъгливо покривало лежеше Белинзона. Далеч в небето се рееше Свирчостоп, увиснал на три километра над града.

Пред Серпент се простираха километри земя, отвоювани от джунглата.

Но почвата тук не беше напукана и ялова като на Земята. На Гея царуваха други закони. Растенията разчитаха на хранителното мляко на Гея и подземната топлина. Фотосинтезата не бе от особено значение за тях, защото вирееха чудесно и в сумрака на Диона и бяха обагрени във всевъзможни цветове. Така че околността приличаше на огромен юрган от шарени кръпки. Градините бяха квадратни – с изключение на парцелите вдясно от реката, терасирани и наводнени за отглеждането на оризоподобни култури. По виещите се между кръпките прашни пътеки пъп-леха човечи с ръчни колички, за да закарат реколтата до речните

пристани, където шлепове я откарваха до града. Тук и там сред полята бяха разпръснати палатките на работниците.

Чироко настояваше да ги наричат затворници, а според Серпент думата „роби“ бе по-точна. Според Чироко имаше разлика. Може би. Робството беше чуждо на Титанидите, така че Серпент приемаше въведена от хората градация.

И все пак това бе въпрос на йерархия, още едно понятие, препъникамък за Титанидите. Всяко по-сложно положение от делението на млади и ветерани и от подчинението на Капитана ги объркваше ужасно.

Да вземем трудовите лагери, например. Управителят му, не особено симпатичен на Серпент се отчиташе пред Съвета – и по-точно пред Комитета по затворите. Съветът се управляваше от Чироко Джоунс и нейните съветници: Робин, Нова и Конъл.

От своя страна той командваше двайсет лагерни началника, а всеки от тях – десетината надзиратели и така нататък.

Отново погледна към бележника си. Почти неусетно за себе си бе скицирал пейзажа. Огледа го критично. Липсваха хората. Палатките на близкия лагер бяха едва загатнати. Серпент се намръщи. Не, не беше това, което търсеше. Смачка скицата и я хвърли. И пак се загледа в лагера.

Замисли се пак за несъвършенствата на лагерната система. Например надзирателите и началниците се избираха от управителя, но не се одобряваха от Титаниди. А някои от тях бяха по-лоши и от затворниците и скришом вършеха злодеянията си. Титанидите просто не можеха да са вездесъщи.

Непрактично, неефективно... но така бе наредил Капитана.

В началото това го мъчеше. Но по-късно Серпент му хвана цаката. Колкото и да беше налудничаво такъв бе човешкият стил на действие. Те не умееха да откриват лъжата и злото, както го правеха Титанидите, затова прибягваха до компромисите, наречени „правосъдие“ или по-точно „закон“. Серпент отлично знаеше, че истината е относително понятие и понякога се изплъзва, но хората бяха почти напълно слепи за нея. Цаката му беше да си трае, защото ако хората почнеха да се осланят на преценките на Титанидите за Истината и Злото, те щяха да придобият всички предимства на разумното общество и да заробят и използват Титанидите.

В решението на Чироко имаше много повече смисъл. Тя щеше да използва Титанидите максимално, за да се галванизира обществото и да му се внуши, че злото се наказва.

После хората трябваше сами да започнат да преценяват нещата със своите човешки мерки. Лека-полека съдилищата поемаха все по-голяма част от бремето на своя гръб. А честите грешки бяха цената, която хората трябваше да платят за своята свобода.

Още веднъж погледна към бележника си. Нарисувал бе три жени-затворнички. От лицето на най-старата, сбръчкана и отрудена извираше невероятна красота. Най-младата и най-хубавата според човеците имаше чудовищно лице. Серпент се сети коя е. Тя бе лоша. Някой ден ще увисне на въжето. Изведнъж забеляза, че лицето ѝ е обрамчено от въжето на бесилото. Пак откъсна листа и го смачка, като хвърли поглед към в лагера.

Насред плаца имаше бесилка. Все по-рядко влизаше в употреба след онзи ужасен бунт.

Затворническият живот не беше лек, но по-добър от този на повечето затворници в Белинзона. За разлика от преди, от небето вече не се сипеше манна и свежите попълнения разправяха за глад и несигурност. В града имаше достатъчно работни места, но надниците едва стигаха само за прехраната. А имаше и дни, когато флотата се връщаше без улов, или пък не пристигаха шлепове от стопанствата, тогава всички оставаха гладни.

Затворническата храна беше най-добра и изобилна. Затворът бе едно сигурно убежище. Повечето от човеците тук нямаша никакви намерения да създават неприятности.

Така че Титанидите само патрулираха по ивицата ничия земя между лагера и града. Рядко залавяха бегълци и при вечерната проверка почти не откриваха празни легла.

Серпент отново заразглежда скиците си. Трима обесници. Двамата бяха от лошите, спомни си Серпент. Но единият бе увиснал за някаква дреболия. Убийство на надзирател пред очите на Титанида. Надзирателят, разбира се, си го беше заслужил, но Законът си беше Закон. Серпент би оставил човека жив. Но съдията-човек бе решил друго.

Ядосан, Серпент смачка и тази скица. Знаеше го с душата си, но мразеше да мисли по въпроса. Това беше лошо място, място на страданията, място, предназначено за човеци и противоположано за Титаниди. Те знаеха как да се държат, а човеците прекарваха живота си в безкрайна борба за преодоляване на животинската си природа. Твърде бе възможно тези закони, затвори и бесилки да са най-доброто решение на този парадокс. Но за Титанидите бе болезнено да бъдат част от него.

Вгледа се в тъмата на сплицата на Диона и запя песента на тъгата, на

носталгията по Голямото дърво, по дома. Останалите също се присъединиха към него и пяха дълго.

Сигурно тук може да се стори и някоя добрина. Серпент не се заблуждаваше, че ще промени света. Нито пък човешката природа. Но дори да можеше, пак не би го направил. Те си имаха своя съдба. Целта му беше по-скромна. Просто да направи света малко по-добър. Нищо повече.

Пак погледна към белия лист. Засмяно момченце с шорти, раирана тениска и маратонки гонеше футболна топка.

ОСЕМНАЙСЕТ

В Голямата зала на Клуца влезе Робин. Зае мястото си вдясно от огромния стол на масивната маса на Съвета. Извади куп документи от изкусно изрисуваното си куфарче – подарък от Валия и Клавесин – и ги сложи върху полирания плот. Огледа се нервно и сложи очилата с метална рамка.

Все още не им беше свикнала. Не беше добре с очите, които у дома лесно щяха да се коригират с напредването на възрастта. Тук, без визитите до Фонтана, съвсем го беше закъсала. И, Велика Майко, можеше ли да е другояче след четенето на всички тези безкрайни доклади, ден след ден.

Но това бе в реда на нещата. Във всяко едно отношение, като се изключи най-важното, тя бе Градоначалникът на Белинзона. Нищо чудно, ако беше християнка, сега да е и Папеса.

Чироко прояви максимум разум по този въпрос преди шест километра. Разум, но... само до един момент. След това бе станала твърда като елмаз.

– Ти имаш опит в управлението – беше казала Чироко. – Аз – не. Поради известни причини се налага аз да ръководя еднолично в Белинзона. Но ще се опирам на вас и на вашата преценка. И знам, че вие ще се справите достойно с предизвикателството.

Е, това наистина си беше предизвикателство. Но сега се превръщаше все повече в рутина, която толкова бе намразила на Ковън.

Погали масата с ръка и се усмихна. Чудесна маса от най-хубавото дърво, направена от Титанидите, разбира се. Това бе втората маса, а първата, кръглата бе бракувана от Чироко.

– Съветът да не е дворът на Камелот? – обясни тя. – Тук няма

равноправие. Донесете ми голяма, дълга маса, с голям стол в единия край.

Титанидите бяха сбъркали неумишлено. Просто те нищо не разбираха от човешки психологически ефекти.

И така, донесоха голям стол.

Напоследък той все по-често стоеше празен, а работното място на Робин бе един нормален стол вдясно от трона.

Дойдоха и останалите. Отреща Нова демонстративно тръсна огромен куп хартия на масата и седна. Погледна майка си, кимна и започна да си води записки.

Майката вещица въздъхна. Чудеше се докога ще я карат така. Нова ѝ говореше. Сътрудничесе. Но правеше всичко толкова възпитано. Нямаше смях, нямаше закачки, нито оплаквания, освен недоволството от сухарския бюрократичен език, който я вбесяваше. Робин жадуваше за добрите стари кавги.

Погледна към все още празния стол. Чироко Джоунс, заобиколена от двамата си главни съветници. Кучката и Двете Вещици, бе дочула някой да казва. Повечето от членовете на Съвета и не подозираха за разрива между майка и дъщеря.

Стюарт зае мястото си вдясно от Робин. Коства ѝ усилия да му кимне и учтиво да се усмихне. Не харесваше този тип, но той бе кадърен, ефективен, лукав и брилянтен, когато му изнасяше. И болезнено амбициозен. Ако ситуацията беше друга, би драпал със зъби и нокти да измести Робин. Сега ровеше дали Чироко наистина ще предаде властта в края на земната година, както бе обещала. Виж тогава щеше да е друго.

Трини седна до Нова, която целуна най-старата амазонка. Робин се сгърчи на стола си. Пред Трини Стюарт беше цвете. Не я понасяше. Да не повярваш, че са имали нещо общо преди двайсет години. Сега двете с Нова се бяха сдушили. Робин не знаеше докъде са я докарали. Но в едно беше сигурна – отчасти целта на тия демонстрации бе желанието на Нова да я нарани.

Робин се сви и отмести поглед. Ох, това младо поколение!

Съставът на Съвета се попълваше. Конъл зае ексцентричното си място малко стола на Чироко и леко на чорчик, за да наглежда секретарките с протоколите и да пуши пурите си една след друга. Мълчеше, но чуваше всичко. Повечето от членовете на Съвета нямаха и бегла представа за неговата роля. Робин знаеше, че не седи току-така. Дебнеше за атентатори. Имаше зловещ вид, забулен със сивия цигарен дим.

Чироко се плъзна на трона си и вдигна ботуши на масата. Между

зъбите й стърчеше пура.

– Да почваме, приятели – рече тя.

– И така, каква е твоята реакция, Конъл? – попита Чироко.

– Реакция? – той се замисли. – По-добра, Капитане. Не много, но все пак положителна.

– Миналия път смяташе, че няма да подейства.

– Е, да се греши е човешко.

Тя го изгледа проникателно. Конъл невъзмутимо издържа на погледа й.

В началото се бе почувствал изоставен. Май имаше работа за всички, но не и за Конъл. Е, говореше се, че евентуално, при нужда, ще оглави военновъздушните сили. Организира резервен отряд. Носеха униформи ако им скимне. Но нямаха самолети и не беше ясно докога.

Мислеше, че е изоставен и се чувстваше наранен. Но постепенно осъзна, че ако Робин бе заместникът-кметът, когато Капитана зачезваше от града по мистериозни задачи, на него се падаше честта да играе ролята на сивия кардинал.

Занимаваше се с какво ли не и това отлично му пасваше. Обикаляше натам-насам дегизиран в най-различно облекло. Никой, освен най-високопоставените полицаи и членовете на Съвета, не знаеше, че той има нещо общо с управлението на града. Общуваше с хора от всички слоеве. Всичко чуто и видяно ставаше достойние на Чироко. Той нямаше компютърните статистики на Нова, нито пък опита и хитроумните теории на Робин, но знаеше тайните.

– Какво ще кажеш за черния пазар?

– Съгласен съм с Робин.

– Ще ме дразниш ли, що ли? И аз съм съгласна с нея, но не те питам за теориите, Конъл. Интересува ме действителността.

Конъл бе малко изненадан от невъздържаната й реакция. Личеше си, че е напрегната.

– Нова е права за черния пазар.

– Което означава – каза Чироко, – че все още имаме недостиг. И то си е така.

– Никой не е останал гладен. Но много народ мечтае отново да пада манна.

Чироко се замисли върху това.

– А какво ще кажеш за Долара?

Конъл се засмя.

– Говори се, че Доларът е идеален за филтри на кафеварки. Използва се петачка или десетачка и след това утайката по банкнотата може и да струва нещо. Стават и за завиване на коката...

След констатацията, че инфлацията нараства, обсъждането навлезе в руслото на образованието.

– Не мисля, че училищният проблем е толкова плачевен, колкото го изкараха снощи – каза Чироко. – Вярно, на някои им идва нанаягорно. Но английският на повечето граждани им върши работа в ежедневието. Негодуват срещу това, че трябва да учат добър английски.

– Ти какво предлагаш.

– Намаляване на изискванията. Нека не влизат в час, щом знаят да четат лозунги и да не бъдат насилвани да учат минало свършено. Разбира се, за неграмотните, тия дето не знаят да четат, може би...

– Достатъчно, Конъл! Прав си. Май прекаляхме с програмата за възрастните, чийто матерен език не е английският. Децата им един ден ще го усвоят по-добре. Не биваше така да завишаваме изискванията.

– Никой не е идеален.

– Остави това. Какво друго знаеш?

– Повечето хора са минали на бартер. Бих казал, че така се върти шейсет процента от бизнеса. Но има и друга валута, която се налага напоследък – пиячката. Дълго време основна единица беше бирата. Напоследък се покачва и курсът на виното, чийто произход е повече от неясен. Все по-често се търсят и концентрации.

На дневен ред излезе животрептящият въпрос с алкохола-менте и вредата от него.

– Нима смяташ да наложиш забрана върху домашното производство? – Конъл се намръщи и поклати глава. – По-добре просто забрани фабрикуването на менте.

След обсъждането на трудностите относно установяването на произхода на отровния алкохол, на проблемите с фалшифицирането на етикети и разреждането Чироко предложи да се започне обществена образователна кампания относно вредата от метанола и методите за разпознаването му, които бяха доста несигурни.

За известно време настъпи мълчание – членовете на Съвета обмисляха аспектите на въпроса с ментето. Конъл бе склонен да го остави без последствия. Не вярваше, че хората могат да бъдат защитени сами от себе си. Лично той би пил само от запечатани бутилки, получени на ръка направо от дестилационните, на които имаше доверие. Смяташе, че и всички останали трябва да последват примера му. Може би, в края на

краищата, беше необходим и закон.

Мореше го тотално раздвоение. Не че го гонеше носталгията по бившата Белинзона. Сега в града бе значително по-спокойно и можеше да се движиш по улиците дори невъоръжен.

Но на всяка крачка те дебнеха закони. След седем години живот в беззаконие е трудно пак да свикваш с тях.

Тези разсъждения го доведоха до въпроса, който бе сто процента сигурен, че ще му зададе Чироко. И тя не го разочарова.

– А какво ще кажеш за рейтинга ми?

Той вдигна длан нагоре.

– Расте. Десет-петнайсет процента те харесват. Около трийсет процента те понасят, с някои забележки. На останалите си им черна. Или си се набъркала в далаверите им, или не правиш достатъчно. Навън има доста момчета, които биха се радвали, ако някой им каже как да си запълнят времето от закуската до вечерята.

– Може би имат свои желания – промърмори Чироко.

Конъл я изчака да продължи, но тя мълчеше. Дръпна от пурата си и пак заговори, като внимаваше какво приказва.

– Има и още нещо. Това е имиджът, мисля. Ти си лице, прожектирано върху цепелин. Не нещо реално.

– Моят екип по медиите изясни това – пророни горчиво тя. – По телевизията ме издокарват като кучка със схванат врат.

– За телевизията не знам – каза Конъл. – Но на ония огромни екрани на Свирчостоп те просто не те харесват. Ти си високо. Не си една от тях... и не си достатъчно силна, ако това е думата, за да внушаваш страх... или може би спект... – Той се поколеба, неспособен да изрази това, което чувстваше.

– Ти още веднъж потвърждаваш изводите на медия-екипа ми. От една страна, ме мразят, защото съм нещо като Зевс или Дракон, а от друга, смятат, че съм недостатъчно авторитарна.

– Хората не ти вярват – каза Конъл. – Вярват повече в Гея, отколкото в теб.

– Но те дори не са я виждали.

– Повечето и теб не са те виждали.

Тя отново се замисли. За Конъл бе ясно, че стига до неприятно, но неизбежно решение. Той зачака спокойно, готов да даде всичко от себе си, за да изпълни своя дял.

– Добре – каза тя и кръстоса ботуши на масата. – Ето какво ще направим.

Конъл попиваше всяка нейна дума. Не след дълго на устните му цъфна усмивка.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

След края на заседанието Конъл излезе навън сред ненамаляващата светлина на Диона и свърна наляво, по булевард „Опенхаймер“.

Белинзона бе град, който никога не спеше. Всеки ден на три пъти имаше час-пик, за който сигнализираше Свирчостоп. Това бе времето, когато народът сновеше от работа в къщи или обратно. Планирано бе така, че около една трета от населението спеше, една трета въртеше бизнес, а останалите правеха опити да се забавляват в оскъдните увеселителни заведения на Белинзона. Според Конъл един град, в който само се бачка, би бил пълна скръб.

Речните пристани и кейове бяха твърде оживени в тези часове. В доковете винаги имаше работа. И в други отрасли се трудеха на три сменни. Но този режим не беше въведен, за да се спестят струпванията на хора по улиците. Простата причина беше липсата на подслон, ако всичко живо ляга да спи по едно и също време. Животът в комуна се беше превърнал в норма.

И действаше адски добре. Кривата на раждаемостта се покачваше, а на детската смъртност – напротив, ето защо дърводелците се скъсваха от работа, за да строят нови жилища, но те все недостигаха.

На Конъл градът му харесваше. Той живееше нов живот. Оживен бе като Форт Рилайънс в годините преди войната. Самият факт, че хората мърмореха, доказваше, че се надяват да променят към добро нещата, от които се оплакват.

Забързан, Конъл мина покрай един от новите паркове с голям спортен комплекс, а също училище и болница. Неща немислими за Белинзона в съвсем недалечно минало. Тези най-обикновени блага на цивилизацията стопляха душата му. Досега не беше осъзнавал колко много му липсваха.

Не че възнамеряваше да заживее в града. Просто му се искаше когато всичко приключи да преосмисли досегашния си чергарски живот на пръв приятел на Капитана. Но беше хубаво за знае, че града го има.

Свърна към познатата сграда и изкачи трите етажа. Отвори вратата и влезе.

Кепенците бяха спуснати. Робин си беше легнала. Реши, че е

заспала. Влезе в малката баня и се изплакна във ваната, като използва сапуна, който напоследък се намиреше на черния пазар. Изми си зъбите и грижливо се обръсна със старата самобръсначка. Сравнително скоро бе придобил всичките тия навици, но почти бе забравил ония дни, когато бе принуден да се изкъпе, защото вкоравилите се дрехи му пречеха да се навежда.

Мушна се в леглото, като внимаваше да не я събуди.

Тя се обърна, будна и стръвна.

– Няма да стане – каза тя, както всеки друг път. Той кимна и я прегърна, и всичко стана чудесно.

ДВАЙСЕТ

От събранието Чироко Джоунс отпраши директно при Кларинет. Движеше се по своя особен начин, който така шашкаше Робин, когато Чироко се появяваше внезапно на срещите на Съвета. Без да я забележи никой.

Чудеше се дали не ѝ е за последно. Едва ли ще запази още дълго силата.

Яхна Кларинет и галопира извън града. Скоро се озоваха в джунглите на южна Диона, недалеч от Таксидо Джанкшън.

Слезе от гърба на Титанидата при Фонтана на младостта.

– Стой наблизко – посъветва тя Кларинет. – Малко ще се забавя.

Титанидата кимна и потъна обратно в джунглата. Чироко смъкна дрехите си и коленичи на пясъка. Измъкна от торбата си бутилката със Снич, който замаяно примигна. Чироко го хвърли на земята и го загледа как се гърчи и проклина. Трябваше му време за загревка, за да заговори смислено.

Чироко усещаше тялото си като непознат и опасен обект. Започнала бе грозно да охърбавява, нищо че гърдите ѝ все още бяха доста по-едри от обичайното. Косата ѝ пак се беше прошарила. Около очите и при крайчетата на устните имаше бръчици.

Зашлеви Снич, а той я заплю, но без да влага злоба в жеста. Без никой да я моли, Чироко пусна с пипетата седем златисти капки в зейнала-та жадна уста.

Снич млясна и на лицето му се появи онази гримаса, която минаваше за усмивка.

– Старата чанта днес се чувства чудесно, а? – рече той.

– На старата чанта днес не ѝ е до игри. Да ти обясня ли как ще те одера жив, ако си мълчиш? Или и ти си също толкова уморен от цялата тази история?

Снич се почеса зад ухото.

– Защо не зарежем тия прелудии?

– Добре. Как е Адам?

– Адам цъфти. Той харесва голямата си баба. Съвсем скоро Гея ще го има – прощавай за израза – на дланта си.

– Как е Крис?

– Крис е тъжен. Когато се окопити, все още смята, че може да спечели сина си, въпросния Адам. Щом му потънат гемииите, се смята за загубен. Повечето от дните му са лоши. За това допринася и фактът, че Гея го кара да върши някои неприятни неща, за да заработи... хляба и маслото си.

Снич премигна и се намръщи.

– Пак ли не ти хареса метафората?

Чироко не обърна внимание на въпроса.

– А... как е Габи?

Снич изцъкли очи.

– Никога преди не си ме питала за нея.

– Питам те сега.

– Бих могъл да ти кажа, че тя е част от твоето въображение.

– А аз мога да натъпча главата ти в задника.

– Боже – рече с гримаса Снич. – Тая маневра би била толкова невъзможна за мене, колкото и за тебе.

– Знаеш, че не е така.

– Добре си спомням. – Той въздъхна. – Габи... подготвя гадния си номер. Знаеш за какво говоря. Взела е мерника на тънката ивица светлина. Може би никога няма да узнаеш колко е тънка. Остави я сама.

– Но аз не съм я виждала от ...

– Остави я сама, Капитане.

Погледнаха се един друг. Такава забележка изискваше наказание. Чироко се чудеше какво ли означава, че е готова да я остави без последствия този път. Какво се е променило? Или вече е прекалено уморена, за да ѝ пука?

Реши да не мисли за това и пусна в устата на Снич още три капки чист малцов алкохол, после го прибра пак в бутилката му. След това полека се потопа в пречистващата топлина на Фонтана, наведе си и вдиша дълбоко.

Остана неподвижна цели десет рота.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Новият Пандемониум бе завършен.

Гея лично провери каменния пръстен на стената, събра Големите Бели от рова със собствените си огромни ръце след проверката на готовността за обсада.

Проблемът с работната ръка все още бе сложен. Не успя да втъпли веднага на надзирателите, че вече не бива да пришпорват човеците до смърт. Преди този урок да бъде научен, измряха сума ти народ. Имаше ядове и с дезертъорите, тъй като батальоните зомбита вече ги нямаше, за да преследват и да наказват бегълците. Свещениците не се чувстваха честити с хора-следовници, но знаеха, че е по-добре да го преглътнат, отколкото да плюят. За щастие, прахът зомбитрепач не действаше на Свещениците.

Подготовката беше жуст. Новият Пандемониум можеше да издържи на всяка атака, на всяка обсада.

И така, тя привика архиваря и му нареди да приготви филмите „Цялото кралско войнство“, „Индира“ и още един, за човека, който щеше да стане цар.

Чудесни политически екранизации.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Габи Плъджет бе родена в Ню Орлийнз през 1997 г., когато той все още бе част от Съединените американски щати.

Имаше трагично детството. След убийството на майка ѝ от морука, роднините и благотворителните асоциации, които си я подхвърляха като баскетболна топка, бяха научили Габи на пълен нупукизъм. Астрономията стана неин ангел-спасител. Габи стана ас по планетарна астрономия и успя да спечели конкурса за работа на „Рингмастър“, въпреки алергията си към пътуванията.

Малко или повече не ѝ пукаше и за секса.

После, след злополуката с „Рингмастър“ изкара с целия екипаж период на пълна сетивна изолация. Джен откачи. Бил получи амнезия. Близначките-клонинги Април и Август Поло бяха разделени – Април

стана Ангел, а Август заляга от мъка по изгубената си сестра. Калвин се сдуши с целелините и се отдръпна от хората. Чироко запя като Титанидите.

А Габи изживя пак целия си живот. Всичките двайсет години. Събуди се като след ония кошмари, след които внезапно осъзнаваш истината за това какво става в действителност. След които вече знаеш великите отговори на Живота, стига да успееш да им намериш мястото. Всичките й преживявания за тези двайсет години бяха там, кристално ясни, готови да променят живота й и света...

... докато, също като в сън, не избледняха. Само след минути се оказва, че Габи е наясно само с едно: изнизали са се две десетилетия, чито детайли само времето може да осигури. Другото бе спомен за изкачването по грандиозни стъпала сред звуци на орган. По-късно, когато двете с Чироко посетиха Гея в главината, отново преживя този момент. Третото нещо беше безнадеждният и неизлечим копнеж по Чироко Джоунс, страхотна изненада не само за Чироко, но и за самата Габи. Никога не се беше смятала за обратна.

Всичко останало бе изчезнало.

Седемдесет и пет години без следа.

На сто и три годишна възраст Габи Плъджет бе умряла под централния кабел на Тетида. Мъчителна, болезнена кончина.

А после дойде и най-голямата изненада. Наистина има живот след смъртта. Гея наистина е Бог.

Противеше се на това през целия път към главината. Видяла бе мъртвото си тяло да лежи там долу. Сега беше само нематериална концентрация от съзнание и емоции. Откъсването от тялото не й пречеше да изпитва чувства. Най-вече страх. Върна се в детството си и занарежда Отче наш, Аве Мария и други молитви, представи си, че е коленичила до майка си в огромното, хладно, бичуващо и все пак закрилящо пространство на старинна катедрала, за да се моли.

Но живото тяло на Гея бе единствената катедрала тук.

Взеха я, отнесоха я или по някакъв друг начин транспортираха Габи до главината, до стълбата, приготвена като за суперпродукция, която двете с Чироко бяха изкачили навремето. Всичко тънеше в прахоляк, завесите бяха заприличали на парцал. А Габи се почувства като камера, която се движеше сама, за да влезе през малката врата на Оз в стаята на Луи XVI, точно копие от филма „Одисея в космоса: 2001“. Тук за първи път се бяха срещнали със старата жена, наричаща себе си Гея.

Позлатата по рамките на картините се лющеше. Оветлението или

бе изгоряло или едва мъждукаше. Опърпани, прашни мебели. Гея седеше на разклатен стол, качила боси крака на ниската масичка, зяпаше черно-бял телевизор и си пийваше бира. Все така разплута, в същата си-ва роба.

И Габи, като всички останали, с изключение на върлите фанатици, бе премисляла стотици варианти на евентуалния живот след смъртта, в спектъра от рая до ада. Но точно това не бе й хрумвало.

Гея леко се извърна. Също като в ония снобарски филми, в които окоето на камерата представлява главния герой, а останалите актьори й играят по свирката. Погледна към Габи или може би към нейната въображаема локализация в пространството.

– Имаш ли представа какви главоболия ми създаде? – измърмори Гея.

Не, нямам, каза Габи. Въпреки че като си помисли, думата „каза“ беше доста конкретен глагол за онова, което правеше в действителност. Липсваха звуци. Не мърдаше устни или език. Не вдишваше с дробовете, които, доколкото знаеше, все още гниеа апатично в тъмата под Тетида.

Но импулсът бе равносилен на говор и Гея изглежда я чуваше.

– Защо просто не я остави сама? – замърмори Гея. – И големите колела си имат своите колелца, бейби, ако ме разбираш. Роки добре се справяше. Какво лошо има, че обича да си попейва?

Габи „каза“ нищо. „Роки“ беше, разбира се, Чироко Джоунс. И тя не само си попейваше, а вечно бе къркютук пиана. А що се отнася до това да я остави сама...

Чироко може би щеше да се оправи и сама. Знае ли човек? Може би след половин век щеше да се размърда и да се опита да излезе от батака, заради който се беше опиянчила. От друга страна, и безсмъртните се натряскват до смърт, понякога.

Във всеки случай тя бе подкукуросала Чироко да обиколят регионалните мозъци на Гея, за да си търсят съюзници за замисления от Габи Бунт на боговете.

И с това си спечели ужасната смърт.

– Градях планове за това момиче – обясни Гея. – Още два-три века... кой знае? Може би щях да й откряна някои истини... Може би щеше... да разбере... да приеме, каквото... – Гея продължи с неразбираемо мрънкане. Габи пак си затрая. Гея притеснено я погледна.

– Ти ме прекара – изхленчи Гея. – Да ти се не надява човек. Трагичен персонаж, това си ти. Подтичваше по петите на Роки изплезила розов език, като кучка в жегите. Това беше добра роля, Габи, можеше

покрай нея да си оправиш живота. Не мога да ти простя проклетото вироглавство. Та къде се намираш ти, та да... – не ѝ достигаха думи и Гея запрати в стената бутилката с бира, която остави огромно петно. А под петното – кафява купчинка счупено стъкло.

Гея пак я погледна, с ехидна усмивка.

– Бас държа, че би искала да получиш някои отговори. Ще се радвам да ти услужа. Ето един от тях, веднага. – Гея се пресегна, изображението на ръката ѝ се разми, когато доближи Габи/камерата, и пак се избистри, но вече държеше ситно, гърчещо се двукрако с изцъклени очи.

– Шпиони – обясни Гея. – Това беше твоят. От седемдесет и пет години клечи в главата ти. Гила ли ти, а? Това е Стули Фъшкийката. А този на Роки е Снич Куката. Тя знае за него, колкото знаеше и ти. И двете бяхте обадени за всичко, което правехте.

Габи усети бездънно отчаяние. Това май ще да е пъкълът.

– Не, не е. Това са глупости. – Гея мълком изтръгна живота от пишщата гадинка, после шляпна кървавата пихтия върху облегалката на стола си.

– Животът и смъртта не са чак толкова важни, колкото си мислиш. Истинската загадка е съзнанието. Да познаеш себе си. Ти си спомняш смъртта, смяташ, че помниш как се издигна през пространството дотук, не чак толкова отдавна. Но на това ниво времето е измамно. А също и паметта. Ти не си призрак, ако това ще те успокои.

– Аз те притежавам – прошепна Гея и направи жест, подобен на онзи, с който размаза Стули Фъшкийката. – Клонирах те, записах те и събрах цялата Габи-същност, когато дойдохте тук първия път. Същото направих и с Чироко. Оттогава постоянно ви модернизирах с помощта на тия дребни копелдачета в главите ви. Не съм свръхестествена, не съм Бог, не и както вие го разбирате... Но съм дяволски веща магьосница. Въпросът дали ти, Габи Плъджет, малкото момиче от Ню Орлийнз, което обичаше звездите, наистина си умряла там долу в Тетида е, в края на краищата, философско дърдорене. Не си струва усилията. Ти знаеш, че съзнанието, към което сега се обръщам, си ти. Отречи го, ако можеш.

Габи не можеше.

– Всичко се постига с огледала – каза Гея, която си знаеше нейното. – Ако си имала „душа“, нея съм я пропуснала, и тя е отлетяла към твоите антропоморфни-католически-юдейски-християнски „небеса“, в което аз лично се съмнявам, защото не съм чула някоя радиостанция да предава оттам. Всичко останало у теб го притежавам.

Какво ще правиш с мен? попита Габи.

– Шш-т. Иска ми се да имаше пъкъл. – Гея се умисли. На Габи не ѝ оставаше друго, освен да гледа. Върху лицето на Гея се изписа хибрид между усмивка и подигравка.

– Въщност, макар да нямам пъкъл, намира ми се нещо равностойно. Едва ли ще остискаш... Но още не знаеш защо? Да ти кажа ли?

Габи предпочиташе да е всичко друго, но не и Гея-заместителят на ада.

– И все това ще си баеш – назидателно каза Гея. – Защото ти унищожи Роки. Роки беше автентично порочна героиня. От хилядолетия търся такава. Сега е все още порочна, но не като преди. Снич Куката го усеща. В момента Роки осъзнава, че си мъртва. Не е сигурна, че е мое дело, но почти е убедена. Робин, Валия и Крис са я закъсали. Може и да не оцелеят. Роки ще се хвърли да ги спасява. После... ще дойде тук и ще ми обяви война. Това – Гея се потупа по гърдите, – това превъплъщение на Гея не ще оцелее. – Тя сви рамене. – Хубаво. И без това вече ми омръзна тази госпожа Кромпир. Имам някои идеи за следващата Гея, които биха те очаровали. Но както и да е. Ти беше дотук. Само ми губиш времето.

С тези думи Гея сграбчи фантасмагорията, която бе Габи. Причерня ѝ, после усети как полита към изкривената пустота на главината и се издига към червената линия светлина в самия ѝ връх, линията, която забеляза Чироко, когато те за първи път стъпиха...

Това е сън, напомни си Габи. Този разговор никога не се е състоял, не и на физическо ниво. Гея притежава всички спомени на Габи и може да създава нови на компютърно програмираната матрица-памет, която бе всичко, останало от Габи, от нейната плът и кръв. Така че всичко това бе илюзия. Тя прави нещо с мен, но аз не летя във въздуха, не се гмуркам в този водовъртеж, за който винаги съм знаела със сърцето си, че е съзнанието на съществуването на име Гея...

* * *

Една мисъл я закриляше. Едно усещане я крепеше здраво в мъглата на хаоса и я предпазваше да не премине чертата между манията и лудостта.

Това са двадесет години, помисли си Габи. Вече съм ги преживяла.

В червената линия скоростта на светлината се определяше от локален закон, квантов регионален феномен, който можеше и да е nonsens – нещо като полицаи, залегнал зад будка с афиши в провинциално градче

в щата Джорджия, – но можеше да бъде подкупен и да не създава главоболия.

Но всичко по реда си. „Скоростта“ зависеше от пространството и времето, които не бяха от особено значение в Линията. „Светлината“ представляваше сложни и безполезни партиди от вълнови частици без маса, страничен продукт от живота в линията, подобно на потта и изпразненятията. „Скоростта на светлината“ бе противоречиво твърдение. Колко тежи този ден в планината, когато накладохте огън и видяхте падаща звезда? Каква е масата на вчерашния ден? А скоростта на любовта?

Линията обикаляше целия вътрешен пръстен на Гея, който, от позициите на Айнщайн, беше кръг. Линията не представляваше окръжност. На фона на вътрешния пръстен изглеждаше тънка. Но не беше.

Линията сякаш съществуваше вътре в самата Вселена. Нищо от нея не излизаше извън физическите граници на Гея, Гея се съдържаше във Вселената – следователно линията съществуваше във Вселената.

Линията бе нещо много по-голямо от Вселената.

В края на краищата, думата „Вселена“ не беше подходяща при дефинирането на линията. Схващането за голата ексцентричност бе най-близко до естеството на линията... и имаше твърде малко общо с нея.

Нещата съществуваха в нея. Повечето – безумни, Габи бе нарочена от Гея да стане същата. Но Габи се вкопчи в мисълта: Това са двайсет години. И в още една: ще трябва на Чироко.

Бавно, предпазливо, Габи изучи естеството на реалността. Тя стана нещо като Бог. Ама че жалко несъответствие – сега вече знаеше много от Отговорите и бе наясно, че Въпросите не са били формулирани правилно никога – но и това беше нещо. Далеч по-щастлива би се чувствала, ако можеше да живее там, навън, онова, което тя наричаше Живот, но вече бе прекалено късно и тя се бе смирила с онова, което бе задължена.

* * *

Тук, далеч от доминиращото присъствие на нещото, наречено Гея, Габи започна да наднича извън линията.

Видя как Чироко пристигна в главината, куршумите разкъсват „Гея“, долови полъха на далеч по-вълнуващи промени и започна все повече да се замисля. Там имаше възможност...

Замисли се за миг, който за нейно учудване бе траял цели пет години.

Установи, че не я свърта повече на едно място. И Гея не стоеше там, макар част от нея да оставаше в линията. Габи трябваше да последва примера ѝ, ако искаше да оцелее. Полека, крадешком от Гея, тя се откъсваше и преместваше центъра на съзнанието си долу, в пръстена. Неведнъж успя да види Чироко и да остане невидима.

Започна да учи тайните на Магията.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

– Може би тя никога няма да дойде – каза Гея.

– Може и да си права – отвърна Крис.

Изтръска изтривалката и пак я вдигна към голямата розова стена от плът.

Намираха се в Банята, бивш декор, който сега служеше по предназначение на Гея. Мъждиво осветление. Дървени стени и таван, големи плъзгащи се врати, сега затворени. От нажежените камъни във водата се издигаха облаци пара. И Крис, и Гея плуваха в пот.

Изтривалката бе пила с твърди зъбци. Кожата на Гея, макар и мека като кадифе, май не се нараняваше от това приспособление, независимо колко грубо го използваше Крис. Още една от малките мистерии на Гея.

Наоколо се шляеше един панафлекс и оглеждаше сцената, засне няколко метра лента и се оттегли.

– Не мисля така – каза Гея.

– Може и да си права – отново отвърна Крис.

Гея се отмести. Крис се изправи, защото всяко помръдване на туловището на Гея представляваше заплаха за нормалните хора.

– Не е минало много време – продължи Гея – Колко... Осем месеца?

– Нещо такова.

– Имаш ли някаква представа какво прави тя?

– Знаеш, че се отби на два пъти. И че няма да ти кажа, ако я видя пак.

– Нагъл си, но аз те харесвам. Всъщност знам, че не е идвала.

Което беше истина. Чироко го бе предупредила, че точно така ще бъде, но все пак му беше тежко. Крис ужасно се нуждаеше от морална подкрепа.

От друга страна, оказа се, че работата на теляк не е толкова лоша, колкото се опасяваше. Очевидно Гея целеше да го деморализира. И той

се стараеше всячески да ѝ демонстрира, че е съсипан от умора. Но и това беше просто работа, като всяка друга. Щом ѝ свикнеш, става не различна от зидаро-мазачеството.

От дланта премина към търкането на лакътя и бицепса.

– Когато тя дойде тук... – започна Крис, но замлъкна.

– Какво?

– Какво ще направиш с нея?

– Ще я убия. Или поне ще се опитам.

– Наистина ли смяташ, че тя има някакъв шанс?

– Нещо повече. Тя е върхът, не мислиш ли?

– Всеки го знае. Защо просто не отидеш... и не я намериш? Тя не може дълго да ти се изплъзва, нали?

– Много е хитра. А и аз вече... не я виждам. Тя добре се справи с тази си задача.

Гея и преди беше споменавала за слепота. Крис не беше сигурен, но подозираше, че намеква за Снич.

– Защо я мразиш толкова?

Гея въздъхна. Изви се вихрушка от пара.

– Не я мразя, Крис. Горещо я обичам. Ето защо възнамерявам да я даря с възможността да умре. Това е всичко, което мога да ѝ дам и от което се нуждае. И тебе също те обичам.

– Ще ме убиеш ли?

– Да. Освен ако Чироко не те спаси. За теб смъртта няма да е дар.

– Не разбирам разликата.

– Твоето ще бъде агония, защото ще ти липсва обичта на Адам. Ти си млад и Адам е най-хубавото, което ти се е случвало досега.

– Това го разбирам. Не разбирам защо смъртта ще ощастливи Чироко.

– Не съм казала, че ще я ощастливя. Казах дар. От който има нужда. Смъртта е неин приятел. Единственият начин да израсне. Тя никога не ще намери любовта. Но ще се научи да живее без нея. Заслугата е моя.

Крис поразмисли и реши да поеме риска.

– Сигурно е така. Подменила си любовта с жестокост.

Гея повдигна вежда. На Крис не му се нравеше да гледа в огромното ѝ око, дори отдалеч. Там бе скрита толкова много древна болка. Зло също, много, много зло... но той бе започнал да се чуди откъде иде злото. Дали някой просто не решава да бъде лош? Съмняваше се. Би трябвало това да става бавно.

– Разбира се, че съм жестока – промърмори Гея и отново затвори око. – Но няма начин да видиш жестокостта ми в перспектива. Аз съм на петдесет хиляди години, Крис. Чироко едва прехвърли стоте и вече усеща как нещо разяжда душата ѝ.

– Имаше предвид три милиона, а не...

– Разбира се. Това имах предвид. Сега можеш да се захванеш с гърба ми, Крис.

Той домъкна стълба и се покатери до плещите ѝ с изтривалката и гъбата. Гърбът ѝ беше мек. Мъркаше като коте, докато той я търкаше между плещите.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Чироко излезе от фонтана и се изпъна на пясъка. Притвори очи.

Когато ги отвори, все още лежеше на същото място, но това бе финият черен пясък от деня на последната им среща с Габи, когато изчезна Адам.

Извърна глава и пак я видя до себе си. Протегна ѝ ръка. Усети как нещо сякаш я повдига и стъпи на крака. Прегърнаха се.

– Дълго те нямаше – каза Чироко, едва сдържайки сълзите си.

– Знам. Твърде дълго. Но и сега нямаме много време, а трябва да видиш доста неща. Ще дойдеш ли?

Чироко кимна и я последва в езерото. Знаеше, че е плитко, въпреки това усети дъното устремно да се спуска надолу и когато само главите им останаха над водата, двете с Габи заплуваха. После се гмурнаха.

Без никакви усилия слизаха надолу. Не беше точно плуване. Просто се движеха. Чироко усещаше как водата я подминава.

А и не беше точно вода. По-скоро кал, топла пръст. Сигурно същото изпитват дъждовните червеи. Спомни си как навремето си пробиваше път през влажната почва на Гея към светлината: гола, объркана, уплашена като младенец. Сега не беше същото. Страх го нямаше.

Незнайно как и кога се озоваха в огромна, необозрима пещера. Вървяха заедно с Габи покрай дремещи, паякообразни космически кораби.

– Започнах да ги събирам, когато започна войната – каза Габи. – Тия кораби са на дезертирали от войната капитани. С моя помощ намираха спасение тук.

Корабите бяха стотици. И всичките твърде странни.

– Изглежда толкова... плачевно – каза Чироко.

– Повечето от повредите са леки – увери я Габи.

– Предполагам. Но... но те не би трябвало да са тук. Приличат ми на медузи, захвърлени на брега.

Габи погледна мълчаливата армада и кимна. Сравнението беше точно.

– Каза, че ти си ги докарала, не Гея.

– Аз. Мислех, че все някога ще потрябват. Запасих се и с много други неща, щом разбрах, че Гея иска войната да продължи. Погледни тук – Габи леко побутна Чироко...

... и тъмата се затвори пак. Когато пелената се вдигна, Чироко разбра, че сега са другаде.

– Как правиш това?

– Скъпа, едва ли ще успея да ти обясня. Просто приеми, че мога.

Чироко се замисли. Почувства се замаяна, все едно че е пияна, все едно че сънува. Но умът ѝ бе трезвен.

– Добре – съгласи се тя.

Вървяха по безкраен тунел. Приличаше на прав кюнец, в който пулсират многоцветни светлини.

– Това сега не е реално време – обясни Габи.

– А сън, така ли?

– Нещо такова. Това е Пръстенът на алхимиците. Дълъг е четири хиляди километра и ставащото тук няма нищо общо със земните ни представи. Тук Гея създава тежките си метали – отначало предимно плутоний, напоследък най-вече злато. Просто исках да ти го покажа.

Чироко се вгледа в светлинките. Хвърчаха из тунела като нажежени до червено, до бяло и жълто земни пчели. Не се движеха чак толкова бързо.

Според Габи времето тук е нереално. Светлинките би трябвало да са атомни ядра, а те би трябвало да се движат със скоростта на светлината. Не беше сън, но приличаше. По-скоро филм.

– Тук няма въздух, нали?

– Не, разбира се. Това притеснява ли те?

Чироко поклати глава.

– Добре, погледни тук...

... и отново поредно завъртане...

Този път се озоваха в друга пещера, доста по-малка от хангара за космически кораби.

– Тук се съхраняват замразени проби от стотици хиляди образци на земната флора и фауна при температура, близка до абсолютната нула.

Някои са събрани от Гея. Други поръчах аз, точно преди войната. Надявам се някой ден да потрябват, като корабите. Сега стъпи нагоре...

Чироко се подчини и почти загуби равновесие. Ръката на Габи я подкрепи, а нозете ѝ стъпиха на познатия черен пясък. Пое си дълбоко дъх, само така можеше да повярва.

– Не обичам да се движа така – оплака се тя.

– Добре. Но искам да видиш и други работи. А ти?

– Да.

– Тогава дай ръка и не се бой.

Чироко се подчини и те се издигнаха във въздуха.

И преди бе летяла, неведнъж, в сънищата. Имаше два начина на летене, вероятно свързани с различните състояния на душата. Или се носеше седнала, като на вълшебно килимче. Един вид се рееше над света. Или се стрелкаше надолу и нагоре, но без да може да се контролира както при пилотиране.

Сега летенето приличаше на стрелкането, но твърде прецизно и овладяно. Летеше с разперени ръце – пусна ръката на Габи и полетя сама, – с прибрани крака в шпиц.

Чудесно беше. Имаше обаче нещо, по което този полет се отличаваше от „нормалните“, в сънищата, и Чироко бързо разбра каква е разликата. Все още виждаше като в мъгла и се чувстваше като замаяна, но можеше да усети аромата и вкуса на въздуха, неговия полъх и – най-важното – тялото ѝ имаше маса, то тежеше.

Погледна към Габи, която летеше в същия стил.

– Приятно е.

– Знаех си, че ще ти хареса. Но трябва да побързаме. Следвай ме.

Габи се обърна и започна да се издига над мрачината на Диона. Чироко се подчини и я последва, като усети, че скоростта ѝ се увеличава сякаш от само себе си. Прибра ръце и двете се понесоха нагоре като ракети. Скоро профучаха през отвора на спiczата на Диона. Чироко вече не усещаше да пори въздуха, нищо че се движеха с невероятна скорост, стотици километри в час. Разпери ръце, но не усети вятър. Промяната на позата не влияеше върху полета. Тя просто следваше Габи.

Подобно на останалите шест спици на голямото колело, напречното сечение на спiczата на Диона представляваше елипса със сто километра по дългата и петдесет по късата ос. Захващаше се за пръстена чрез огромно, приличащо на камбана разширение на тъканта, което постепенно

преминаваше в аркообразния покрив над пръстена. Чрез отваряне и затваряне на клапите в горния и долния край на тристакилометровата спица, чиито стени се огъваха, Гея изпомпваше въздуха от една област и го изпращаше към друга, като го нагриваше и охлаждаше при нужда.

Само спицата над Океан бе оголена, а вътрешността на останалите гигантски цилиндри бе изобилна на форми на живот. Огромни дървета растяха хоризонтално от вертикалните стени. Сложни еко-системи процъфтяваха в лабиринтите от клони, в хралупите на дънерите и долу, в подножието им.

На Гея съществуваха десетки видове Ангели, повечето от които толкова различни, че не можеха да се кръстосват. Спицата на Диона поддържаше три вида – или Клана, както те се наричаха. Най-горе, където почти липсваше гравитация, обитаваше паякоподобният Клан на въздушните: джуджета сред събратята си, с полупрозрачни криле и кожа, ефемерни, не прекалено ярки, те приличаха повече на прилепи или птици. Рядко кацаха, освен за да снесат яйцата си, които оставяха на произвола на съдбата. Хранеха се с листа.

Средната част на спиците бе ареал на Дионските орли, които имаха родствени връзки с Клана на орлите на Рея, Феба и Кронос. Орлите не образуваха общности. В действителност, когато двама от тях се срещнеха, най-вероятно бе да се стигне до кървава разпра. Малките се раждаха живи, във въздуха и трябваше да се научат да летят през време на дългото падане към пръстена. Много от тях умираха.

Но Въздушните и Орлите бяха изключение. Повечето от Ангелите гнездяха и отглеждаха малките си. Разбира се, по най-различни начини.

Кланът Супра на Диона живееше в дъното на спицата. Тези кротки същества със социална нагласа строяха големите си гнезда като кошери от клони, кал и собствените си изсъхнали изпражнения, в които се съдържаше свързващо вещество. В едно гнездо живееше до хиляда представители на вида Супра. Женските раждаха нещо, на което му викаха плацентоид – един вид яйце на бозайник, съдържащо ембриона, което трябваше да се прикрепя към живата плът на Гея. В този смисъл женските не натежаваха от бременността и можеха да летят, а малките израстваха доста, преди да бъдат откъснати от утробата. Подобно на малките човечета, децата Супра оставаха дълго безпомощни. Научаваха се да летят след шест-седем години.

Чироко харесваше Ангелите Супра. Те бяха по-досегаеми в сравнение с останалите Кланове, дори понякога идваха да търгуват в Белинзона. Използваха оръдия на труда, за разлика от болшинството свои

събрата.

И те, като много други, приличаха на кльошави като скелети човечеци с гигантски гръден кош и черни, лъскави тела.

Ангелите имаха нещо общо с Титанидите. И двата вида бяха относително нови създания, направени от Гея като вариации на тема човек. Но имитацията на лелящ човек бе подложила на неимоверни изпитания конструкторската мисъл на Гея.

Освен гнезденето, още две неща отличаваха Супра от останалите. Едното бе тяхната окраска. Женските имаха зелени крила, а мъжкарите – червени. И двата пола имаха черни опашни пера, освен през брачния период, когато женските въртяха пъстроцветни опашки, които им изникваха само тогава. Други полови белези липсваха.

Нямаха имена. В езика им липсваше първо лице и единствено число. „Ние“ беше най-доброто, до което можеха да стигнат, и въпреки това нямаха обществено съзнание. Живееха като индивидуалисти.

Това някак затрудняваше общуването. Но то си струваше усилията.

Суприте въобще не се стреснаха при долитането на Габи и Чироко до гнездото им и кацането им, леки като перца, близо до големия отвор на върха на гнездото. В спицата валеше и покривалото бе дръпнато, за да предпазва гнездото от водата. Габи се мушна под него и Чироко я последва в тъмнината.

Адски странен бе този сън. Можеше да лети до момента, в който кацнаха в гнездото на Суприте, из което Чироко се защура както наяве.

С триста зора, вкопчена с двете ръце, успя да слезе по онова, на което Суприте викаха стълбище – сума ти възета, вградени в стените, за които Ангелите се хващаха с орловите си нокти. По същия начин викаха стол на дългия стърчащ прът, на който явно се чувстваха комфортно.

Габи и Чироко влязоха навътре, където на опорната стена в малки джобове от живата плът на Гея бяха пръснати бебетата Супра. Някои бяха не по-големи от яйца на шраус, а други – колкото човешки младенци, и трябваше да се държат под око, за да не прекъснат пъпната си връв. За малките се грижеха всички членове на клана, по ред. Суприте не деляха децата на мои и твои.

Единствено тук, при развъдника, имаше равно и широко пространство, което можеше да послужи за под. Двете с Габи седнаха в йогийска поза, със скръстени крака. Чироко съжали, че не носят подарък. Всичко би свършило работа – Суприте си падаха по ярките шарени. Това би било учтиво начало на визитата. Но тя не носеше дори дрехи.

Габи също не носеше, но с магически жест отвори длан и в нея се появи стар пластмасов рефлектор за колело, който блестеше с всички цветове на дъгата си при въртене. Суприте го харесаха и той започна да минава от ръка на ръка

- Фамозен подарък – каза единият.
- Най-светещият – съгласи се друг.
- Елегантен и изкусен – вметна някой.
- Ние сме най-приятно очаровани – добави четвърти.
- Свято ще го пазим.

След като ги изчакаха да свършат с благодарностите, Габи и Чироко най-после се вредиха и те да вземат думата, за да възхвалат красотата, ума, маниера, уменията и летателните способности на домакините си с най-екстравагантни слова. Аплодираха детеразвѣдника, гнездото, клоните, крилете, групата и клана на несравнените Супра. Една разгонена женска така се трогна, че разпери опашка в израз на благоволение. Въпреки че Чироко едва виждаше в сумрака, тя се присъедини към останалите във възхвалата на женската плодовитост и сърцатост с толкова откровени изрази, че биха накарали и проститутка да се изчерви.

– Бихте ли приели малко... храна? – запита един от домакините, а останалите сведоха погледи и запазиха свенливо мълчание. Това бе нов почин за Суприте, нещо, което твърде предпазливо експериментираха в отношенията си с хората. Лично те нито приемаха, нито предлагаха угощение извън собственото гнездо. Не че биха отказали храна на прегладнял съсед Супра от друго гнездо, но повечето по-скоро биха умрели, отколкото да си поискат.

Поканата бе отправена от индивид с по-нисък статут в клана, стар, сбръчкан мъжкар на последно издихание.

- Просто не бихме могли – меко каза Чироко на друг индивид.
- Сити, ние сме напълно сити – съгласи се Габи.
- Още един грам и няма да можем да летим – обясни Габи.
- Затлъстяването е опасно.
- Въздържанието е добродетел

Те въобще не погледнаха към отправилния поканата, за да си разпределят бремето на конфуза поравно, както бе учтиво да се постъпи. Суприте зашушукаха одобрително и се замолиха за просперитета на гостите си.

Внезапно Чироко се сети за самотния Супра над Япет, докато мъртвешкият ангел отлиташе с Адам.

- И така, защо дойдохме тук, в това гнездо? – запита Чироко,

обръщайки се към групата, а не към Габи, извъртайки въпроса си така, че да хвърли Суприте във възможно най-малък смут.

– Да, най-интересното нещо – каза един от тях.

– Защо са дошли, защо са дошли?

– Един от въздух, един от сънища.

– Сънища в гнездото, колко странно.

– Единият, дето горя. Защо са дошли?

Габи се окашля и я погледна.

– И сега сме дошли по същата работа – каза тя. – Пак да бистрим ингилъците на Гея и подготовката на война срещу нея, всички нейни съюзници и гнезда.

– Точно така! – Чироко, шашната, кимна. – Точно това възнамеряваме. Да... ангажираме най-брилянтните тактици и стратегии.

– Най-точно! – ентузиазирано възкликна един Ангел.

– О, скърбим за деня!

– Гнездото на Гея ще бъде унищожено!

– Мрънкане – каза един Ангел, който всъщност искаше да каже, че нямат какво да кажат, но не искат да не кажат нито дума по въпроса.

– Мрънкане – съгласи се с него друг.

Лесно бе да се гледа на Суприте от Диона като на мили перушани или на видиотени професори, които говорят превзето и несвързано. Но би било тотална грешка. Английският, толкова нелогичен и плодовит, страшно пасваше на вродения им маниер да шикалкавят и лавират при всяка сгода.

– Доста насилствено – предположи Габи.

– О да, твърде насилствено. Много мъчения.

– И предпазливо, твърде.

– Тактиката – обади се един. – Лексикон на тактиката. – По начина, по който го каза, Чироко разбра, че въпросът би могъл да се преведе като: „Как ще се бием с нея?“

Габи отново направи тайнствения жест с ръце. Този път ядец, реши Чироко. И за миг се почувства като ония баламурници, пред които тя самата бе правила чудеса.

Габи измъкна една червена пръчка, несъмнено динамит, както си личеше от надписа: ДИНАМИТ – Произведено в Белинзона. Ангелите се умълчаха и зяпнаха в пръчката. Чироко я взе и я огледа най-щателно. Ангелите въздъхнаха в хор.

– Откъде я взе? – директно попита Чироко, забравила за миг, че не са сами. – В Белинзона няма нищо такова.

- Ще го има, но след един килорот – каза Габи.
 - Ефемерно! Това е ефемерно!
 - Невъзможно нищо – изказа мнението си друг.
 - Още не е направено? Какъв фарс! Ние сме остро незапознати.
 - Несъществуващо – обобщи друг. – Също като тая Чироко.
 - Каламбурите стигат – прозвуча предупреждение.
 - Забравяте ли, че това е сън? – напомни им Чироко.
 - Динамит! Динамит! Динамит!
 - Ще има динамит – съгласи се Габи. – Когато му дойде времето – за битката с Гея.
 - Ще има! Един истински стратосферен глагол.
 - Най-искрено.
 - А-а... илюзии? – каза по-младият Супра и примигна, все още загледал в динамита в ръката на Габи.
 - Воля на тъничката – някой обясни.
 - Фигурант! Лунна светлина от бъркотия, препобърканост, инфрамрак, пъргава присмехулност! пустота! – крещеше друг, ефектно закривайки обсъждането.
- Те отново се загледаха в пръчката сред накокошинено безмълвие. Габи ската динамита там, откъдето се бе появил – в бъдещето. Поне така предположи Чироко.
- Ох – въздъхна един.
 - Наистина – потвърди друг. – Боже мой, нещата могат да се направят с такова парче могъщество! – безапелационно попита той.
 - Да, може – отвърна Габи. – И сега вие ще ни направите всичко.
- И го стори най-изчерпателно.

Накрая последва ритуалната оферта за секс. И двете гостенки приеха, твърде дипломатично.

Всичко започна с ритуала на флирта, който Чироко винаги бе оприличавала на танц, докато другите пееха и пляскаха ритмично. Партньорът на Чироко бе расов мъжкар. Ярките му червени криле я обгръщаха нежно докато „консумираха“ акта.

Имаше и друго, което я привличаше у Суприте. Те нямаха и грам ксенофобия. Племенни хора, културата им беше изпълнена с ритуали, обичаи и традиции – но те притежаваха гъвкавост. При Суприте офертите за секс би трябвало да се реализират честно и без симулации. Но те бяха формализирали ритуала само заради човеците-визитьори. Истински секс със Суприте би бил гротеска и за двамата партньори. В случая

мъжкарят я докосна леко с малкия си пенис, който никога не се вижда, и всички бяха щастливи. А на Чироко и стана по-добре на душата. Почувства се обичана.

Почти бе забравила, че това е сън, докато не се приземи леко върху черния пясъчен бряг и не видя спящото си тяло. Наблизо седеше Кларинет и си почиваше, правеше някаква инкрустация, докато се намираще в състояние на полублян.

Погледна ги и кимна и на двете.

Чироко целуна Габи за довиждане и я проследи с очи как отлита. После се прозя, изпъна се и погледна към себе си. Време е за ставане, помисли си.

Отново бе впечатлена от факта колко лесно фантазията се превръща в нещо банално. Коленичи до заспалото си тяло, припомняйки си как го направи последния път и се претърколи върху него.

Въздъхна когато вместо допира до пясъка, както бе очаквала, се докосна до гореща, мускулеста плът. За миг се изпружи върху заспалото тяло, после подскочи във въздуха, сякаш се бе приземила върху мравуняк. Изправи се ужасена, тъй като другата Чироко се размърда и посегна към лицето си... после леко се обърна на хълбок и продължи да спи.

Завъртя глава и видя, че Кларинет я гледа. Какво ли виждаше? Чудеше се дали някога би могла да го попита.

– Не съм готова за това – каза тя на глас. Въздъхна, коленичи на пясъка и нетърпеливо докосна тялото си. То отново бе друго. На едра, силна, помургавяла и не много хубава жена.

Хвана другата ръка на оная Чироко, която пак леко се размърда, промърмори нещо. После отвори очи и бързо седна.

Моментно виене на свят и отново само Чироко. Бързо се огледа и не видя наоколо никой друг.

– Само ти и аз, хлапе – каза си тя и отиде при Кларинет.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Историците, ако такива се появят в Белинзона, доста ще се двоумят кога всъщност е станала промяната. Градът бе роден в хаос, израснал в бъркотия и овладян в безпорядък. Известно време броят на интернираните почти се равняваше на броя на свободните граждани.

В неофициалните сондажи на общественото мнение, предприети от

Конъл, не се отбелязваше драстичен скок на морала или рейтинга на Чироко Джоунс, дори и след въздушната инвазия. Вероятно поради наслагване на много фактори.

Но както и да е, незнайно защо в един момент, между шестия и седмия килорот след нашествието на Чироко, Белинзона от сборщина самосиндикални индивиди се бе трансформирала в общност – в рамките на човешките разбирания. Но не благодарение на драматични изцепки, например всички внезапно да станат братя. Все още съществуваха дълбоки и непреодолими противоречия, и то най-вече в самия Съвет. Но в края на деветия килорот Белинзона се превърна в град със свой облик и интереси.

В този процес изненадващо голяма роля изигра футболът.

Манията на Серпент плюс организационния хъс на Робин плюс благосклонността на отговорника по парковете скоро доведоха до учредяването на две лиги с по десет тима, и то само при възрастните. А имаше и юношески и детски отбори. Предстоеше изграждането и на втори стадион, един не достигаше. Футболът даряваше радост. Стана извор на легенди и конкуренция. И повод за сладки лакърдии в кафенетата след работа. И повод за разпри. Титанидите-полицаи бяха инструктирани да не се намесват, ако споровете се решават само с юмурици. Когато плъзнаха слухове за това безпрецедентно затваряне на очите от страна на закона, станаха няколко луди меллета, имаше и ранени... и градоначалникът не си мръдна пръста. Изглежда да заздрави духа на обществото. Така че по-хладнокръвните започнаха да се намесват и ликвидираха разприте в зародиш, а после и самите запалянковци станаха по-сдържани.

Това съвсем не означаваше, че бе закрита равносметката на счупените носове.

А и цепелинът замина. Един ден Свирчостоп взе че си тръгна и повече не се видя. Мнозинството задиша по-леко. Той беше прекалено набиващ се на очи символ на потисничеството. И просто въздух под налягане, напълно безвреден, но народът не го кльопаше и беше доволен, че опразни хоризонта.

Титанидите оредяха и станаха по-незабележими. Окупационните сили бяха орязани наполовина в деня на завръщането на Чироко от фонтана, а след още един килорот – още толкова. На тяхно място бяха назначени хора-полицаи, а Титанидите се намесваха само в най-тежките криминални случаи на насилие и нехаеха за кокошкарските престъпления.

Лека-полека се решаваше продълговатият проблем – увеличаваха

се обработваемите площи, селскостопанските труженици трупаха челен опит. На пазара се появи месо от смехурковци, чиито цени постепенно спадаха. Много народ взе земя под аренда и заработи доста по-ефективно от интернираните.

Инфлацията си оставаше проблем, но – според безсмъртните слова в един от икономическите доклади на Нова – „скоростта на увеличение на скоростта на увеличение започна да пада“.

Но според болшинството най-голяма роля за сплотяването на града се падаше най-вече на жестоката, внезапна атака на Шесто бомбардируващо ято на Въздушните сили на Гея, базирано в Япет. Един Въздушен убиец и девет бръмчащи бомби се бяха появили с вой от изток в първия ясен промеждутък от време сред тягостните дъждове, за да застигнат изневиделица хората, наизлезли по улиците да се порадват на необичайно то затопляне.

Двайсет рота по-късно, когато все още не се бяха съвзели от разрухата, в речта на Трини се появи изразът „страхлива и от непровокирана от нищо линия на поведение“. В пристъп на още по-невъздържана, понелогична, но извираща от сърцето ярост тя окачества атаката като „ден, който ще остане в историята като позорен“.

Като изключим термина „ден“, изразът ѝ бе удивително точен.

– Това е Гея и тя ми помага, по дяволите нейната кожа – обясни Чироко на следващата среща на Съвета. – Сервира ми Пърл Харбър на сребърен поднос, и като капак – победа. Трябва съвсем да се е отчаяла, за да ми погажда тия номера. Тя знае, че сега, при този растящ патриотизъм, ще се наложи по-бързо да се задействам.

Шесто ято изсипа бомби и крилати ракети и разпъртушини града. При по-продължителна атака или офанзива и на Осмо ято, дислоцирано в Метида, градът щеше да е сринат из основи.

А въздушните сили на Белинзона пристигнаха вмиг.

В небето се развихри смъртен двубой между Водните кончета, Богомолките, Стрелците и мутантите-мародери. Първоначално изглеждаше, че сякаш направените от въжета и целофан самолетчета са обречени. Бръмчащите бомби бяха огромни, бързи и шумни, бълваха огън и дим. Но маневрените безшумни машини се справяха добре. Три Богомолки свалиха огромния Въздушен убиец, преследваха го, докато той виеше в агония, преди да избухне в пламъци на хълма. В Белинзона прехтяха възторжени възгласи.

Поражението на врага щеше да е пълно, ако пилотите бяха по-опитни. Едит бе изигран от една изключително лукава бръмчаща бомба и

останал без крило, се разби в морето. Тленните му останки бяха съпроводени по булевард Опенхаймер от спонтанен траурен кортеж. Впоследствие бе издигнат паметник на този първи герой от Войната с Гея.

Ето защо победата в тази битка бе важна част от промяната. Но най-същественят ѝ елемент бе онова, което се почна след завръщането на Чироко от Фонтана.

Тя се превърна в крупна обществена фигура.

За около хекторот по пътищата към Белинзона се кипреха плакати с нейния портрет. Плакати, които я изобразяваха в героична светлина, досущ като гигантските знамена и транспаранти с ликовете на Ленин и Сулов на първомайските манифестации в Москва. От тях просто се разбираше, че Чироко е за братството, солидарността, за трикратното редовно хранене и за благосъстоянието на пролетариата.

Обществените табла за съобщения се превърнаха в нещо като новинарски центрове, огромни пана с обяви, различни статии и резултати от футболни мачове. Появиха се наченките на вестници, изпърво само от няколко страници оръфан пергамент. Тихомълком новоизлюпената индустрия бе поставена под опека, като един несговорчив редактор бе пратен в панделата. Започнаха да се тиражират истории за Гея, Новия Пандемониум, слухове за подготовка на война на изток. Това, че тези истории бяха истина, не променяше факта, че медиите в Белинзона се контролираха от държавата. Половината управници бяха против, още толкова – за тази мярка. Чироко за пореден път констатира, че почти навсякъде съотношението между либерали и фашисти е фифти-фифти.

Стюарт и Трини мразеха това, но не от морални скрупули или грижа за гражданските свободи. И наблюдаваха безпомощно как Чироко затяга примката на общественото мнение в Белинзона. Ясно бе, че докато успява да балансира и да неутрализира противоречията, Чироко ще остане градоначалник, и то до смъртта си. Тоест, в нейния случай, още поне хиляда години.

От друга страна, имаше и вероятност тя да не преживее и хекторот повече.

Започнала бе да излиза сред масите. Ходеше по срещи, митинги, паради. Смесваше се с мнозинството, ръкуваше се, целуваше бебета, прегръщаше се с обществени лидери. Прерязваше ленти на новопостроени обекти.

Произнасяше речи. И то добри. Защото бе хванала кадърни люде да ги измислят. Същото се отнасяше и за плакатите.

Биваше си я Чироко. Дори Трини и Стюарт го признаваха преко

воля. Усещаха го в нейно присъствие: тя излъчваше сила и енергия и успяваше да зареди и околните. И умееше да се превъплъщава, в зависимост от обстоятелствата. Сред тълпата бе човек от народа, на подиума бе пламенна, възвишена и... предупреждаваща за заплахата, щом станеше дума за Гея.

Трини й лепна прякора Божия дар Джоунс, но го използваше само когато Градоначалникът бе на дистанция. За щастие, сега вече бе възможно да се предвиди кога е наблизо. Престанала бе с мистериозните появи, макар да изглеждаше въздесъща.

Но Трини знаеше, че с тия совалки Чироко се излага и на големи опасности. Освен привърженици, Божия дар имаше и недоброжелатели. За три километа – две покушения. Пак добре, защото ако в първите дни на мандата си шареше така, лошо й се пишеше. Сега, сред тълпата, тя бе отлична мишена. Ако хората имаха огнестрелно оръжие, едва ли би поела този риск. А нападателите с ножове бяха ликвидирани на секундата. Чироко бе прекалено добра, за да се нуждае от охрана.

Засега. Някой ден някой снайпер ще се пробва от безопасна дистанция.

Всъщност не беше зле да се живее в Белинзона.

Когато Чироко се зае да създава армия, това изглеждаше съвсем в реда на нещата.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

– Мразя ги тия военни тъпацини – каза Робин.

– Защо не? Това си е чисто равноправие. Мъжки и женски полкове.

Високи заплати, добра кльопачка...

– Вече не знам кога се шегуваш.

– Робин, когато става дума за армията, редовно си правя майтап.

Няма друг начин да се оправя.

Робин, която яздеше на гърба на Валия, се вгледа в Чироко Джоунс, яхнала Кларинет. Младата Тамбура галопираше наоколо и се забавляваше, както всички хлапета Титаниди по време на разходка.

Чироко беше и стар приятел, а не само Магъосница, Капитан, Градоначалник и... Демон. Но напоследък я плашеше. Всичките тия многолудни митинги по стадионите с овации и възгласи на всяка втора дума... Също като в историческите епопеи за демагозите от миналото, за сладкოდумните безумци, водили народите към пропаст. Когато стоеше

на трибуната, изпружила ръка за поздрав, попиваща възторга на тълпата, тя се превръщаше в една непозната.

В редките случаи, когато оставаха насаме, тя си беше просто Чироко. Както винаги, само по себе си завладяващо, но по съвсем различен начин.

Чироко сякаш долавяше настроението на Робин. Обърна се и поклати глава.

– Спомни си какво казах още навремето, в Таксидо Джанкшън – подсети я Чироко. – Предупредих ви, че не всичко ще ви хареса. Освен това ви казах, че няма да сте наясно защо правя това или онова.

– Затварянето на този редактор... хич не ми харесва. Той е добър човек.

– Зная. И го уважавам. След като приключи цялата каша, ако още съм жива, ще получи достойна реабилитация. Ще оглави журналистическия факултет... и ще ме намрази до края на живота си. И то основателно.

Робин въздъхна.

– По дяволите. Щом си заминеш, Трини пак ще го тикне в затвора. Или Стюарт.

Насочваха се на запад, към сърцето на мрака на Диона. Оставили бяха назад джунглите, планините и Офион и сега се приближаваха към централния вертикален кабел на Диона. Движеха се като в земна нощ при пълнолуние, на отразената светлина на Япет и Метида. Малката Тамбура редовно правеше забегки, но неизменно се връщаше по повика на Валия, като нито веднъж не загази. Децата на титанидите не изпадат в беда.

Чироко си мълчеше за целта на пътуването. Ето защо Робин смяташе, че централният кабел е само поредният жалон по пътя им. Но Титанидите спряха.

– С радост ще те придружим, Капитане – каза Валия. – Мястото не ни ужасява.

Тя имаше предвид вродения страх на Титанидите от централните кабели и от живеещите под земята същества. Робин изтръпна при спомена за оня кошмар преди двайсет години, когато двамата с Крис натирваха Валия да слиза по петкилометровата спирала на стъпалата, водещи към леговището на самата Тетида – откачено, вманиачено, ужасяващо, но за щастие, късогледо регионално Божество.

Това бе непреодолим страх, заложен изначално в Титанидите от Гея.

Но Диона беше мъртва, и очевидно не това имаше значение.

– Благодаря, приятели, но предпочитам да ни чакате тук. Междувременно се заемете с детето, научете го на обноски.

– Хей! – запротестира Тамбура и подскочи към Чироко, която разрожи косата ѝ и се засмя. После двете с Робин потеглиха.

При четири стъпала на метър, към Диона водеха два̀сет хиляди. Множко, дори и при четвърт „жи“ гравитация.

Добре, че Чироко носеше мощен фенер, защото естественото осветление на кълбовидните същества, висящи от високия извит таван бе мътно и оранжево, а имаше и дълги необитаеми участъци. Дълго слизаха в мълчание.

Робин реши, едва ли ще има друг шанс да изплаче мъката си пред Чироко, която поради новия си имидж на народен човек почти нямаше време за приятели.

– Няма начин да не знаеш за мен и Конъл.

– Права си. Няма начин.

– Той иска отново да сме гаджета.

– А ти защо го отхвърли?

– Не съм... – Излъга. Няма какво да зе заблуждаваме, не беше се изнизал и цял килорот, а Робин вече не можеше да спи като хората. Отдаваше го на факта, че е отвикнала да спи сама, но и сама не си вярваше.

– Мисля, че и Нова е причината. Всеки път виждам упрек в очите ѝ и се чувствам виновна. Искам двете да се сдобрим.

– Добре те работи, няма що!... Тая студенокръвна, лицемерна, сополана... – Тя млъкна, за да се овладее.

– Дъщеря ми е всичко, което имам – измънка Робин.

– Не е вярно. И не е честно от нейна страна.

– Но аз...

– Послушай ме – прекъсна я Чироко. – Отдавна мисля по този въпрос, още от онова празненство, когато ковахме планове за Белинзона. Аз...

– Оттогава си знаела?

– Мразя когато мои приятели се забъркват в каша. Траех си, защото в подобни случаи хората не желаят съвети. Но аз мога да ти дам един. Ако искаш.

Робин не искаше. От опит знаеше, че градоначалникът обикновено има право – но твърде често препоръките му се разминават с желанието на напътстваните.

– Искам – отвърна Робин.

Робин преброи триста стъпала преди Чироко отново да проговори. „Велика Майко, помисли си тя. Трябва да е наистина ужасно, ако толкова време не може да го формулира. За каква ли ме мисли?“

– Нова не е научила да прави разлика между зло и грях.

Робин преброи още петдесет стъпала.

– Може би и аз – отвърна тя.

– Естествено аз не се слагам в купа – подсмихна се Чироко. – Хайде да ти кажа какво аз мисля, а ти постъпвай както знаеш.

Още десет стъпала.

– Грях е да погазиш племенните закони – каза Чироко. – На Земята за повечето общества онова, което правите вие на Ковън, е грях. Има и друга дума. Перверзия. За повечето човеци това си е чиста перверзия. Има стотици теории за обратната резба, че била обусловена от детството, от някакви химически вещества в мозъка и какво ли не още. Вие на Ковън сте обявили мъжете за злодеи и според вас само една злодейка може да общува с тях.

– Аз нямам теория. Не ми пука. Не отдавам значение на въпросите на пола.

– Как пък не. Щом се чукаш с мъж, значи си съгрешила, това ти е в съзнанието. Дълбоко в себе си смяташ, че си извратена.

Още петдесет стъпала бяха необходими на Робин, за да асимилира чутото. Не бе нещо ново.

– Не знам дали това ще ми помогне – най-накрая каза тя.

– Не ти и обещавам. Но мисля, че единственото разковниче е да погледнеш на нещата обективно. Лично аз стигнах до извода – без да разбирам причините, – че в секса хората се делят на два лагера. Едните са от едната, а другите – от другата страна на барикадата. Земята е бастион на хетеросексуалността и винаги е имало скрити дезертъори. На Ковън положението е огледално противоположно. Подозирам, че и при вас има несретници, които дори не осъзнават кое ги прави нещастни. Може би само сънуват. Греховни сънища. Но проблемът им е, че поради някаква причина – биологична, поведенческа, хормонална – те са... били, как да го кажа, те са били пачаври. И щяха да са по-щастливи с мъжар в леглото. Не знам дали има ген на разврата, или това качество се придобива – било то на Земята, или на Ковън. Но смятам, че ти си от тях, с обратната резба.

Робин се изчерви до ушите, но не изостана. Беше добре да чуе всичко.

– Смяташ, че съм от тия, на които им трябва мъж.

– Не е толкова просто. Станало е някакво преплитане между твоята личност и личността на Конъл. Ако той беше жена, нямаше да има пощастлива от теб на Гея. Но понеже той е мъж, ти си от най-злочестите. Защото мъкнеш бремето на голямата лъжа на Ковън, нищо че се изживяваш за престаряла. Милиони несретници на Земята са влачили големите лъжи на своята култура и са се гътнали точно толкова нещастни, колкото си и ти сега. Съветвам те да го приемеш за глупаво.

– Да-а, но... по дяволите, Чироко, аз го виждам. Мислила съм си същото...

– Но не си се преборила.

– А Нова?

– Какво Нова? Ако не те приеме такава, каквато си, значи не е оправдала очакванията ти.

Робин мисли над думите ѝ неколкостотин стъпала.

– Тя е голяма – каза Чироко. – И може сама да решава.

– Зная. Но...

– Тя е безпощадно оръдие на морала от Ковън.

– Но... не мога ли да ѝ помогна да го преодолее?

– Не. Едва ли. Но... мисля, че теб ще те излекува времето. Времето и Титанидите.

Робин поиска разяснение, но не го получи.

– Значи според теб трябва да се сдобря с Конъл?

– Обичаш ли го?

– Понякога мисля, че го обичам.

– Не знам много неща със сигурност, но в едно съм убедена сто на сто – любовта е единственото нещо, което си струва.

– Щастлива съм с него – призна Робин.

– Още по-добре.

– Ние... чудесно си пасваме в леглото.

– Тогава ти си глупачка, ако не си го признаеш. По мъже си е падала твоята пра-пра-пра-прабаба. Ти си издънка на старинен лесбийски род, но в кръвта ти има капка перверзност.

Още сто стъпала, после още сто.

– Добре. Ще си помисля – каза Робин. – За греха ми каза. А що е зло?

– Робин... Злото го познавам, щом го видя.

И разговорът секна, защото за изненада на Робин бяха стигнали.

Това леговище не беше като убежищата на останалите регионални

мозъци, които се бяха разделили на приятели и врагове на Гея преди векове, по време на въстанието на Океан.

За свое нещастие Диона била разположена между Метида и Япет, едни от най-могъщите поддръжници на Океан, които я бяха заклешили в смъртоносна хватка. И след една дълга агония тя бе свършила преди пет века.

Стъпките им отекваха в мрака. Езерото, ограждащо огромната конична кула на Диона, бе пресъхнало. Нямаше я червената светлина, която бе признак за живот. Диона бе само труп. Част от кулата се бе срутила и Робин видя подобната на кристална решетка вътрешна структура, която хвърли милиони бикове, когато Чироко я освети.

Тя извъртя фенера към големия аркообразен отвор на тунела. Като че вътре имаше влак.

– Излез, Назу – прошепна Чироко.

Сърцето на Робин се обърна. Върна се назад в годините, двацет и повече...

... към деня, когато като девойче получи подарък – мъничка змия, южноамериканска анаконда, *eunectes murinus*, и Робин я избра за свой демон. Никакви котки и врани – змей. Кръсти я Назу. Някой ѝ беше подсказал това име, след като беше видял как анакондата лакомо поглъща едно след друго шест ужасени мишлета. На някакъв земен език „назу“ означавало „малко прасе“.

... към пристигането ѝ на Гея с Назу в чантата, ужасена и смутена от обичаите, както и от ниската гравитация. В този ден Назу я ухапа три пъти.

... към деня, в който изгуби змията си някъде в катакомбите на Гея, между Тетида и Тея. Двамата с Крис дълго я търсиха, но уви. Крис се опита да я убеди, че змията ще оцелее. Робин не му повярва.

Възнамеряваше да опази змията до гроб. Искаше да остарее с влечугото. Знаеше, че дължината на тези змии достигнала десет метра и можели да тежат повече от питон. Наистина забележителна змия, анаконда...

Назу изсъска и на Робин ѝ настръхна косата. Сигурно такива звуци са били нещо обикновено през юрската ера. Забележителна змия, но те не стават толкова големи.

– Ш-ш-т... Чироко, хайде да...

Назу се помръдна. Никога преди не се е плъзгала така. Плъзгане, с което да подгони тиранозавъра в храстите, да изкорми росомаха или да стегне в прегръдките си тигър или лъв.

Или да спре сърцето на Робин.

Главата на Назу, се показа от тунела и замря. Езикът ѝ, дважд по-дълъг от обикновена анаконда, се измъкна и заплющя насам-натам. Когато Робин я разгледа в тъмата, видя, че бялата ѝ глава е с размерите на локомотив. Очите ѝ бяха златисти с тесни черни зеници.

– Говори ѝ, Робин – прошепна Чироко.

– Чироко! – изсъска припряно Робин. – Не мисля, че разбираш! Анакондата не е кутре или котенце.

– Зная.

– Не знаеш! Можеш да се грижиш за тях, но не и да ги притежаваш. Толерират те, защото си прекалено едър за плячка. Но ако тя е гладна...

– Не е. Зная нещичко за нея, скъпа. Тук става голяма игра. Не смяташ, че е пораснала толкова само от пилета и зайци, нали?

– Въобще не вярвам на очите си! Да порасне толкова за двацет години? Абсурд.

Отново се чу плъзгащият звук и още двацет метра от Назу влязоха в тъмната пещера. Тя се спря и отново подуши въздуха.

– Тя няма да си спомни за мен. Да не е кученце, по дяволите! Дори да внимавах с нея, пак ме хапеше.

– Кълна ти се, Робин, не е гладна. Но дори и да е така, изтрябвали са ѝ дребосъци като нас.

– Не разбирам какво искаш.

– Просто стой и ѝ говори. Както преди двацет години. Нека свикне с теб... и не бягай.

Робин се подчини. Намираха се на триста или четиристотин метра от змията, като на всеки няколко минути от тунела се измъкваша още петдесет метра. Краят ѝ не се виждаше.

В един момент главата ѝ се озова само на две крачки. Робин знаеше какво може да последва и се беше подготвила.

Огромният език я докосна леко по лицето, по ръцете, плъзна се по дрехите, по косите ѝ.

И всичко беше наред.

Влажно и студено, но не и неприятно докосване. Робин някак си разбра, че змията я е познала. С този допир бе пренесен знака на разпознаването от Назу към Робин. Познавам те.

Назу се помръдна пак и Робин се озова в полукръг, по-висок от нея самата. Едно страховито жълто око я заглежда с любопитството на влечуго, но Робин не се боеше. Главата леко се наклони...

Робин си спомни, че навремето Назу обичаше да я почешат леко с

пръсти по главичката. Дори се увиваше около ръката ѝ и си искаше още.

Робин се пресегна и с двата юмука потърка гладката кожа. Змията изсъска относително леко – не по-силно от океански параход, който влиза в пристанище – и се отдръпна. Езикът пак я докосна, Назу се уви около нея и наведе глава в очакване на още ласки.

Чироко бавно се приближи и също я погали. Назу я погледна ведро.

– Добре – тихо каза Робин. – Говорих ѝ. сега какво?

– Очевидно, това е нещо повече от анаконда – започна Чироко.

– Очевидно.

– Не знам какво я е променило. Храната? Ниската гравитация? Все нещо. Адаптирала се е към живота под земята. Срещах я два или три пъти, всеки път все по-голяма и тя се отместваше от пътя ми. Имам причини да вярвам, че е много по-интелигентна от преди.

– Защо?

– Един приятел ми даде тази идея. При следващата среща с Назу ѝ казах да чака в Диона, ако иска да се види със старата си приятелка. И тя е тук.

Робин бе впечатлена, но застана нащрек.

– И така, каква е целта?

Чироко въздъхна.

– Ти ме попита какво е зло. Може би това. Дълго мислих, но се боя, че не знам какво е злото за една змия. Не мисля, че тя обича Гея. А и моята работа е да предложи. Останалото зависи от теб и от нея.

– Да предложиш какво?

– Да я помолиш да ни последва в Хиперион и да убие Гея.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Нова погледна към Клавесин и се помъчи да прикрие разочарованието си.

– Уморена ли си?

– Не – отвърна Клавесин. – Аз... просто не ми се тича днес.

– Пак ли не си добре? – Нова не знаеше друга Титанида, която вечно да има мигрена. Титанидите бяха здрави като коне. Само трябваше да внимават за счупвания и наранявания.

Разбира се, Нова не питаше илюзии, че Клавесин е нейна собственост, нито имаше претенции да разполага с времето ѝ. Но редовно ходеха на пикник до някое отдалечено, планинско кътче. Първо хапваха и си

говореха за това-онова, после Нова подремваше, а Клавесин изпаднаше в своя полублян.

Постепенно Нова все по-рядко намираще време за излети поради заетостта си. Но това бе единственият ѝ начин да си отдъхне, да избяга от вечните, кошмарни цифри. Тя не ходеше на футболни мачове. Не пиеше.

– Е, може би утре – каза тя, което на жаргона на Белинзона означаваше след следващия период на сън.

За нейна изненада Клавесин се поколеба и отмести поглед.

– Не мисля, че ще мога – каза тя неохотно.

Нова пусна багажа си на дървения тротоар и сложи ръце на кръста.

– Добре. Имаш нещо наум. Смятам, че имам право да го чуя.

– Не съм сигурна – каза Клавесин. Изпитваше болка. – Навярно Тамбура би искала да пояди с теб. Мога да я попитам.

– Тамбура? Защо тя? Защото е хлапе?

– Тя може без проблеми да те носи.

– Не е там въпросът, Клавесин! – Нова потисна гнева си и пак опита. – Искаш да кажеш, че... не искаш да яздиш с мен нито днес, нито утре... никога?

– Да – тъжно отвърна Клавесин.

– Но... защо?

– Проблемът не е в „защо“ – притеснено отвърна Клавесин.

Нова се опита да разбере смисъла на това изречение. Не е в „защо“. Но винаги има защо. Титанидите са честни, но не винаги казват цялата истина.

– Не ме ли харесваш вече? – попита Нова.

– Все още те харесвам.

– Тогава... ако не можеш да ми обясниш защо, поне ми обясни какво... каква е разликата. Какво се е променило?

Клавесин неохотно поклати глава.

– Има нещо – най-после подзе тя. – Нещо, което нараства в главата ти.

Нова неволно вдигна ръка към челото си. Незабавно си помисли за Снич и усети тръпки да я побиват. Не, изключено.

– Мислех, че бързо ще отмре – продължи Клавесин. – Но ти го подхранваш и скоро ще е прекалено голямо, за да бъде убито. И аз плача заради това. Бих искала днес да се сбoguваме, преди то да погълне онази Нова, която обичах.

Този път Нова бе по-настойтелна и успя да измъкне нещо.

– Има ли то връзка с майка ми?

Клавесин се усмихна, доволна, че Нова е познала.

– Да, разбира се. Това е сърцевината.

Нова отново усети, че побеснява. И се попита дали този път ще го озапти.

– Слушай, по дяволите, ако Робин те е накарала...

Клавесин я шляпна. Леко за Титанида. Не я нарани.

– Тогава Чироко, нали? Тя ти е казала какво...

Клавесин пак я шляпна. По-силно. Нова заплака.

– Много съжалявам – каза Клавесин. – Но аз си имам гордост. Никога не бих станала маша в чиито и да било ръце, за да се сдобрите с Робин.

– Но това не е твоя работа!

– Точно така. Това не е моя работа. Ти живееш своя живот и ти преценявай как да постъпваш. – Клавесин се обърна и си тръгна.

Нова тръгна след нея и я хвана за ръката.

– Почакай. Моля те, почакай, Клавесин. Слушай... какво мога да сторя?

Клавесин се спря и въздъхна.

– Зная, че не си искала да бъдеш неучтивa, но даването на съвети в подобна ситуация е грубиянщина. Не мога да ти чета лекции.

– Да се сдобря с майка си, така ли? – Горчиво запита Нова. – Кажй й, че може да нарушава тържествената клетва... да общува с този...

– Не зная дали това ще ти помогне. Аз... говорих прекалено много. Иди при Тамбура. Тя е млада и известно време няма да вижда това нещо. Можете да яздите заедно.

– Защото... Искаш да кажеш, че другите Титаниди могат...

Таова озарение я потресе. Почувства се като гола. Нима всичките й тайни мисли бяха изложени на показ пред всяка Титанида?

Какво виждат те?

Клавесин бръкна в торбата си и измъкна малко парче дърво от ония, които използваше често за дърворезба.

Върху него бе изобразено девойче, в което лесно се разпознаваше Нова, седнала в сандък с каменно изражение на лицето. Извън сандъка бяха останалите – Робин? Конъл? Клавесин? – едва загатнати, но си личеше, че са тъжни. Нова се усети, че сандъкът може да е и ковчег. Но момичето вътре не бе мъртво. Почувства се зле и понечи да върне на Клавесин творбата.

– Вгледай се в лицето – нареди и Клавесин.

Тя се подчини. Изглеждаше безизразно. При по-внимателно взиране тя видя самодоволно, котешки присвити устни. Самодоволно? Очите ѝ бяха празни дупки.

Върна парчето дърво на Клавесин, който тъжно го погледна и го запокити във водите на Мороз.

– Няма ли да го запазиш? – горчиво запита Нова. – Може някой ден да представлява ценност. Но трябваше да има малко повече символика. Ако опиташ пак, ще успееш да го докараш по-точно.

– Това беше петото поред, Нова. Правя ги в полублян. Мъча се да не им обръщам внимание, изхвърлям ги. Но не мога повече да не се вслушвам в сънищата. Ти пренебрегваш тези, които те обичат. Това е тъжно. А ти се забавляваш. Сама ми каза, че то не е моя работа, но е нещо, което не мога да понасям. Сбогом.

– Почакай. Моля те, не си отивай още. Аз ще... Аз ще ѝ се извиня сама.

Ще ѝ кажа, че съжалявам.

Клавесин се поколеба, после бавно поклати глава.

– Не зная дали това ще е достатъчно.

– Какво мога да направя?

– Отвори себе си – без колебание ѝ отвърна Клавесин. – Ти си се затворила за любовта. Не само за тази на майка ти. Огледай се, наоколо има някой, който те обича, който те обожава. Работи в твоя офис... може да се сприятелите. Или да се обичате. Но сега това не е възможно.

Нова се изуми още веднъж.

– За кого говориш?

– Не зная името. Ще разбереш, ако погледнеш.

– Но как?

Клавесин въздъхна.

– Нова, ако беше Титанида, щях да те посъветвам да се усамотиш някъде. Ако тази болест на душата поразии мен, аз бих отишла в дивата пустош, и то час по-скоро, докато все още имам ясна гледка. Не зная обаче дали това помага при хората.

– Но аз не мога. Работата ми... Чироко има нужда от мен...

– Да – тъжно отвърна Клавесин. – Права си, разбира се. Довиждане.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Чироко намери Конъл на малкия хълм срещу лагера на

новобранците.

На големия дълъг остров наред Мороз имаше палатки, голяма столова и плац. Чуваха се отривистите заповеди към маршируващите новаци.

Конъл я изгледа косо, докато сядаше до него.

– Ама че място, а?

– Не е любимото ми – довери ѝ се Конъл. – Но те бива да кандардисваш новобранци.

– Трийсет хиляди. Мислех, че ще се наложи да увеличи дажбите и заплащането, за да достигна тази бройка, но те продължават да прииждат. Не е ли чудесен патриотизмът?

– Никога не съм мислил толкова за патриотизма.

– А сега мислиш ли?

– Разбира се. – той посочи към новоизлюпената армия на Белинзона. – Твърдиш, че не ще се наложи да се бият. Но аз се чудя. На тях май им се иска. Дори...

– ...след всичко, видяно на Земята – довърши Чироко. – Знаем. Мислех, че трудно ще събере армия. Но човечеството май никога няма да се излекува от манията да воюва. Един ден Белинзона ще се разрасне. Наблизо ще се появи друг град. И не след дълго ще търгуват помежду си. Ето ти повод за разпри.

– Харесва ли им да ги юркат?

Чироко сви рамене.

– На някои. Останалите... мнозина биха си вдигнали чуковете, ако можеше. Службата е безсрочна и ще освобождаваме само по медицински причини. Половината вече съжаляват, че са тук. – Тя посочи към ограденото пространство. – Това е затвор. Много по-лошо е от изправителните лагери. Когато се откопчат оттук, ще са силно сплотени.

Конъл ги знаеше тия работи. Само дето не ги разбираше. На Земята не бе закачил от времето на големите армии. Желязната дисциплина бе чужда за него и го плашеше. Войниците, с които бе разговарял, изглеждаха... по-различни.

– Те са сигурни, че се подготвят за битка – забеляза Конъл. Това бе истина. Производствените дейности бяха в разгара си. Там долу ковяха оръжие. За всеки войник и офицер трябваше да има щит и меч.

Пехотинците бяха разпределени в легиони и кохорти и изучаваха римската тактика. Имаше легиони и от стрелци. Имаше инженерни войски, които се учеха да майсторят обсадни кули и катапулти от подръчни материали. Някои части вече бяха командирвани да кърпят

мостовете на старата Околовръстна магистрала в Кронос и Япет.

– Те трябва да са готови – каза Чироко. – Ако изгубя голямата битка с Гея... войната за тях ще продължи. Гея разполага със сто хиляди души в Пандемониума, и те до един ще се бият. Едва ли ще са обучени – Гея е твърде небрежна. Но ще превъзхождат числено четири пъти нашите хора.

На Конъл му трябваше време за да осмисли чутото.

– Но ние вече имаме трийсет хиляди, а идват и нови...

– Някои ще бъдат загинали по пътя, Конъл – Тя се обърна, за да види реакцията му.

– Много ли?

– Не. Замислила съм да шкартирам някои и да ги пратя въщи. Но ще има и случайности. А колко ще загинат зависи отчасти и от тебе.

Конъл беше наясно с това. Легионерите бяха застрашени непрекъснато от въздушни атаки. И той трябваше да им осигурява прикритие.

– Знаеш ли вече с колко бръмчилки разполага?

– С още осем ята, сигурна съм. Или осемдесет бойни машини. Как вървят тренировките?

– Чудесно. Добрите ми пилоти са повече от самолетите.

– Понеже спомена самолетите, да ти кажа: други няма. Затова недей да ги губиш.

Нещо ново за Чироко да говори така. Конъл я погледна и изтръпна. Макар и за миг, годините ѝ проличаха, до една. Трябва да беше неимоверно тежък товар.

– Конъл... може би не сега е моментът. Връщам се от едно пътуване с Робин. Открих, че тя е доста... нервна.

– Какво имаш предвид?

– О... имах чувството... Тя май се бои, че всичко това ме кефи. – Посочи към лагера, но жестът ѝ беше доста по-глобален.

И на Конъл му беше хрумвало същото.

– Струва ми се, че няма желаещи да те заместят. Дори да предложиш избори.

– Прав си.

– Това е голяма отговорност.

– Наистина. Казвах ви, че така ще стане, още в Таксидо. Но едно е да чуеш, друго – да видиш.

Конъл усети хладен повей. Не му се беше случвало отдавна. Сърцевина на неговата вселена бе загадката по име Чироко Джоунс. Една връзка, започнала сред кръв и агония, изминала стъпка по стъпка пътя

на ужаса и подчинението. За да се превърне в нещо близко до обожание... и най-накрая да прерасне в приятелство.

Но в душата му се бе запазило едно малко айсбергче.

Навремето, горе в пещерата, си мислеше, че ще се мре. Чироко и Кларинет ги нямаше никакви цял хекторот. Малкото храна отдавна бе свършила. Изпаднал бе в нещо като полуамок, сроден с непроменящата се светлина. Топеше се като свещ.

Това беше невероятна подлост. Не бе я очаквал от Чироко.

И в същото време се чувстваше странно добре. Вече знаеше, че изпосталеният млад мъж превъзхожда хлапака, който се бе изтъпанил пред облечената в черно непозната в бара на Титанидите. От неговата смърт само тя ще е на загуба.

После един „ден“ в пещерата дойде Кларинет и новоизграденият свят на Конъл се пръсна на хиляди парченца. Помисли си, че го изпитват нарочно дали издържа на глад или стрес, за да го манипулират по лесно, ако се чалне.

Но само за част от секундата. Тогава видя, че Кларинет е зле ранен...

– Дълбоко се срамувам – бе казал със немощен глас Кларинет. – Отдавна да съм тук, но уви, някои обстоятелства... Чироко ме изпрати да предам, че ако оцелее, ще ти се извини лично. Но жива или мъртва, сега ти дава свободата. Не биваше да те оставяме тук.

След като Конъл се нахрани, започна да подпитва Кларинет, но получи само уклончиви отговори, но все пак разбра, че Чироко е ранена, но е на сравнително безопасно място.

После Титанидата си тръгна, оставяйки торба с храна в стъклени буркани, печка с малко гориво и парашут. Обясни му как се скача, но подчерта, че за момента пещерата е най-безопасното скривалище, ето защо ще доведе Чироко тук. В ниското ставали ужасни неща и Конъл нямало да сбърка, ако кротува тук поне докато не свърши храната. После Титанидата клетвено го завери, че няма да се върне в пещерата единствено ако ритне петалата.

Но Кларинет не се бави дълго. Върна се с Чироко, чиито рани бяха неизброими. Бледа, залиняла, без два пръста, които по-късно регенерираха. Мореше я треска и беше в несвят.

Заедно с тях дойде и една Титанида на име Роки. Той беше лечител и лека-полека я изцери.

И в този период му се отвори парашута, както Конъл си знаеше. И двете Титаниди го бяха загърбили и се бяха закотвили при входа на

пещерата в своя полу-унес. Чироко спеше само на крачки от Конъл.

Измъкна пушкалото от торбата ѝ. Освободи предпазителя. Опря дулото в челото ѝ. И си даде време да реши какво да направи после.

Едно мръдване на пръста и с нея бе свършено.

Погледна към Титанидите дали не го гледат. Не. Следващото подозрение бе дали пушката не е празна. Не беше.

После предпазливо дръпна оръжието и го сложи настрана. Когато вдигна глава, видя и двете Титаниди на крачки от себе си. Имаха странно изражение, но не изглеждаха ядосани. Знаеше, че са го видели какви ги дробни накрая. По-късно разбра, че са знаели какво е правил и от началото, така че от тук нататък имаше пълна вяра в преценката на Титанидите.

Не след дълго Роки бе долепил ухо до черепа на Чироко и се бе заклел, че чува нещо...

– Конъл?

Той се стресна.

– Сякаш си на хиляди километри оттук.

– Май си права. Питаше ме дали се притеснявам, че ще дикторстваш постоянно в Белинзона.

Чироко го погледна.

– Не те питах точно това... но май такава беше идеята.

– Отговорът е – пет пари не давам. Е, никой не може да ти се опре, с изключение може би на Робин. Но аз ще я кандардисвам да зареже ръководната работа. Да заживеем в малка спретната къщурка и да си народим куп дечица. И да ви каним с Нова, Крис и Титанидите на торта със свещи. Мисля, че знаеш какво правиш. Но едва ли ще останеш на тази работа... дори само защото си прекалено умна.

– О-хо! – Чироко тръсна глава и се засмя. – Прав си. Кокалът е съблазнителен дори за проклета стара кучка като мен. И пак си прав, че не е и чак толкова съблазнителен.

– Та за какво си дошла? – поинтересува се Конъл.

– За едно честно мнение. Напоследък съм параноична и имам чувството, че дори Титанидите ми казват само това, което искам да чуя.

– Нима аз не правя същото?

Чироко се засмя.

– Правиш го. Но на теб ти вярвам.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Това бе последното съвещание преди Големия марш, който почваше само след хекторот. Бистреха подробности около големия парад. Беше голяма простотия – трябваше да разхождат войските до Белинзона, за да издефилират по улиците под овациите на жителите, после пак да ги натоварят и да ги стоварят отново в южния край на Мороз, откъдето пътят до магистралата бе равен и лек. Но това беше положението. Градът трябваше да види своята армия. Армията се нуждаеше от подкрепа на града. Не биваше да се подценяват моралните стимули.

И съвещанието беше нелепо. Широко се беше закrotила и изчакваше дежурните недоволства, предложения и самоизтъквания, за да вземе накрая тя думата.

В голямата шатра бе фрашкано с генерали, полковници и майори, които в съотношение четири на двацет на сто оформяха Генералния щаб. И макар че на всичките им знаеше имената – спазваше този императив на политическите дейци, – наум ги наричаше с кодови номера.

Имаше четири дивизии, всяка водена от генерал. Така тя имаше Генерал Две, Три, Осем и Сто-и-едно, които водеха Втора, Трета, Осма и Сто-и-първа дивизии. Това че номерата не бяха поредни ни най-малко не притесняваше Широко. Подбрала бе тези цифри по символични съображения, които несъмнено щяха да впечатлят Гея.

Всеки от четирмата генерали командваше пет легиона, ръководени от полковници. Във всеки легион имаше по две хиляди човека, които бяха номерирани по ред на номерата.

Във всеки легион имаше по пет кохорти и така нататък, и така нататък.

Числеността на ръководните кадри от край време бе ябълка на раздора. Сред низшия състав цареше завидно единодушие, че съотношението офицери-редници е безнадеждно малко за четирийсет хиляди войници, които се нуждаят от повече началници.

Вторият повод за жалби бе недостигът на муниции и оръжие, сиреч некадрността на снабдителите.

И разбира се, всички се оплакваша от липсата на подготовка. С изключение на шепата хора, закалени в кървави битки на Земята, всичко останало не бе и помирисвало барут.

Най-после дойде ред и на Широко да се изкаже.

Първото нещо, което направи, бе да уволни Генерал Едно след

унищожително назидание. Прати го за два месеца на топло и му заръча да си пише мемоарите.

След тирадата ѝ настъпи гробна тишина, докато червендалестият мъжага напусна палатката.

Следващата крачка на Чироко бе да назначи полковник Шест на опразнилото се място и да разжалва трима полковници.

Тримата станаха и напуснаха. Тишината стана още по-гробна.

А Чироко пак взе думата.

– Не познавам достатъчно добре майорите, така че можете да си отдъхнете. Но на всички препоръчвам да обмислите ефективни уволнения и назначения. А за капак ще реша всичките ви проблеми. Ще намалая числеността на войската.

Изчака шумът да утихне и се обърна към генералите.

– Искам заповедите да стигнат до сержантите. Всеки от тях отговаря за дващест редника. Да си избере двама, които да шкартира... Но без унижения. На всички да се изплати полагаемото възнаграждение. – Чироко нетърпеливо махна с ръка. – В крайна сметка, не е задължително да са по двама смотаняци, може някъде да отпаднат четири-пет, другаде – нито един. Важното е да се запази съотношението. Действайте! За дващест рота искам армията да се съкрати с десет процента.

Никой не гъкна, противно на очакванията ѝ. Подтисна усмивката си. Подобрила бе прословутото съотношение офицери-войници, но по твърде своеобразен начин.

– Следващата стъпка – продължи тя и посочи генерал Три, който леко изстена. – Ти водиш дивизията с най-много новобранци. Ти си добър генерал и не е твоя вината, че твоята дивизия е най-слабата. И независимо от това тя си остава най-слаба. Затова оставате в резерва.

– Но сега...

Не се наложи Чироко да го поглежда под вежди – той се усети веднага, че не бива да изпитва височайшето търпение и млъкна.

– Както казах, твоята дивизия остава в тил. Така решаваме въпроса с екипировката на останалите, тъй като вие ще им я предоставите. И ще продължите с ученията, докато останалите маршируват към Пандемониума.

Генералът преглътна, но премълча.

– Ще бъдете екипирани впоследствие. А останалите от вас ще трябва да се задоволят с наличната – засега достатъчна екипировка.

След това Чироко му даде напътствия относно стратегията и тактиката на отбраната в тила, като специално наблегна на задачите да се

създаде флота, която да патрулира из Мороз, и да се укрепя Белинзона.

– Ако ние загубим, защитата на Белинзона ще остане във ваши ръце – патетично заключи Върховният главнокомандващ Чироко Джоунс.

Генералът живна.

– И още нещо, генерале. На тръгване оставяме зад гърба си най-слабата дивизия. Когато се върнем, искам тя да е най-добрата, в противен случай ти препоръчвам да си търсиш друга работа.

– Слушам – отвърна генералът.

– Добре. Започвайте още сега.

След този завършек той стана и напусна, последван от полковниците и майорите. Броят на празните столове бе впечатляващ. Чироко токущо бе свила редовете на своята армията с повече от една четвърт и бе доволна от свършеното. Огледа лицата на останалите едно по едно, печелейки време, а когато привърши, се усмихна и каза:

– Дами и господа, готови сме за поход към Пандемониума.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

Трябва да хващате бика за рогата

– Сам Голдуин

ЕДНО

Може Гея да беше чула за парада.

Беше грешка да се приписват всички неприятни събития на злобната намеса на Гея, но пороят, залял парада в Белинзона, бе нещо, което определено би й допаднало. Той не подмокри ентузиазма на жителите – сякаш всичко живо висеше под стрехите и по прозорците, за да гледа дефилиращите по улиците войници, на които, естествено, кишата не им се понарави, но открай време всички войници са мразели парадите. Ботушите им подгизнаха, а предпазните щитове, все още чистак нови, се спаружиха и заприличаха на умалени прототипи на Айрън Мейдън.

Както и да е, армията мина през големи перипетии. Остиска на рейда през необичайно бурния Мороз. И на морската болест, която покоси мнозина. Акостира на западния бряг, в море от кал, за да се присъедини към хилядата фургони с продоволствие, половината от които загънали до осите.

Интендантската част, която представляваше отделна от действащата армия групировка, се беше усъвършенствала в отглеждането и експлоатацията на единствените товарни животни на Гея. Това бяха обитаващите Метида – доскоро безименни, поне за хората – добичета, наречени Джипове. По заповед на Чироко хиляда и петстотин от тях бяха събрани и обучени да теглят впряг. Общо взето, лесна задача, като се имаха предвид тяхната всеядност и добродушие. Макар и създадени по подобие на два ж по-големите от слон ранни предци на носорозите, живели в праисторически времена в Персия, джиповете имаха далеч по-скромни габарити. С лапи на мечка, камилски глави и два пъти по-дълги от задните предни крака, видът им бе доста комичен. Кльопаха каквото им падне и това тотално решаваше проблема с градските отпадъци. Най-големият им недостатък бе склонността сами да се настъпват и да обръщат собствените си каруци. При все това бяха чистофайници, ухаеха приятно и се отблагодаряваха за грижите. Повечето от водачите им ги

ценяха високо.

Прекарваха чудовищни товари на огромни разстояния, стига да им сипеш малко вода. Издържаха на глад, защото големите им гърбици всъщност представляваха мастни депа.

Джиповете скоро задвижиха обозния керван.

...щом армията стъпи на Япет облаците се разпръснаха и задуха топъл бриз. Скоро въздухът заискри и калта изсъхна. Отпред се простираше в обозрима далнина целият път до Мнемозина. Денят изглеждаше подходящ за преход – без значение какво очакваше армията в края на пътя.

Пред всяка бойна единица се ветрееха пъстроцветни знамена с изрисувани цифри или букви, но без други символи. Чироко бе устояла на натиска да се приеме стяг на Белинзона. Това, че градът има армия, не означава, че трябва да има своя хералдика. Нека оставим на Гея знамената, бе категоричното ѝ становище.

Въздухът на сияйния Япет бе изпълнен със слънчеви бликове от офицерските метални нагръдници, с тракане на дървени колела, тропот на ботуши и със странните звуци би-бип, които издаваха разгорещените Джипове.

Легионите се движеха вкупом. Между тях имаше и отреди от по петдесет Титаниди, които теглеха масивни фургони своя художествена изработка. Титанидите се бяха окичили с най-ефектните си дрънкулки, с цветя – не само косите, но и фургоните. И никакви знамена. Можеше да се спори дали хилядата Титаниди или трийсетте хиляди човешки войници бяха по-боеспособната група.

А двацет километра пред колоната се движеха Титаниди-разузнавачи, за да се избегнат евентуални засади. Единствената изненада по въздуха в този първи ден бе сервирана на онези войници, който си уплътняваха времето с очакване ясното небе да се заоблачи.

Офицерите оглавяваха кохортите и останалите бойни подразделения. Три неимоверно хрисими Титаниди с триста зора бяха придумани да носят генералите начело на техните дивизии. Малко е да се каже, че това не се нравеше на Титанидите, които нямаха навика да позволяват да ги яха първият срещнат човек, освен ако не им е скъп приятел. Така че Титанидите возеха генералите като чували с картофи. А генералите кипяха от яд, но не заради каруцарската езда – липсваше им базата за сравнение с плавния ход, – а понеже широките гърбове на Титанидите закриваха гледката. Но тъй като гордостта им не позволяваше да яздят с лице назад, също както Чироко навремето, защото това би уронило

престижа им на военачалници, те се примириха с неудобствата и липсата на видимост в името на крайната цел – да се възвисяват над войниците си.

На няколкостотин метра пред Сто-и-първа дивизия, начело на колоната, се придвиждаха девет индивида. Широко Джоунс облечена в черно и с черена капела бе възседнала Кларинет. Освен това Конъл върху Роки, Робин върху Серпент и... Нова на Клавесин. До тях галопираше Валя, самосиндикално.

Мълчаха. Цареше униие. След първия бивак Конъл щеше да се отпрати към северните хълмове, за да поеме командването на въздушните сили. На двамата с Робин предстоеше раздяла, ето защо Роки не се отлепваше от Серпент.

Клавесин вървеше на разстояние от двамата възлюбени, по молба на Нова. Великодушен жест от страна на младата вещица и бюрократ в оставка – подадена след един словесен двубой с Широко, която светкавично назначи на нейно място човек на Трини. Що се отнася до отношенията между вещицата и Титанидата, всичко беше наред.

Нова често се пресягаше към колана си. По-точно към избродираната с древния символ Ин-Ян торбичка с изобретения от нея прах-зомбитрепач, който бяха задължени винаги да носят със себе си всички жители на Белинзона. Тези торбички бързо се бяха превърнали в талисмани. Тази ѝ беше подарък от срамежливата корейска девойка на име Ли, която все още бе адски зле с английския, за разлика от универсалния език на любовта. На раздяла се проляха много сълзи. Нова се питаше как е могла толкова време да не забелязва Ли, сега вече бивша колежка от статистиката. Дали ставаше дума за нещо сериозно? Беше рано да се замисля по въпроса, но имаше на кого да пише от фронта и кой да наглежда домашното огнище.

А Широко, която яздеше най-отпред, бе заела напета стойка за пред армията, а мислите си кърташе само за себе си.

Генералите я бяха предупредили, че преходът през първия ден е прекалено дълъг за нетренираните войски. Придвижваха се към бивака в Япет, чиито палатки бяха разпънати още преди хекторот.

Широко знаеше, че е прекалено далеч, но такъв ѝ беше замисълът. Точеше си зъбите да обрули армията с поредния десетък обща численост.

Затова тя водеше безмилостно войниците си под растящата жега и непомиркващото слънце на Япет. И ето че започнаха да окапват като

круши. Събираха ги и ги товареха на каруците. Когато най-накрая стигнаха лагера, болшинството от войниците бяха гроги. Капнали бяха и доста от офицерите.

– Ето какво ще направим – обясни Чироко на събралия се офицерски състав, преди да се натръшка в палатките. – Легионът от войници, които окапаха по време на днешния преход, остава тук, за да строи с подръчни материали лагера Понтус, където ще са разквартирувани постоянно две от кохортите. Останалите три кохорти ще се заемат със строителството на подобни, но по-малки форпостове на север, юг и изток. Освен това ще поддържат в изправност магистралата и ще се задействат, ако от Хиперион започне атака. Те преминават под командването на генерала на Трета дивизия в Белинзона. Изпратете вестonosец да го информира. И вземете от града фургони за тежките случаи, които да бъдат транспортирани обратно. Ясно ли е?

Никой нямаше сили да спори с нея.

ДВЕ

Далеч на запад, на пет километра под земята, Назу се плъзгаше през тъмнината, докато не стигна до дълъг тесен тунел, който вонеше на умрели лебеди.

Познаваше тези места и ги мразеше със студения си и муден мозък на влечуго. Не й се влизаше в тунела. Това бе място на болка. Спомняше си го мъгляво, беше под Япет, само преди килорот и друг път, твърде отдавна.

Близна с езика – отврат. Почти километър назад големите навивки в средата на тялото й потръпнаха нерешително в желание да си тръгнат. Опашката й направо понечи да си ходи сама. Трябваше време ръководните импулси да стигнат от килограмите сива материя, които тя използваше като мозък, до най-крайните й точки, които не бяха съгласни с началството. Невероятният конфликт в тялото й стана причина за изхвърлянето на киселини в чудовищната храносмилателна система, което би било ужасно болезнено, но киселините забълбукаха и туловището на Назу непредсказуемо набъбна. Причината бе проста: наскоро Назу бе погълнала седемдесет и девет от туткавите, слепи, слоноподобни същества, наречени хефалумпи, които обитаваха подземия и не умираха лесно. Двайсет и шест от тях бяха все още живи и повече от Назу мразеха киселините.

Киселина. Хиперион. Нещото-Робин. Иди в Хиперион. Киселина. Робин.

Мислите преплуваха през съзнанието ѝ като освободени духове, сто пъти, двеста пъти и накрая се подредиха. Тя трябва да отиде в Хиперион. Там трябва да се срещне с Робин – защитницата на топлината. Трябва да влезе в тунела с киселина.

Веднъж емнала се, нищо не можеше да спре Назу. Тя се понесе през тунела като най-кошмарните кошмари на Фройд.

Достигна до киселината по-късно, отколкото бе очаквала. Не можеше и дума да става за спиране. Потопи се вътре, закумляла. Но виждаше през прозрачните клепахи как навлиза в дълбините на Кронос, най-вечен приятел на Гея.

Кронос зави от ярост, омраза и болка. Това не спря змията. Тя избра най-източния от трите тунела, които извеждаха от пещерата, и вмъкна главата си. В този миг крайчето на опашката ѝ едва бе влязъл в отвора от запад.

Адски я заболя. Преминаването през този тунел бе причина за по-беляването ѝ. Скоро щеше да сменя кожата си и това помагаше, но само отчасти. Останала бе кажи-речи без клепахи. Всичко щеше да се оправи, но болката беше ужасна.

И продължаваше да боли, там назад, но сигналите пристигаха бавно. Назу се втурна в глухия мрак на лабиринта на Източен Кронос и не се спря, докато не се увери, че е измъкнала до връхчето на опашката. После се загърчи, удряйки чудовищните си навивки в скалата. Двайсет и шестте оцелели хефалумпа набързо хвърлиха топа, горе повърхността на пръстена на Гея леко се нагъна от серията земни трусове.

Но болката не отшумя бързо. Назу се нави на гигантска топка и скрила глава нейде в центъра, зачака изцелението.

Остава само още един тунел, помисли си тя.

ТРИ

Негово величество Кронос се чувстваше като препикано мушкато.

Когато ти колиш и бесиш на сто хиляди квадратни километра площ – плюс безкрайните прилежащи пещери и донякъде въздуха – и приемаш може би по един посетител на сто хиляди години, пък и той ти е черен... е, тогава наистина ще те вбеси присъствието на някакво студенокръвно кошмарно влечуго, което минава през владенията ти като бърз

влак. Поредното потвърждение на горчивата констатация, че дяволското колело е загнило. Всичко се е скапало. Всичко запада.

Той беше верен на Гея от милиони години – цяла вечност! Когато Океан подхвана оная далавера, кой подкрепи безрезервно Гея? Кронос, ето кой. А когато се поуталожиха пушилката и Япет, този стар интригант, тази карикатура на шпионин от комиксите, започна да пълни ушите на Кронос със сладки приказки, кой го чуваше? Никой. Тогава Кронос имаше директна връзка с небето и Гея си седеше на трона, и всичко беше наред с проклетото колело.

Ами когато това шиши Мнемозина му отпусна края и зациври за разни дреболии, бло-бло-уо, за това, какво правел отвратителният пясъчен червей в пикливите ѝ гори, нима тогава той предаде вратата си в Гея? Твърдо не!

И дори когато тя му пробута оная коварна кучка Чироко Джоунс под претекст, че сега била Магьосница и той трябвало да се държи учтиво с нея, нима той ѝ създаде неприятности? Не, не и батето Кронос. Нека, така ѝ се пада, когато Джоунс...

Но той изостави тази мисъл. За всички бе ясно, че здравето на Гея не е цветущо, но някои мисли беше по-добре да не се мислят. Казва ли ти някой дали не те подслушват?

Но това бе вече прекалено. Наистина.

Не че не се беше усетил навреме. Разполагаше с тоя резерв от сто и десет хиляди години! Триста хиляди галона деветдесет и девет процента солна киселина – толкова, колкото да напълни резервоара си догоре. И за това нещо бе уведомил Гея. Нещо а ла змей, но ужасно голям. Не е от моите, каза той, не е и мой, каза тя. Но то живее тук долу и премина на два пъти, и всеки път ставаше все по-голямо. И не само това – ниското ниво на киселината изсушава горните ми синапси. Причинява ми болка...

Тя не му беше повярвала. Не е нейно, отрече. Да не ти пука. А твоята киселина я краде Япет, срещу когото съм безсилна. Така че млъквай и ме остави да си гледам филмите.

Добре.

Този път бе твърдо решен да ѝ докладва. Обади се на Гея. Но налетя на някакъв нов асистент, както ставаше все по-често напоследък. Не разговаряха с думи, но в превод разговорът би прозвучал така:

– Добър ден, тук е „Гея продакшън“.

– Моля, свържете ме с Гея.

– Съжалявам, няма я тук.

- Ами, свържете ме тогава с Пандемониума. Важно е.
 - За кого да предам, сър?
 - Кронос.
 - Моля? Как се пише това?
 - Кронос, по дяволите! Повелителят на една дванайсета от земите й, известна под същото име.
 - О да, разбира се. Пише се К-Р-У-О...
 - Кронос! Моментално ме свържете с Гея!
 - Съжалявам, сър, тя е на прожекция. „Спартак“, мисля. Трябва да го гледате на всяка цена. Една от най-епичните римски...
 - Няма ли да ме свържете най-после?
 - Съжалявам. Слушайте, ако си оставите номера, ще й предам да се свърже веднага с вас.
 - Спешно е. Тя трябва да го знае, защото я касае. А вие имате номера ми.
 - ...о, да ето го. Беше забутан под... още ли сте там?
 - Ще се оплача от вас на Гея.
 - Ваша воля.
 - Тряс.
- Малко по-късно Кронос предприе нов опит. Отново се нахендри на същия скапаняк, който му каза, че Гея е на производствено съвещание и не може да бъде обезпокоявана.
- Хак да й е тогава!

ЧЕТИРИ

Откакто Крис живееше в Тара, караше най-често без бира. Бира се намираще в столовете, но само ако докажеш, че пиеш в извънработно време. А и бирата не беше за пиене. Чиста помия.

Сега в хладилниците на Тара имаше чудна бира. Навън бе жегата. Студената биричка му се отразяваше прекрасно след дългия ден, посветен на Адам и най-вече на задачата да отвлочи вниманието му от телевизорите, но съвсем дискретно.

Две-три бутилки бяха точно това, което се иска.

Не беше лесно да си затваря очите, че всичките му игри с Адам целяха най-вече да пречат на Адам да гледа телевизия. Страхуваше се, че прекарва прекалено много време с детето. Ставаше все по-трудно да го заинтригува и Адам все по-често се изморяваше от техните

съвместни игри и се усамотяваше с играчките. Понякога, когато го грабнеше меланхолията, Крис смяташе, че Адам му се подиграва.

Типична параноя, реши Крис. Три-четири бири ще я притъпят.

Но най-лошото, най-ужасното нещо...

Понякога му идеше да напляска детето.

Постоянно се навърташе покрай Адам и го забаламосваше. Едно възрастно човешко същество може прекрасно да се развлича с детски игри, брътвежи и смях. Крис също поемаше доста, но всичко си има граници. Липсваше му компанията на интелигентни същества... не, не – грешка, не това беше точната дума. Липсваше му компанията на възрастни.

Така че когато Адам спеше, Крис така издивяваше от самота, че четири-пет бири бяха просто възможност да успокои обтегнатите си нерви.

Нуждаеше се от възрастни наоколо. Имаше разумно, интелигентно, приятно, двегодишно дете... и Ампаро и Суши. Останалите прислужници идваха и си отиваха и никога не разговаряха с Крис. Той допускаше, че се подчиняват на заповедите на Гея да го третират като мъжът-който-не-съществува. Само Ампаро и Суши бяха постоянни.

И двете бяха бавачки, когато пристигна Крис. Ампаро изглеждаше интелигентна жена, но не знаеше английски и нямаше желание да го изучава. Крис понаучи някоя дума испански, за да общува с нея, но това не задоволяваше неговия глад за общуване.

Що се отнася до Суши...

Не знаеше дали това е истинското ѝ име. Тя беше идиот. Може и да е била супергений, преди да пристигне тук, но Гея ѝ беше направила нещо. Белегът стоеше на челото ѝ. Подутина под кожата с формата на обърнат кръст. Когато накрая Крис разбра, че съзнанието на Суши е празно като очите ѝ, той докосна един ден подутината и изумен видя Суши да пада на пода и да се гърчи като епилептичка. След серия прочувания и щателни експерименти разбра, че това не е епилепсия, а древният първоизвор на удоволствието. Гея бе загнездила нещо като Снич в главата на Суши и го бе свързала с центъра на насладата. И Суши сега бе готова на всичко, за да изпаде в екстаз. Ако го докосваше сама, не се получаваше, задължително трябваше да е някой друг. Май имаше необходимост да го прави три пъти дневно. Ако не го получаваше от Крис, тя се лепваше за Адам, който се заливаше от смях, когато Суши се сгърчваше на пода, стенеше и мастурбираше.

Така че се налагаше Крис да задоволява желанията на Суши по

няколко пъти на ден.

За щастие, след това можеше да удари пет-шест бири, за да се успокои.

Наричаха я Суши поради една проста причина. Тя се хранеше само със сурова риба. Не задължително прясна. Нито изкормена. А и главите не я притесняваха.

Дъхът ѝ беше ужасен.

На Крис му бе нужно известно време, за да свърже нещата. Яденето на риба беше условен рефлекс. Ядеш риба, получаваш удоволствие. Дълго време няма да яде нищо друго.

През тези дни телевизията беше охлабила хватката. Сега и Крис се появяваше, въпреки че никога не бе заставал пред камерите на Гея. Отначало, както и много други неща в Тара, това изглеждаше безобидно. Първо се появи като Костело във филм на Абът и Костело. Външността на Крис бе претърпяла само дребни промени – бе нисък и трътлест, но определено бе той. Гласът му беше хибрид от неговия и този на гостоприемника. На Адам му хареса. Дори и Крис се позасмя на моменти. Костело беше кретен, но приятен. Можеше да е и по-зле.

И стана.

Следващият етап бяха Лаурел и Харди, Гея игаеше Оли, а Крис – Стан. Крис внимателно анализираше плюсовете и минусите. Двамата комедианти питаеха добри чувства един към друг. Кой знае защо. На пръв поглед Стан изглеждаше идиот, но очевидно нещата бяха по-сложни. А Оли удряше силно и падаше често... но накрая той бе доминиращата фигура. Гея пак се опитваше да постигне нещо.

По-късно Крис започна да се появява и в някои роли под въпрос. Не самият злодей, но доста жесток. В някакво нищожно филмче се видя да удря Гея. Видя, че това притесни Адам, въпреки че детето си замълча. Адам прокара линия между реалността и фантазията... но тя бе доста мъглява. Гея бе толкова забавна, весела, голяма, безобидна и му подаваше чудесни играчки през прозореца на третия етаж. Защо трябва Крис да я бие? Нямаше значение нито съдържанието на филма, нито фактът, че двуметровият Крис се нанасяше седем пъти и половина на Гея-Монро и едва ли би могъл да я малтретира.

Сега бе сигурен, че ще загуби в марафона с телевизията. Та щеше да спечели надпреварата за съзнанието на Адам.

От срещата с Чироко бе минала една година. А можеха да станат и две.

Тогава ще е твърде късно, сто на сто.

Би живнал, ако знаеше, че Чироко и армията ѝ вече са на път към Хиперион. Но Гея трябваше да го извести за това чрез вестonosец. Би могъл да усети нещо от програмата на телевизията. Адам спеше, а Крис седеше пиян пред екрана. Даваха „Наполеон“, версия от 1995 година, непроменена, и пълчищата маршируваха към Ватерло.

Но Крис беше твърде фиркан, за да забележи това.

ПЕТ

През втория ден окапа повече народ, макар че преходът бе по-кратък.

Чироко го бе очаквала. Вероятно опити за симулация. Заповяда на лекарите да внимават и да освобождават от служба само най-тежките случаи. Шестнайсет. Всички останали си събраха багатериите и се отправиха към Япет.

Прекосиха две безименни реки на юг от планините в Понтийско море, ширнало се на по-голямата част от Япет. Мостовете бяха поправени. Теренът бе лек. Япет, враг на Гея, не им създаваше проблеми. Проблемите щяха да започнат в Кронос.

Няколко „дни“ армията лагерува край морето. Времето се задържа ясно и топло. Войниците привикваха на ритъма на движение и Чироко постепенно увеличаваше темпото. Но не ги форсираше. Искаше да са свежи, когато дойде ред на по-тежките изпитания.

Там, където се сливаха Плуту и Офион, досами границата на Кронос, Чироко събра генералите и им нареди да съградят гарнизон на най-източната ѝ отбранителна линия. Този път не остави само най-изнемошелите, а най-силните ветерани, мъже и жени, за да основат форт на запад от форта Плуту и на изток от Офион. Надяваше се, че при атака те ще успеят да изпратят вестonosци в Белинзона и да позадържат атакуващите, за да се подготви градът за нападението.

Чироко се чувстваше потисната. Почти всичко сторено в Япет бе подготовка за отбрана...

Разбира се, ако армията ѝ победи, в Хиперион няма да се появи никой, освен собствените ѝ войски и пленниците от Пандемониума.

Но тя дължеше на града всички възможни предпазни мерки.

Околовръстната магистрала на Гея пресичаше Офион някъде в

невидимата граница между Япет и Кронос. Навремето, при изграждането на Магистралата, мостовите над Офион се оказаха най-голямото предизвикателство за Габи. Широка и сравнително дълбока в ниското, в планините реката бе буйна и непрощаваща. Така че Габи гледаше по-рядко да я пресича.

Но някои от мостовите бяха просто необходими. Кронос бе чудесен пример за това. Там нямаше леки пътища, но северният беше пет пъти по-тежък от южния. Така че бе необходим голям мост.

Инженерите на Чироко бяха докладвали, че мостът над Офион е в безнадеждно състояние. Целият южен край е срутен. Нямаше начин да бъде поправен за марша към Пандемониума.

Затова тя се установи на лагер на северния бряг и с триста мъки започнаха да строят салове.

Чироко и Генералите оглеждаха нервно небето. Тя очакваше атаката да бъде или в Кронос, или в Хиперион – а вероятно и на двете места. А при пресичането на Офион армията щеше да представлява чудесна мишена за врага.

Обяснила бе предположенията си на Конъл, на пилотите му и на генералите преди началото на кампанията. Използва аналогията с часовник и рисува дванайсетте региона на Гея като голям кръг и изписа „Крий“ в положението на дванайсетия час.

– Това поставя Хиперион – нашата цел – в положението на два часа – каза тя и направи съответното обозначение. – Централният кабел на Хиперион е база на Второ бомбардировъчно ято на Гея. Пишем му единица. До него, в третия час, е Океан. Там няма Трето ято – в Океан Гея не преде. До името му слагам голям хикс.

Базата в Мнемозина беше взривена. Осведомителите ми твърдят, че тя е във от играта. Пак хикс. Шеста база, в Япет, атакува Белинзона и беше пометена. Няма Седма в Диона, защото и там Гея не преде. Следващата единица я пишем на Метида. – Тя изрисува още два хикса и се залюбува на работата си.

Виждате, че Кронос се оказва в средата на голяма дупка във въздушните сили на Гея. От Метида в осмия час до втория час на Хиперион има седем вражески бомбардировъчни отряда. Метида е под наблюдение. Ако оттам започне атака, ще ни осведомят незабавно. Същото е и с Хиперион. Но ако Пето ято се насочи към нас, докато сме в Кронос, едва ли ще бъдем предизвестени.

Разработила съм няколко възможни сценария. Двамата варианта са: или те ни връхлитат в Кронос, или ни пускат да стигнем до Хиперион.

Честно казано, бих предпочела атаката да е в Кронос. Защото, ако Гея ни изчака да стигнем до Хиперион, тогава ще събере всичките тези групи – От Феба, Крий, Рея, Хиперион, Кронос, може би и от Тетида, почти едновременно, почти без предупреждение.

Всички разглеждаха сериозно схемата, предлагаха идеи, някои не безполезни. Общо стигнаха до извода, че вероятно Гея разумно ще ги изчака докато стигнат в Хиперион, за да стовари върху тях цялата си мощ.

Чироко бе съгласна... и мрачно си помисли, че Гея като нищо ще стори тъкмо обратното. Извън всякаква логика Чироко се опасяваше от атака в негостоприемната нощ на Кронос.

ШЕСТ

Въздушният убиец в Тетида хабер си нямаше, че е водач на Десето бомбардировъчно ято на Въздушните сили на Гея. Знаеше само, че е водач на ескадрон. Имаше мъглява представа, че има и други ескадрони, но за него това беше без значение. Мисията му беше точно дефинирана – пък и той не се сработваше с останалите Въздушни убийци. Не бе такъв по природа. Той беше крилатият фюрер.

Пристигаха заповеди. Те включваха презареждане с гориво в базите под командването на останалите Въздушни убийци. Тази мисъл му беше неприятна, но Заповедите са си Заповеди.

Знаеше, че има армия, която сега се движеше през Кронос.

Знаеше, че в един момент ще пристигнат Заповеди да атакува армията.

Знаеше, че в небето има и врагове. Това не го плашеше.

Всичко това му доставяше удоволствие и го топлеше.

Единствената досада идваше от всички тия Ангели, дето напоследък се мотаеха наоколо.

Летяха много наблизко и си шушукаха любопитно. Зелени и червени. Презираше ги. Пихтиестите им криле са чудна мишена за червените очи и за страничните-ветреници... но нямаше Заповеди. Той презираше Ангелите. Бяха толкова кекави. Толкова неефективни като летящи машини.

Започнали бяха да строят гнезда, които висяха също като него, от кабела. Под него имаше три, големи издути топки, като че направени от кал и пръти. Намираше ги за грозотии.

Преди бяха четири. Но той изгуби едно червено-око, за да провери здравината им. Гнездото стана на пух и прах. Червените и зелени пера, които се разхвърчаха наоколо, ужасените писъци на оцелелите го забавляваха.

Но не повтори опита си.

Очакваше своята мисия.

СЕДЕМ

Конъл настояваше да атакува базата на Кронос. Най-накрая на Чироко не ѝ остана друго, освен да му довери най-секретния си план, този, дето можеше и да стане, а можеше и да не стане. Нямаше друг изход, за да го укроти.

Когато чу плана, Конъл миряса, макар и с неохота. Робин и останалите щяха все още да са застрашени от ония гнусни виещи чудовища, но нямаше друг начин.

– Така трябва, Конъл – каза Чироко. – Подозирам, че ако ти атакуваш базата на Кронос, тя ще получи подкрепа от цялото колело, преди да имаме възможност да поднесем изненадата. Ако връхлетят много наведнъж, ти и твоите хора ще бъдете пометени. И тогава ще бъдем под прицел от въздуха през целия път до Хиперион.

Така Конъл остана в базата си, в сигурното прикритие на северните хълмове на Япет. Той изгуби сън и покой. Самолетът му го чакаше в пълна бойна готовност, а той все се навърташе край пистата.

Останалите пилоти играеха карти, шегуваха се и гледаха да убият времето. Повечето бяха мъже и жени с опит от военновъздушните сили на Земята. Те роптаеха, че Чироко е поверила командването на Конъл, но се възхищаваха на познанията му за специалните условия на Гея и възможностите на малките самолети.

Ефирът бе на постоянно прослушване.

Но те самите пазеха мълчание. За да издадат местоположението си на Гея, освен това подозираха, че бръмчащите бомби улавят радиосигналите. Чуваха данните от наблюденията в Метида и оскъдните съобщения на напредващата армия.

Накрая прозвуча сигналът за тревога.

– Бандити в осмия час – разнесе се в ефира. – В шестия, седмия... това е осмият, деветият... и с Батето стават десет.

Екипажите се зашураха. Конъл бе излетял, когато пристигна краят

на съобщението.

– Спускат се. Скриха се. Станция едно прекратява предаванията. Слушайте станции две и три.

Станция едно беше в южните хълмове на Метида и разполагаше с най-големия телескоп на Гея, с който наблюдаваха непрекъснато централния кабел на Метида.

Две и три се намираха на изток и на запад от кабела. Независимо накъде е тръгнал Осми, Конъл скоро щеше да е информиран. Очакваше ятото да поеме на изток, към Белинзона и армията, но не беше изключено това да е само маневра или трик.

Но в едно беше сигурен нещо. Пето ято се спуска към Кронос.

– Докладва станция три. И десетимата бандити се движат на... изток и са в обсега на радара ни.

При първоначалния сигнал за тревога се задействаха и трите ескадрона от по пет самолета. На Конъл не му се мислеше за оскъдния си резерв от машини.

– Тук Големия Канадец – каза Конъл. – Водач на Трети ескадрон, завий на изток и изпълнявай план три.

– Разбрано, Канадец.

– Късмет.

– Разбрано – дойде лаконичният отговор. Конъл знаеше, че имаха нужда от късмет. Осмо ято ще лети на изток максимално дълго, преди да разкрие крайната си цел – или да завие рязко на юг към Белинзона, или да продължи към Кронос и армията. И в двата случая неговият Трети ескадрон щеше да ги засече, нищо че беше два пъти по-малоброен.

Конъл видя петте самолета да излитат, прекрасни като във въздушно шоу. Така му се искаше наистина да е само шоу.

В момента, в който тръгнаха да завиват, по ефира пристигна съобщението, от което толкова се страхуваше.

– Тук Роки Пътник. Атакуват ни по въздуха. По суша засега не. Предполагаме, че е Пето ято от Кронос, но не сме сигурни – чу се звук от експлозия. – Побързайте, момчета! Ще ни разпъртушият!

Още при първото съобщение от Станция едно армията започна да изпълнява плана за отбрана, колкото и мижав да бе.

В Кронос бяха като на длан, затиснати от юг от джунглата, а от север от морето върху клин тревиста земя.

За нападателни действия и дума не можеше да става. Нямаха ефективно оръжие срещу бръмчащите бомби. Правила бяха опити да

преобразуват оръдията от самолетите за наземна противовъздушна отбрана, но без успех.

Наскоро в Белинзона бе започнало производството на барут и нитроглицерин, но почти всички запаси, под формата на динамит, бяха складирани на някакво скришно място и генералите бяха бесни срещу Чироко. Но дори и да имаха достъп до динамита, той не вършеше много работа при въздушно нападение. Ракетите и бойните глави, с които армията разполагаше, ставаха само за празнични салюти и къорфишеци. Смяташе се, че червените-очи и страничните ветреници ще бъдат привлечени от топлината им.

Накладоха огньовете със същата цел от няколко десетки каруци, пълни с цепеници и керосин, които за заблуда на противника бяха разпръснати колкото се може по-надалеч с надеждата лумналите пламъци да подмамат атакуващите.

А всичко останало хвана личния шанцов инструмент, сиреч лопати-те, и трескаво започна да се окопава в твърдата почва.

Чироко установи, че се държи доста странно. Когато синьо-белите точки на Пето бомбардировачно ято закръжиха над тях, тя хукна назад към магистралата с неистови крясъци и размахан меч.

– Залегни в окопите! Крийте главите си!

Видя как далеч пред нея разцъфна първото смъртоносно цвете и в същия миг бе сграбчена, вдигната и хвърлена върху широкия гръб на Кларинет. Тя го сграбчи за раменете и извика в ухото му.

– Скрый се, говедо такова!

– Веднага, щом ти го сториш.

Изтрополиха по магистралата, стряскайки войските с размаханите мечове и крясъците, напълно излишни, тъй като земята затрепери и запламтя под огъня на Свирепия Пети. Чироко знаеше, че нейното е лудост, парадоксална проява на военачалническият синдром за неуязвимост, защото тя не хранеше илюзии относно собствената си неприкосновеност, базираща се на силата на нейната личност – това бе само теория, лансирана в най-фантазмагоричните мемоари.

Но беше убедена, че няма право да се свре в миша дупка. По-добре доблестна гибел. Войските имаха нужда от доказателство за личната ѝ храброст, за да рискуват собствените си кожи, когато тя го поиска.

Боже, не е ли чудесно да се воюва?

Повечето от Титанидите следваха линията, която Чироко и генералите единодушно бяха приели за най-логична. Нямаше за кога да копаят

огромни окопи. Тяхното предимство бе скоростта.

Затова те се разбягаха.

Разпръснаха се накъдето сварят, далеч от центъра на събитията и загледаха, вцепенени от ужас, чудовищната красота на битката, разгръщаща се и горе, и долу.

С неистови писъци ракетите за фойерверк се изстрелваха от пиротехничните коли, оставяха оранжева дия, нажежаваха се до ярко червено и накрая избухваха. Червените-очи и страничните ветреници избухваха на ята под крилата на бръмчащите бомби, оставяха след себе си червени, сини или зелени пламъци, страховито се засилваха и с вой на кръвожадна радост се хвърляха самоубийствено към запалените каруци, или преследваха ракетите, а най-печените не се хващаха на тия номера и на метри над земята бълваха напалм. Аероморфните същества се виждаха само по синьо-белия пламък. Бомбите въобще бяха невидими, докато не паднеха, а след тях всичко останало губеше значение.

Няколко Титаниди не издържаха и понечиха да се върнат, но бяха спрени от по-разумните.

Само Титанидите-лечители не бяха напуснали полесражението. Подобно на човеците-лекари, те правеха същото като всички лекари на война. Събираха ранените, помагаша им и... умираха до тях.

– О, Велика Майко, ако остана жива, никога повече няма да изоставям компютъра си, никога, никога, никога...

Нова не осъзнаваше, че крещи. Тъпчеше се в окоп, май не по-дълбок от сантиметър, с още двама войници.

Когато настана относително спокойствие, и тримата се измъкнаха навън и започнаха да копаят като манияци. После чудовищата преминаха отново и те пак се натрупаха в окопа, една бъркотия от лакти, бутуши, мечове, шлемове и жилото на страха. Бяха се покрили с щитовете и чуваха как буци пръст трополят по метала.

Една бомба падна наблизо. Нова мислеше, че е оглушала навеки. Посипаха се парчета врял метал и димяща пръст.

– Никога, никога, никога...

С част от съзнанието си Конъл знаеше, че нашествениците от Медита са запитали на север, по посока на Белинзона. Тази част от него оплакваше превъзхождания от врага Трети ескадрон.

Останалата част от съзнанието му се беше концентрирала върху тъмнината отпред, която постепенно просветляваше. Виждаха битката,

доста преди да са пристигнали.

После не остана време да се мисли за нищо друго, освен за сражението.

Остави повечето работа на компютъра. На екрана се виждаха твърде много отблясъци, всичко бе прекалено объркано и ставаше в пълен мрак. Правеше главоломни лупинги, изравни се с нещо обещаващо... но управлението бе поето от компютъра, идентифицирал мишената като приятелска. После удари бръмчаща бомба. Целият сблъсък трая максимум три секунди. Не си направи труда да види падането на победения, а веднага се обърна към следващата мишена.

Битката клонеше към края си. Знаеше, че за тези на земята, чакали двайсет минути долитането на ескадрона, това не беше така. Но вражеското Пето ято бе изгърмяло по тях адски тъпо голяма част от патроните си, сиреч малките същества-куршуми. Всяка експлозия на мунициите им във въздуха означаваше по-малко смърт за тези, които се бяха окопали долу.

Накрая остана само Въздушния убиец. Конъл и двама от пилотите му го заклешиха отзад и той загуби част от лявото си крило, а после, улучен смъртоносно, Убиеца се сгромоляса сред кълба дим и земята запламтя.

– Тук Големия Канадец, Роки Пътника, обади се.

Последва дълга, тягостна пауза и най-после чу отговора.

– Тук Роки Пътник, Канадец. Не виждам повече врагове.

– Точно така. Всички са мъртви. Пето ято е аут. Нямам новини от Трети ескадрон, но знам, че са засекли Осмо ято над Диона и твоите хора ще имат време да си отдъхнат преди евентуална атака.

– Ясно, Канадец. Ще продължим да се окопаваме.

Конъл имаше чувството, че едва се тътри, докато компютрите му търсеха Първи и Втори ескадрон. Вгледа се и видя, че двама липсват. На екрана замига сигнал за помощ, на земята, близо до Хестия. Нареди на един от пилотите си да мине оттам и да види има ли оцелели.

Два загубени самолета. Един загубен пилот, вероятно два. Два други самолета почти на решето.

Конъл усети, че го избива пот. Мина на автопилот, облегна се и едва след минути успя да се успокои. После избърса потта от челото.

– Голям Канадец, Голям Канадец, тук Трети ескадрон.

Конъл различи гласа на Грациана Гомес, най-младата и неопитна сред пилотите на Трети ескадрон.

– Чувам те, Гомес.

– Канадец, Трети ескадрон засече врага десет километра южно от Ментовия залив. И десетте противникови машини са унищожени. Един премина над Белинзона и току-що му видях сметката. Той пусна три, може би четири бомби над града.

В гласа ѝ имаше нещо, което притесни Конъл.

– Гомес, къде е водачът на ескадрона?

– Конъл... аз съм водачът. Всъщност... аз съм Трети ескадрон. – Гласът ѝ затрепери и се въцари тишината.

– Грациана, върни се в базата.

Последва дълга пауза.

– Не мога, Канадец. Самолетът е доста повреден, но може би ще успея да го опазя. Ще се опитам да кацна аварийно. Мисля, че мога...

– Не, Гомес. – Конъл знаеше точно за какво си мисли тя. Пилоти имаше, самолетите бяха кът.

– Добре, тогава ще остискам до залива, някъде на плиткото. Могат да го издърпат и...

– Гомес, насочи машината към Мороз и скачай.

– Канадец, мисля, че мога...

– Скачай, Гомес! Това е заповед.

– Разбрано, Канадец.

По-късно Конъл научи, че Гомес е приземила успешно самолета, а след час е починала от раните си.

Нова полека осъзнаваше, че нещата са се закритили.

Понадигна глава. В нощта горяха огньовете. Чуваше стенания и откъслечни писъци. Внимателно се обърна, намести шлема си и се озова лице в лице с един от другарите си по окоп, който се захили глуповато. Тя се усети, че се киска. Велика Майко, ама че ужасия! Но още дълго не можа да се спре. Мъжът също се кискаше, доволен, че е жив. После се извърнаха към третия събрат по окопа, за да сподели и той радостта от оцеляването.

Но под лявата му ръка и на гърдите му имаше дупки от куршум. Нова дълго не можа да изцеди и сълза, въпреки че имаше огромно желание.

Макар да не бяха разменили нито дума, те се бяха крили заедно като животни и се бяха блъскали заедно сред мрака и експлозиите, треперейки и поделаяйки топлината си. И тя не бе разбрала кога топлината бе започнала да изтича от него ведно с кръвта.

Чироко и Кларинет бяха съборени от ударната вълна на паднала наблизко ракетата. Макар и цели-целенички, предпочетоха да залегнат. Стига стойки.

Сега Чироко яздеше през бойното поле със заглъхнали уши, опърлена коса и мигли и разкъравена десница.

Направи равносметка. Мъртви и ранени – бол, но за тях се полагаха грижи. Сержантите крещяха като на учение. Навсякъде се стелеше кал. Много от окопите вече стигаха дълбочина два метра. Не видя нито един лентяй. Пето ято бе направило от всички тях вярващи.

Голямата палатка встрани от окопите бе лазарет. Дълго спориха да я маркират ли с голям бял кръст. Накрая предпазливостта надделя. Гея си бе отредила ролята на лошото момче. Можеше да е инструктирала бръмчащите си бомби да налитат на бели кръстовете.

Влезе в палатката и се свърза с Конъл.

– Голям Канадец, още ли си тук?

– А къде? Капитане, как е Робин?

– Нямам информация, Канадец

– Добре – каза той след кратка пауза. – Съжалявам. Не трябваше да питам.

Чироко се огледа, но не видя никой наблизко.

– Конъл, ще ти се обадя веднага, щом науча нещо.

– Добре. Сега какво трябва да правя

Обсъдиха на кодов език, неразбираем за непосветените. А в плана на Чироко за Въздушните сили на Гея бяха посветени само те двамата с Конъл.

– Мисля – каза той, – че ако ще ще действаш, действай максимално бързо.

– Съгласна съм. Дай ни... още два рота, за да се окопаем по-солидно. Ти и твоите хора се връщайте в Япет за гориво и муниции. Генералите ги остави на мен.

Робин прекара повечето от битката затрупана от мъртва Титанида. Заедно с още четирима души изкопаха своята лисича дупка и когато се посипаха бомбите, Титанидата се строполи точно на ръба на ямата. Тялото ѝ бавно се плъзгаше надолу, затискайки Робин. Изглежда това бе спасило живота ѝ. Едрото тяло бе спряло цял дъжд от шрапнели. От съседите ѝ по окоп имаше само една ранена, в крака.

Успя да зърне за миг Чироко, която я прегърна преди да забърза към палатката на генералите.

Двете вещици не се вписваха в армията и Робин остро го усещаше. Нямаха никакви задължения. В една най-обикновена война Робин би била петото колело. Но присъствието ѝ сега бе наложително.

Но защо беше военна тайна. Дори самата Робин не беше съвсем наясно с ролята си.

Сега тя се шляеше из бойното поле и търсеше дъщеря си. Имаше и други шляещи се, но те бяха в шок. Робин се беше справила със страха си още преди двайсет години, когато за първи път си позволи да се шу-белиса. Атаката бе отшумяла и с нея всички емоции, освен отвращение-то от касапницата и... и притеснението за Нова.

Намери я да копае окоп. Чак на третото повикване малката вдигна очи. После долната ѝ устна потрепера, тя се измъкна от дупката и се хвърли в обятията на Робин.

По страните на Робин се стичаха сълзи на щастие. Чувстваше се малко глупаво, както винаги, да прегръща момичето си, почти с цяла глава по-високо от нея. Нова плачеше неудържимо.

О, майко, искам да си вкъщи.

ОСЕМ

Чироко разтвори картата-часовник. Един от офицерите вдигна фенера, а тя изрисува още два тлъсти хикса.

– Ятата на Кронос и Метида от Въздушните сили на Гея са унищожени. Това означава, че цялата тази половина от колелото, с нас по средата, е чиста. Най-близката заплаха за нас е чак в Хиперион. Ятото на Тея все още държи в шах Белинзона. А сега се поставете на мястото на Гея. Какво бихте направили?

Генерал Две изучи картата и каза:

– Тя вече трябва да е наясно, че имаме лек превес.

– Но откъде ще знае какви са нашите възможности? – затапи го Чироко.

– Добре. В такъв случай ще изчаква. Може би ще атакува Белинзона от Тея. Но ти твърдиш, че основната ѝ цел е армията.

– Така е.

– Тогава... ще бъдем предупредени достатъчно рано, ако Ятото от Хиперион излети. А според теб шпионите ни в Хиперион са отлични.

– Вярно.

– Ако аз бях на нейно място – обади се генерал Осем, – щях да

предислоцирам самолетите си. Да пребазирам групата от Хиперион в Мнемозина, да речем, стига базата да може да се използва.

– Не може.

– Добре. Групата от Хиперион няма как да стигне до Кронос, без да падне на мерника на нашите въздушни отреди. Така че бих ги поставил в състояние на пълна бойна готовност. Бих преместил групата от Тея в базата на Метида. И бих отписал Япет и Кронос. Колко бръмчащи бомби могат да използват една и съща база?

– Не знам.

– Х-м. Добре, тогава по възможност бих предислоцирал по-отдалечените групи. Феба, Крий и Тетида – в Метида и Хиперион. Ние не знаем също и възможностите им, нали?

– Не. Подозирам, че сме на границата на обхвата на ятото от Хиперион. А и тепърва ще се приближаваме още. Смятах, че още сега ще ги насъска срещу нас и ще премести Рея на тяхно място. Но мисля, че точно в момента... нищо няма да предприеме. Досега съм била права. – Тя отново посочи към картата. – Ние трябва да отбраняваме армията, града... и базата в Мнемозина. Наредих да взривят базата в Япет, ако се опитат да я превземат.

– Защо им е?

– Защото ще са настървени. Предлагам изненадваща атака. При успех ще получим пълно превъзходство във въздуха.

Магическата фраза даде своите плодове незабавно. В крупните сражения от два века насам тези думи са били ключът към победата.

Естествено, те искаха да знаят как планира да го постигне. И тя им каза.

ДЕВЕТ

– Операцията Започва Незабавно. Операцията Започва Незабавно.

Увиснали по централните кабели от Хиперион до Мнемозина, Суприте от Диона, които се бяха насъбрали около приемниците, почнаха възбудено да бърбят.

Демонът от съня беше казал, че радиоапаратите ще говорят, и не го ли правеха винаги? Суприте седяха очаровани докато от умните машини се сипеше магическа алабалистика. Споменаваха се екзотични мешавици като Канадец, поетични слова като Роки Пътник, дрънчене на метал като Ескадрон, Въздушни убийци и някакъв приятел на име

Роджър⁴⁷. Радиоапаратите станаха източник на голямо забавление за Суприте. Те започнаха да си играят на рими:

- Голям Канадец, ти ли си в позиция?
- Не, в акция.
- Мисия.
- Инквизиция.
- Свиня и дух.
- Мамя пух.
- Голяма фиеста.

Демонът от съня и недействителната ѝ приятелка бяха обяснили какво означава незабавно. То зовеше Суприте. Не мисията – на която те вече се бяха посветили, – а кодовото име и грубата шегичка. Суприте имаха доста каруцарско чувство за хумор.

Бяха се готвили за нея отдавна. Беше неприятно. Не им харесваше дъхът на керосин. Но го направиха, заради Демона.

И сега кодовата дума бе изречена по радиото. Планът трябваше да се изпълни незабавно, навсякъде по Гея. Всяко друго действие би било предателство спрямо Суприте, Габи много пъти бе подчертала това.

- О, какъв динамит това трябва да е било – забеляза един от тях.
- Букет от хризантеми – възкликна друг, малко предварително.
- Водопади от цветя.
- Измъкнете успокоителните мехлеми – притесни се някой.
- Могат да се очакват непредвидени неща – насърчи ги друг, като имаше предвид подлата атака над едно от гнездата им в Тетида.
- Меча сечи и от двете страни.
- Това е пиротехника.
- Има ли филм в камерата?

Те се спуснаха по кабела към гнездото на усойниците, увиснало под тях.

Въздушният убиец забелязваше Ангелите само периферно, до мига, в който те се доближиха на по-малко от петдесет метра. Толкова дълго се бяха мотали наоколо, че неговите възприятия просто ги игнорираха, като умен радар, който изтрива сигналите за наличието на птици.

После те се завъртяха около ескадрона, бъбреха и дрънкаха, и в действителност се приближиха толкова, че можеха да докоснат васалните му аероморфни същества. Видя един от Ангелите да поставя нещо от

47. На английски Roger означава „Разбрано, ясно“ при контактуване по радиото. – Б.пр.

страната на брѣмчащата бомба. Чу нещо да издрѣнчава в ауспуха на друга.

Той се изстреля във въздуха с писък, набра скорост и запали и четирите си двигателя. Ескадронът му го следваше...

Една експлодира. Залепената за нея пластичната мина разкъса дупка до горивната камера и брѣмчащата бомба се килна на една страна, започна да се върти безкрайно надолу, оставяйки дияр от пламъци и дим.

Втора въобще не успя да се измъкне от базата. Още при включването на двигателя избухна динамитната бомба, поставена в камерата за доизгаряне на горивото. От нея останаха само разхвърчали се към земята парчета.

Въздушният убиец направи вираж и започна да набира височина. Не чувстваше омраза, само непреодолимо желание да изтрепе всичките Ангели на Гея.

Известно време се занимаваше с това. Изстреля няколко странични ветреници, успя да уцели един Ангел в полета му. Изпрати управляем снаряд към гнездото им. От експлозията разбра, че то е било вече празно.

Невъзможно бе да се цели в ангелите. Виждаше как подчинените му се шураха във въздуха, опитвайки се да ги достигнат. Не след дълго вече не се виждаха Ангели. Бяха отлетели към кабела и се бяха изпокрили в теснините му. Би било безполезно да стреля по тях, можеше да застраши...

Концентрацията му беше толкова пълна, че едва сега забеляза пожара в базата. Огнени пламъци изтичаха от приспособленията, които съвсем наскоро бе изоставил. Пламтящото гориво се стичаше по кабела. Знаеше, че ще продължи да гори докато Източникът, какъвто и да бе той, не пресъхнеше.

Мозъкът му добави тази информация и той оформи следващата си тактическа стъпка.

Нямаше възможности да гаси пожари. Не знаеше и за каквито и да било други същества на Гея, които да се справят с такива пламъци. Следователно базата беше загубена. Следователно той трябва да защити горната база. Започна да се издига...

Скоро видя, че тя също гори.

Щрак. Още един бит информация бе попълнен.

Привика ескадрона при себе си. Имаше друга база в Тея. Щеше да ги отведе там, временно. Изпрати по радиото описание на случилото се до Гея и зачака нейните Заповеди, убеден че полетът към Тея бе

единственото логично решение.

Но не беше притеснен.

В останалите шест района на Гея, отбелязани с единици на циферблата на картата, Въздушните убийци и брѓмчащите бомби избягаха от горящите бази. Ескадронът на Тетида се отърва с най малки загуби: само две брѓмчащи бомби. Крий изгуби три и техния Въздушен убиец, а останалите безпомощно се трупаха около кабела, неспособни да решат къде да отидат. Хиперион бе ударен най-тежко, с шест от деветте брѓмчащи бомби, унищожени или обезвредени при началната атака.

Суприте от Диона също претърпяха нещастни случаи, но те знаеха, че ще бъде така. След няколко декарота щяха да се съберат и да оплачат изгубените, след като измине достатъчно време, за да уважат паметта им.

Междувременно те изключиха от съзнанието си изгубените членове.

Наистина беше забавно.

– Голям Канадец, всички бази горят. Повтарям, всички. Всички оцелели врагове са във въздуха. Цари голямо объркване.

Конъл тежко преглътна. Знаеше, че накрая те ще се прегрупират. Някои ще дойдат тук. Може би доста на брой.

Изслуша докладите на Чироко за нанесените щети и калкулираше съотношението на силите. Като се вземеха предвид и неизвестните променливи – максималният полет без презареждане и възможността за наличие на резервоари с гориво, за които Суприте да не знаят – се получаваше доста добър резултат.

Ескадроните от Рея и Хиперион щяха да се насочат към Кронос и армията. Това бе тяхната единствена възможна мишена. Неговите летци ги очакваха в Мнемозина. Там имаше възможност за засада, но той не разчиташе на нея.

Ескадронът от Крий можеше да тръгне и в двете посоки, въпреки че – ако преценките за максималния полет без презареждане бяха правилни, – нямаше да успее и в двата случая.

Ескадронът от Тея вероятно щеше да достигне Кронос. Същото можеше да направи и този от Тетида. Феба – твърдо не, но би могла да удари по Белинзона.

От тактическа гледна точка Конъл имаше това голямо предимство, че можеше да ги поеме на вълни. Едва ли първите биха хабили гориво,

за да кръжат на място и да изчакват последните. Въздушните убийци не разсъждаваха по този начин. Те изглежда се концентрираха върху мишената и после бяха готови дори на самоубийство, за да я достигнат и унищожат.

С тези съображения той разгърна и собствените си ескадрони.

Заповедите пристигнаха. Въздушният убиец бе предвидил правилно... но само донякъде. Беше очаквал да му бъде възложен градът като мишена. Но Заповедите, предадени през Въздушния убиец от Тея, бяха кратки и ясни. Той и неговият ескадрон трябваше да отлетят към Кронос и да атакуват армията. Трябваше да лети, докато не се появи вражески самолет в небето и докато има останали бомби, които да хвърли над армията. Само тогава можеше да мисли за по-нататъшното си оцеляване.

Това не бе изненадващо за него, поне последната част. Едва ли бе необходимо да се споменава, защото то бе част от неотменните Заповеди. Това, което не съвпаднаше с данните от тактическия му компютър, бе нещо, което не бе споменато. Не му беше казано да презареди в базата на Тея.

Той успя да направи максималното, което можеше да стори един Въздушен убиец, нарушавайки Заповедите. Той реши, че когато се приближи до базата в Тея, ще поиска разрешение за презареждане. Това в никакъв случай нямаше да се приеме като неподчинение. С неговото решение се удовлетворяваха всички изисквания за чинопочитание.

После стигна до централния кабел на Тея и видя, че базата гори. С това се обясняваше всичко.

И още веднъж той не се обезпокои. Отправи се към Кронос.

Пети и Шести ескадрон на Конъл стояха в радарна сянка под кабела на Мнемозина. Когато Второ ято от Хиперион се появи, залетяно към Кронос и към армията на четиристотин километра отгук, малките самолети връхлетяха като ястреби, пикиращи от голяма височина, и ги разпъртушинаха.

Въздушният убиец от Хиперион, преди смъртта си, успя да предупреди ескадрона от Рея за капана в Мнемозина. Те щяха да пристигнат след около двамазет минути.

Втори и Четвърти ескадрон от Въздушните сили на Белинзона опитаха подобен трик в Диона, но първо трябваше да изчакат, за да се уверят, че врагът не се е насочил към града. Ескадронът от Тея бе

предупреден малко по-рано и оказа силна съпротива. Конъл, върнал се в базата в Япет, готов да вдигне Първи ескадрон в подкрепа, чу за смъртта на трима от неговите пилоти и за четвърти, който бил принуден да скочи. Един от водачите бе сред мъртвите, затова той обедини шестте останали самолета от Втори и Четвърти в един ескадрон и им нареди да се връщат в Япет за презареждане.

Излетя за Диона начело на Първи ескадрон – пет от единайсетте останали му самолета на изток.

Тетида щеше да направи опит с Белинзона, това изглеждаше съвсем сигурно. Би било лудост да летят до Кронос.

Първи ескадрон от Рея вече привършваше горивото, когато срещна Шести и Седми на Конъл – като Седми се състоеше само от два самолета. Не можеха да разчитат на Пети, защото той презареждаше. А все още имаше вероятност да пристигне и последната вълна от Крий и не можеше никой да не покрива базата.

Рея започна да пуска ракети от голямо разстояние. От запад долитаха с писък изстреляни странични ветреници още преди да се види самият ескадрон.

Това се оказа добра тактика. Три самолета на Белинзона бяха ударени и свалени. Двама от пилотите успяха да скочат в пясъците. После започна въздушният бой и за десет минути небето бе очистено от бръмчащи бомби.

Поделението в Мнемозина още не знаеше, но за него войната беше свършила.

В Крий оцелелите бръмчащи бомби все още обикаляха около горящите на земята останки на Въздушния убиец. От време на време изпращаха по някое червено-око към отломките, като че се надяваха да го върнат към живот.

С жалостиви звуци те стояха около падналия си водач и една по една свършваха горивото си и се разбиваха.

Въздушният убиец от Феба и придружаващите го бръмчащи бомби се отправиха към Метида. Той отбеляза, че също като на Тея и Тетида, и тук базата на централния кабел беше в пламъци.

Въздушният убиец имаше тактически проблем. Беше му наредено да атакува армията на Белинзона в Кронос, на две хиляди километра отук. А той можеше да прелети само хиляда и осемстотин.

Сега установи, че би разрешил този проблем, ако полети през сплицата на Феба, през главината и оттам през сплицата на Кронос. Би било добра изненада.

Разчиташе да презареди в Метида. Никой не му бе казал, че няма да има възможност да презарежда по пътя, а постоянната Заповед бе да се движи околоръст по колелото във всички случаи, освен ако няма специални инструкции. Шумът нещо смущаваше процесите в главината. Там беше Гея – или част от нея – и вероятно Въздушните убийци ѝ докарваха мигрена.

Но в речника на Въздушния убиец не съществуваше дума като безнадеждно. Той прелетя през Метида, навлезе в Диона – видя горящите трупове на миналите преди него, напълно убеден, че мисията трябва да бъде изпълнена. Бръмчащите му бомби, всяка само с по един двигател, можеха да изминат две хиляди и сто километра. Можеха да доживеят до целта.

Над Япет горивото му свърши – и той изпадна в дилема.

Бръмчащите бомби нямаха разум. Можеха да се подчиняват само на няколко команди, които той им подаваше. „Следвай ме“, „Атака“, „Готови за бомбардиране“, „Започни действия за защита“, „Отвлечи вниманието на врага“... все такива неща. Той претърси списъка с командите. Нямахше Заповед за „Върви без мене“.

Интересен проблем. През цялото време, докато падаше, размишляваше над него. Летеше като безмоторен самолет, заобиколен от ръмженето на своите войски, следващи го по петите.

На около два метра над земята той за първи път в живота си изпита съмнение. Може би това няма да свърши работа, помисли си той, удари се и се прекатури презглава.

Зад него бръмчащите бомби окапваха една подир друга.

А над него Втори ескадрон на Конъл наблюдаваше и не вярваше на очите си.

Само двайсетина минути преди смъртта на Единайсето ято от Феба, Конъл забеляза с ужас как Десето ято от Тетида пренебрегна Белинзона и се насочи на запад.

Той и останалите самолети от Първи ескадрон се криеха близо до централния кабел на Диона, в идеална позиция за атака и унищожение на Десети. Сега врагът имаше голяма преднина, – а останалите ескадрони бяха в базата за презареждане и едва ли биха успели да го засекат. Конъл даде заповедите си на ескадрона и подкараха със свръхзвукова

скорост. Това щеше да намали горивото за въздушния бой. После, с трепереща ръка, Конъл набра кода на Чироко.

– Роки Пътник, тук Голям Канадец.

– Казвай, Канадец.

– Роки... Чироко, Десето ято премина през Диона. Боя се, че ще довтасат при вас след броени минути.

– Готови сме да ги посрещнем.

– Капитане... съжалявам. Подцених ги. Мислех, че те...

– Конъл, не се вини. Мислехме, че ще ни нападнат поне три ята, най-малко. Досега не сме видели и следа от тях.

– Да, но все още остават мистериозният Крий и Феба, забелязана на двацет минути зад мене.

– Ятото на Крий е унищожено, Конъл. А що се отнася до Феба... едно птиче ми каза, че те ще имат проблеми, които не са свързани с теб. Кажй това на хората си и ми докладвай какво става.

– ...добре, ако си сигурна...

– Сигурна съм. Сега направи каквото можеш за Тетида и ми позволи да предупредя всички да си крият главите.

– Разбрано, Роки.

ДЕСЕТ

Въздушният убиец знаеше за враговете, които го преследваха. Бяха се появили от никъде и щяха да го настигнат преди той и ескадронът му да са достигнали до врага в Кронос.

Изпитваше непреодолимо желание да се обърне на север, към сладката, безпомощна мишена – Белинзона. Градът го привличаше като магнит. Искаше да се обърне на север...

После се появиха малките, достойни за презрение самолети и той разбра, че са се крили наоколо. Гея беше голяма. Гея беше добра. Гея беше умна и сигурно е знаела, че ще попадне в капан, ако бе обърнал на север.

Напълно сигурен, той полетя към Кронос.

Когато неприятелската ескадра влезе в обхвата на ракетите му, той изстреля четири от седемте бръмчащи бомби назад, да поведат битка.

Те бързо се отлюспиха. Той продължи да лети и с радара за обратно виждане ги видя как умират, една след друга. Емоциите му не бяха силни от тези на стрелец, видял четири от куршумите му да пропускат

мишената. Беше неприятно да пропуска, но той никога не мислеше за самите куршуми.

После видя един от вражеските самолети да пада. И това, което беше по-добре – три от останалите сега бяха далече зад него, загубили време и гориво в битката с четирите брѣмчащи бомби. Само един продължаваше да го преследва и имаше шанс да настигне намаления му ескадрон, преди да посее смърт над армията.

Поколеба се само за момент, освободи още една брѣмчаща бомба, за да забави самолета на врага. Не питаеше илюзии, че ще го уцели.

Брѣмчащата бомба се хвърли стремглаво към атакуващия самолет... и го пропусна. Обърна се, но сега беше засечена от останалите трима преследвачи. А идваха и други.

Щрак. Това беше. Сега бе почти над Кронос. Този самолет зад него щеше да получи една, може би две бомби от ескадрона. Нямаше да получи три. Дори и самият Въздушен убиец да бъде улучен, брѣмчащите бомби си имаха свои Заповеди. Те щяха да атакуват, докато им свърши горивото и след това като камикадзе да се устремят към най-голямата възможна цел.

Също като във въздушно шоу, помисли си Конъл, когато брѣмчащата бомба нарастваше пред него челно. Самолетите летят точно един срещу друг и човек си мисли, че няма начин да не се ударят, и в последната минута единият се отклонява на една страна, другият – на друга, и се разминават на сантиметри.

Само че при въздушно шоу самолетите не се обстрелват. От приближаващите се брѣмчащи бомби на всички посоки струеше светлина. Конъл усети две от светлинките да преминават през крилата му, но той не гледаше встрани.

От момента, в който я видя, докато се отмести от пътя ѝ, не бяха изминали повече от две секунди. Но сякаш бе минал час. Нарастваше, нарастваше, а той чакаше, чакаше, после се обърна толкова рязко, че изгуби съзнание.

Но само за миг. После вдигна глава, все още беше във въздуха и почти зад оставащите три, въпреки че те все още бяха далеч. Далеч отзад атакуващата бомба завиваше, но можеше да забрави за нея. Никога нямаше да го настигне.

Провери управлението. Самолетът не беше ударен лошо. Оръдието на дясното крило реагираше бавно на командите му, но Конъл реши, че ще издържи. Лепна се за трите атакуващи бомби. Свали едната, която

дори не се опита да избяга. Насочи се към Въздушния убиец, но той се извъртя нагоре и встрани. Това го остави с другата бомба, която също не предприемаше атака. Не му се искаше да губи време, но се остави на компютъра, който забучи ракетата право в опашката на бръмчашата бомба.

Конъл вдигна глава и видя Убиеца. Обърна се, изстреля друга ракета – после се извъртя бързо, виждайки, че един страничен ветреник се е насочил към него. Все още се обръщаше, когато ветреникът отмина, отнасяйки метър от лявото му крило.

Малкото Водно конче се изкашля и Конъл увисна на коланите си. Шеметно загуби триста метра от височината си. Прозрачните крила скърцаха от напрежение и се мъчеха да намерят нова форма, за да компенсират повредите. Накрая, след броени секунди разбра, че все още владее самолета, макар той да е доста по-тромав.

Измами Убиеца, чийто четвърти двигател не действаше и бълваше черен пушек. Но това не притесняваше Убиеца, който се спускаше, и Конъл знаеше, че това е нарочно, за да различи по-добре разпръснатите в далечината огньовете на армията.

Конъл зае по-удобна позиция.

Внимателно се прицели и нареди на компютъра да стреля до дупка.

Но не се случи нищо.

С проклетия премина на ръчно управление и се опита да стреля с оцелялото оръдие на крилото.

Отново нищо.

Компютърът продължаваше да работи, но командите му не достигаха до оръдията.

Конъл изкрещя от ярост и се доближи по-плътено до Убиеца.

Въздушният убиец не беше притеснен.

Не можеше да спре изтичането на гориво от повредения двигател, така че огънят не гаснеше и това му причиняваше известна болка, но тя не можеше да го отклони от целта. Бързата проверка на потреблението показваше, че загубеното количество не е повече от това, което щеше да изгори двигателят, ако работеше. Щеше да се справи.

Щеше да се справи, ако онова дребното...

Къде, по-дяволите, е то? Само преди секунда беше на радарата му. Сnižаваше се. Щеше да го види, ако се беше разбило. Прегледа небето с радарата и визуалните сензори, но не откри нищо.

Едва сега започна да се притеснява.

* * *

Конъл се намираше на десетина метра под Въздушния убиец.

Чувстваше, че може почти да докосне огромния му търбух. Червените-очи и страничните-ветреници висяха на гроздове и скимтяха нетърпеливо.

Виждаше как горе краищата на крилата се накланят и цепят въздуха и побърза да вземе мерки, за да не се окаже пред чудовището.

Забавяне. Подготовка за бомбардиране. Иска да бъде точен, да изсипе колкото се може повече от смъртоносния си товар при единствения си рейд над армията. Вероятно знае, че няма наземни оръдия, които да го наранят.

Оръдия.

Конъл беше мислил за таран. Ако Убиеца не беше забавил скоростта, това щеше да бъде единственият му шанс.

Погледна към търбуха му, покрит с подобни на сфинктери сбръчквания. Беше се питал откъде падат бомбите. Трябваше да се сети. Това бе съвсем в каруцарския стил на Гея, подхождаше на чувството ѝ за хумор.

Отвори люка си. Вятърът го шибна като юмрук. Но и двамата с чудовището продължаваха да забавят ход и положението ставаше по-добро. Бръкна в якето и измъкна пистолета. Вятърът отклони първия изстрел вляво – пропуск. Имаше още два куршума. Дали съществото не започваше да се обръща? Няма значение. Отново се прицели като се съобрази с вятъра. Видя пламъкът да навлиза в меката плът на сантиметри от един от сфинктерите. Беше магнезий, прекалено ярко, за да го гледа.

Конъл се обърна. Обърна се и Убиеца. Дочу скимтене, погледна нагоре, към едно гадно немигащо око, защитено от твърда материя, подобна на пластмаса. Окото го заливаше с омраза. Въздушният убиец се килна безпомощно настрана с пламтящи карангии.

Конъл си помисли за всичките бомби и керосинови пари, и ракети и обърна самолета си рязко, колкото му стигаха силите.

После настана нещо като китайска Нова година. Наоколо валяха въгленчета, оставяха огнени дири. Водното конче бе грабнато от ударната вълна, цапардосано с шрапнел и мигновено пламна при прекалено близко разминаване с една бомба.

После отново излезе на открито.

Самолетчето с всички сили се мъчеше да открие в паметта си конфигурация, която би направила възможен по-нататъшния полет.

Но такава конфигурация нямаше.

Храбрата малка машинка сякаш искаше да каже „Съжалявам!“, за да се извини, че забива нос и пада като камък към земята.

Конъл се катапултира и в същия миг видя Въздушния убиец да се разбива на стотина метра пред армията.

Като се замислиш, той трябваше да е доволен, че е от ония момчета, които не могат да се отърват от живота, също като героите в комиксите.

Погледна нагоре и видя, че на парашута му зее огромна дупка. Но хич не му пукаше. И това ще преживея, каза си той с усмивка.

И удържа на думата си.

Когато се опита да стане, изтръпна от болка в глезена. Явно беше счупен.

– Така и не стигнах до тренировки с парашут – обясни той на спасителите си.

ЕДИНАЙСЕТ

А всичко можеше да се развие и другояче.

Гея нямаше много кадрови офицери, но все пак ги имаше и когато пристигнаха първите доклади за краха на военновъздушните ѝ сили в Кронос и Метида, един от щаба я намери и я информира за станалото. Той препоръча от най-отдалечените части на колелото ятата да се предислоцирали в по-удобни за масирана атака позиции. Било пресметнато, че това е най-добрият начин за унищожаване на пъргавите самолетчета на Белинзона.

Гея гледаше „Война и мир“, дългата версия на Мосфилм. Тя каза, че вероятно това не е лоша идея, и нареди да я попитат пак, след като си изгледа филма и поразмисли.

Когато се появи, примигваща от светлината, бе уведомена, че всичките ѝ бази са отишли на кино и нейните въздушни сили са пред пълен разгром.

Новината предизвика кисела гримаса върху широкото ѝ лице.

– Изгледайте, ако успеете да намерите копието, филма „Стратегическо командване по въздуха“ – заръча тя на военните си съветници и пак се върна в прожекционната.

ДВАНАЙСЕТ

Телата на убитите, повече от шестстотин човеци и дваисет и две Титаниди, бяха струпани върху нещо като клада и запалени, с войнски почести.

Погрижиха се за ранените. Хиляда и петстотин човеци и трийсет и пет Титаниди, повечето – тежко. По-леките случаи бяха натоварени във фургоци и заминаха за града със солидна охрана.

И така, в резултат на тъжната равностетка излизаше, че на практика армията е оредяла с още десет процента.

Но можеше да е и много по-зле. Макар че на никой не му се обърна езика да го каже край догарящата клада или при колите с ранените.

Това беше и една точна равностетка, като се има предвид безмилостната логика на войната. Широко знаеше, че дори да бе предвидила всяка секунда, щеше да е все тая.

Загубите при Конъл бяха доста по-сериозни, но за сметка на това въздушните сили на Гея вече не съществуваха. Оцелелите станаха герои. Епични истории за техните подвизи се разправяха из много кръчми в Белинзона.

Армията ближеше люти рани – но сега вероятно бе по-силна от преди. Ужасно точната дума за нея беше „окървавена“. Друго е да видиш как приятелят ти умира. Друго е да знаеш, че за това е виновна Гея, и да я мразиш. Войниците бяха научили нещо за страха. Сега вече бяха ветерани.

Генералите знаеха, че е най-благоразумно да си мълчат. Всички помнеха за разжалвания генерал, чийто любим лаф бяха „приемливите загуби“. Но всички знаеха, че е истина, и знаеха, че Широко го разбира.

Едва ли можеше равностетката да е по-точна.

Широко беше толкова доволна, че й идеше да крещи.

Единственото нещо, което правеше тази омраза и този дух на кърваво отмъщение по-поносими, бе фактът, че се бяха сражавали с чудовища, а не с човеци. Досега бяха водили битка с чистото и неподправено зло.

Но в Хиперион, при вратите на Пандемониума, всичко можеше да се промени. Човеци може би щяха да се бият с човеци.

Болшинството от хората в Пандемониума бяха захвърлени от там по същия случаен принцип, както и жителите на Белинзона се бяха озовали в Диона. Всичко бе въпрос на шанс.

Чироко се усети, че отправя мълчаливи молби към Света Габи. Моля те, помогни ми да победя. Моля те, закрилий моите войници – нали тая армия ние я създадохме, за да освободим Адам от лапите на Гея, – не ги оставяй да заобичат убийството на други човешки същества.

Още едно нещо я крепеше: ако е писано да се мре, а на армията – да се бие, би предпочела да бъде убита, отколкото да живее в робство.

Армията настъпваше.

Пътят изчезна в джунглата и отредите на Титанидите се придвижиха напред.

За Титанидите се водеха разни спорове. Не беше логично, но в тези неща няма логика. Какво от това, че прикованите към земята човешки същества на практика въобще не бяха водили битка. Какво от това, че стига да можеха, хората също щяха да избягат от бойното поле. Голият факт беше, че Титанидите бяха избягали, а хората останаха под куршумите.

Джунглата коренно промени нещата.

През джунглата се придвижваха едва-едва, през дълги, тъмни тунели в храсталците и от време на време подминаваха изнурени, кървящи Титаниди, седнали встрани от пътеката.

С цената на неимоверни усилия Титанидите проправяха пътя на армията през джунглата със скоростта и енергията на бензинови триони. Ако не бяха те, преходът щеше да е стотици пъти по-мъчителен и опасен за хората, а и десет пъти по-бавен.

Джунглата бѳкаше от разни отровни гадинки и растения, чиито ухапвания и докосвания понякога биваха смъртоносни. Войската адски се изнерви.

А „нощувките“ се превърнаха в по-големи кошмари и от най-кошмарните сънища. За спане и дума не можеше да става.

Съществуваше още една причина за постоянно напрежение. Носеше се слух, че могат да бъдат атакувани докато са още в Кронос, който беше предан съюзник на Гея. Никой не знаеше какви ще са враговете, но от горчив опит знаеха, че едва ли ще са симпатични добряци.

Но незнайно защо Кронос остана пас. Армията излезе от джунглата и въздѳхна с облекчение – всички, с изключение на петдесет и две Титаниди и шестнайсет човеци същества, които никога повече нямаше да дишат.

Преди голямата пустиня в Мнемозина направиха бивак край

Офион, недалеч от мястото, където реката се скриваше под земята, за да измине двеста километра под пясъците, преди отново да се покаже на повърхността.

Чироко ги остави да си отдъхнат. Очакваше ги тежък преход.

Всички контейнери бяха напълнени. В пустинята нямаше да има оазиси, нямаше да има извори, нямаше да има капка вода, докато не стигнеха снеговете на Океан.

ТРИНАЙСЕТ

Пясъчният червей бе обект на всеобщ мистичен страх. За него се разправяха хиляди истории, нищо че от хората само Чироко го беше виждала.

Бил дълъг десет километра, а устата му била двеста метра. Лочел кръв. Обичал да се крие под пясъка, където се плъзгал по-бързо от тичаща Титанида, а когато се измъквал на повърхността, поглъщал цели армии.

Е... нещо такова.

Много от лаладжиите си спомняха чудовището от адски стария филм – един от любимите на Гея. Тя толкова много го харесала, че съворила чудовището и го пуснала в Мнемозина, която, според легендите на Титанидите, навремето е била перлата в короната на колелото.

Истината беше и много по-цветиста, и много по-семпла.

По пътя през пясъците превалиха една голяма извивка в средата на червея, който бе дълъг триста километра и четири в диаметър. Предпочиташе да стои под повърхността, но там, където не можеше да вмести диаметъра си, той нямаше избор, така че гънките му се виждаха надалеч. Лека-полека постепенно раздробяваше скалата на фин пясък и някак си прехранваше от минералите.

А що се отнася до скоростта...

Триста километра пясъци създават доста триене – Пясъчният червей бе направен от огромни пръстеновидни сегменти с дължина около сто метра. Събитията се развиваха горе-долу така: сегментите се поместваха шест-седем метра напред, но един по един, верижно. А след две или три минути атакуваха следващите шест-седем метра дистанция.

Облекчението когато го видяха внушителен и толкова безвреден, бе толкова голямо, че даде тласък на една мания и Чироко не си мръдна пръста да я спре. Армията започна да го покрива с графити.

На два-три километра преход командирите даваха кратка почивка и войниците се струпваха около червея и започваха да пишат върху най-голямата, при това жива стена, която някога бяха виждали и да се смеят на съобщенията, оставени от предшествениците си. Имена, градове и сантиментални любимци. „Мариян Пападаполис, Джакарта“, „Карл Кингсли, Буенос Айрес“, „Фад Фонг, Великият Свободен щат Тексас!“

По удивително меката обвивка на гиганта можеше да се дълбае с меч или нож.

Имаше поезия: „Този, който топките на червея изографисва...“

Спешни съобщения: „Сами, обади се вкъщи!“

Реклами: „За да прекарате добре, обадете се на Джордж, Пети легион, дванайста палатка.“

Критика: „Соня Колская е страхотна кучка!“

Философия: „Проклета Армия.“

Полезни предложения: „Ухапи се отзад.“

И патриотизъм: „СМЪРТ НА ГЕЯ!!!!“

Това съобщение се повтаряше по цялата дължина на червея. Имаше вълнуващи възпоменания за мъртви приятели, тъга и носталгия. Дори малко история: „Килрой мина оттук.“

Присъствието на червея беше полезно. Армията се нуждаеше от някакво комично разговорване. Преходът през Мнемозина беше ужасен.

Температурата достигаше сто и четири по Фаренхайт и рядко падаше под сто, сиреч под четирийсет градуса по Целзий. Влажността беше ниска, но липсваше отмората на нощта, липсваше хладният полъх.

Стратегията тук беше доста по-различна от тази в Сахара. Слънчевата светлина бе слаба като разреден чай. Човек не можеше да хване тен, камо ли да изгори. Затова не носеха тропически шлемове или други подобни. Мнозина се разсъбличаха, за да съхне по-бързо потта. Други слагаха най-леките си дрехи, за да попиват част от влагата.

Но и двете стратегии не бяха добри. Водата щеше да стигне за прехода, без да я пестят. Проблемът беше друг – да се осигури възможност на хората да поспят и да предпазят краката си от изгаряне.

Раздадоха се странни устройства, оплетени от груба тръстика, нещо като мини-ски. В тази пустиня цялата топлина идваше от земята, под пясъка, който на места ставаше за пържене на яйца. Освен, че предпазваха подметките от допира със земята, „луноходките“ разпределяха теглото така, че да не затъваш.

Титанидите също имаха луноходки, само че в макси вариант. Но Джиповете прекараха ужасни дни. Почти непрекъснатата стеноха.

Лагеруването също беше кошмарно.

Хората спяха прави, подпрени на колите. Струпваха всички подържни материали, за да се изолират от палещата земя. Групясваха се върху тия купчини палатки, дрехи, одеала и какво ли не още, за да се събудят скапани, плувнали в пот, масово сънуваха, че ги изгарят на клада.

Беше по-отморяващо да се спи по време на път. Войските на партиди се качваха на колите и преспиваха по няколко часа, докато не ги вдигнеше следващата смяна. Мнозина заспиваха както си вървяха, просваха се и скачаха с неистов вик.

Имаше случаи на пълно изтощение и обезводняване. Въздушните сили сновяха насам-натам непрекъснато, като пренасяха най-изнурените войници до Океан. И въпреки всичко пустинята взе своите жертви, маркар и не толкова много, колкото бе очаквала Чироко.

В зоната на здрача между Мнемозина и Океан, на брега на топлото езеро, където Офион извираше пак, Чироко разреши кратък отдих, след който поеха в бърз марш към най-голямото море на Гея, което заемаше шейсет процента от територията на Океан и се наричаше също Океан.

Морето беше студено. Всичко живо с ликуване нагази в благодатната вода.

Чироко събра генералите си още веднъж. Опита се да скрие страховете си от тях, но не се заблуждаваше, че е успяла. За Чироко Океан беше големият непознат. Неведнъж го бе прекосявала, но винаги умираше от страх. Един необясним страх, тъй като никога не беше загазвала тук. Но Габи отказваше да говори за Океан и точно това я притесняваше.

На съвещанието бе решено войниците с разклатено здраве да останат тук, на западния бряг на езерото. Не можеха да си позволят лукса да им осигурят охрана, така че ги оставяха сами да се грижат за себе си.

Чироко им преподаде кратък курс по оцеляване – кое се яде и кое е опасно – и след безкрайни отлагания най-накрая поведе армията на поход през Океан.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Товарът на колите съвсем намаля. Такъмите за джунглата оставиха на западния край на пустинята. Тропическата екипировка – на източния бряг на морето. На Океан имаше вода, а топлите дрехи, които бяха влачили през целия път дотук, сега бяха облечени. Дори Джиповете да се

радваха, че им е олекнало, те с нищо не го показваха.

Пътят из през Океан минаваше по южния бряг на морето.

В Океан, както и в Мнемозина Околовръстната магистрала на Гея прекъсваше, защото би било глупаво тук да се прокарва шосе. Най-лекият маршрут беше по замръзалото море. Той беше и безопасен, защото там, където се придвижваше армията, дебелината на леда беше над сто метра.

Докато се придвижваха през осветяваната от ледовете нощ на Океан към мястото на първия лагер, в небето на изток започна да се очертава една позната фигура. Свирчостоп отново правеше нещо странно. Цепелините винаги се движеха над Океан на голяма височина. Но сега като че имаше друго на ум.

Спря в ниското, недалеч от армията, и дълго ръси нещо като трици. От време на време се чуваха зловещи тръбни звуци, като при изхвърлянето на излишен водород. А той поляка се издигаше нагоре, олекнал от триците.

Когато свърши, се дръпна на пет километра, пак се обърна на изток и изхвърли мощна струя баластна вода, която замръзна още във въздуха.

Оказа се, че триците са цепеници, разпръснати по площадката, избрана от Чироко за първото лагеруване. Бяха сухи и почти не димяха при огрев.

Чироко заповяда на офицерите да разяснят на подчинените си, че дървата са дар от Титанидите от Хиперион. По този начин имиджът на Титанидите се издигна още по-високо, след като армията яде топла храна и спа в затоплени палатки.

Когато за втори път направиха бивак, Габи се яви отново.

Чироко си седеше в палатката и се грееше на огъня, бумтящ в голям варел. И се канеше да си подремне на походното легло. Можеше да си го позволи. За последен път май бе спала в Кронос. Но не й било писано.

Когато се изпъна с прозявка и затвори очи... в палатката влезе Габи. Чироко чу стъпките и седна. Нямахме време за мислене. Габи я хвана за ръката и я помъкна навън.

– Хайде – каза. – Да ти покажа нещо важно.

Излязоха навън сред снежния вихър.

Но не беше вихрушка. Не беше и истинска буря, но при минус десет градуса бръсне и лекият ветрец. Дватама постови пред палатката не забелязаха Габи и Чироко... въпреки че гледаха право в тях.

Това е съвсем нормално за сън, помисли си Чироко.

Прецапаха през снега към друга палатка. Вътре имаше две легла, и двете заети. В едното спеше Робин, в другото – Конъл, който седна и потърка очи.

– Капитане? Това да не е...

Очевидно Конъл виждаше Габи. И той би трябвало да сънува.

– Кой е това? – попита Конъл.

– Аз съм Габи Плъджет – отвърна Габи.

Конъл наистина заслужаваше поздравления. Той мълчаливо сравни действителността с безкрайните истории, на които се беше наслушал. Явно не се притесняваше от призраци. Накрая кимна.

– Твоят шпионин, Капитане... нали?

– Точно така, Конъл. Отлично.

– Нямахте кой друг да е. – Конъл се надигна и изпъшка от болка.

Въпреки че с тази травма на глезена трябваше отдавна да е в града, Конъл остана. Чироко имаше нужда от него в Хиперион. И тъй като можеше да язди, кракът не му създаваше проблеми.

Но счупването бе лошо. Според Титанидите-лечители може би щеше да си остане куц.

Габи коленичи пред него. Като на магия разчупи дебелия гипсова черупка и положи ръце върху травмата. След малко Конъл възкликна от изненада и стъпи с цялата си тежест на крака.

– Чудеса, две за нула време – каза Габи.

– Длъжник съм ти за цял живот – отвърна Конъл. – Но ти благодаря... – И избухна в смях.

– Няма за какво.

– А какво е второто чудо? – попита той.

– Ще ти покажа. Хванете ръцете ми, деца.

Летежът като че притесняваше Конъл повече от духовете и магическите изцеления. Зъбите му се разтракаха.

– Кураж, Конъл! – насърчи го Габи. – След онзи трик с Въздушния убиец това е като разходка в парка.

Той не й отвърна. А Чироко понасяше добре полета. Тя не харесваше неща, които са извън контрола й. Но по време на тези сънища това нямаше особено значение.

Откри, че е излишно самонадеяна. Щом разбра, накъде са се захвърчали, й се прииска да се върне назад. – Винаги си ми вярвала – меко каза Габи. – Повярвай ми и сега. Тук няма нищо, от което да се

опасяваш.

– Зная, но...

– Винаги си се страхувала от Океан. Съзнанието ти продължава да твърди: „Океан е враг. Океан е зло.“ Е, от двайсет години знаеш, че злото е Гея. Тогава какъв трябва да е Океан?

– ...Не знам. Неведнъж съм искала да се срещна очи в очи с това копеле... и ме преследва спомена за гибелта на „Рингмастър“.

– Както и оная простотия, която Гея ни разказа в главината. – Габи млъкна и забъбра с лигав глас. – „Горкичката, неразбрана аз, опитах всичко. Винаги съм била почтена и само исках да се сприятеля с човечеството, да ви посрещна с отворени обятия... но това лукаво, въстана-ло копеле Океан се пресегна и... О, горкичките, сигурно е било ужасно, но вината не бе моя, нали разбирате, а на Океан. Той преди време беше част от моя мозък, но сега просто нямам власт над този мошеник...“

Габи млъкна и Чироко отново премисли думите ѝ.

– Не съм такъв идиот, че да не се усетя – каза Чироко. – Но както ти обясних, просто не можех да дойда тук.

– Снич има пръст в това – обясни Габи. – Измъкна го от главата си, но част от опашката му си стои там.

Чироко потръпна.

– Съжалявам, прекалих. Стига с метафорите. Да се върнем към реалността.

Приземиха се в края на гората от нишки на централния кабел и продължиха пеш.

Колкото по-навътре влизаха, толкова по-топло ставаше. И малкото светлинка изчезна още след първите стотина метра. Конъл и Чироко нямаха фенер, но Габи следваше някакъв тайнствен източник на светлина, който сякаш стелеше пред нозете ѝ лунни лъчи или отблясъци от кръгъл полилей, направен от парченца огледало. Светлината бе достатъчна, за да се вижда наоколо... но нямаше какво да се види. Чироко се беше нагледала на кабели и край тях винаги е имало какво ли не. Като почнеш от скелети на измрели животни и останки от растения и свършиш с празни бутилки, пластмасови пликове и чаши от времето на туристическата програма на Гея.

В Океан такова нещо не съществуваше. Екипът по чистотата сякаш бе минал само преди часове. Почвата бе като линолеум.

Чироко забрави за страховете. Сега тя бе преминала в обичайното за тези сънища с Габи състояние на приятно очакване. Почувства се

като малко дете, което крачи с майка си по виеща се нагоре пътека. Беше интересно, без да е страшно. След всеки завой се криеше нещо ново, но то нямаше да е стряскащо. Очакваше с интерес какво ще се случи после, но без да изгаря от нетърпение.

За разлика от нея Конъл приличаше на възторжено градско хлапе, което никога не е виждало гора, и зад всеки завой за него се криеше ново чудо.

В една точка, за която Чироко знаеше, неясно откъде, че е самият център на кабела, зърнаха светлина. После видяха и някакъв мъж да се ди до нея. Приблжиха се и спряха. Мъжът ги погледна.

Приличаше на Робинзон Крузо или Рип Ван Уинкъл. Дългокос и още по-дългобрад. Със заплетени вейки и ребени кости в брадата и нещо като стекла се кафява ръжда под долната устна. Неимоверно мърляв. Със същите дрехи, с които се беше гърчил сред прахоляка на кръчмата „Омагьосаната котка“ в Титантаун, когато Чироко го видя за последен път, преди двайсет години. Би било обида за тия дрехи да ги наречеш парцали. Чироко никога досега не бе виждала по-дрипави отрепки. Огромните дупки оголваха мършава, изопната върху костите плът, цялата в белези. Лицето му бе старешко, но с една по-различна старост от тази на Калвин. Може би на шейсетгодишен бродяга. Едната му очна кухина зееше празна.

– Здравсти, Джен – тихо каза Габи.

– Как си, Габи? – попита Джен със смайващо дълбок глас.

– Добре. – Тя се обърна към Конъл. – Запознай се – Джен Спрингфийлд, бивш член на екипажа на „Рингмастър“. Джен, представям ти твоя пра-правнук, Конъл Рей. Той измина дълъг път, за да те види.

– Седнете – предложи им Джен. – За никъде не бързам.

Те приеха поканата. Конъл се втренчи в единия от предците си, когато навремето бе смятал за мъртъв.

Първото нещо, което Чироко забеляза, бе цинината върху плешивината над челото. Само там кожата не беше сбръчкана. Сякаш някой бе натъпкал в главата на Джен половин грейпфрут.

Местоположението на издутината беше показателно. Представяше си какво налягане би трябвало да оказва върху мозъка.

Огледа обстановката. Беше семпла. Огън, който извираше от пукнатина в земята. Ярък и силен сред дивата тъмнина. Купчина слама, очевидно използвана за постеля. Малко встрани пламъците се отразяваха в спокойно малко езерце с ширина двайсет метра. До Джен стоеше голяма метална кофа с вода.

Това бе всичко. Недалеч се виждаше входът към стълбището, водещо към пещерата на Океан.

– И през цялото време стоиш тук, така ли? – попита изумено Чироко.

– През цялото – потвърди като ехо Джен. – Откак Габи ми кръцна топките в Тетида. – Погледна към Габи и се изхили. Не, реши Чироко, това не беше точната дума. Не беше смях. Просто звук, който старецът издаваше. Той го издаде пак и огледа всички, един по един, като пак втренчи единственото си око в Габи. – Не си тъдява за прошка, нали?

– Не.

– Не съм и мислил. Не се коси. Пак пораснаха, като ланшните. – Джен отново се изхили.

– С какво се препитаваш? – запита го Конъл.

Джен го погледна подозрително, после топна съсухрената си ръка в кофата и измъкна нещо сиво и сляпо, което шаваше.

– Печеш ги на огъня? – заинтересува се Габи.

– Да ги печем? – изненада се Джен. Погледът му се измести от гадината в ръката към огъня, после пак към гадината и в главата му се зароди предположение. Джен се ухили и оголи кафяви остатъци от зъби. – Хитро. Бая са жилави. Те в тоя гьол ги фашам. Хлъзгави са, пущините. – Джен отново погледна змиорката, намръщи се, сякаш се мъчеше да се сети откъде се е взела и я захвърли обратно в кофата.

– Какво правиш тук? – попита Конъл.

Джен го погледна, но като че не го виждаше. Почеса се по главата – Чироко се учуди колко надълбоко потъват пръстите му – и замърмори. Изглежда вече беше сляп.

– Габи – прошепна Чироко, – какво става... говори сякаш...

– Дивотии? Чудатости? Вулгаризми? – Габи горчиво се усмихна. – Интересно за отличник от Харвард, нийоркчанин, служител на НАСА, нали, Роки? Джен е най-нешастното копеле, живяло някога на тоя свят. С него Гея е правила такива неща, пред които нашите патила са невинни шегички. Погледни главата му. Просто погледни.

Чироко с мъка отмести поглед от щипката на Джен.

Жадуваше да я докосне. Но не устоя, коленичи и сложи длан върху челото му. Беше меко. Нещо тромаво мърдаше под кожата.

За свое учудване не се погнуси. Погледна дланта си, сякаш бе чужда, после усети прилив на сила. Джен бавно похлупи ръката ѝ с длани, но не я отстрани. Усети го да се мръщи. У нея се надигна абсурдно

желание – твърде близко до истерията – да изкрещи: Изцери го!

После вече държеше нещо слузесто, гадно и вонящо. Погледна го безстрастно. Приличаше на Снич, но беше гротескно дебело, с въртящи се очи като обелени гроздови зърна. Пищеше неистово.

– Копеле – промърмори Джен. – Копеле. Копеле.

Чироко усети как Конъл се дръпна настрана, после се издрайфа. Някак си разбираше, че е важно да не сваля поглед от гадинчето, което продължаваше да вряка. Габи се приближи и измъкна нещо...

Буркан от дебело, черно стъкло. Чироко натъпка чудовищното създание в него и плътно затвори капака.

Едва тогава погледна към Джен. Той опипваше челото си, по което имаше кървави следи, но вече нямаше и помен от рана.

– Копеле – отново каза той.

– Като Снич ли е? – попита Чироко. Сега се чувстваше изтощена.

– Не – отвърна ѝ Габи. – Те са сродни. Но Снич само слушаше и обаждаше. – Тя почука по собственото си чело. – Моето само слухареше. – После вдигна черния буркан – А това е нещото, което шпионите наричат „къртица“. Заравя се дълбоко и внася смут и безредие. Законспириран подстрекател. На изнасилвания, войни, саботажи... Това не след дълго е започнало да дърпа конците на Джен, който е станал марионетка в лапите на Гея.

– И още тогава ли... на кабела?

Джен беше съмнителен още в началото след крушението на „Рингмастър“. А за изкачването по кабела да не говорим. Чироко изтръпна при спомена за изнасилванията.

Тогава тя не позволи на Габи да го кастрира и все още не съжаляваше за великодушното си, нищо че Джен им отрови живота през следващите три четвърти век и донякъде стоеше в основата на събитията, довели до смъртта на Габи. Съжаляваше само, че не му бяха видели сметката.

Откриха, че е твърде трудно да бъде пречукан. Веднъж Габи му беше кръцнала гръкляна и го бе оставила агонизиращ. Но той беше оживял.

И така, Джен беше станал проклет като Снич. Ако не го мародериш, не можеш да измъкнеш от него това, което искаш. И през годините, всеки път когато Габи бе налетявала на него, тя кръцваше по нещичко от него – я ухо, я няколко пръста, тестиси... Всичко заздравяваше, но за разлика от Чироко и Габи, при Джен белезите оставаха.

– Не, на кабела – не! – отвърна Габи. – Не точно там, искам да

кажа. Гадинчето не е директен подбудител. То само нашепва разни идейки. Джен беше като шизофреник. Мисля... че може й да е имал известна склонност към изнасилване, за да може подстрекателят да му действа. По-късно вече не е имало никакво значение какво мисли самият Джен. В известен смисъл вече го нямало. Бил е умрял отдавна.

Габи въздъхна и поклати глава.

– Това ме кара да се срамувам. И ако има чудо, то е, че Джен е понесъл толкова, и то дълго време. Чудо е дори идването му на място, където... Гея никога не поглежда. Тя все още получава доноси от своята къртица-шпионин, но се преструва, че не идват оттук.

– Защо?

– Защо? Защото е луда. И заради... още нещо, което скоро ще видите.

Конъл вече беше се върнал, презеленял.

– Какво му е сторила? – тихо попита той.

За миг Чироко се заблуди, че пита какво е сторила тя. Но Конъл гледаше Габи, която му обясни за издевателствата на Гея. Той я изслуша мълчаливо.

– А Калвин? – каза Чироко.

– И той имаше шпионин. Но Свирчостоп знаеше и почти незабавно го ликвидира. Но как – не знам. – Тя сви рамене. – Убиването на клепалото в главата на Калвин е причина той да умира сега.

– Кой е Калвин? – попита Конъл.

– Оня, черничкия, от твоите комикси. Сещаш ли се?

– И той е жив още?

– Да. – Чироко отново се обърна към Габи. – А Бил?

– Когато се върна на Земята, се уволни от НАСА и почна да работи за Гея. Открито, но и подмолно. Май и той е имал същото гадинче като Джен. Не ме питайте за Август или Април – не знам какво им е сторила Гея.

– Колко неща знаеш всъщност? Ще ми кажеш ли още нещо?

– Знаех го, че е тъдява – произнесе ни в клин, ни в ръкав Джен. Всички го зяпнаха. – Рибета му дай – поясни Джен и посочи към кофата. – Угои се, значи, от тия рибета. Знаех го, че е там. Пикаше ми на мозъка, мамка му. – Той се изкиска.

– Знаеш ли кой го е поставил, Джен?

– Гея.

– Какво мислиш за това?

– Претаковачка. – Отново се изкиска и тръсна глава. – Седех си

тъдява, значи, и си мислех к'во ли не.

Габи заговори на Чироко сякаш Джен беше глух. А може би действително не ги чуваше.

– Тоя диалект му е подарък от Гея. Сещаш ли се за аналогията с филмите? Тя искаше той да е характерен актьор. Шут, лаладжия, аверче... не знам. Простонароден хумор.

– Забавно, няма що! – избухна Конъл.

– Тонове смях – съгласи се Габи. – Гея винаги е била забавна като карцином в дебелото черво.

– Изфркъна ми зъркела – каза Джен и отново се изсмя. – Напих бая да мислим. Как не се пръснах, братче. И он зе, че изфркъна. Боля, зер. Мъчих се да го набутам пак, ама нече. – Отново кикот. – Мислих, оно че зарасне. И друг път те така е било. Нема, братче. Веднъж си кръцнах ръката, писна ми, значи, да мислим, па мислих да спрем да мислим. Нема, братче. Зе, че пак порасна. – Замисли се над казаното и обобща. – Мисленето скапва.

– А за какво мислиш, Джен? – запита го Габи.

Той извъртя окоото си към нея.

– Ами как! – най-после рече той. – Мислих к'во да се прави. Некой трябва... да я затрие, ето к'во! – Той ги погледна.

– Може би има начин, Джен – отвърна Габи.

Той присви очи, изпълнен със съмнения.

– Не се майтапи с бате Джен, Габи. – И май се притесни, забъбра, сви рамене, държеше се като бито куче.

– Ама верно ли, Габи? Исках да те видим. Исках да ти кажем... мамка му... Мъка ми е... – Изглеждаше още по-притеснен. – ...мъка ми е, че те утепах.

– Това е минало, Джен – отвърна Габи.

За първи път смехът на Джен прозвуча по-разумно.

– Ами? Много гот. Требва да знаеш... – Той се огледа в тъмнината. После, трудно, но все пак успя да се върне към действителността.

– Може би има нещо, което можеш да сториш – каза Габи. – С Гея.

– С Гея?

– Но ще е опасно. Ще бъда честна. Може да те убият.

Джен я изгледа. Чироко се чудеше дали я е разбрал. После видя как от единственото му око се отрони сълза.

– Демек... демек най-после че спрем да мислим?

ПЕТНАЙСЕТ

Габи ги отведе в леговището на Океан, чрез телепортация, от която им се виеше свят и която бе използвала при предишния сън. Когато Чироко се освести и се огледа, изпита чувството, че вече е идвала тук.

Но грешеше. Просто имаше голяма прилика с пещерата на Диона. Най-вече заради огромната позеленяла тръба, издигаща се от руините на мозъка, който някога е бил Океан, право нагоре в мрака. Преди да достигне нивото на пода, тя се разклоняваше на на север и на запад. Чироко се помъчи да се сети на какво ѝ прилича това и накрая успя. На порутена къща с голи крушки, висящи от тавана, също и висящи жици за тостера и телевизора.

Ровът бе дълбок и пресъхнал. Тук отдавна нямаше живот. Чироко се извърна към Габи.

– Какво е станало?

– Може би никога няма да узнаем. Части от случилото се са все още в съзнанието на Гея. Други са изгубени. Станало е преди хиляди години. Но мозъците никога не са били отделени от нея. Мисля, че Океан, просто е умрял. Гея не е могла да приеме факта... Как да ти обясня... Гея се е почувствала предадена. Отказала е да повярва в нещо толкова фантастично, като смъртта на Океан. Така нейното съзнание се раздвоило и тя е разпротряла невроните си дотук – единият отива към мозъка на Мнемозина, а другият – към Хиперион, и се превръща... в Океан. И този, последният станал гадното копеле. Имало е и борба на физическо равнище, но мисля, че Гея я драматизира. Всъщност, тя винаги е говорела само за себе си. Когато говориш с кой да е от регионалните мозъци, всъщност разговаряш с фрагмент от личността на Гея. Тя се раздвоява все повече и повече. Тя... аз все още не мога да ти кажа всичко, но тя е създавала... система, с която да поддържа дейността навсякъде. Тази петнайсетметрова жена, с която ще се биеш, е също част от системата. Ти също. Такава съм и аз, въпреки че това бе случайност. Само толкова мога да ти разкрия.

Габи се обърна към Джен.

– Ако ти кажа да направиш някои неща, ще ги направиш ли? Ще ги запомниш ли? Като знаеш, че те ще наранят Гея?

Окото на Джен заблестя.

– Ами, как не. Джен помни. Джен нарани Гея.

Габи въздъхна.

– Тогава и последният детайл идва на мястото си.

Габи ги остави в покрайнините на лагера. Чироко и Конъл тръгнаха към светлинките.

Той се препъна и тя го подкрепи – и разбра, че той плаче. Поколеба се, после го прегърна. Той плачеше като дете, но бързо се овладя и се отдръпна притеснено.

– По-добре ли си вече?

– Просто си спомних... какво исках да направя с теб, когато дойдох на Гея.

– Не ставай глупак. Аз самата не знаех повечето от нещата, които току-що чухме.

– Горкият човек. Горкичкото копеле.

– Когато се събудиш, ще си по-добре.

Той я погледна втрещено, после стисна ръката ѝ и се отдалечи към палатката си.

Чироко влезе в своята. Постовият ѝ поиска парола, после я позна и козирува. Не изглеждаше изненадан, че е успяла незабелязано да се измъкне от палатката.

Де да можеше само да хвърли един поглед на леглото... Чироко въздъхна и дръпна платнището на входа, подготвяйки се за превъплъщението, което все още я караше да се чувства неловко, макар сегашното ѝ беше трето.

Но вътре нямаше друга Чироко.

Стъписа се, зачуди се, седна на леглото и пак размисли. И в крайна сметка реши, че няма смисъл да се събужда, щом не е спала.

Погледна за часа, видя, че приближава времето за тръгване и отново излезе навън, за да задейства нещата.

* * *

Армията се придвижи до Хиперион.

Целта се виждаше при ясно време още от средата на Мнемозина. Южният вертикален кабел, който сочеше право към сърцето на Пандемониума, се набиваше на очи. Сега, по време на марша по вълнистите хълмове на югозападен Хиперион, понякога виждаха базалтовия пръстен около Студиото.

Мостът над река Урания беше един от малкото, които все ще функционираха по Околовръстната магистрала на Гея. След щателна проверка инженерите и сапборите докладваха на Чироко, че всичко е наред, но

тя все пак взе предпазни мерки. Колите се движеха на дистанция, а войниците не вървяха в крак. Мостът издържа.

Гея бе построила и мост над Калиопа. Язовирната стена, изградена по нейно нареждане, бе от пръст, а турбините – малки, дори по човешките стандарти за хидроелектроцентрали.

Със самолети бе докаран още динамит и след като армията пресече стената, Чироко я взриви. Наблюдаваха как в нея зейва огромна дупка и започнаха да ликуват, когато езерото бързо я превърна в руини. Чироко унищожил и турбините. Охраната на дигата беше кажи-речи никаква – шестима техници – Железари, които очевидно не бяха доволни, че творението им рухва.

Чироко не знаеше дали да го смята за добър или лош знак. Постовите ѝ бяха нащрек и бдяха за движение на войските на Гея, но такава нямаше.

ШЕСТНАЙСЕТ

Отдавна Гея гледаше почти непрекъснато военни филми.

Захранването не би могло да угасне в по-неподходящ момент. По време на последната част на „Мостът на река Куей“. Напрежението нарастваше в един от най-скъпопоструващите финали на всички времена. Чуваха се стъпките на дребния японец зад завоя и май момчето се опитваше да помогне на японците да разминират моста, и...

Алек Гинес, горчиво си помислил тя. Приличаше на поличба. Тя не вярваше в поличби, разбира се...

После захранването угасна. Една далечна част от съзнанието ѝ знаеше къде е причината, но тя не искаше да мисли за това. Всичко бе започнало като забава, но тя все повече и повече се отегчаваше с всеки изминал ден.

Филмите ѝ омръзваха, ако трябва да си говорим истината. Омръзна ѝ и този малък пикльо Адам, вонящия пияница Крис. Най-вече ѝ бе омръзнало да чака да се появи Чироко Джоунс. Не мислеше, че срещата ще оправдае надеждите ѝ, когато стъпче проклетата кучка.

Тя беснееше, докато се мотаеха наоколо и пускаха резервния генератор, мъкнеха трансформатор за захранването на прожекторния апарат... всякакви скучни дребни неща, вършени от скучни дребни техници. Не знаеха ли, че тя е звезда?

Накрая успяха да го пуснат. Няколко секунди се опитва да тръгне,

после спря и лампата прогори дупка в лентата.

Стига. Стига толкова.

Тя уби оператора и пристъпи на дневна светлина, за да види дали армията на Чироко вече не идва.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Последният лагер беше само на десет километра от Пандемониума. Оставаше само един лесен преход. А на Гея, разбира се, Главкомандващият не се притесняваше в кой час на деня да атакува.

Трябваше да се свършат две неща.

Чироко свика на свръхсекретно съвещание Нова, Клавесин, Конъл, Роки, Робин, Серпент, Валя и Кларинет в голямата палатка на главния щаб. Дори на патрула бе наредено да се отдалечи на петдесет метра.

Тя се изправи пред приятелите си и ги изгледа един по един. Беше повече от доволна от това, което виждаше, и отвратена от онова, което й предстоеше да каже.

– Робин – започна тя. – Не съм те лъгала. Но не ти казах и цялата истина. Вероятността Назу да ухапе смъртоносно Гея е едно на хиляда.

Робин отместа поглед, после бавно кимна.

– Мисля, че го знаех.

– Дори да убие Гея... имам предвид онова чудовище в Пандемониума, не истинската Гея, която Назу не може никога да ухапе... От това едва ли ще има някаква полза. Всъщност аз дори разчитам на това Гея да я убие.

– Назу вече не е моят демон, Капитане – отвърна Робин. Тя отново погледна Чироко и в очите ѝ имаше сълзи. – Искам да кажа, че наистина вече не мога да я нося в торбата ми, нали?

– Не. Но все още мога да я върна. Ще минем и без нея.

Робин поклати глава и се изправи.

– Оставям ти да прецениш как е по-добре, Чироко.

Беше ред на Чироко да извърне глава.

– Дано не сбъркам. Но не винаги съм наясно кое е добро. – Тя изгледа останалите от групата. – На вас съм поверила много неща. Сега ще ви кажа още една тайна – не ви казвам всичко, дори и сега, защото дори аз самата не го знам. Но има само един-единствен шанс, и аз го поемам. Нова!

Личеше си, че младата вещица е смаяна. Чироко уморено ѝ се

усмихна.

– Не, нямам големи изненади за тебе. Но ти единствена от присъстващите си виждала Калвин. Спомняш ли си го?

Нова кимна.

– Той умира. Не се знае дали Титанидите-лечители могат да му помогнат, защото той не дава да то прегледат. Навремето беше лекар, затова вероятно знае, че болестта му е неизлечима. Той иска на всяка цена да извърши нещо, и то убийствено. Затова двете ходихме при него, за да провера дали не се е отказал. Държи на своето.

– Ама че се напих тогава! – каза Нова с усмивка.

– Конъл. Ти видя Джен. Това, което му предлага Габи... той едва ли ще го направи като хората. Вероятно няма да оцелее. Двете с Габи го знаем.

Конъл заби поглед в ботушите си, после вдигна очи.

– Джен е готов да умре, както никой друг. Според мен за него смъртта е благословия... и мисля, че той е наясно какво прави.

Чироко му беше благодарна. Конъл винаги имаше право. Тя пое дълбоко дъх, опитвайки се да възпре собствените си сълзи.

– Клавесин. Валия. Серпент. Клари...

Кларинет пристъпи напред и сложи нежно ръка на рамото на Чироко.

– Капитане, след като е настъпил часът на истината, трябва да ти кажа, че ние вече сме разбрали, че...

– Не – отвърна Чироко и извърна глава. – Оставете ме аз да говоря. Вие всички знаехте, че Крис е жертва. И че спасението на Адам е моята първа цел. Това е лъжа. Има една друга, по-важна цел. Но за мен тя е по-важна... ако всичко приключи с мен и Адам, и със смъртта на Гея, ще го броя за победа.

Кларинет не каза нищо. Валия пристъпи напред.

– Вече сме го обсъждали – каза тя. – Но тайно от останалите Титаниди, затова решението е еднолично. Но ние четиримата сме готови да поемем отговорност и чувстваме, че расата ще ни подкрепи. Трябва всичко да се рискува, за да бъде премахнато голямото зло.

Чироко поклати глава.

– Надявам се да не грешите. Има... голяма вероятност дори Гея, Адам и аз да умрем, прекрасната раса на Титанидите – която, кълна се, обичам повече от моята собствена – да оцелее. Но ако Адам и аз бъдем убити, а Гея оцелее, тогава вие сте обречени. И това е моят първи приоритет: нещото, наречено Гея, да бъде изтрито от лицето на Вселената.

– Ние сме с теб в това начинание – увери я Кларинет. – Отговорността за спасението на Адам ще бъде и наша... – Той махна с ръка, включвайки цялата група. – Седем души от две раси, но свързани чрез обичта. Така и трябва да бъде.

– Така и трябва да бъде – изпяха всички Титаниди. – Сега животът на Адам е в нашите ръце. Забрави за него – той е наша грижа. Каза ни какво да правим и ние ще вложим всичко от себе си. Просто ни вярвай... и изпълни дълга си.

– Ти винаги ще си нашата Магьосница – каза Серпент и останалите Титаниди се присъединиха към него.

Чироко не си позволи да даде воля на чувствата. Отново се обърна към тях.

– Това може да е последното ни виждане – каза тя.

– Тогава живите ще тачат вечно паметта на загиналите – заключи Клавесин.

Чироко се прегърна и разцелува с всеки един от приятелите си. После ги изпрати по пътя им. Мислеше, че е изплакала всичките си сълзи още в Таксидо Джанкшън, но когато остана насаме, откри, че се е заблуждавала.

Трябваше й време, преди да събере генералите.

Когато насядаха около масата, Чироко изпита неудобство от маниера си да замества имената им с номерата на техните дивизии. Това беше неин начин да изрази своята неприязън към военните. Но сега беше друго. Те бяха жертвали живота си заедно. Играта с номерата трябваше да приключи, веднъж и завинаги.

Командирът на втора дивизия се казваше Парк Сик Чи – дребен кореец около петдесетгодишен. До него седеше бледа и невъзмутима Надаба Шалом – опората на Осма. Дийгал Куросава, мелез от бялата, жълтата и черната раса командваше Сто и първа.

Всички бяха служили на Земята, но най-много да бяха стигнали до лейтенант в йерархията. Сред подчинените им имаше и с по-високи рангове... но нямаше бивши генерали. Навремето в Белинзона любимото и единствено местно развлечение бе линчуването на бивши генерали. Линкуващото множество ги изгаряше на клада.

Така че в началото изпълняващите този ранг предпочитаха да ги наричат „цезари“. После лека-полека предубеждението към думата генерал изчезна.

– Парк. Шалом. Куросава. – Тя кимна към всеки, те също й

кимнаха. – Първо... няма да изграждаме обсадни кули.

Те бяха изненадани, но се опитаха да не го показват. Доскоро биха задавали въпроси. Сега просто слушаха.

– Това, което ще се случи тук, ще прилича малко на голям парад. Ще бъде нещо като карнавал, нещо като широкоекранен спектакъл. Чудовищен филм. Наречете го както искате – може би фиеста. Но само не война.

Дългата тишина бе нарушена от Куросава.

– И все пак какво ще е?

– Ще ви кажа веднага. Първо... ако планът ми се провали, аз ще съм мъртва. Ще се наложи да продължите без мене. Би било глупаво да разчитам, че ще раздавам заповеди от отвъдното. Тогава ще се наложи вие да вземате решенията. – Тя посочи към Парк. – Ти ще поемеш командването.

Тя отново ги изгледа. Нямаше претенции, че умее да чете мисли, но имаше представа какво се върти в умовете им. С общо четирите дивизии Парк имаше всички шансове да завземе властта. Чироко беше преценила, че той е човекът, който е най-далеч от амбицията да става диктатор. Но знаеше, че е създала потенциално чудовище в лицето на самата армия. Само ако имаше друг начин...

Но Гея пожела война и трябваше да получи поне илюзията. За да бъде отклонено вниманието ѝ не би било достатъчно нищо по-малко от армия.

– Преди да пристъпим към непосредствените задачи, ще ви дам един съвет за ситуацията, в която ще се озовете, ако бъда убита. Приемете го както искате. Съветвам ви да се оттеглите.

Тя изчака, но ответна реакция не последва.

– Можете да сринете стената. Но хората зад нея числено ви превъзхождат. Ще понесете тежки загуби... и в крайна сметка крах. Ако Гея реши да ви преследва... ще изживеете невъобразим кошмар. Ще стъпче войските, бавно, методично. Тя никога не спи, никога не се изморява. Нека моята смърт за вас е сигнал за незабавно оттегляне. Бързайте към Океан, там ще сте в безопасност, поне за известно време.

Видя, че е успяла да уплаши поне двама. Парк беше присвил очи и Чироко имаше представа какво мисли.

– Ако тя оцелее – започна Парк. Очите му станаха още по-тесни. – Тя някой ден ще дойде и в Белинзона.

– Мисля, че е неизбежно.

– Какво ще правим тогава? – запита Шалом.

Чироко сви рамене.

– Не знам. Може би ще създадете оръжие, което да я убие. Дано. – Тя посочи с пръст към стените на Пандемониума. – А може би ще е най-добре да паднете в нозете ѝ, като онези бедни души там, вътре. Поклонете ѝ се, кажете ѝ, че е велика и че последният ѝ филм е фантастичен. По три пъти на ден гледайте като послушни роби филмите ѝ и се благодарете, че сте оцелели. Не знам дали е по-добре да загинете свободни или да живеете като роби.

– Лично аз – тихо каза Парк – бих предпочел да умра. Но да се върна на въпроса. Приемам оценката ти за тази хипотетична ситуация. Сега би ли ни казала какво да правим днес?

Чироко се наведе, сложи лакти на масата. Почувства се като пройда, готов да раздава белязани карти.

– Някой от вас да е чувал за борбата с бикове?

ОСЕМНАЙСЕТ

Крис заслиза надолу по стълбата. От няколко рота стоеше на стената, малко на запад от портала „Юнивърсъл“, и наблюдаваше как се приближават войските на Чироко.

Първо бе впечатлен, видя му се внушителна. През телескопа виждаше дори най-дребни детайли, като униформите на войниците например.

Колкото повече гледаше, толкова повече посърваше. Голямо смятане падна. Но както и да го въртиш, цифрите бяха по-малки от очакваното. И на Титанидите също.

Междувременно Крис не бе стоял със скръстени ръце. Когато по клокарската мрежа на Пандемониума плъзна новината за приближаващата се армия, той се опита да разузнае с какви ресурси разполага Гея. Без да се набива на очи, макар че на Гея едва ли ѝ пукаше. В действителност тя често се хвалеше, че има сто хиляди бойци.

Това беше истина... но и измама. Зад стените имаше цяла сюррия народ и всичките сяха да се бият. Но за разлика от обучената армия на Чироко, войските на Гея според Крис бяха паплач от статисти, които знаеха само да вдигат стойки и да си придават зверски вид пред камерите.

Но имаше и някои неща, които би искал да предаде на Чироко. Един шпионин не струва пукната пара, ако не може да изпрати донесенията си по назначение. При тази мисъл зверски му се допи бира...

Тръсна яростно глава. Беше се зарекъл да не пие бира до края на битката. Трябваше да е готов, ако се появи шанс... но се чудеше дали ще се усети. Твърде дълго бе живял в мрак. И при тази мисъл още по-зверски му се допи бира...

По дяволите.

Гея прекрачи през стената. Тя неуморно обикаляше и проверяваше готовността на войските, предислоцираше ги насам и натам, с две думи, изморяваше ги още преди да започне битката.

– Хей, Крис! – извика тя. Той се извърна и я погледна. Гея посочи на север, към армията. – Какво мислиш? Наистина са прекрасни, нали?

– Ще ти скъсат задника, Гея – отвърна Крис.

Тя се заля от смях. Крис все по-често играеше ролята на придворен шут, който може да изрича и най-скверните слова, позволени само на една комична фигура. Това не му помагаше особено и дори не го и забавляваше.

По дяволите, само да имаше начин да го каже на Чироко...

Трябва да я уведоми, че Гея има оръдия.

Но тя може би знаеше, така че Крис може би нахалост се притесняваше. Пък и оръдията бяха калпави. Крис проследи тестването им – от безопасно разстояние, защото един от ранните модели избухна, убивайки шестнайсетима.

Обсегът им също не беше голям, а точността – ниска. Но наскоро Железарите създадоха нов вид топове, с гюллета дум-дум. Те разпръскваха хиляди шрапнели и биха създали проблеми на Чироко, ако шурмува стената.

Имаше и бъчви с вряла мазнина, но Чироко може би го бе предвидила. Гея има и стрелци...

И още една лоша новина. Гея имаше и пушки. Е, малко на брой и кремъклийки, които се зареждаха по-бавно от оръдията и по-често от тях гърмяха в ръцете ти. Войниците се бояха да стрелят с тях.

Крис се чудеше коя от двете злини е по-малка: да се биеш с оръжие, което може да избухне в ръцете ти, или с голи ръце.

Съвсем наскоро бе имал един ужасен момент – видя войници с най-съвременна екипировка и лазерни пушки. Един такъв отряд стигаше да унищожи цял римски легион.

После се натъкна на един от войниците в столовата. От три метра измамата беше очевидна. Цялата екипировка беше чиста бутафория.

Върна се обратно в Тара. По пътя срещна пешаци, отряд кавалеристи, въоръжени с истински саби, но дървени пищови. Конете им бяха от

тия, които Гея снимаше в уестърните и по определен сигнал се строполяваха като убити. Нямахме ли да е страшно, ако кажеше на Чироко какъв е сигналът?

По-късно се размина с римски легионери с бронзови щитове и пурпурни полочки, с нацистки шурмови отреди, с тромави групи шурмоваци от „Междувездните войни“. Нагледа се на какви ли не, докато стигне до Тара: американски войници от „На западния фронт нищо ново“, войници от конфедералната армия в „Отнесени от вихъра“, хуни, монголи, бури, федерални войници, апачи, зулуси и троянци.

Каквото и да мислеше за Пандемониума, имаше страхотен реквизит.

Изкачи се по широкото стълбище и намери Адам седнал на мраморния под в една от огромните стаи – играеше си с железницата си. Играчката би истинско чудо от сребро, инкрустирано със скъпоценни камъни с такава големина, че да не се задави, за всеки случай – Адам вече не лапаше неща, които не ставаха за ядене. Дърпаше локомотивчето с клатушкащите вагончета и викаше: „Пуф-паф, пуф-паф, ту-тууу!“

Видя Крис, радостно захвърли играчката в стената, като нарани мекия метал.

– Искам да летя, тати! – развика се Адам.

Крис се приближи, грабна Адам и го завъртя. Адам се разсмя неудържимо. После го понесе към балкона на втория етаж. И двамата се загледаха към север.

Гея-Монро вече бе достигнала портала „Голдуин“ и се връщаше към „Юнивърсъл“, разположен най-близо до войските на Чироко и един от любимите на Адам: той харесваше Мики Маус на портала „Дисни“, големия каменен лъв на „Метро Голдуин“ и въртящия се глобус на „Юнивърсъл“, в този ред. Адам посочи:

– Ето я Гея! – извика той. Винаги бе горд и доволен, щом зърнеше туловището ѝ. – Искам долу, тати – заповяда той и Крис се подчини.

Адам се забърза към телескопа. В Тара имаше около сто чудесни телескопа само за тази цел. Адам грубо ги подмяташе, както и останалите си играчки. И винаги на ставане намираще счупените лещи заменени с нови, отпечатъците от пръсти изтрити и медните тръби лъснати.

Вече се справяше самостоятелно с тези уреди. Бързо откри Гея. Крис отиде на съседния, за да вижда това, което вижда Адам.

Гея строяваше войските зад стената, сочейки с пръст. Крис видя как Адам леко да отмести телескопа по посока на слънчевите поля на Хиперион, където бе разположена армията, прилична на мравуняк. И

запита:

– Какво е това, тати?

– Това, детето ми, е Чироко Джоунс и нейната армия.

Адам отново погледна, очевидно впечатлен. Може би се надяваше да мерне самата Джоунс. Напоследък я беше гледал в много филми, като „Гълтачи на мозъци“, „Чироко Джоунс среща Дракула“, „Съществува от Черната лагуна“. Някои от тях бяха земно производство и там Чироко по метода на заместването играеше лошото чудовище. Но повечето от кинолентите бяха нови, със запазена марка на Пандемониума и мото „Гея, великата и могъщата“. Понякога Гея използваше убедителни дубли на Чироко, понякога го постигаше с помощта на компютърна обработка. То си беше чиста халтура, но и въпрос на бюджет. Крис знаеше от слуховете в столовата, че повечето изкормвания, ампутации, обезглавявания и скокове от високо бяха снимани на живо, без манекени и каскадьори.

Не можеше да се определи как влияеха тези филми на Адам. Поднесени бяха като драстично нравоучителни истории с Чироко в ролята на вечния злодей, който почти задължително бе убиван в края, за радост на зрителите. Но Крис си спомняше, че както Дракула, така и Франкенщайн, тия киноизкопаеми, будеха интерес у децата. Като че ли и Адам реагираше така. Възбудата му нарастваше, щом видеше Чироко на екрана.

Явно Гея си правеше сметки Адам възприема Чироко като лошия, злодея.

От друга страна имаше и компютърно обработена версия на „Кинг-Конг“.

Телевизионната версия на Пандемониума беше по-различна. Гея играеше ролята на Конг, а Чироко – на Карл Денъм. Фей Рей не участваше във филма. Всичко беше нагласено така, че да пасва на класическата заключителна фраза след сгромолясането на Гея: „Това бе красавица, убита от чудовище“. А злото Чироко/Денъм казва: „Сега светът е мой“.

Беше невъзможно да се мисли за Конг, без да се сетиш за причиняващата световъртеж гледка на Двайсет и четири каратовата магистрала. Недалеч от нейния завършек при главния вход на Тара се мъдреше голяма черна топка с дълги уши. Чутурата на Конг, чиито очи винаги проследяваха Крис с тъжен поглед.

– Какво ще стане сега, татко?

Крис се върна към действителността. Това беше любимият въпрос на Адам. Когато гледаше телевизия и ставаше напечено, Адам

поглеждаше към Крис и уплашено задаваше същия въпрос.

Сега какво ще стане?

„И всички ние се питаме същото“, помисли си Крис.

– Май ще има война, Адам.

– У-оу! – извика Адам и отново се лепна за телескопа.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Атаката на Пандемониума стартира с изпълнение на „Камбаната на свободата“ на Джон Филип Суса, от внушителния Духов оркестър на Титанидите от Армията на Белинзона.

Гея се бе покачила на каменната стена и наблюдаваше всички приготовления на оркестрантите, съпроводени от вихрушка слънчеви зайчета от лъскавите инструменти, заслуша се и в двутактовата начална фраза. После подскочи от удоволствие.

– Това е... Монти Питона! – крещеше тя.

Изведнъж се встрещи от изненада. Чироко бе постигнала непостижимото – Титанидите маршируваха. Знаеше се, че обожават маршовете, но хич не ги бива да стъпват в крачка. Но сега го правеха за чудо и приказ и препускаха така, както само те бяха способни. Страхотно. Един от ранните маршове на Суса, „Камбаната на свободата“, адаптиран от комедианти и използван като рефрен, беше познат на Гея от доста филми и телевизионни сериали.

Скоро тя беше съвсем завладяна. Маршируваше напред-назад покрай каменната стена и така изкомандва собствените си войски, че скоро те замаршируваха напред-назад заедно с нея.

Титанидите се спряха на разумна дистанция от защитния ров и продължиха своя марш около Пандемониума в посока, обратна на часовниковата стрелка, като се насочиха към портата „Юнайтед Артисте“ Приключиха с „Камбаната на свободата“ и тутакси подзеха „Полковник Боги“, Гея се понамръщи при спомена за скорошна неприятна сцена с филма, но бързо си възвърна доброто настроение, най-вече когато половината Титаниди свалиха инструментите и изсвирукаха припева.

Последва „Седемдесет и шест тромбона“. Много от мелодиите се асоциираха по един или друг начин с отделни филми.

Когато звукът заглъхна с отдалечаването на оркестъра, Гея отново погледна на север, към приближаващата се самотна фигура, цялата в черно, на петдесетина метра от друга голяма група Титаниди. Зад тях, в

идеални редици, прииждаха легионите. Бронзови ризници имаха само офицерите и Гея реши, че Чироко е минала доста евтино. Но затова пък металът лъщеше идеално, а освен това и обикновените пешаци изглеждаха бодри, компетентни и целеустремени.

От северозапад се приближаваше и цепелин. Дори от двайсет километра си личеше, че това е Свирчостоп.

Армията продължаваше марша си. А цепелина спря на пет километра разстояние и три километра височина. Гигантът бавно се завъртя и извърна хълбок към Гея и Пандемониума.

Към Чироко се запътиха някакви човеци, които не приличаха на войници, и поставиха нещо пред нея. После Свирчостоп заблестя с хиляди светлини, които изрисуваха лика на Чироко. Гея високо оцени трика. Не знаеше, че цепелините са способни на такива номера.

– Гея! – прогърмя от цепелина гласът на Чироко.

– Чувам те, Демон – отвърна Гея. Гласът ѝ нямаше нужда от усилватели. Чуваха го дори в Титантаун.

– Гея, тук съм с могъща армия, решена да свали злодейската ти власт. Не искаме да се бием с теб. А да се предадеш. Гарантираме ти неприкосновеност. Спести си унижението от краха. Свали мостовете. Ще влезем в Пандемониума като победители.

За миг Гея се зачуди какво глупачката би направила, ако тя наистина се предаде. Дали се е запасила с достатъчно големи белезници.

– Разбира се, не ти стиска да се бием! – прогърмя тя. – Ще бъдете избити. До един. Моите войски ще стигнат Белинзона и ще покорят и шепата верни твои поддръжници. Ти се предай, Чироко.

Отговорът, естествено, не изненада Чироко. Последва дълга пауза, след което серия от експлозии хвърли в смут обсадените, но се оказа че това бе само пукотевницата от преодоляването на звуковата бариера.

Самолетите на военновъздушните сили на Белинзона се стрелнаха нагоре с елегантен винт и се подредиха в права линия с почти допрени крила. И заизпусаха на пунктири облачета дим. При повторното им преминаване отново последваха звукови експлозии. А точките оформиха думи.

– Хора от Пандемониума! – изрева огромният лик върху хълбока на Свирчостоп. И самолетите изписаха ХОРА ОТ ПАНДЕМОНИУМА.

– Хвърлете веригите си – прогърмя Чироко. ХВЪРЛЕТЕ ВЕРИГИТЕ СИ. Сновяха като совалки...

Очевидно се правеше с компютри. Само те можеха да изхвърлят малките облачета пушек с такава прецизност. Единствената работа на

пилотите бе да не изкривяват идеалните прави. Почти веднага след изписването на целия ред думите се изтриваха от мощния въздушен поток, предизвикан от маневрирането, изчиствайки небето за следващата фраза.

– Долу оковите... спуснете мостовете... бягайте към хълмовете... там ще сте защитени...

„Стига толкова“, помисли си Гея. И заповяда да започва нейното представление. След секунди небето се изпълни с искрящи фойерверки, за отвлечане на вниманието от небесните драсканици. Тя се постара голяма част от чудесата на пиротехниката да експлодира колкото се може по-близо до цепелина. Не хранеше надежда, че ще му навреди, но шумът щеше му действа на нервите.

Странни неща ставаха с тоя Свирчостоп. Гея знаеше какви ги беше къдрил над Белинзона. Но едно бе е го чуеш, съвсем друго – да го видиш. Не му действаха нито тия дребни огнедишащи самолетчета, нито фойерверките – и една от петардите би трябвало да е достатъчна, за да го запрати към Рея като спукан балон.

Не след дълго и фойерверките, и надписите по небето изчезнаха. Символи, допусна Гея. Чироко добре се справяше с тях. Чудеше се дали ще бъде така добра и когато започне битката.

И тогава земята затрепера под краката ѝ.

Само един от генералите знаеше за какво говори Чироко, когато спомена бой с бикове. Но дори и той не беше виждал.

Чироко мислеше, че е последният жив свидетел на истинска корида. Майка ѝ я беше завела веднъж, като малко момиченце, точно преди ги забранят в Испания, последната страна, в която тези представления все още бяха разрешени.

Майката на Чироко смяташе, че не е правилно детето да бъде пазено от цялата грозота и бруталност на света. Заведе я с чисто образователна цел, защото лично тя не одобряваше боя с бикове – това бе политическо искане на Движението за спасение на китовите от няколко десетилетия. Чироко беше дете на войната, дете на насилието, а майка ѝ бе жилава, самостоятелна жена, която се държеше малко странно след времето прекарано в арабски затвор.

Това бе един от най-ярките детски спомени на Чироко.

Наблюдавала бе в захлас този невероятен спектакъл, конниците, замървачи с копия мощния бик, алената кръв по хълбоците му. Преди появата на матадора, бикът представляваше жалка гледка: заслепен,

объркан, достатъчно разярен, за да налита на всичко, което се движи.

Тогава на арената се появи дребният матадор. И започна голямото надлъгване с магическия плащ и бикът застиваше, оглупял от болка, сякаш се мъчеше да разбере защо светът се е опълчил срещу него по такъв гротескен начин. Чироко бе искала да се отдели от тълпата. Мразеше тази тълпа. Искаше ѝ се бикът да разпори матадора и би ликувала, ако червата му се пържеха на жекото испанско слънце.

Но уви. Лошият спечели. Гадният дребен мухльо прободете полумъртвия бик право в сърцето. После се отдръпна да приеме оглушителните овации и Чироко изпита неистово желание го види мъртъв, да го убие. Вместо това тя повърна.

И сега ѝ предстоеше тя да бъде матадорът.

Но сравнението на Гея с бик не беше точно – тя не беше безпомощна, нито невинна, а още по-малко глупава. Освен това Чироко не се биеше за забавление. В тази корида, разумно погледнато, повечето предимства бяха на страната на бика, сиреч Гея.

Що се отнася до истинската корида, и там на пръв поглед предимствата бяха на страната на бика. Но познавачите знаеха, че матадорът почти не е застрашен. Той си играеше с бика, убиваше го... и мамеше всички, че е направил нещо фантастично.

Но принципът беше същият. На голямото надлъгване. Чироко възнамеряваше да размахва червения плащ, да ѝ причинява болка, а Гея, също като онзи бик, да се чуди откъде ѝ идва... и да я пониже, когато я омаломощи.

Първата част от представлението бе приключила. Лозунгите в небето, духовата музика. А и Гея сама се беше включила, с фойерверките.

– Помни – каза Габи при последната им среща. – В много отношения Гея е деградирала до умствените възможности на петгодишно дете. Обича спектаклите. Най-вече затова си пада по филмите. Това е главната причина да започне войната. Поднеси ѝ зрелищен спектакъл, Роки, а аз ще се погрижа за останалото. Но не забравяй дори и за миг, че тя е не само едно голямо дете – другата част от Гея е винаги нащрек за измама. И двете покушения трябва да са правдоподобни.

И така, Чироко загърби телевизионния екип, скръсти ръце и извика Назу.

Земята се надигна. Гея падна, размахала ръце, после се извърна и смаяно видя как във въздуха се разхвърчаха златни павета и буци пръст.

Половината от пътя бе станала на хармоника, около глезена на Гея

се усука нещо гигантско.

Тя дръпна крака си и се стресна от вида на бисернобялата Назу, извисила се на триста метра над главата ѝ.

„Монти Анаконда“, помисли си тя и се прекатури настрана.

Крис и Адам наблюдаваха от балкона на Тара.

– Кинг-Конг! – пищеше Адам.

Крис нервно го погледна. Детето май се забавляваше.

Змията бързо се уви на грамадни пръстени около Гея. Гея се затъркаля. Търкаляше се толкова усърдно и бързо, че успя да разруши три сцени, преди да се изправи. Смачка стотици статисти. Тези, които я видяха да се изправя, не вярваха на очите си. От Гея се виждаше само част от единия крак и едното стъпало.

После се освободи една ръка.

Разнесе се хрущене на счупени кости. Никой не разбираше, че се троши змията. Високо над нея змията гледаше безстрастно жертвата си. Отдавна не бе попадала на плячка като тази. Хефалумпите бяха досадни. Те дори не бягаха.

После се освободи и другата ръка. Ръцете се спуснаха, намериха един пръстен и започнаха да го дърпат.

Змиите нямат изражение на лицето. Всичко, което могат да правят, е да си отворят уста, да премигнат и размърдат език. Опашката на Назу се замаята.

Гея, все още невиждаща, се затътра към стената. Лашна я, реши че идеята е добра и се обърна с гръб, готова пак да я удари. Горните три метра базалт рухнаха. Тя пак я удари.

Някои от навивките на Назу се разхлабиха. Сега се виждаше и темето на Гея. Отново се чу същият звук. Костите на Гея пукаха като сухо дърво, падащо на земята. Костите на Назу бяха по-гъвкави и прасяха като сухи съчки.

Гея заопипва слепешком, търсейки главата на змията. Назу се залюля и се заклати, и я стисна още по-силно. Цяла гора от пречупени дънери под ужасното налягане.

После Гея се качи върху стената. Отлюспваше змията от себе си, по десет метра наведнъж. Отлюспените парчета вече не мърдаха.

Назу отвори уста. Това бе всичко, което можеше да направи.

Гея се стовари възнак и събори глобуса на „Юнивърсъл“, който заподскача надолу по стената. При поредния опит успя да докопа

змийската глава. Хвана устата ѝ и започна да я отваря, отваря, отваря.

Разчекна я. Гея удари Назу в стената и продължи да я удря, докато не се превърна в пихтиеста маса. Изправи се, объркана и задъхана, сграбчила откъснатата змийска глава. После я захвърли, заедно още стотина метра от туловището, през стената в рова. Акулите бързо се събраха и започна луд пир.

Гея беше... прекършена. С разместени стави. Главата приличаше на смачкан пъпеш, снагата ѝ се беше прегърбила като швейцарски планински път.

После се загърчи. Вдигна високо едната ръка, нещо прещрака и се намести. Задвижи бедрата си и отново се чу силен трясък. Притисна лице с дланите си, за да напасне костите. Стъпка по стъпка тя се намести, докато не се изправи в цял ръст, ненаранена, и погледна триумфиращо към Чироко, която наблюдаваше сцената със скръстени ръце.

– Това беше гаден номер, кучко такава! – изрева Гея. После се обърна, прескочи вътре в пръстена на стената и извика на пазачите.

– Отворете портала! Спуснете моста. Отивам да я хвана.

Един от военните съветници се опита да гъкне. И си спечели ритник, който изхвърли разкъсаното му тяло на петнайсет километра, в територията на „Уорнър“. Стражът на портала се втурна френетично да го отваря.

Гея настъпи подвижния мост още докато беше във въздуха. Тежестта ѝ беше причина той да се спусне толкова бързо, че въжетата да се протрият и за се запалят. После излезе от портала „Юнивърсъл“ и закрачи по моста.

Излезе от магическия кръг.

ДВАЙСЕТ

Крис се пресегна към хладилника до стола си – Гея бе много мила и бе осигурила хладилници и бира в изобилие, така че леденостудената бутилка винаги беше подръка, – измъкна запотеното шише и го отвори. Битката със змея отначало всяваше ужас, за да се превърне в един от изтърканите филми на ужасите, които бе гледал с дузини напоследък. Беше нереална. Предопределена. Знаеше се, че жената ще убие змея, и така и стана.

Завладя го тръпка на доволство от бирата. Адам седеше на пода и гледаше, очарован, през процепите на парапета. За пръв път гледаше

такъв филм.

Крис никога не се бе чувствал така безпомощен. Но заповедите на Чироко бяха съвсем ясни. Никакво мърдане оттук, докато не дойдат да ги вземат.

„Някой ще дойде за вас“, бе казала Чироко.

Копнееше този някой да е вече тук.

По рамото го потупа Габи.

Той изпусна бутилката си на мраморната тераса. Адам се разсмя. Беше като сцена от „Тримата глупаци“.

– Крис, трезвен ли си? – попита тя и очите ѝ се присвиха.

– Достатъчно трезвен.

– Тогава ще направиш следното.

Тя му каза с две думи. Просто като фасул. Но Крис го достраша. Тук бе вече цяла година – година на пълно бездействие и бебешки брътвежи. А сега се налагаше да става супергерой.

Знаеше, че всеки момент ще заскимти, затова ѝ кимна.

Габи се изпари.

Побърза към Адам и го взе на ръце с най-милата усмивка, на която беше способен.

– Хайде на разходка – каза му Крис.

– Не искам. Искам още да гледам Гея.

– Ще я гледаме после. Сега ще ти покажа нещо по-хубаво.

Личеше си, че Адам не му вярва, но не каза нищо, когато Крис забърза по стълбите и мина покрай заспалите Ампаро и Суши, и всички останали прислужници. Излезе през задната врата на Тара в гората от кабелни нишки зад нея.

Гея се спря наред пътя. Нещо не беше наред.

Съзнанието ѝ бе фрагментирано, но тя беше му свикнала и знаеше как да се справя. Все по-голяма част трябваше да се концентрира в това тяло. Докато се биеше със змията, не бе способна да мисли почти за нищо друго. Същото ставаше и когато концентрираше енергията, за да изцери раните си.

Но сега ставаше нещо друго. Трябваше да го разбере. Огромното ѝ чело се намръщи замислено.

След кръсъците единият титанидски оркестър с адски джангър на барабаните и ловджийските рогове пое на изток. Така Чироко оставаше сам-сама, почти на километър пред своята армия.

Сега тия Титаниди би трябвало да са почти при портала „Дисни“. А

другият оркестър вървеше в обратната посока, към „Голдуин“. Нима Чироко разпределя силите си, за да атакува?

Последваха дванайсет експлозии. Гея видя малките самолетчета пак да прехвърчат, от запад на изток. И това трябва да се има предвид. Минаха покрай Свирчостоп... на който нещо му ставаше. Цепелинът сякаш димеше или изпускате пара...

Видя, че Свирчостоп се приближава. И се насочва право към нея. Изсипваше тонове баластна вода и се издигаше нагоре.

„Парата“ бяха Ангелчета и милиони същества, някои не по-големи от мишки, които скачаха с малки парашутчета от цепелина. Евакуацията течеше с пълна пара. Впечатляваща гледка, придружена от впечатляващ звук: висок, скръбен стон, от който затракаха зъбите на Гея.

Предсмъртният стон на цепелина.

Лутер седеше самотен върху стената близо до храма при портала „Голдуин“. Май оставаше вън от играта.

Знаеше, че е пътник. Понесъл бе раните, получени от Кардиналите на папа Йоан, пренебрегван от Гея доста дълго след триумфа на Кали. Намираще се извън вътрешния кръг, болеше го, а едничкото му желание беше да служи на Гея.

Видя битката със змията. Гея победи и от това не му стана нито студено, нито топло.

Видя цепелинът да се приближава...

И малката частица от съзнанието му, все още настроена на честотата на Гея, улови мига на височайшето й съмнение.

Рухна на колене. Разкъса плътта си и занарежда молитви.

Съзнанието на Лутер бе като камион с квадратни колела. Можеше да се раздвижи, но само с невероятни усилия. Той се напрегна до предел, повдигна съзнанието си и то тежко се помести на друга мисъл. После пак се напъна.

Къде е детето? помисли си той.

Напън, повдигане... Туп.

Дяволската армия е тук, на север. Туп.

Ами ако е само измама! Туп. Ако истинската атака започва другаде?

Един глас зашепна в ухото му. Звучеше като гласа на съпругата му... но той няма съпруга. Това беше Гея... разбира се, това е Гея.

– Порталът „Фокс“ е на юг – каза гласът.

– Порталът „Фокс“, „Фокс“ – промърмори Лутер. Е, почти. Устата

му бе такава развалина, че успя да каже само „О-а, о, о.“

На станцията „Голдуин“ чакаше влак. Лутер се качи на него, на монорелсовия влак, който се движеше по стената.

Крис търчеше през гората. На Адам изглежда му харесваше.

– По-бързо, тати, по-бързо! – викаше той.

Щеше да е тъмно като в рог, ако не беше чудноватата синкава светлина, която плуваше отпред. Надяваше се тя да е пътеводна, защото без нея, дори и с фенерче, скоро биха залутали.

– Хвани я, тати!

„Дано не стане, че какво ще я правя“, помисли си Крис. Дано все така се носи пред нас и дано се чупим живи и здрави оттук.

Далеч назад проехтя експлозия.

Това пък какво е?

Калвин седеше в кресло си, увит като вързоп, но зъзнеше. Беше му зле. Нямаше отърване от студа. Каквото и да хапнеше, го връщаше. И непрекъснато го цепеше главата.

Не знаеше какво му е. И да се поставеше диагноза, беше му все тая. Знаеше, че е на финала.

Тия сто двама и шест години му бяха предостатъчни. Грохнал старец, видял бе през живота си милиони пъти да се завърта голямото колело и това му стигаше.

– Защо просто не ме пуснеш тук? – попита той Свирчостоп. – Ще стигна и пеш. Ти имаш поне още двама, трийсет века.

Чу нежно изсвирване. То не стигна до съзнанието му под формата на думи. То говореше за връзка, която не можеше да се обясни на никой от хората. Двамата със Свирчостоп бяха израсли заедно, споделяха нещо общо, което не биха могли да споделят с никое друго човешко същество, с никой друг цепелин, и бяха готови да умрат заедно.

– Е, мисля, че трябваше да го предложи – изхриптя той. Облегна се назад, измъкна пурата и запалката, оставени му от Габи, и отново изхриптя. Този път думите му преминаха в смях.

– Тя си е спомнила – каза той. Навремето Калвин бе заклет пушач на пури, толкова отдавна, че почти бе забравил.

Тази ухаеше прекрасно. Подуши я, отхапа края и щракна запалката. Дръпна си. Пурата беше чудесна.

После пак щракна запалката и я поднесе към Свирчостоп. Клапите зад гърба му шумно се отпричиха, после го блъсна вълна от въздух,

смесен с водород.

Не чу експлозията.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Всички цепелини умират в пламъци. Такава им е орисията. Само това ги убива.

Чироко гледаше как Свирчостоп се снишава към Гея, която стоеше като закована на широкия дървен мост.

Прави го доброволно, помисли си тя. Те сами си избраха такава съдба.

Но и това не ѝ помогна.

– Всички долу! – викаше тя през рамо. – Прикрийте се зад щитовете. – Извърна се пак. Горящият Свирчостоп продължаваше плавно да се спуска.

Чудеше се дали Гея ще побегне. Но тя не се помръдна. Дори когато чудовищният газов балон се стовари отгоре ѝ, Гея вдигна юмрук с намерение да го пробие, но бе обвита в пламъци.

Смъртта на цепелина бе величествена гледка. Звукът надхвърляше всяко въображение. Пламъците, разцъфнали на петнайсет километра височина, разкъсаха въздуха. Преди да се стовари върху Гея, той като че се поколеба за миг, задържан от все още непламналите газове, после започна величаво да рухва. Трябваше му много, много време, защото Свирчостоп беше тринайсет и половина милиона кубика въздух под налягане две атмосфери.

Половината от Свирчостоп стана на хармоника, а другата пламтяща половина се прекатури и падна върху „Юнивърсъл студио“ и по протежение на западната стена. Лумна всичко, освен камъка.

Жегата в началото бе жестока, пламъците се издигаха на талози и сякаш облизваха небето. Чироко не помръдна, но прикри с длан лице. Косата ѝ се поопърли, а също и дрехите. Щитовете се нажежиха, нищо че войниците бяха на километър от пожара.

Но величествената клада от водород бързо угасна. Край „Юнивърсъл“ беше напечено, но се траеше.

Огромната купчина бавно догаряше. Всички я гледаха. Под нея бе затрупана Гея. Вероятно в рова. Никой не знаеше колко е дълбок.

Десетина минути купчината не помръдна и зад гърба на Чироко долетяха радостни възглasi. Чироко се огледа. Хвърляха каквото им падне

във въздуха. Имаха куража да вярват, че Гея е мъртва. Но постепенно утихнаха, когато видяха изражението на Чироко.

Тя се извърна и продължи да наблюдава как догаря огънят.

Двеста панафлекса, повече от хиляда арифлекса и безчет болекси загинаха в гигантския пожар, отнасяйки със себе си безценни метри филма за битката със Змея.

Шефът на Студията поръча да пратят нови батальони от фотофауната на местопроизшествието... но едва ли бе необходимо. Голяма част от тях бяха напуснали постовете си при другите портали, за да се запътят към „Юнивърсъл“, щом чуха тътена на земята при излизането на змията.

После бе избухнал огромният пламък на север.

Добре.

Какви заповеди биха подействали на гладно дете да не докосва нищо в стая, направена от шоколад. Какви заповеди биха спрели ордата диви папараци при вестта, че само на една крачка кралицата на Англия и една телевизионна мегазвезда са се хванали гуша за гуша... ама стига, момчета, имайте им уважението! Никакви снимки, моля ви се.

Почти като един всички болекси, арифлекси и панафлекси в Пандемониума се юрнаха към огъня, по най-прекия път.

Крис излезе от кабелния лес сред странна тишина.

Огледа се внимателно и не видя никого. Изглежда всички бяха на стената, на поста си.

Недалеч от него бе северният край на главната улица „Фокс“. Толкова близо до кабела нямаше много сгради на студиото. Дървета, ливади и няколко храста. Викаха му Парк на продуцентите. От двете страни на пътя на високи пиедестали стояха едни срещу други четириметрови статуи на велики люде от миналото и показваха списъци на заслугите си. В началото на пътя, с гръб към Крис, стоеше Ъруин Талберг, извисяващ се над останалите: Голдуин, Луис Майер, Джак Уорнър, Занук, Де Лоренти, Понти, Форман, Лукас, Замятин, Фонг, Ласкер – повече от сто, които се губеха в далнината. В замислени пози, повечето свели глави, така че простосмъртните посетители на парка да имат чувството, че им се кланят големите от историята на киното.

Всъщност статуите се кланяха единствено на златните павета. Но това май не ги притесняваше.

Пътеводната светлина вече бе изчезнала. Крис недоумяваше за

произхода и беше сигурен, че Габи има пръст в тази работа.

Очевидно тя знаеше, че пътят му от тук нататък е ясен. Беше му казала да бърза, наоколо не се виждаше жива душа. Крис зави при статуята на Талберг и хукна по пътя.

Продуцентите го наблюдаваха безмълвно.

Далеч вляво забеляза облаче бял дим, което означаваше, че по морелсовия път на юг се движи влак. Дватама с Адам се бяха возили неведнъж. Това бе едно от най-приятните забавления в Пандемониума.

Чудеше се дали пътниците в него са наясно, че при „Юнивърсъл“ линията е извън строя.

На безопасно разстояние от „Парамаунт“ ротите Титаниди с барабани и ловджийски рогове прекратиха свирнята, предпазлива оставиха инструментите и хукнаха в галоп, все в същата посока, обратно на часовниковата стрелка.

От другата страна на Пандемониума така направи и духовият оркестър.

И двете маневри бяха наблюдавани от стената. Но Титанидите не припариха до порталите. Стояха настрана от стената, извън обсега на оръдията.

Заповедите бяха точни и ясни. Всички да бранят поверените им портали. Така че малобройните стражеви групички, готови да докладват за евентуални опити за атаки на стените между порталите, които търчаха като гламави по базалтовия пръстен успоредно с придвижването на галопиращите титаниди, слабо допринесоха за отбраната на студиото.

Краят на гората бе сравнително близо до „Фокс“. Това бе едно от нещата, което Габи бе имала предвид.

Пазеха я Гаутама и Сидхарта, вероятно двамата най-големи смотаняци сред свещениците. И това беше важно. На късмет бе също, че самата порта бе максимално отдалечена от „Юнивърсъл“. Габи трябваше да се погрижи за още някои неща, за да не изгуби някой от приятелите си.

Лошото бе, че при Гаутама се офлянкваха двама от народното опълчение с кремъклийки. Сидхарта имаше два топа.

Лутер имаше доста път да бие, докато стигне до „Фокс“.

Габи от известно време обработваше съзнанието му. Надграждаше върху недоволството, което бе открила неотдавна. Нямаше начин да го отклони от лоялността му към Гея, но той се бунтуваше срещу нея

достатъчно, за да се поразее. Габи бе успяла да му пошупне нещо на ухо и той напусна поста си пред „Голдуин“, и ето че сега пътува. Но тя му беше приготвила още няколко трика.

Лутер беше мек като пластелин. Не ѝ се щеше да разчита толкова на него. Но не биваше да се меси директно в събитията между стените на Пандемониума. Можеше най-много да приспи персонала в Тара.

Джен също беше податлив. Но какво да се прави? Той трябваше да изиграе своята роля в пиесата, дължеше му поне това. А и... нямаше кой друг да свърши онова, което бе възложено на Джен.

Чакаше на края на гората, когато се показаха четири Титаниди и три човешки същества. Поздрави всички по име. Забеляза изненадата на Робин, съжали, че няма време да си поговори с малката вещица, която нежно обичаше, но ги чакаше твърде много работа.

Каза им какво да правят. Те бяха въоръжени.

Останалото зависеше от тях.

Конъл седеше на гърба на Роки и наблюдаваше малкото облаче дим, което се движеше по ръба на Пандемониума. Не знаеше какво е това. Знаеше само, бе, че според инструкциите на Габи, те трябваше да тръгнат на точно определено място на стената.

С изненада откри, че не го е грижа за себе си. Но се ужасяваше от мисълта, че Робин може да загине.

Имаха огнестрелно оръжие. С което бе практически невъзможно да уцелят нещо, дори от гърба на плавно движеща се Титанида. Но все пак това даваше малко самочувствие. Носеха и къси мечове и се надяваха да не ги пускат в ход, защото това щеше да стане само ако слязат от Титанидите. Сиреч, ако Титанидата е сериозно ранена.

Димът достигна определеното място. Конъл усети, че някой стиска ръката му. Беше Робин, дланта ѝ беше студена. Конъл се наведе и я целуна. Сякаш нямаше какво да си кажат.

Титанидите излязоха на открито и се заеха със своята задача.

Тялото на Свирчостоп бе почти изгоряло, когато остатнките се разшаваха.

„Юнивърсъл“ все още гореше. Водите на рова бяха пълни с плаващи отломки. Телата на стотици осемметрови акули плуваха с коремите нагоре около спаружените остатъци на цепелина.

Също като в сцената с Назу, първо се появи ръка. После бавно и мъчително Гея се измъкна от чернилките, изправи се и олюлявайки се

като пияна, излезе от рова.

Чироко с усилие възпря смеха си. Защото имаше опасност той да премине в истерия. Но Гея...

Приличаше на герой от рисувано филмче в един от най-изтъркани-те стари трикове. Подават му бомбата със запален фитил, съществото я взима и се опулва и – БАМ! Димът се разпръсва, а то стои все в същата поза, с празни ръце, но е рошаво и боядисано в черно, а наоколо се стеле дим... примигва два пъти – вижда се само бялото на очите – и пада.

Гея също бе черна от главата до петите и само очите ѝ блестяха. Но тя не падна.

Започна да се гърчи. Беше отвратително. Изпъна се в една посока, после в друга, кожата ѝ се напука. Посегна към стомаха, към нозете и се затърка усърдно с ръце. Кожата се залющи.

Отдолу се показва блестяща кожа, руса коса... една чисто нова Гея/Монро. Замря за миг, смалила се само с около половин метър, и се запъти към Чироко.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

– Време е, Джен.

– Знам бе – отговори той. – Мамка му, не ми ли каза...

Той се откъсна от работата си и се огледа. Габи не беше там. Май я чу да разправя нещо. Сви рамене и пак заби поглед в устройството в скута си.

Седеше върху голям сандък с надпис „ДИНАМИТ»: Произведено в Белинзона“, поставен върху голямото зелено окончание на нерва в мъртвото сърце на Океан. Наоколо бяха разхвърляни и други такива сандъци.

В скута си държеше часовников механизъм. Мислеше, че е загрял как става. Вързва се тая джаджа с оная дреболийка, увива се малко от тая магийка около тиктакащото...

Нищо. Нито тиктака, нито нищо.

Връзва тия джунджурийки, после трябвало да върви на майната си. Хич и не мислеше да се маха, така че щом Габи му даде зор, изчака бая време, достатъчно, и после се хвана да бачка. А то не ще, значи. Вари го, печи го – не ще.

Разхълца се от безсилие.

Леле, как добре ще му дойде едно тлъсто рибе... Чудно мирише тая

гадинка като е пърлена. Що не се сети досега?

Понечи да стане и да извади от кофата риба, ама се сети, че няма за кога да ходи, па обратно. Пфу! Затова толкова мисли, преди да почне да бачка, щото само като си помисли кога ще се качи горе на стълбището...

Джен се усети, че пак се разсейва. Подреди пак чарковете на детонатора и се замисли дали някога ще го сглоби правилно.

И пак си мислеше, че нещо е забравил.

И че то е най-важното.

Спирачките на проклетото малко влакче не работеха.

Лутер кълнеше бясно, после, щом наближи спирката, скочи и се претърколи.

Изправи се замаяно. Малки парченца от Лутер се бяха разпилели наоколо. За щастие, не бяха особено важни части. Едно ухо, малко скалп, малко крак.

Не му оставаше време и той го знаеше. Видя влакчето да отминава по широката крива. Щеше да обикаля вечно – голямото колело на Пандемониума, Великата Гея...

Не, нямаше. Релсата беше прекъсната, защото... туп... Гея беше победила змията, защото... туп, туп... Чироко е атакувала! А Гея го прати тук с важна мисия!

Мозъкът му засега тупкаше доста добре. Ако квадратното колело се върти достатъчно дълго, някои от ъглите се позаглаждат. Не беше чаткал така от деня на... смъртта си. Остатъка от веждата му се намръщи, той я намести обратно и се юрна надолу по стълбата...

Посрещна го Гаутама. Тоя дебелогъз, обкичен със злата дрисльо дрънкаше нещо на някакъв безбожен език. Лутер измъкна кръста си – могъщият меч на Бога – и кръцна главата му.

Което, разбира се, не уби Гаутама, но му причини известни неудобства, когато Лутер зарита кратуната му надолу по стълбите. Гаутама се защура с протегнати напред ръце, а гушата му кървеше. Лутер повече не го удостои с поглед. Замърмори, като се мъчеше с остатъка от устата си да произнесе всички думи.

– А шега е ред на шампиона, ишпратен от Шамата Богиня! Чака ви крах пред Нейната мощ!

По стената хората ползваха пушките си. Прогърмя топовен изстрел. Лутер се добра до портата и я отвори. Хората му крещяха. Не разбираше какво. Отиде при пусковия механизъм на подвижния мост, откри

ръчката...

Туп.

Спускам моста, каза си той. Туп.

Защо спускам моста?

А... защото да помогна на Гея, да. Да помогна на Гея да...

Да влезе? Туп. Туп. Туп.

Може би това беше някакъв трик. Ръката му се отмести от ръчката.

– Това не е трик, скъпи Лутер – произнесе един глас в ухото му.

Обърна се и я видя.

Това бе Гея, това бе жена му, майка му, всички майки и съпруги, и девици, Боже помози, с увити около сърцето тръни, с това свято изражение на лицето (бе дребна, загоряла жена), с ослепително бяла роба и ореол – ореол! От нея струеше светлина, изгарящата светлина на богиня/болка/смърт – и милиони ангели летяха наоколо, надули тропети (а той дори не познаваше дребната, загоряла жена)... туп... измама? Как може да е трик?!

Сега наоколо имаше хора с мечове. Видя как една от ръцете му пада на каменния под. Но, о Боже, имам още една, за да опитам.

Отпусна се с цялата си тежест на ръчката, бутна я напред и падна върху тракация, скърцащ, хапещ механизъм и тонове от моста се стовариха върху му, откъсвайки крайник по крайник, по крайник...

Първата смърт на Артур Лундквист бе ужасна. Втората му смърт бе обвита със слава.

Няколко фотофавни бяха успели някак си да преплуват рова. Десетина се трупаха около Чироко, която наблюдаваше непоколебимото приближаване на Гея.

Гигантското Монро-нещо бе разперило ръце да хване Чироко, независимо в коя посока ще побегне. Приближаваше се като чудовищен борец-профи, с пропито от омраза лице.

Оставаха петстотин метра. Четиристотин. Триста.

Спря се, вслуша се в предсмъртния вопъл на Лутер.

Къде е Детето?

Когато стигнаха края на моста над главите им гръмна топ. Конъл чу нещо да издрънчава по шлема му, усети болка в ръката и чу вика на Робин.

Видя я, че притиска длан към челото си, което е окървавено. Понечи да скочи...

– Не! – извика Робин. – Добре съм.

И без това нямаше време. Сега бяха на моста, копитата на Титанидите трополяха по настилката. Стигаха до пропаст. Мостът бе започнал отново да се вдига. Конъл си помисли, че е по-хубаво да се връщат.

После мостът пак падна. С частица от съзнанието си Конъл забеляза, че Роки жестоко кърви. Горе на стената нещо издаваше лаещи звуци. Наоколо се стелеше дим. От стената ги целеха с топове. Дано са същите стрелци като него.

Префучаха под арката на портала. Конъл нямаше време да стреля. Титанидите размахаха мечове и тежко на тия, дето се изпречваха на пътя им. Но прииждаха нови. Конъл започна да стреля по всичко, което се движи.

Нямаше за кога да гледа по кого. Едва по-късно забеляза странните им одеяния – дълги палта, бели ризници или многоцветни зелено-сивокафяви панталони и шлемове като неговия.

Приблужи се мъж, който носеше невероятно дълъг меч и крещеше, и Роки го посече. На падане мъжът удари с меча си Конъл по крака. Конъл погледна надолу, сигурен, че е останал без крак и след секунди ще изпадне в шок... Част от меча бе останала в ръката му. Видя счупено вакаросано дърво и захвърли парчето.

За обърканото му съзнание това дойде твърде много.

Боже мой, наистина ли мислят, че това е просто игра?

После чу виковете на Валия. Тя бе минала далеч напред пред останалите и бе намерила Крис.

– Обръщай назад! – извика тя. – Взех ги! Обръщай!

– Кокошка! – викаше Чироко.

Гея се спря.

– Гея е гадна, безмозъчна БЪЗЛА! Гея е КОКОШКА!!

Голият, изпотен гигант бавно се извърна. Гея се бе упътила към „Фокс“, за да попречи на отвличането на Адам. Но... Чироко ѝ беше подръка. Адам бе на мили оттук.

– Върни се и се бий, бълзлива кучко! От какво се... страхуваш? Гея се страхува! Гея е шубелива, Гея е гадна кучка!

Гея се спря, залюшка се напред-назад, разкъсвана от желанието да отиде за Адам или да приключи с това насекомо веднъж и завинаги. Знаеше, че е трик. Знаеше, че Чироко нарочно я предизвиква. Знаеше... и повече от всичко на тая гадна, ужасна вселена ѝ се искаше да се върне и да смачка това ужасно келешче.

Чироко се изплю към Гея. Вдигна един камък и я замери с все сила. На главата на Гея цъфна червено петно. На светлината на Хиперион в ръцете на Чироко заблестя меч.

– Бог? Разсмиваш ме, Гея. Ти си свиня. Майка ти е била свиня, баба ти е била свиня, а нейната майка се е чукала с мъртви прасета. Плюя на теб. Пикая на теб. Призовавам те да дойдеш и да се биеш. Ако избягаш, всички ще узнаят колко си страхлива!

Сълзи на ярост се стичаха по лицето на Чироко.

Гея все още би могла да се извърне и да отиде за Адам, но Чироко нададе смразяващ кръвта вик... и тръгна към нея.

Което просто беше прекалено. Гея закричи.

Към Чироко.

– Време е, Джен.

– Знам, Габи. Мъка ми е, че те... изнасих. Мъка ми е, че те убих. Не исках.

Ръцете му се пипкаха с детонатора в скута му. Беше прост механизъм, знаеше, че е прост. Беше ужасно. Той не можеше да си спомни.

Юджийн Спрингфийлд беше летец. Беше летял на военен реактивен самолет, на лунен модул с ракетен двигател. Избран бе сред хиляди други да лети с изследователския кораб „Рингмастър“ в мисията му до Сатурн, и за това имаше само една причина. Той беше най-добрият.

А сега не можеше да се оправи сред бъркотията от жички, които всеки малоумен терорист би могъл да нагласи и насън.

Избърса сълзите си. Започна отначало. Какво бе казала Габи?

Измъкни...

Очите му се разшириха. Най-важният детайл, а той почти го беше забравил. Божичко, мозъкът му трябва да е станал на каша.

Ето го, в краката му. Черният буркан с металната капачка.

Вдигна го, отвори го, хвърли капачката в къртящата тъмнината.

Тлъстият, приличен на крастава жаба паразит, който бе изсмуквал мозъка му деветдесет години, изскочи и увисна на ръба на буркана. Очичките му се огледаха и се изцъклиха. Запищя неистово: грачещи, подсмърчащи, сподавени вопли. Не означаваше нищо за Джен, но Габи бе казала, че е важно.

Гея трябва да види това, беше казала Габи.

– Мислиш се за по-акълия, а? – прошепна Джен, гледайки съществото в кръвясалите зъркели. – Е, бате Джен ще ти покаже колко прави едно и едно.

Погледна отново детонатора.

Акумулатор. Това е ей оная джаджа там.

Жици. Е, ето няколко. Тая – тук, а другата – там. Значи ако допре тая към оная, ще се получи дяволска...

Гея замръзна от ужас, когато очите ѝ в Океан се отвориха, погледнаха от буркана и се взряха в побърканото дете, което си играеше с кибрит и бензин.

– Джен! – изпищя тя. – Не го прави!

Чироко тръгна, заслепена от омраза, на каквато не мислеше, че е способна. Хукна към чудовището и заби меча си в стъпалото му.

После Гея изпищя и Чироко се изпълни с невероятното чувство на триумф... който трая не повече от секунда. Гея се извъртя и отърси Чироко като мравка от стъпалото си. Тя въобще бе забравила за съществуването ѝ.

Чироко се изправи. Видя Гея да замръзва на мястото си. Вдигна ръце към главата си и бавно я извъртя към небето.

– Габи! – викаше тя. – Габи, почакай! Слушай... аз съм... аз не съм готова! Габи, трябва да говорим!

Земята се разтресе под краката на Гея, която хукна към кабела.

Чироко потъна до колене и захълца безпомощно. Усети една ръка на рамото си, вдигна глава и видя трима от генералите си. Боже мой, помисли си тя. Те са ме следвали. Не са избягали.

С нея бе цялата армия. Готова за бой... а противника го нямаше. Гледаха, ужасени и безмълвни, как Гея прегазва рова и продължава да реве колкото ѝ глас държи.

Стената не я спря. Наведе едно рамо и мина през нея. Тичаше през пламъците на „Юнивърсъл студио“, префуча през останките на Двайсет и четири каратовата магистрала.

Накрая стигна при кабела.

Подскочи, вкопчиха пръсти в невероятната коравина на една от нишките. Започна да се катери, подвижна като маймуна.

По-късно хората стигнаха до извода, че е търсела най-прекия път към главината. Там беше Габи, Габи вземаше властта и бе наложително Гея/Монро, в която сега се съдържаша над деветдесет процента от съществуването, наричано Гея, да се качи горе и незабавно да почне преговори.

Гея се намираще на половин километър нагоре по нишката, когато

тя се скъса.

Нишката изплющя, бърза като капан за мишки. Неизмеримите ѝ тонове се увиха, усукаха... и размазаха нещото-Гея в непоклатимата твърд на кабела.

– Дръжте се! – извика Чироко.

Земята под тях пропадна с трийсет метра.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Междувременно във висинето над тях в областта, известна като червената линия, се разиграваше далеч не толкова вълнуваща, но далеч по-важна драма.

Обектът, известен като Гея, бе се разсеял. Занимаваше се с много неща едновременно. Обектът, известен като Габи, се бе приближил плътно, в защитна позиция. Един след друг ужасните удари се стоварваха върху съзнанието на Гея. Важният нерв, прекъснат в Океан, беше последният удар. Габи изригна от укритието си.

Няма думи за това какво се случи нито на езика на хората, нито на Титанидите, нито на цепелините, нито на което и да е друго същество, чиито сетива са свързани с възприятието на времето.

Но крайният резултат бе прост. Съзнанието на Гея беше унищожено. Съзнанието на Габи Плъджет, от Ню Орлийнс, Луизиана, прелетя през не-Айнщайновото пространство на червената линия, без други съперници.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Израчаха Валия, Крис и Адам да ги настигнат. Чакаха докато стотици статисти от Пандемониума се спуснаха към тях с дървени мечове, картонени щитове и... тук-таме стомана.

– Това са имитации! – извика Нова на Клавесин.

– Виждам – отвърна ѝ Клавесин. – Но не изцяло.

Беше ужасно. Не можеше да се определи кое оръжие е истинско, и кое – камуфлаж. А хората от Пандемониума като че не знаеха разликата.

Стигнаха до портата „Фокс“. Крис бе зле наранен. Валия също – в левия заден крак. Серпент, самият надупчен на няколко места, държеше

Робин.

Конъл изпитваше странна отчужденост. Стреляше по хората, които идваха към него, но като че стреляше по картонени мишени.

Минаха през портата, отправяйки се направо към гората. Ордите от Пандемониума ги следваха.

Спряха, обърнаха се и видяха как Духовият оркестър пристигна по график и започна да избива враговете със стотици.

– Стойте! Те не са въоръжени!

Постепенно, със застинали от ужас лица, триста Титаниди се спряха... и отстъпиха. Отредите от Пандемониума се зашураха и започнаха да се млатят помежду си. Изглежда повечето от тях решиха, че става дума за нападение от свои.

Конъл слезе от гърба на Роки и падна на колене. Заклати се, идеше му да повърне. Усети една ръка да обгръща раменете му и се обърна за прегръдка.

Беше Нова, а не Робин, и също плачеше. Прегърна я и двамата тръгнаха към Робин.

Времето им стигна колкото да разберат, че никой не е ранен фатално – въпреки кървищата, – когато земята пропадна под нозете им.

Голямото колело на Гея продължаваше да вибрира вече двайсет рота.

Най-тежки бяха първите три-четири. Много хора загинаха от първата въздушна вълна, последвала скъсването на нишката. Повечето от тях – в Пандемониума, където сградите се срутиха. Но и някои от армията на Чироко бяха ранени зле.

После, при четвъртия резонанс, се скъса и нишка в Тетида. И следващите три труса бяха жестоки, но не като първата серия.

Накрая всичко утихна. Колелото се изпълни с фин прах, ала намери нова равновесна точка.

На някои места Офион потече малко по-бързо, на други по-бавно. Някои от езерата станаха по-големи, други – по-малки. Две блата погълнаха няколко хиляди акра, а пустинята на Тетида – която за разлика от тази в Мнемозина, от памтивека си е била пустиня – се разрасна с няколко метра във всяка посока.

Роки се погрижи за леките и тежки рани на групата на седемте, която сега бе нараснала на девет с Крис и Адам. Нямаше опасност за живота на нито един.

Духовият оркестър бе събрал две хиляди затворници. Очакваше се, че след известен период на блокада защитниците на Пандемониума ще се предадат, щом огладнеят.

Адам май се забавляваше от цялата история. Не беше притеснен. Всичко беше също като на филм, малко като летеж в небесата... и той жадуваше да види продължението.

Чироко стоеше начело на ликуващата армия и наблюдаваше останките на нещото, което беше наречено Гея, да се стичат по кабела.

Тя беше единствената, която разбираше защо кабелът я е убил, след като Назу и Свирчостоп не бяха успели. Знаеше също, че има още въпроси, които не бяха получили отговор.

От торбата ѝ долетя скимтене. Пресегна се и измъкна бутилката със Снич Куката.

Той умираше. Измъкна го и го постави върху дланта си.

– Може ли да пийна нещо? – запита той между хриповете. Чироко намери бутилката. Не си игра с капкомера, просто го поля и той отпи няколко глътки.

Знаеше, че това е последният умиращ фрагмент от Гея.

Когато започна играта, Гея знаеше, че може и да загуби. Не беше очаквала... но ето че стана. Габи я надхитри.

Тя лежеше в дланта на Чироко. Поетична справедливост, помисли си. Прекарваш двайсет години от живота си, замисляйки заговори за унищожаването на предателя, и какво постигаш? Прекарваш последните си секунди буквално в ръката на най-големия си враг.

Отделила бе време да помисли над последните си слова.

Ако трябва да си отидеш, трябва да го направиш със стил. Така че беше време за тази мисъл, длъжна бе да се възползва от нищожния шанс.

Поколеба се между три варианта, взети от различни филми: прекалено възвишен, артистично-неясен и накрая се спря на стила, който ѝ беше любим.

– Милостива майко – изгъркори Снич. – Нима това е краят на Гея?

И умря.

И...

Много преди да заглъхнат вибрациите от последния катаклизъм един лъч светлина се спусна надолу от покрива на Хиперион.

Насочи се към Чироко Джоунс.

Чироко стоеше, обърната към светлината. Нозете ѝ се отделиха от земята.

Тялото ѝ политна към Небесната вис.

ЗАБЕСА

Не включвайте и мен.

– Сам Голдуин

Чироко стъпи на Стълбата към Рая без да има спомен как се е озовала там.

Двете с Габи я бяха видели за първи път преди почти век, в края на първото дълго изкачване по кабела през вътрешността на спицата на Рея. Тогава пристигането им бе гарнирано със специални ефекти от „Вълшебникът от Оз“ – филма, не книгата, която според Чироко Гея не бе помирисвала. Тогава там се видяха с едно масивно пантеистично създание, което се бе опитало да ги убеди, че е Гея.

Стълбата не беше в добро състояние. Но като се позагледа, Чироко видя, че някой се е трудил над нея. Прахта бе позабързана, понамиришваше на дезинфектант – от силния, който се използва в чакалните на метрото.

Изкачи се догоре и видя, че вратата на тогавашната стая на Гея е открената.

Вътре бе Габи. Просто Габи. Не свръхестествено същество, не фокус-покус. Габи от плът и кръв.

Коленичила бе на пода, облечена с избелели джинси и синя дънкова риза, на колана ѝ се мъдреше калъф с инструменти. Няколко от бутаторните прозрачни панели на пода бяха махнати и подпрени на стената. До тях имаше бутилки с препарат и парцали. Мебелите бяха струпани до отсрещната стена.

Габи човъркаше с гаен ключ по електриката. Осветлението едва мъждукаше.

Погледна към Чироко и обърса челото си с длан.

– Тук горе има много работа – каза Габи.

– Така изглежда.

Габи се изправи, прибра ключа и сложи ръце на кръста. Усмихна се на Чироко.

– Искаш ли да пийнеш нещо? Бира, вино.

– Може би само чаша вода.

– Взemi столове.

Габи излезе. Някъде зашуртя вода. Чироко взе два стола, които ѝ се

видяха не толкова паянтови, и ги дръпна настрана. Седна. Габи се върна с две чаши ледена вода и придърпа ниската масичка. Водата беше вкусна.

Настъпи неловка тишина. Заплашваше да стане мъчителна.

– И така – каза Габи. – Ти се справи чудесно. Гордея се с теб.

Чироко сви рамене.

– Нямахте кой знае какво да се върши, каквото и да си мислят там долу. Ти го знаеш най-добре.

– Ти се изправи лице в лице с Гея. Малцина биха го сторили.

– Не мисля. – Чироко пак се огледа. Тук май всичко си беше постарому. Посочи наоколо. – Ремонтираш, а?

Габи изглеждаше притеснена.

– Е, все някъде трябва да се живее. Не точно това съм имала предвид, но е само временно.

– Габи... какво си ти?

Габи побърза да кимне, преглътна, без да гледа към Чироко. Пое си дълбоко дъх, издиша. Погледна към тавана.

– Аз видях всичко, знаеш. Когато дойде тук да поразпиташ за Гея за това-онова. Тя не те излъга – не й беше до това. Сигурна беше, че ще й видиш сметката, но не й пукаше. И без това беше уморена от възливото си дребно тяло. Но все още се опитваше да те спечели. Ще ти кажа защо. Но помни... тя ти предложи да ме създаде отново само с една промяна – да заличи желанието ми да воювам с нея. Ти отказа. Новата оферта беше да ме възкреси съвсем същата. Спомняш ли си какво й каза?

– Доста добре.

Очите на Габи погледнаха в безкрайността.

– Нарече го изкушение. – Отново фокусира погледа си върху Чироко. – Между другото, благодаря ти. После каза: „Но се попитах какво ли би казала Габи и разбрах колко зловонно, корумпирано, отвратително и дяволско е това деяние. Тя би се ужасила от мисълта, че е оживяла кукла-Габи, направена от теб, от твоята разлагача се плът. И би пожелала да я убия незабавно.“

– Може би съм се поизсилила.

Габи се засмя и тръсна глава.

– Не. Ти беше съвсем права. Нямахте как да знаеш, че част от мен бе все още жива и те слушаше... но ти беше права. Ако тогава Гея ме бе възкресила, едва ли щях да съм аз. И беше права никак да не й вярваш. Смяташе, че се е отървала от мен – тя посочи към тавана. – Червената

линия там горе... това ще е трудно. Искаш всички отговори и ще ги имаш, но няма да ти е лесно да ги разбереш... и ще се наложи просто да ми вярваш. Защото аз не мога да обясня какво представлява червената линия. Засега липсват човешки понятия за обяснението ѝ.

Тя ме запокити там и реши, че е сложила точка.

Но аз я измавих. Запазих разума си. Оцелях... и трябваше да внимавам. Тя е била тук много по-дълго и знаеше пътя. Трябваше да се науча да пълзя, после да ходя, после да тичам и трябваше да го правя незабелязано. Ето защо се държах толкова мистериозно. Когато се научих да материализирам тялото си... когато правех каквото и да е, ставах много по-уязвима. Моите разговори с теб бяха като... изтичане на информация. Гея се усети, но не знаеше кой е. Аз се спасих само благодарение на това, че се заплесна да издирва теб. Освен това Гея бе все по-обсебена и от другите си мании. Може би по-изцедена е точната дума.

Но ти ме питаш какво съм аз. Аз не съм създание на Гея. Аз сама създадох себе си. Аз съм реалност, и съм жива... аз съм мен си.

Чироко я изгледа продължително и Габи отмести поглед. После се пресегна и хвана Чироко за ръката. Стисна я.

– Ето, виж. Усещаш ли ме, Роки? Аз съм истинска. От плът и от кръв. Същата като теб.

Чироко отново си замълча. После потърка чело.

– Но Габи... все още не си ми казала какво си.

Габи пусна ръката ѝ и пак седна.

– Аз съм това, което се предполагаше да бъдеш ти. Наследник на Гея. Но ти го знаеше, нали?

Чироко бавно кимна.

– Гея... – Габи огледа стаята и горчиво се засмя. – Гея! Що за шега. По времето, когато се запознахме, тя беше голяма откачалка... взела бе това име от древногръцката митология. Вземаше всичките си идеи от филмите. Не зная какво би могло да бъде истинското ѝ име. Дошла е тук един ден, преди много, много години. Не е била човешко същество. Не мисля, че расата ѝ дори съществува все още на Колелото. Съществува, което заемало сегашното ми място, разговаряло с „Гея“. Казало ѝ, че се нуждае от „Магьосница“. Офертата му била приета и „Гея“ била добра Магьосница хиляди години. После, когато предшественикът ѝ изнемощял, тя го отстранила и се заселила тук, на неговото място.

Сега не говорим за съществуващото, което е Колелото. Това нещо е там горе, в червената линия. То се грижи за повечето всекидневни функции на цялата сложна система, която кара колелото да върти. В много

отношения прилича на бог, но в много други прилича на компютър. Сегашната система за... управление на колелото е почти на милион години. Имало е много Магьосници. Когато умрат, те стават... Гея. Габи. Мен. Може би ти си единствената Магьосница, която не се класира.

Чироко дълго гледа Габи. Беше страшно уморена.

– Габи... съжалявам.

Габи запокити чашата към стената насреща.

– По дяволите, Роки... бъди проклета! Не съжалявай. Не е прекалено късно. Когато ти изтръгна Снич Куката от мозъка си, Гея се отказа от тебе. Тя трябваше да разполага с пълен и непрекъснат комплект от твоите спомени, преди да да заемеш мястото ѝ. Този комплект сега е нарушен... но може да се поправи. Мога да те преместя тук горе при мен. Това не е смърт. Изобщо не прилича на смърт. Когато за първи път дойдох тук, помислих, че съм мъртва, но там горе, в червената линия, научих какво представлява животът наистина. Ние можем... можем да управляваме заедно, ти и аз. Можем да превърнем това в едно чудесно място.

Чироко въздъхна и се зачуди как да го каже. Може би беше по-добре да започне отдалеч.

– Габи... ти ми повтаряше, пак и пак, колко трудно ще бъде убита Гея. И тя беше убита. Всичко, което преживяхме... за да я баламосваме, докато ти успееш да я победиш тук, в главината, по начин, който аз никога не ще проумея. А не можеше ли... това да бъде постигнато другояче?

Габи се обърна и избърса една сълза. Яростно тръсна глава.

– Виж, Габи... не от смъртта ме е страх.

Габи кимна също така яростно, после закри лице. Чироко мълчеше. Боеше се да се докосне до старата си приятелка. И то не за себе си, а за Габи.

– Знаеш ли нещо повече за Гея преди идването ѝ тук, на това място? – попита накрая тя.

– О, Роки. Подозирам, че е била сладко и любящо същество. Не се съмнявам, че с идването ѝ на власт е настъпила златна ера. Ако можеха да говорят, някои от цепелините биха могли да ни разкажат. Не, не е необходимо да ми го казваш. Господ да ми е на помощ, достатъчно съм мислила за това. А аз на какво ще приличам след двайсет хилядолетия? А? Бих ли могла дори да си представя умората... от всичко? Не мога да видя отсега. Не мога да видя промяната. Спомням си, че когато ударих стотаката, бях адски самодоволна. Чувствах се така, сякаш бях на трийсет.

Но сто е нищо.

– Виждам.

– Дано не мислиш, че съм сторила всичко това, защото съм го искала.

– Не мисля.

– Нямах друг избор. Или трябваше да гледам, как ти и всички останали, които обичам, ще бъдете убити от една луда, или да направя това, което сторих. Нямах и друга възможност – не можех дори да умра. Но Роки, сега когато ти знаеш толкова много неща, не мога да не ти кажа... Трябва да знаеш още едно нещо. През цялото време се надявах, че ти ще дойдеш при мен. Подозирам, че това е тъжна орис... но както и да го въртиш, такава е и смъртта. Гледах те в Белинзона. Страшна си. Ти би била много по-добра от мен самата. Можем да работим заедно.

– Аз съм ужасна, Габи. Толкова хора измряха. По моя заповед.

– Хората умират винаги, Роки.

– Знам. Просто не искам аз да съм отговорна за това.

– Това е заблуда. Те могат да умират и защото си стояла със скръстени ръце. Стюарт или Трини, или някой от генералите... няма да са толкова вещи като теб. Те ще объркат конците.

– Всеки може. Такава е човешката природа. Титанидите говорят за човечи-злодеи. И наистина има такива, хора, които трябва да умрат. Но не аз ще решавам кой. Правила съм го и мразя да го правя. Не искам повече да живея живота си за другите. Не искам повече да спасявам света. Писна ми.

Габи се изправи и отиде в другата стая. Чироко чу нещо като плач. Не ѝ се мислеше за това. Габи се върна с нова чаша вода.

– Габи, мисля, че съм ти приятелка. Поне ако ти искаш.

– Ти си ми приятелка – потвърди Габи дрезгаво.

– Дано останеш моя приятелка до последния ми ден. Но май искам твърде много. Съжалявам, че се случи точно на теб. Съжалявам, че тук си ти, а не аз, както искаше Гея. Дано не ми се сърдиш.

– Не. Беше злополука.

– Тогава не искам това от мен. Виждам, че те чака вълнуващ и дълъг живот. Ако някой трябва да го направи, няма по-сполучлива кандидатура от твоята. Мисля, че на твоето място и аз бих постъпила по същия начин. Сега колкото можеш действай, мъдрувай и се забавлявай.

– Мръсна работа е да си Бог – каза Габи. – Но все някой трябва да го прави, нали? – Тя плахо се усмихна. Чироко също ѝ се усмихна, колебливо.

– Така е.

Седяха една до друга, всяка заета със своите мисли. Мълчание между приятели. Най-после Чироко се размърда на стола си.

– И така... – каза тя и стори неопределен жест. – Какво ще правиш?

Погледнаха се и се засмяха.

– Това-онова – каза Габи.

– А Титанидите?

Габи се намръщи.

– Не се притеснявай за тях. Няма да чакат нито на тебе, нито на Адам. Това е дреболия. Никога няма да го забележат. За тях нищо няма да се промени – само ще могат да имат деца когато те решат.

Чироко се притесни. Габи забеляза и поклати глава.

– И за това съм помислила. Ако те се размножават както си искат, колелото ще се пренасели. Същото е и с хората. Знаеш го.

– Да.

Габи сви рамене.

– Ще трябва се задействам, ако нещата излязат извън контрол. Все още не съм го измислила. Но Земята ще бъде обитаема отново, след век или два. Можем да я населим отново. Разполагам с всичко необходимо. И не се притеснявай. За вечни времена ще прегърна твоя принцип да правя колкото се може по-малко неща. Няма да съм деен Бог, сиреч демиург. Но ще бъда пазител на хората и на Титанидите, и на много други раси. Предстоят ми някои нелеки решения.

– Точно такива, каквито аз не желая да вземам.

– Хайде да не говорим повече за това. Слушай... – Габи пак се наведе напред. – Ти ми даде своя отговор и аз го приех... засега. Но пак си помисли. И двете знаем, че този пост докара Гея до лудост. Но съм сигурна, че за това е било нужно поне едно хилядолетие. Мисля, че ще се справям поне осем-девет века, преди да ми трябва усмирителна риза. Това разумно ли е?

– Според мен, да. Може да откараш и повече. Габи, възможно е и да не откачиш никога, не искам да кажа, че си мисля...

– Недей. Нямаме други данни, освен примера с Гея, а това е твърде недостатъчно. Добре. Приемам твоя отказ да ми станеш съдружник в ролята на бог... засега. Но след... два века, мога ли да те запитам отново?

Чироко дълго мълча.

– Ще ми отговориш ли първо на няколко въпроса? – предпазливо попита тя.

– Да.

– Колко дълго се очаква да живея?

– При редовно посещение на фонтана... пет или шест века, без проблеми. Може и повече.

– Но не съм безсмъртна, нали?

– Няма болест, която да те убие. По-жилава си от обикновените човешки същества, и по-бърза. Но за да останеш жива, трябва да си винаги нащрек, както винаги досега.

– Няма да имам някаква специална защита? Ангел-хранител, който да наднича зад рамото ми, готов да ми помогне?

Габи поклати глава.

– Няма да се бъркам в делата ти. Няма да те следя. Ако решиш да направиш нещо, ще решаваш сама. Ако умреш, ще останеш мъртва.

Чироко видя копнеж в очите на Габи. Знаеше, че Габи има нужда от това.

В края на краищата, какво ѝ костваше?

– Моля те, Чироко. Не искам да се моля... но имам чувството, че за да се превъзмогне това нещо, което скапа Гея... безмерната досада, тук, струва ми се, трябва да са двама, за да си помагат доблестно.

Чироко протегна ръка.

– Дадено. Ще се видим след два века... ако доживея дотогава.

Габи я погледна. Окашля се.

– Не мислиш да се... самоубиваш, нали?

– Кълна се, не. – Тя се усмихна. – Но и няма да я карам така предпазливо, както досега. Ще поемам някои рискове. Кой знае? Ако сега живея само за себе си, аз... – но не се доизказа. Не биваше да завършва мисълта си пред Габи.

„Ако живея само за себе си...“

Може би ще успее да намеря някой, за когото да живея.“ Има доста начини да се поемат рискове. Робин рискува с Конъл.

Да се поемат рискове...

Чироко стоеше на горния край на спицата на Диона, която се разширяваше и се спускаше на шестстотин километра надолу... надолу, почти цяла вечност до земята. При постоянно нарастващата „гравитация“ на Гея се стигаше за час до дъното. Едно завъртане на колелото, тъй като въздухът в спицата постепенно ускоряваше падането по изкривена траектория.

Чироко се засили.

Тук, в главината, човек ставаше тромав. Не усещаше под нозете си достатъчно здрава опора. Но тя знаеше какво да прави, след няколко подскока набра нужната скорост. И скочи.

Изви се в дъга към дълбокия черен кладенец.

Да се поемат рискове.

Не за първи път падаше през сплицата. И не за първи път го правеше без парашут. След убийството на първото превъплъщение на Гея Чироко бе хвърчала из сплицата на Рея сред порой от светкавици, като сама не вярваше, че ще се добере невредима до земята.

Но успя.

И Робин също. В ония дни, когато Гея си правеше тая каруцарска шегичка с всички свои посетители. Спасена бе от Ангела. На Чироко ѝ предстоеше да прелети покрай гнездата на Суприте от Диона. Може би някой от тях ще я спаси.

И Крис. Той пък бе кацнал на гърба на цепелин. Може би и Чироко ще има страхотния късмет да ѝ се случи същото.

Може би ще цопне в Мороз. Тогава със сигурност ще оцелее.

И после може би пак ще полети.

Бяха се случвали и по-странни неща.

Тя се усмихна – и разпери криле.

КРАЙ

© 1984 Джон Варли
© 1997 Елка Георгиева, превод от английски

John Varley
Demon, 1984

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ДЕМОН. 1997. Изд. Камея, София. Биб. Фантастика, No.17. Роман. Превод: [от англ.]
Елка ГЕОРГИЕВА [Demon / John VARLEY]. Формат: 20 см. Страници: 343. Цена:
3900.00 лв. ISBN: 954-8340-19-4.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/460>]